PARABOLELE
DOMNULUI
HRISTOS
Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

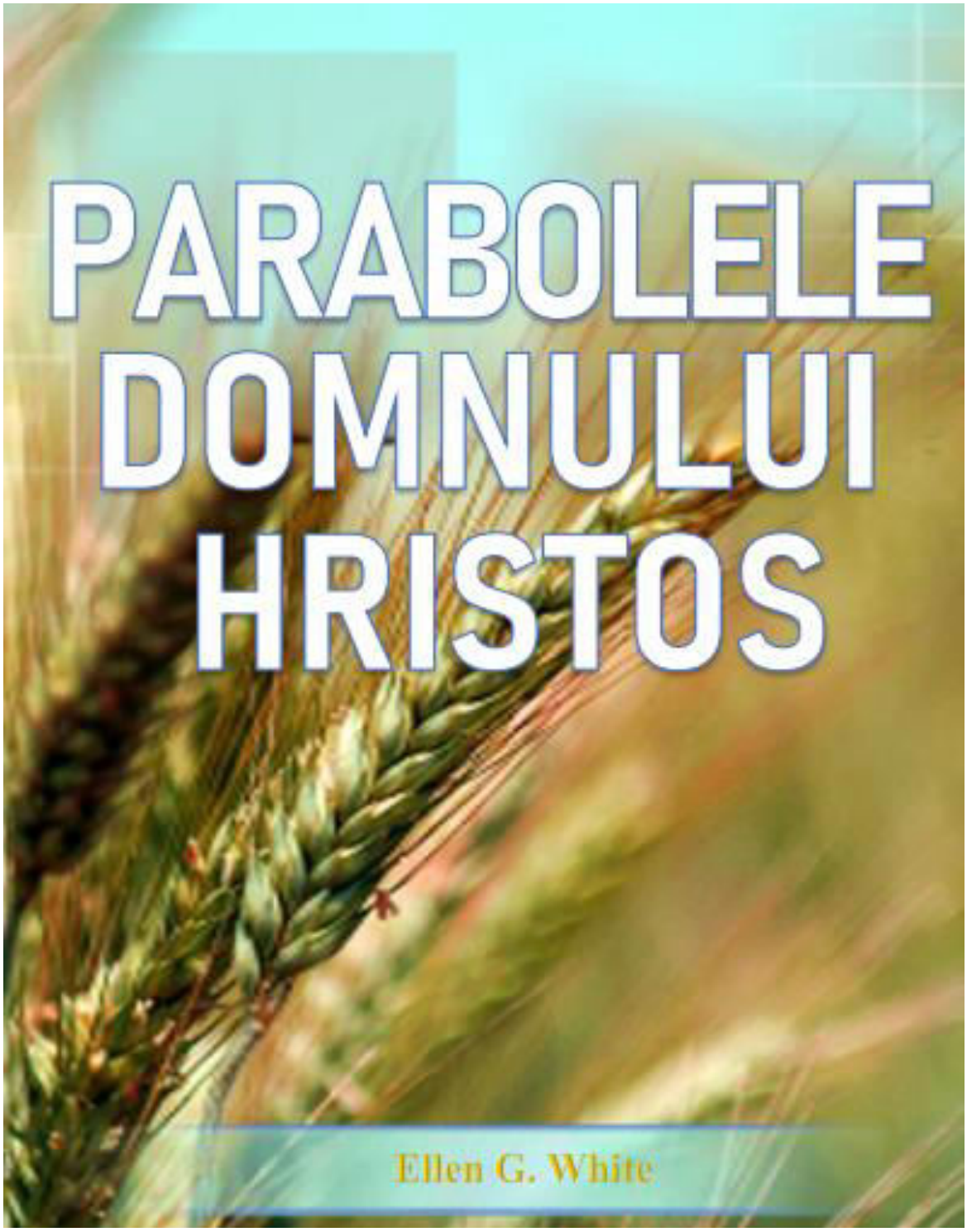
PARABOLELE
DOMNULUI
HRISTOS
Ellen G. White

Prin parabolele Domnului Hristos se urmărește învățarea acelorași adevăruri ca și prin venirea și lucrarea Sa în lume. Pentru ca noi să putem cunoaște caracterul și viața Sa divină, Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat natura trupului nostru și a locuit printre noi. Divinitatea, a fost descoperită în natura noastră omenească, slava nevăzută, în formă omenească vizibilă. Oamenii puteau învăța despre cele necunoscute, prin ceva cunoscut, lucrurile cerești au fost descoperite prin cele cerești, Dumnezeu S-a manifestat în înfățișarea oamenilor. Tot așa era și cu învățăturile Domnului Hristos, cele necunoscute erau ilustrate prin cele cunoscute, adevărurile divine, prin lucruri pământești cu care oamenii erau foarte familiarizați.

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 1 — Învățătura prin parabole 4
Capitolul 2 — „Semănătorul a ieșit să semene” 9
Capitolul 3 — Întâi un fir verde, apoi spic 26
Capitolul 4 — Neghina 30
Capitolul 5 — Asemenea unui grăunte de muștar 33
Capitolul 6 — Alte învățături din semănarea seminței 36
Capitolul 7 — Asemenea aluatului 42
Capitolul 8 — Comoara ascunsă 46
Capitolul 9 — Mărgăritarul de mare preț 54
Capitolul 10 — Năvodul 58
Capitolul 11 — Lucruri vechi și noi 59
Capitolul 12 — Cerând pentru a da 66
Capitolul 13 — Doi închinători 74
Capitolul 14 — Nu va face Dumnezeu dreptate aleșilor Săi? 83
Capitolul 15 — Acest om primește pe păcătoși 93
Capitolul 16 — Pierdut și a fost găsit 102
Capitolul 17 — Mai lasă-l și anul acesta 110
Capitolul 18 — La drumuri și la garduri 114
Capitolul 19 — Măsura iertării 125
Capitolul 20 — Un câștig spre pagubă 130
Capitolul 21 — Omul bogat și săracul Lazăr 134
Capitolul 22 — A zice și a face 142
Capitolul 23 — Via Domnului 150
Capitolul 24 — Fără haină de nuntă 165
Capitolul 25 — Talanții 173
Capitolul 26 — Prietenii, cu ajutorul Mamonei nedreptății 199
Capitolul 27 — Cine este aproapele meu? 205
Capitolul 28 — Răsplata harului 213
Capitolul 29 — În întâmpinarea Mirelui 222

Capitolul 1 – Învățătura prin parabole

Prin parabolele Domnului Hristos se urmărește învățarea acelorași adevăruri ca și prin venirea și lucrarea Sa în lume. Pentru ca noi să putem cunoaște caracterul și viața Sa divină, Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat natura trupului nostru și a locuit printre noi. Divinitatea, a fost descoperită în natura noastră omenească, slava nevăzută, în formă omenească vizibilă. Oamenii puteau învăța despre cele necunoscute, prin ceva cunoscut, lucrurile cerești au fost descoperite prin cele cerești, Dumnezeu S-a manifestat în înfățișarea oamenilor. Tot așa era și cu învățăturile Domnului Hristos, cele necunoscute erau ilustrate prin cele cunoscute, adevărurile divine, prin lucruri pământești cu care oamenii erau foarte familiarizați. {PDH 17.1}

Sfânta Scriptură zice: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde, ... ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice: «Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii»". Matei 13, 34-35. Lucrurile din natură îi serveau ca mijloc pentru învățarea celor spirituale, lucrurile din natură și experiența vieții ascultătorilor Săi, erau puse în legătură cu adevărurile Cuvântului scris. Conducând astfel pe om de la lucrurile naturale, la împărăția spirituală, parabolele Domnului Hristos sunt niște verigi în lanțul adevărului care unește pe om cu Dumnezeu și pământul cu cerul. {PDH 17.2}

În învățăturile Sale scoase din natură, Domnul Hristos vorbea despre lucrurile pe care chiar mâinile Sale le-a făcut și care aveau calități și virtuți pe care El însuși le dăduse. În desăvârșirea lor de la început, toate lucrurile create erau o expresie a gândirii lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoștința lui Dumnezeu, având din abundență învățătură divină. Înțelepciunea vorbea ochilor și era primită în inimă, căci ei comunicau cu Dumnezeu prin lucrările creațiunii Sale. De îndată ce perechea sfântă a păcătuit, călcând Legea Celui Prea Înalt, strălucirea de la fața lui Dumnezeu s-a depărtat de pe chipul naturii. Pământul era acum vătămat și mânjit de păcat. și totuși chiar și în starea aceasta stricată, a rămas mult din ceea ce este frumos. Învățăturile pe care Dumnezeu le-a așezat în cele create de El nu s-au șters cu totul, bine înțeleasă, natura vorbește despre Creatorul ei. {PDH 18.1}

În zilele Domnului Hristos aceste învățături fuseseră pierdute din vedere. Oamenii aproape că nu mai vedeau pe Dumnezeu în lucrările Sale. Păcătoșenia neamului omenesc a aruncat un giulgiu peste minunata față a creațiunii, și în loc de a descoperi pe Dumnezeu, lucrările Sale au devenit un obstacol care Îl ascundeau. Oamenii ... „au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului". Astfel, păgânii „s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat." Romani 1, 25.21. La fel se petreceau lucrurile și în Israel. Nu numai lucrurile din natură, dar până și serviciul jertfelor și chiar Scripturile date pentru a descoperi pe Dumnezeu — au fost așa de sucite de oameni, încât au devenit mijloace de a-L ascunde. {PDH 18.2}

Domnul Hristos a căutat să dea la o parte tot ceea ce întuneca adevărul. El a venit să îndepărteze vălul pe care păcatul l-a întins peste fața naturii, scoțând la lumină slava spirituală pe care, toate lucrurile au fost create, s-o reflecte. Cuvintele Sale au așezat învățăturile din natură, ca și cele ale Sfintelor Scripturi, într-o nouă lumină și le-au făcut a fi o nouă descoperire. {PDH 18.3}

Domnul Hristos a luat crinul cel frumos și l-a pus în mâinile copiilor și al tinerilor, și pe când aceștia priveau țintă chipul Lui, radiind de strălucirea ce venea de la fața Tatălui Său, El le dădu învățătura următoare: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp (în simplitatea frumuseții lor naturale): ei nici nu torc, nici nu țes, totuși vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui nu s-a îmbrăcat ca unul din ei." Apoi urmează plăcuta asigurare și învățătura cea însemnată: „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El pe voi, puțin credincioșilor?" Matei 6, 28-30. {PDH 19.1}

În predica de pe munte aceste cuvinte au fost adresate și altora nu numai tinerilor și copiilor. Ele au fost adresate mulțimii printre care se aflau bărbați și femei plini de griji și necazuri, întristați de dezamăgiri și durere. Și Domnul Hristos a continuat: „Nu vă îngrijorați dar zicând: «Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?» Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele." Apoi, întinzându-și mâinile spre mulțimea din jurul Său, a spus: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." Matei 6, 31-33. În felul acesta a interpretat Domnul Hristos solia pe care tot El o dăduse despre crinii și iarba câmpului. El dorește ca noi să citim această lecție pe fiecare crin și pe fiecare fir de iarbă. Cuvintele Sale sunt pline de asigurare și au darul de a întări încrederea în Dumnezeu. {PDH 19.2}

Atât de larg cuprinzătoare erau vederile Domnului Hristos cu privire la adevăr, atât de vastă, învățătura Sa, încât orice fază a desfășurării lucrurilor din natură era folosită pentru ilustrarea adevărului. Scenele asupra cărora se oprea zilnic ochiul, toate erau puse în legătură cu unele adevăruri spirituale, așa încât natura este îmbrăcată cu parabolele Domnului. {PDH 20.1}

În prima parte a lucrării Sale, Domnul Hristos vorbise poporului în cuvinte așa de simple, încât toți ascultătorii Săi puteau să priceapă adevărurile care aveau să-i facă înțelepți spre mântuire. Dar în multe inimi, adevărul nu a prins rădăcină și a fost foarte repede luat de la ei. „De aceea le vorbesc în pilde," spunea El, „pentru că ei, măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg.... Căci inima acestui popor s-a împietrit, au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă&rdquo.;... Matei 13, 13-15. {PDH 20.2}

Isus dorea să le trezească interesul. El dorea să ridice nepăsarea și să imprime adevărul în inimă. Învățătura prin parabole era obișnuită și atrăgea respectul și atenția nu numai a iudeilor, ci și a celor aparținând altor națiuni. El nu putea folosi nici o altă metodă mai

eficientă, pentru învățat. Dacă ascultătorii Săi ar fi dorit să cunoască lucrurile dumnezeiești, atunci ar fi putut să înțeleagă cuvintele Sale, căci El a fost totdeauna binevoitor să le explice cercetătorului sincer. {PDH 20.3}

De asemenea, Domnul Hristos avea de prezentat adevăruri pe care oamenii nu erau pregătiți să le primească nici chiar să le înțeleagă. Și pentru acest motiv, El i-a învățat, în parabole. Punând în legătură învățătura Sa cu scenele din viață, din experiența vieții sau din natură, El le câștiga atenția și le mișca inimile. Mai târziu, când priveau la lucrurile pe care El le folosise pentru a ilustra învățăturile Sale, ei își aduceau aminte de cuvintele divinului Învățător. Pentru mințile care erau deschise Duhului Sfânt, însemnătatea învățăturilor Mântuitorului se descoperea din ce în ce mai mult. Cele neînțelese începeau să devină clare, iar ceea ce era până atunci greu de priceput, devenea ușor de înțeles. {PDH 21.1}

Domnul Hristos căuta calea spre a ajunge la fiecare inimă. Folosind o variată gamă de ilustrații, El nu numai că a prezentat adevărul în diferitele lui aspecte, ci l-a și aplicat diferiților Lui ascultători. Interesul lor era trezit prin ilustrații luate din viața lor zilnică. Nici unul dintre cei ce ascultau pe Mântuitorul, nu putea avea simțământul că era neglijat sau uitat. Chiar și ascultătorii cei mai umili și păcătoși, auzeau în învățăturile Lui o voce care le vorbea cu simpatie și blândețe. {PDH 21.2}

Și Domnul mai avea și un alt motiv pentru care învăța în parabole. Printre mulțimea care se aduna în jurul Său, se aflau preoți și rabini, cărturari și bătrâni, irodieni și conducători, iubitori de plăceri, bigoți, oameni plini de ambiție, care mai presus de orice doreau să găsească ceva cu care să-L învinuiască. Iscoadele acestora îl urmăreau pas cu pas, zi după zi, pentru a prinde de pe buzele Lui ceva cu care să-L poată condamna și să aducă pentru totdeauna la tăcere pe cel care părea că atrage pe toată lumea la El. Mântuitorul a înțeles caracterul acestor oameni și El a prezentat astfel adevărul, încât ei să nu poată găsi nimic prin care să poată aduce cazul Său înaintea Sinedriului. Prin parabole El mustra fățărnicia și faptele urâte ale acelora care ocupau poziții înalte și într-un limbaj figurat, El a îmbrăcat adevăruri de un caracter atât de tăios încât dacă ar fi fost rostite pe față, în mod direct, cei vizați n-ar fi ascultat cuvintele Sale, ci repede ar fi pus capăt lucrării Lui. Dar în timp ce se ferea de iscoade, El prezenta adevărul așa de clar, încât rătăcirea se vedea limpede, iar inimile sincere erau ajutate de învățăturile Sale. Înțelepciunea divină și harul nemijlocit erau acum făcute clar, prin lucrările creațiunii lui Dumnezeu. Prin natură și din întâmplările vieții, oamenii erau învățați despre Dumnezeu. „Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică, și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El.” Romani 1, 20. {PDH 22.1}

În învățătura aceasta prin parabole a Mântuitorului, găsim un indiciu a ceea ce constituie în adevăr „înalta educație”. Domnul Hristos ar fi putut descoperi oamenilor cele mai profunde adevăruri ale științei. El ar fi putut să dezlege taine pentru a căror înțelegere ar fi trebuit veacuri de trudă și studiu. El ar fi putut da sugestii în domeniul științei care ar fi procurat material pentru gândire și stimularea descoperirilor până la încheierea timpului.

Dar El n-a făcut acest lucru. El n-a spus nimic care să satisfacă curiozitatea, sau care ar fi hrănit ambiția omenească prin deschiderea posibilităților pentru câștigarea măririi lumești. În toată învățătura Sa, Domnul Hristos a pus în legătură mintea omenească cu înțelepciunea Celui Nemărginit. El n-a îndrumat pe oameni ca să studieze teoriile omenești despre Dumnezeu, despre Cuvântul Său, sau despre lucrările Sale. El i-a învățat să-L privească așa cum este El înfățișat în lucrările Lui, în Cuvântul Său și în lucrările providenței Sale. {PDH 22.2}

Domnul Hristos nu S-a ocupat de teorii abstracte, ci cu ceea ce este esențial pentru dezvoltarea caracterului, cu ceea ce dezvoltă capacitatea omului de cunoaștere a lui Dumnezeu și eficiența sa în a face binele. El a vorbit oamenilor despre adevăruri care au legătură cu purtarea omului în viața de toate zilele și care stau la temelia vieții veșnice. {PDH 23.1}

Domnul Hristos a fost acela care a îndrumat educația poporului Israel. Cu privire la poruncile și orânduirile lui Dumnezeu, El a spus: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușiorii casei tale și pe porțile tale.” Deuteronom 6, 7-9. În învățăturile Sale, Domnul Hristos a arătat cum trebuie împlinită această poruncă, cum legile și principiile Împărăției lui Dumnezeu pot fi astfel prezentate, încât să se poată vedea frumusețea și valoarea lor. Când Dumnezeu se ocupa de Israel spre a-l face reprezentantul Său deosebit, El le-a dat căminuri ca să locuiască printre dealuri și văi. În viața căminului lor și în serviciile lor religioase, ei erau aduși în legătură continuă cu natura și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Așa se face că Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi pe marginea lacului, pe coasta muntelui, prin câmpii și prin dumbrăvi, acolo unde ei puteau privi la lucrurile din natură prin care El își ilustra învățăturile. Și pe măsură ce învățau de la Hristos, ei puneau cunoștințele lor în practică, conlucrând împreună cu El în lucrarea Sa. {PDH 23.2}

Astfel, prin lucrările creațiunii, noi trebuie să cunoaștem pe Creator. Cartea naturii este marele manual pe care împreună cu Sfânta Scriptură noi trebuie să-l folosim spre a învăța pe alții caracterul Său și să călăuzim oile rătăcite înapoi la staulul lui Dumnezeu. Când sunt studiate lucrările lui Dumnezeu, Duhul Sfânt aduce convingere în minte. Convingerea aceasta nu este produsul raționamentului logic, dar, dacă inima nu este prea întunecată spre a cunoaște pe Dumnezeu, iar ochiul prea încețoșat ca să-L vadă, urechea prea surdă ca să-I audă vocea, credinciosul ajunge să dobândească o mai profundă pricepere iar adevărurile cele sublime și spirituale ale Cuvântului scris al lui Dumnezeu sunt întipărite în inimă. {PDH 24.1}

În aceste învățături luate direct din natură, există o simplitate și o curăție ce le fac a fi de cea mai mare valoare. Toți au nevoie de învățături care să fie luate din acest izvor. Frumusețea naturii face ca sufletul să se îndepărteze de păcat și de plăcerile lumești, și-l călăuzește spre curăție, spre pace și spre Dumnezeu. {PDH 24.2}

Prea adesea mintea cercetătorilor este ocupată cu teorii și speculații omenești pe nedrept numite știință și filozofie. Unii ca aceștia trebuie aduși în strânsă legătură cu natura. Ei trebuie să învețe faptul că întreaga creațiune ca și creștinismul au un singur Dumnezeu. Ei trebuie învățați ca să vadă o perfectă armonie între cele naturale și cele spirituale. Tot ceea ce văd cu ochii sau ating cu mâinile lor, să fie o lecție pentru formarea caracterului. Astfel, puterile minții vor fi întărite, caracterul se va dezvolta și întreaga viață va fi înnobilată. {PDH 25.1}

Scopul urmărit de Domnul Hristos atunci când dădea învățături prin parabole, era în directă legătură cu problema Sabatului. Dumnezeu a dat omului această zi ca o amintire a puterii Sale creatoare și pentru ca aceștia să-L poată recunoaște în lucrările mâinilor Sale. Sabatul ne invită să vedem în lucrările creațiunii Sale slava Creatorului. {PDH 25.2}

Și pentru că El dorea ca noi să facem acest lucru, de aceea Domnul Hristos a legat prețioasele Sale învățături cu frumusețea lucrurilor din natură. În această Sfântă zi de odihnă, mai mult decât în oricare altă zi, noi trebuie să studiem soliile pe care Dumnezeu le-a scris pentru noi în natură. Noi ar trebui să studiem parabolele Mântuitorului nostru acolo unde El le-a rostit, și anume, în câmpii și dumbrăvi, sub cerul liber, prin iarbă și flori. Apropiindu-ne tot mai mult de inima naturii, Domnul Hristos face ca prezența Sa să fie tot mai reală pentru noi și vorbește inimilor noastre despre pacea și iubirea Sa. {PDH 26.1}

Dar Domnul Hristos a legat învățăturile Sale, nu numai de ziua de odihnă ci și de săptămâna de lucru. El are sfaturi și înțelepciune pentru cel care ară și pentru cel care seamănă sămânța. În arat și semănat, în lucratul ogoarelor și seceriș, El ne învață să vedem o ilustrare a lucrării harului Său asupra inimii. Astfel în orice lucrare folositoare pe care o facem și în fiecare împrejurare a vieții, El dorește ca noi să aflăm o învățătură despre adevărul divin. Făcând astfel, munca noastră obositoare de fiecare zi, nu va mai ajunge să absoarbă toată atenția noastră încât să uităm pe Dumnezeu, ci ea ne va aminti mereu de Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Gândul lui Dumnezeu va trece atunci ca un fir de aur prin toate grijile și ocupațiile noastre familiale. Pentru noi, slava feței Sale se va odihni din nou peste chipul naturii. Noi vom învăța totdeauna noi lecții ale adevărului ceresc și vom crește atunci asemenea chipului curăției Sale. În acest fel noi „vom fi ucenici ai Domnului” (Isaia 54, 13), și în cele în care noi am fost chemați să „rămânem cu Dumnezeu”. 1 Corinteni 7, 24. {PDH 26.2}

Capitolul 2 – „Semănătorul a ieșit să semene”

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 1-9; Matei 13, 18-23; Mark 4, 1-20; Luca 8, 4-15.

Semănătorul și sămânța

Prin pilda semănătorului, Domnul Hristos ilustrează lucrurile Împărăției cerului și lucrarea Marelui Semănător pentru poporul Său. Asemenea semănătorului care iese la câmp, El a venit ca să semene sămânța adevărului ceresc. Iar învățătura Sa prin parabole, a fost chiar sămânța cu care semăna cele mai prețioase adevăruri ale harului Său. {PDH 33.1}

Datorită simplității ei, parabola semănătorului n-a fost apreciată așa cum ar trebui să fie. De la sămânța naturală aruncată în ogor, Domnul Hristos dorește să conducă mintea noastră la sămânța Evangheliei, care pusă în inima omului are ca rezultat întoarcerea lui la credincioșia față de Dumnezeu. El, Care ne-a vorbit despre parabola seminței celei mici, este Domnul cerului, și aceleași legi care guvernează semănarea semințelor în pământ, guvernează și semănarea semințelor adevărului. {PDH 33.2}

Lângă marea Galileii se adunase ca să vadă și să audă pe Hristos o mulțime de oameni doritori și, în același timp așteptând ceva de la El. Erau acolo bolnavi, zăcând pe paturile lor de suferință, așteptând să prezinte cazul lor înaintea Sa. Era dreptul Domnului Hristos primit din partea lui Dumnezeu, acela de a vindeca suferințele neamului omenesc păcătos și acum El mustra boala, revărsând în jurul Său viață, sănătate și pace. {PDH 33.3}

Cum mulțimea continua să crească, oamenii se înghesuiau tot mai aproape de Domnul Hristos, până când nu mai rămăsese nici un loc unde aceștia să poată veni. Atunci, adresând un cuvânt pescarilor ce se aflau în bărcile lor, se urcă într-o barcă ce aștepta ca să-L treacă dincolo de lac și cerând ucenicilor Săi să tragă barca puțin mai departe de uscat, El vorbi mulțimii ce se afla pe țărm. {PDH 34.1}

Lângă lac se afla frumoasa câmpie a Ghenezaretului, iar mai departe se înălțau dealurile și pe coastele dealurilor ca și pe câmpie, atât semănătorii, cât și secerătorii erau foarte ocupați, unii aruncând sămânța, alții strângând grâul timpuriu. Privind asupra acestei scene Domnul Hristos zise: {PDH 34.2}

„Iată semănătorul a ieșit să semene. Pe când semăna El, o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n-avea pământ mult, a răsărit îndată, pentru că n-a găsit un pământ adânc. Dar, când a răsărit soarele, s-a pălit, și, pentru că n-avea rădăcini, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini, spinii au crescut și au înecat-o. O altă parte a căzut în pământ bun, și a dat roadă, un grăunte a dat o sută, altul șaizeci, și altul treizeci.” Matei 13, 3-8. {PDH 34.3}

Lucrarea Domnului Hristos nu era înțeleasă de oamenii din timpul Său. Felul venirii Lui nu se potrivea cu așteptările lor. Domnul Hristos era temelia întregii religii iudaice. Serviciile ei obligatorii erau statorniciri divine. Ele aveau ca scop să învețe poporul că la

timpul cuvenit, avea să vină Acela către care arătau toate acele ceremonii. Dar iudeii înălțaseră foarte mult formele și ceremoniile și pierduseră din vedere obiectivul lor. Tradiția, maximele și poruncile omenești au făcut ca învățăturile pe care Dumnezeu intenționa să le fie transmise prin ele, să fie ascunse de ei. Aceste maxime și tradiții au ajuns pentru ei un obstacol în calea înțelegerii și practicării adevăratei religii. Și atunci când a venit Realitatea, în persoana Domnului Hristos, ei n-au recunoscut în El împlinirea tuturor simbolurilor tipurilor însăși, esența tuturor serviciilor umbră. Ei au lepădat pe Cel Adevărat și s-au prins cu toate puterile de tipurile și ceremoniile lor care nu mai aveau nici o valoare. Fiul lui Dumnezeu venise, dar ei au continuat să ceară un semn. Față de solia: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape" (Matei 3, 2), ei au răspuns cerând un semn. Evanghelia lui Hristos era pentru ei o piatră de poticnire, pentru că ei cereau un semn, în loc de a cere un Mântuitor. Ei așteptau ca Mesia să dovedească mesianitatea Sa prin acțiuni războinice de cuceriri, care să întemeieze imperiul Său pe ruinele împărățiilor pământești. Acestei așteptări Domnul Hristos i-a răspuns prin parabola semănătorului. Nu prin forța armelor, nu prin intervenții violente avea să biruiască Împărăția lui Dumnezeu, ci prin implantarea unui principiu nou în inima oamenilor. {PDH 34.4}

„Cel ce seamănă sămânță bună, este Fiul omului." Matei 13, 37. Domnul Hristos a venit, nu ca rege, ci ca un semănător, nu pentru răsturnarea împărățiilor, ci pentru a semăna sămânța, nu pentru a conduce pe urmașii Săi la triumfuri pământești și măriri naționale, ci pentru un seceriș care avea să fie strâns în urma unei munci grele și răbdătoare prin lipsuri și dezamăgiri. {PDH 35.1}

Fariseii au înțeles bine însemnătatea parabolei Domnului Hristos, dar pentru ei lecția cuprinsă în ea nu era binevenită. Ei n-au căutat să o înțeleagă. Pentru marea mulțime, parabola învăluia într-o și mai mare taină scopul noului Învățător, ale Cărui cuvinte au mișcat atât de straniu inimile lor și au dezamăgit atât de amar ambițiile lor. Nici chiar ucenicii nu au înțeles parabola, dar interesul lor a fost trezit. Ei au venit după aceea la Domnul Isus și I-au cerut să le explice parabola. {PDH 35.2}

Tocmai acest lucru îl dorea și Domnul Hristos, ca El să le trezească interesul, ca apoi să le poată da învățături mai multe și mai precise. El le-a explicat parabola, tot așa cum va explica Cuvântul Său tuturor celor ce-l caută cu inimă sinceră. Aceia care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu inimile deschise iluminării Duhului Sfânt nu vor rămânea în întuneric cu privire la însemnătatea Cuvântului. „Dacă vrea cineva să facă voia Lui", spunea Domnul Hristos, „va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine." Ioan 7, 17. Toți aceea care vin la Domnul Hristos pentru o mai clară înțelegere a adevărului, o vor primi. El le va desfășura tainele Împărăției Cerurilor și aceste taine vor fi înțelese de inima ce tânjește ca să cunoască adevărul. O lumină cerească va străluci în templul sufletului și de acolo va lumina și altora, ca lumina puternică a unei lămpi, pe o cărare întunecoasă. {PDH 35.3}

„Semănătorul a ieșit să semene.” În Orient, starea lucrurilor era așa de nesigură, iar primejdia unor manifestări violente așa de mare, încât oamenii locuiau mai mult în orașe înconjurate de ziduri, iar plugarii ieșeau zilnic, dincolo de ziduri, la munca lor. Tot astfel Domnul Hristos, Semănătorul ceresc, a ieșit să semene. El a lăsat locuința Sa cea sigură și pașnică, a lăsat slava pe care El o avea la Tatăl mai înainte de a fi lumea și a lăsat poziția Sa pe tronul Universului. El a venit aici, în lumea noastră, ca Om al suferinței și expus ispitei, El a fost singur, un Solitar, ca să semene cu lacrimi și să ude cu propriul Său sânge sămânța vieții pentru o lume pierdută în păcat. {PDH 36.1}

Tot la fel trebuie să semene și slujitorii Săi. Când a fost chemat ca să devină un semănător al seminței adevărului, Avraam primi porunca: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” Geneza 12, 1. „...Și el a plecat fără să știe unde se duce.” Evrei 11, 8. Tot astfel și apostolul Pavel, în timp ce se ruga în templul din Ierusalim, primi din partea lui Dumnezeu solia: „Du-te, căci te voi trimite departe, la neamuri.” Faptele Apostolilor 22, 21. Astfel, toți aceia care sunt chemați să se unească cu Domnul Hristos, trebuie să lase totul, pentru a-I urma. Vechile legături ale păcatului trebuie rupte, iar planurile firești abandonate. Prin greutăți și lacrimi, în singurătate și cu sacrificiu, sămânța trebuie semănată. {PDH 36.2}

„Semănătorul seamănă Cuvântul.” Domnul Hristos a venit să semene adevărul în lume. Chiar de la căderea omului în păcat, Satana seamănă mereu semințele rătăcirii. Printr-o minciună a câștigat el la început controlul asupra oamenilor, și tot astfel lucrează el încă spre a răsturna, a îndepărta Împărăția lui Dumnezeu de pe pământ ca să aducă pe oameni sub puterea sa. Ca Semănător venit dintr-o lume mai înaltă, Domnul Hristos a venit să semene sămânța adevărului. El care luase parte în sfaturile lui Dumnezeu, care locuise în profunzimea Sanctuarului Celui Veșnic, putea să aducă oamenilor principiile cele curate ale adevărului. Chiar de la căderea în păcat a lui Adam, Domnul Hristos a fost pentru lume descoperitorul adevărului. Prin El, sămânța cea nepieritoare, „Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1, 23), este transmisă oamenilor. În prima Sa făgăduință dată în Eden perechii căzute în păcat, Domnul Hristos a semănat sămânța Evangheliei. Dar parabola semănătorului se aplică în mod deosebit activității Sale personale printre oameni și lucrării pe care El a făcut-o. {PDH 37.1}

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța. Fiecare sămânță poartă în ea un principiu germinativ, cu embrion de viață. În el se găsește viața plantei. Tot astfel și Cuvântul lui Dumnezeu are viață în el. Domnul Hristos spune: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” Ioan 6, 63. „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică.” Ioan 5, 24. În fiecare poruncă și în fiecare făgăduință a Cuvântului lui Dumnezeu este putere, însăși viața lui Dumnezeu, prin care porunca poate fi împlinită, iar făgăduința realizată. Acela care prin credință primește Cuvântul lui Dumnezeu, primește chiar viața și caracterul lui Dumnezeu. {PDH 38.1}

Fiecare sămânță aduce roadă după felul ei. Seamănă sămânța în condiții bune și ea își va dezvolta, în plantă, propria ei viață. Primită prin credință în suflet, sămânța cea nestricăcioasă a Cuvântului va dezvolta un caracter și o viață asemenea caracterului și vieții lui Dumnezeu. {PDH 38.2}

Învățătorii lui Israel nu semănau sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrarea Domnului Hristos ca Învățător al adevărului era într-un izbitor contrast cu aceea a rabinilor din timpul Său. Ei se ocupau de tradiții, de teorii și speculații omenești. Adesea, în locul Cuvântului însuși, ei puneau ceea ce oamenii învățaseră și scriau despre Cuvânt. Învățătura lor nu avea nici o putere care să dea viață sufletului. Tema învățăturii și predicării Domnului Hristos, a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Celor ce puneau întrebări ca să-L prindă El le răspundea în mod deschis: „Este scris", „Cum spune Scriptura?" „Cum citești în ea?" El semăna sămânța Cuvântului de fiecare dată când se trezea interesul, fie că era un prieten, fie că era un vrăjmaș. El care este Calea, Adevărul și Viața, El Cuvântul Viu a arătat spre Scripturi spunând: „Ele mărturisesc despre Mine." Ioan 5, 39. „Și a început de la Moise și de la toți proorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El." Luca 24, 27. {PDH 38.3}

Slujitorii Domnului Hristos sunt chemați să facă aceeași lucrare. Astăzi, ca și în zilele din vechime, adevărurile vitale ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt lăsate la o parte pentru teoriile și speculațiunile firești. Mulți așa numiți slujitori ai Evangheliei nu primesc întreaga Biblie ca fiind Cuvântul cel inspirat al lui Dumnezeu. Unul respinge o parte a ei, iar altul pune sub semnul întrebării o altă parte. Ei pun judecata lor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, iar Scripturile pe care ei le predau se bazează numai pe propria lor autoritate. Autenticitatea ei divină este contestată, nimicită. În acest fel sămânța necredinței se seamănă în lung și-n lat, iar oamenii ajung confuzi, ne mai știind ce să creadă. {PDH 39.1}

Sunt multe credințe pe care mintea n-ar trebui să le primească. În zilele Domnului Hristos, rabinii interpretau în mod forțat, mistic, multe părți ale Scripturilor. Pentru că învățătura clară a Cuvântului lui Dumnezeu condamna practicile lor, ei au încercat să nimicească această putere a Scripturilor. Același lucru se întâmplă și astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat ca fiind misterios și obscur, aceasta pentru a scuza călcările Legii Sale, Domnul Hristos a mustrat aceste practici din vremea Sa. El a învățat că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie înțeles de toți. El a arătat spre Scripturi ca având o autoritate de necontestat, iar noi trebuie să facem la fel. Biblia trebuie să fie prezentată ca fiind Cuvântul veșnicului Dumnezeu, ca sfârșit al tuturor controverselor și temelie a tot adevărul. {PDH 39.2}

Biblia a fost jefuită de puterea ei iar rezultatele se văd în coborârea standardului vieții spirituale. În predicile ce se rostesc astăzi de la mai multe amvoane, nu există acea manifestare divină care să trezească conștiința și să aducă viață sufletului. Ascultătorii nu pot spune: „Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?" Luca 24, 32. Sunt mulți aceia care strigă după viul Dumnezeu, tânjind după prezența divină.

Teoriile filozofice sau eseurile literare, oricât de strălucite ar fi ele, nu pot satisface cerința spirituală a inimii. Afirmațiile și născocirile omenești nu au valoare mântuitoare. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vorbească oamenilor. Cei care au auzit numai tradiții, teorii și precepte omenești, trebuie să audă vocea Lui, al Cărui Cuvânt poate renaște sufletul spre viață veșnică. {PDH 40.1}

Tema preferată a Domnului Hristos a fost iubirea părintească și abundența harului lui Dumnezeu, El stăruia foarte mult asupra sfințeniei caracterului Său și a Legii Sale, El S-a înfățișat pe Sine oamenilor ca fiind Calea, Adevărul și Viața. Acestea să fie și subiectele servilor lui Dumnezeu. Prezentați-le adevărul așa cum este el în Hristos. Faceți ca cerințele Legii și Evangheliei să fie clare pentru toți: vorbiți oamenilor despre viața de renunțare de sine și de sacrificiu a Domnului Hristos, despre umilința și moartea Sa, despre învierea și înălțarea Sa, despre lucrarea mijlocirii Sale în favoarea noastră în curțile din ceruri, cum și despre făgăduința Sa: „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine." Ioan 14, 3. {PDH 40.2}

În loc de a discuta niște teorii greșite, sau a căuta să combatem pe împotrivitorii Evangheliei, să urmăm exemplul Domnului Hristos. Lăsați ca adevărurile curate, proaspete din comoara lui Dumnezeu, să strălucească în viață. „Propovăduiește Cuvântul." „Semănați pretutindeni de-a lungul apelor. Stăruiește asupra Lui la timp și ne la timp." „Cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu. Pentru ce să amesteci paiele cu grâul, zice Domnul." „Orice Cuvânt al lui Dumnezeu este încercat. Nu adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să nu fii găsit mincinos." 2 Timotei 4, 2, Isaia 32, 20, Ieremia 23, 28, Proverbe 30, 5-6. {PDH 40.3}

Semănătorul seamănă sămânța — Cuvântul. Aici este prezentat marele principiu care ar trebui să stea la baza oricărei educații. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu." Dar în prea multe școli teologice din zilele noastre, Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte din sistemul educațional. Alte subiecte ocupă mintea. Studiul autorilor necredincioși ocupă un loc de frunte în educația teologică. Scepticismul este întreținut în materiile cărților din aceste școli. Greșit interpretate și pervertite, unele descoperiri, rezultate ale cercetărilor științifice, pot duce la rătăcire. Cuvântul lui Dumnezeu este comparat cu așa zisele învățături ale științei și făcut să apară nesigur și nedemn de încredere. În acest fel, semințele îndoielii sunt semănate în mintea tinerilor și în momentul ispitirii ele răsar. Când se pierde credința în Cuvântul lui Dumnezeu, sufletul rămâne fără călăuzitor, fără ocrotitor. Atunci, tinerii sunt atrași pe calea îndepărtării de Dumnezeu și de viața veșnică. {PDH 41.1}

Acestei cauze i se poate atribui, în mare măsură, răspândirea nelegiuirii în lume. Când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte, puterea lui de a înfrâna pasiunile rele ale inimii firești este respinsă. Atunci oamenii seamănă potrivit cărnii și seceră potrivit firii, numai stricăciune. {PDH 41.2}

Tot aceasta este cauza cea mare a slăbiciunii și ineficienței puterilor mintale. Întorcându-ne de la Cuvântul lui Dumnezeu spre a ne hrăni cu scrierile oamenilor neinspirați, atunci

mintea se piperniceşte, scade. Ea nu este în legătură cu principiile cele profunde şi mari ale adevărului cel veşnic. Inteligenţa se adaptează atunci înţelegerii lucrurilor cu care este familiară, iar prin faptul că este preocupată numai cu lucruri trecătoare ea slăbeşte, puterea i se reduce iar după un timp ea nu se mai poate dezvolta. {PDH 41.3}

Toate acestea constituie o falsă educaţie. Lucrarea fiecărui învăţător al adevărului ar trebui să fie aceea de a întări mintea tinerilor în marile adevăruri ale Cuvântului inspiraţiei. Aceasta este esenţa educaţiei pentru viaţa aceasta şi pentru cea viitoare. {PDH 41.4}

Să nu se creadă însă, că faptul acesta va împiedeca studiile ştiinţifice sau va avea ca rezultat coborârea nivelului în cele ale educaţiei. Cunoaşterea lui Dumnezeu este tot aşa de înaltă ca şi cerurile şi cuprinzătoare ca Universul. Nimic nu este aşa de înălţător şi plin de vigoare ca un studiu al marilor subiecte ce privesc viaţa noastră veşnică. Tinerii să caute să înţeleagă aceste adevăruri date de Dumnezeu şi atunci mintea lor se va dezvolta şi va creşte, ajungând puternică prin aceste eforturi. Faptul acesta va conduce pe orice cercetător care este şi un împlinitor al Cuvântului într-un câmp şi mai întins de cugetare dobândind astfel o comoară de cunoştinţe nepieritoare. {PDH 42.1}

Educaţia creştină dobândită prin cercetarea Scripturilor este o cunoaştere experimentală a Planului de Mântuire. O {PDH 42.2}

astfel de educaţie va reface în sufletul credincios chipul lui Dumnezeu. Ea va întări şi va înarma mintea împotriva ispitelor, şi va face pe învăţăcel împreună lucrător cu Domnul Hristos în lucrarea milei Sale faţă de lume. O astfel de educaţie va face un membru al familiei cereşti, şi-l va pregăti să fie împreună moştenitor cu sfinţii în slavă. {PDH 43.1}

Dar învăţătorul adevărurilor sfinte, nu poate da altora decât numai ceea ce ştie din experienţa sa proprie. Semănătorul a semănat „sămânţa Sa”. Domnul Hristos a vestit adevărul pentru că El însuşi era Adevărul. Gândurile Sale, caracterul Său, experienţa vieţii Sale, toate erau cuprinse în învăţătura Sa. Tot aşa trebuie să fie şi cu slujitorii Săi: aceia care vor să predice Cuvântul, trebuie să fi ajuns ca printr-o experienţă personală să se fi identificat cu El. Ei trebuie să ştie ce însemnează faptul că Domnul Hristos S-a făcut pentru ei înţelepciune, îndreptăţire şi răscumpărare. Vestind altora Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu trebuie să-l prezinte în termeni ca: „se presupune că este aşa” sau „poate că o fi aşa cum zice aici.” Ei trebuie să spună — împreună cu apostolul Petru: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea lui”. 2 Petru 1, 16. Fiecare slujitor al Domnului Hristos şi fiecare învăţător trebuie să fie în stare să spună cu ucenicul iubit Ioan: „Pentru că viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, viaţa care este la Tatăl, şi care ne-a fost arătată”. 1 Ioan 1, 2. {PDH 43.2}

Lângă drum

Parabola semănătorului se ocupă în principal cu efectele produse de creșterea seminței în pământul în care a fost aruncată. Prin această parabolă, Domnul Hristos voia să spună de fapt ascultătorilor Săi: „Nu vă este de nici un folos să stați numai ca niște critici ai lucrării Mele, sau să fiți dezamăgiți pentru că ea nu corespunde cu ideile voastre. Problema de cea mai mare importanță pentru voi este: cum primiți voi solia Mea? Căci de primirea sau respingerea ei depinde destinul vostru veșnic". {PDH 43.3}

Explicând însemnătatea seminței care a căzut lângă drum, Domnul a spus: „Când un om aude Cuvântul privitor la împărăție, și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sămânța căzută lângă drum." Matei 13, 19. {PDH 44.1}

Sămânța căzută lângă drum reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu care cade în inima unui ascultător neatent. Asemenea cărării bătătorite, călcate în picioare de oameni și animale, tot așa, este și inima care devine asemenea unei autostrăzi pe care să circule lumea cu plăcerile și păcatele ei. Absorbit de scopuri egoiste și practici păcătoase, sufletul ajunge să se împietrească prin „înșelăciunea păcatului." Evrei 3, 13. Atunci, facultățile spirituale sunt paralizate. Oamenii aud Cuvântul, dar nu-l înțeleg. Ei nu ajung să înțeleagă faptul că învățătura se adresează lor. Ei nu sunt conștienți de nevoia sau de primejdia lor. Ei ajung să nu înțeleagă iubirea lui Hristos și trec pe lângă solia harului Său ca pe lângă ceva care nu-i privește. {PDH 44.2}

Așa cum păsările sunt gata să ciugulească semințele căzute lângă drum, tot astfel Satana este gata să smulgă din suflet sămânța adevărului divin. El se teme, ca nu cumva Cuvântul lui Dumnezeu să trezească pe neatenți, sau să influențeze pe cei cu inima împietrită. Satana și îngerii săi sunt prezenți în adunările unde se predică Evanghelia. În timp ce îngerii cerului se străduiesc să impresioneze inimile cu Cuvântul lui Dumnezeu, vrăjmașul este activ căutând să facă fără efect Cuvântul predicat. Cu un zel egalat numai de răutatea lui, Satana încearcă să împiedece lucrarea Duhului lui Dumnezeu. În timp ce Domnul Hristos atrage sufletul la Sine prin iubirea Sa, Satana caută să sustragă atenția celui care este mișcat a căuta pe Mântuitorul. El ocupă mintea cu planuri lumești. El trezește spiritul de critică, sau insuflă îndoială și necredință. Vocabularul vorbitorului, sau manierele lui poate că nu plac ascultătorilor și ei se ocupă atunci de aceste defecte. În acest fel, adevărul de care ei au nevoie și pe care Dumnezeu în bunătatea Lui li l-a trimis, nu are nici o impresie asupra lor. {PDH 44.3}

Satana are multe ajutoare. Mulți dintre cei care mărturisesc că sunt creștini, ajută pe ispititor să smulgă sămânța adevărului din inimile altora. Mulți dintre cei care ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, când ajung acasă fac din el subiect de critică. Ei se apucă să judece predica, așa cum ar judeca o expunere literară sau un discurs politic. Ei vorbesc în mod batjocoritor sau disprețuitor despre solia, care ar trebui să fie privită ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu adresat lor. Caracterul, motivele și acțiunile slujitorului lui Dumnezeu și comportamentul fraților lor, membrii ai comunității formează adesea subiectul discuțiilor lor. Ei rostesc judecăți aspre și nu încetează cu bârfelile și clevetirile, și aceasta în

auzul celor neconvertiți. Nu arareori, aceste lucruri sunt rostite de părinți în auzul propriilor lor copii. În felul acesta se nimicește respectul fața de slujitorii lui Dumnezeu și stima pentru solia lor. Și mulți, sunt astfel învățați să privească în mod ușuratic chiar Cuvântul lui Dumnezeu. {PDH 45.1}

Astfel, în căminele pretinșilor creștini mulți tineri sunt educați spre a fi lipsiți de credință. Și părinții se mai întreabă de ce oare copiii lor manifestă atât de puțin interes față de Evanghelie și de ce sunt așa de gata să se îndoiască de adevărul biblic. Ei se miră de faptul că este așa de greu a ajunge la inima lor și a fi influențați de morală și credință. Ei nu văd că propriul lor exemplu împietrește inimile copiilor lor. Sămânța cea bună nu găsește loc unde să prindă rădăcină și atunci, Satana o răpește de acolo. {PDH 46.1}

În locuri stâncoase

„Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie, dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme, și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.” Matei 13, 20-21. {PDH 46.2}

Sămânța căzută în loc stâncos găsește puțin pământ. Planta răsare repede, dar rădăcina nu poate pătrunde în stâncă pentru a găsi hrana necesară creșterii și se usucă repede. Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini sunt astfel de ascultători stâncoși. Ca și stânca de sub stratul de pământ, egoismul inimii firești stă ca o piatră dedesubtul dorințelor și aspirațiilor lor bune. Iubirea de sine nu a ajuns încă să fie supusă. Ei n-au ajuns încă să vadă grozăvia nespusă a păcatului, și nu și-au umilit inima sub povara vinovăției. Această categorie de oameni poate fi convinsă ușor, și par a fi cu adevărat convertiți, dar ei au numai o religie superficială. {PDH 46.3}

Unii cad de la credință nu pentru că primesc imediat Cuvântul și nici pentru că se bucură de el. Căci de îndată ce Matei a auzit chemarea Mântuitorului, el s-a sculat imediat, a lăsat totul, și L-a urmat. Dumnezeu dorește ca îndată ce am auzit Cuvântul divin, să-L primim, și este numai drept ca să-L primim cu bucurie. Căci, „va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește.” Luca 15, 7. În sufletul care crede în Domnul Hristos, este, în adevăr, bucurie. Dar aceia despre care se spune în parabolă că primesc „de îndată” Cuvântul lui Dumnezeu, n-au ajuns să aprecieze, să înțeleagă valoarea lui. Ei n-au ajuns să înțeleagă ce anume cere Cuvântul lui Dumnezeu de la ei. Unii ca aceștia n-au pus față în față Cuvântul primit cu toate obiceiurile vieții lor, și nu s-au supus pe deplin controlului său. {PDH 46.4}

Rădăcinile plantei se înfig adânc în pământ, și acolo, ascunse vederii, hrănesc viața plantei. Tot așa stau lucrurile și cu cei credincioși, prin această legătură invizibilă a sufletului cu Hristos, prin credință, este hrănită viața spirituală. Dar ascultătorii care sunt asemenea pământului stâncos, se încred în ei înșiși, în loc de a se încrede în Domnul Hristos. Ei se încred în faptele lor bune și în bunele lor intenții și sunt tari în propria lor

îndreptățire. Aceștia nu sunt tari în Hristos și în puterea tăriei Sale. Un astfel de credincios „n-are rădăcină în sine” , pentru că nu este legat cu și de Domnul Hristos. {PDH 47.1}

Arșița soarelui de vară, care dă consistență și coace grânele bogate, nimicește tot ceea ce nu are rădăcini adânci. Tot astfel cel care „n-are rădăcină în sine”, „ține până la o vreme”, dar „cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.” Sunt mulți aceia care primesc Evanghelia, mai mult ca o cale de a scăpa de suferință, decât ca o eliberare de păcat. Ei se bucură pentru un timp, pentru că gândesc că religia îi va scuti de dificultăți și încercări. În timp ce viața acestora se desfășoară liniștit, fără probleme, ei sunt considerați a fi creștini de nădejde. Dar sub apriga încercare a ispitei, cedează și cad. Ei nu pot suporta batjocura pentru Hristos. Când Cuvântul lui Dumnezeu le arată unele păcate favorite, nutrite de ei, sau când cere din partea lor renunțare la sine sau sacrificiu, atunci se simt lezați, se smintesc. Le-ar trebui un efort prea mare pentru a face o schimbare radicală în viața lor. Ei privesc la greutățile și necazurile prezente și dau uitării realitățile veșnice. Asemenea ucenicilor care au părăsit pe Domnul Hristos, și aceștia sunt gata să spună: „Vorbirea aceasta este prea de tot, Cine poate s-o sufere?” Ioan 6, 60. {PDH 47.2}

Sunt foarte mulți aceia care pretind că slujesc lui Dumnezeu, dar care nu-L cunosc printr-o experiență personală. Dorința lor de a face voia Lui se bazează numai pe înclinația lor personală și nu pe o convingere profundă adusă de Duhul Sfânt. Viața lor nu este adusă în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Ei mărturisesc a primi pe Hristos ca Mântuitor al lor, dar nu cred că El le va da și puterea necesară pentru biruirea păcatelor lor. Ei nu au o legătură personală cu un Mântuitor viu, și caracterul lor dă pe față atât defectele moștenite cât și pe cele cultivate. {PDH 48.1}

Un lucru este a admite, în mod general, mijlocirea Duhului Sfânt, și cu totul altceva este a accepta lucrarea Sa, ca fiind Cel care mustră și cheamă la pocăință. Mulți au un simțământ de înstrăinare de Dumnezeu, o recunoaștere a faptului că sunt încă robi eului și păcatului lor, aceștia fac eforturi ca să producă o schimbare, dar ei nu-și răstignesc eul. Ei nu se predau cu totul în mâinile Domnului Hristos, cerând puterea divină necesară pentru a face voia Sa. Ei nu sunt dispuși să se lase modelați după chipul divin. În mod general, ei își recunosc nedesăvârșirile, dar nu renunță, nu se leapădă de păcatele lor preferate. Cu fiecare faptă sau acțiune rea, firea cea veche și egoistă câștigă teren, se întărește. {PDH 48.2}

Singura speranță pentru aceste suflete este aceia de a înfăptui în ei înșiși adevărul cuvântului rostit de Domnul Hristos lui Nicodim: „Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou»”. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3, 7.3. {PDH 48.3}

Adevărata sfințire constă în deplina predare în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este condiția adevăratei viețuiri creștine. Domnul Hristos cere o consacrare deplină, fără rezerve, pentru o slujire neîmpărțită. El cere inima, mintea, sufletul și puterea. Eul nu trebuie încurajat. Cel care trăiește pentru sine nu poate fi creștin. {PDH 48.4}

Iubirea trebuie să fie principiul care stă la baza oricărei acțiuni. Iubirea este principiul de bază al guvernării lui Dumnezeu în ceruri și pe pământ, și ea trebuie să fie temelia caracterului creștin. Numai aceasta îl poate face și menține tare, neclintit. Numai aceasta îl poate face în stare să reziste în fața încercărilor și ispitelor. {PDH 49.1}

Iar iubirea se va da pe față prin sacrificiu. Planul de Mântuire a fost întemeiat pe sacrificiu — un sacrificiu așa de cuprinzător și profund, atât de înalt, încât este de nemăsurat. Domnul Hristos a dat totul pentru noi, iar aceia care-L primesc pe El vor fi gata să sacrifice totul pentru Mântuitorul lor. Gândul la onoarea și slava Domnului, trebuie să ne preocupe mai mult decât orice. {PDH 49.2}

Dacă iubim pe Domnul Hristos, atunci vom dori să trăim pentru El, să-i prezentăm darurile noastre de mulțumire, și să lucrăm pentru El. Atunci, orice lucrare va fi ușoară. Din iubire pentru El noi vom dori truda, durerea și chiar sacrificiul. Atunci, dorința Sa de a mântui pe oameni, ne va cuprinde și pe noi. Vom simți atunci același dor plin de iubire pentru suflete, cum a simțit și El. {PDH 49.3}

Aceasta este religia Domnului Hristos. Tot ceea ce este mai puțin decât atât, este o dezamăgire. Niciodată, simpla teorie a adevărului sau mărturisirea faptului că suntem ucenici ai lui Hristos, nu va mântui vreun păcătos. Noi nu aparținem Domnului Hristos, dacă nu suntem cu totul ai Săi. Datorită faptului că trăim numai cu jumătate de inimă viața de creștin, de aceea unii creștini devin slabi în urmărirea scopurilor sfinte și foarte schimbători în dorințele lor. Efortul de a sluji atât eul cât și lui Hristos face pe cineva să fie un auzitor asemenea ogorului stâncos, care nu va rezista atunci când încercările vor veni asupra lui. {PDH 50.1}

Între spini

„Sămânța căzută între spini este cel ce aude Cuvântul, dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt, și ajunge neroditor.” Matei 13, 22. {PDH 50.2}

Sămânța Evangheliei cade adesea printre mărăcini și buruieni sălbatice, și dacă nu intervine o transformare morală în inima omului, dacă vechile obiceiuri și practici, precum și vechea viață de păcat nu sunt părăsite, dacă însușirile lui Satana nu sunt stârpite din suflet, atunci grâul va fi înăbușit, sufocat. Spinii și mărăcinii vor fi atunci recolta, iar aceștia vor nimici grâul semănat. {PDH 50.3}

Harul poate lucra numai în inima care se pregătește totdeauna pentru primirea prețioaselor semințe ale adevărului. Spinii păcatului vor crește în orice fel de teren, ei n-au nevoie să fie cultivați, dar harul trebuie să fie cultivat cu multă grijă. Spinii și mărăcinii sunt totdeauna gata să răsară, iar lucrarea de curățire trebuie să se facă continuu. Dacă inima nu este păstrată sub controlul lui Dumnezeu, dacă Duhul Sfânt nu lucrează fără încetare spre a șlefui și înnobila caracterul, atunci, vechile obiceiuri vor reapare în viață. Unii oameni pot

mărturisi că ei cred în Evanghelie, dar dacă nu sunt sfințiți de Evanghelie, atunci pretenția lor este fără nici un folos. Dacă ei nu ajung să câștige biruința asupra păcatului, păcatul va câștiga biruința asupra lor. Spinii care au fost tăiați, dar n-au fost smulși din rădăcină, vor crește din nou, până când sufletul va fi copleșit de ei. {PDH 50.4}

Domnul Hristos a subliniat lucrurile care sunt primejdioase pentru suflet. Așa cum este amintit de evanghelistul Marcu, Domnul menționează: „grijile lumești", „înșelăciunea bogățiilor" și „poftele altor lucruri". Marcu 4, 19. Luca amintește „grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia." Luca 8, 14. Acestea sunt cele care înăbușe Cuvântul și opresc creșterea seminței spirituale. Atunci, sufletul încetează a-și mai trage hrana de la Hristos și viața spirituală moare atunci în inimă. {PDH 51.1}

„Grijile acestei lumi." Nimeni nu este scutit de ispita grijilor acestei lumi. Pentru cei săraci, munca grea și lipsurile, cum și teama de sărăcie, de mizerie, toate acestea aduc tulburări și îi împovărează. Pentru cei bogați este teama de a nu pierde averea, precum și o sumedenie de griji tulburătoare. Mulți dintre urmașii Domnului Hristos uită lecția pe care El ne-a îndemnat s-o învățăm de la florile câmpului. Ei nu se încred în continua Lui grijă pentru ei. Domnul Hristos nu le poate purta poverile, pentru că ei nu le așează asupra Lui. De aceea, grijile vieții, care de fapt ar trebui să-i îndrepte la Mântuitorul pentru sprijin și mângâiere, tocmai ele îi separă de El. {PDH 51.2}

Mulți dintre cei care ar putea aduce roade în serviciul lui Dumnezeu s-au dedat plăcerii strângerii de averi. Întreaga lor energie este absorbită în diverse afaceri, încât se simt obligați să neglijeze lucrurile spirituale. Astfel ei se separă singuri de Dumnezeu. În Sfânta Scriptură suntem îndemnați să nu fim leneși în ocupațiile noastre, ci „fără preget". Romani 12, 11. Noi trebuie să muncim însă pentru a avea să dăm și celui care se află în nevoie. Credincioșii trebuie să muncească, ei trebuie să se avânte în orice ocupație, făcând aceasta fără să păcătuiască. Dar mulți devin atât de absorbiți, atât de prinși în afacerile lor, încât nu mai au timp pentru rugăciune, nu mai au timp pentru studierea Sfintelor Scripturi, nu mai au timp să caute și să slujească lui Dumnezeu. Uneori ei simt nevoia de sfințire, de cer, dar n-au timp să se smulgă din zgomotul lumii și să asculte cuvântul maiestos și plin de autoritate al Duhului lui Dumnezeu. Lucrurile veșnice sunt așezate pe un plan secundar în timp ce lucrurile firești au întâietate. În aceste condiții, este imposibil ca sămânța Cuvântului să mai aducă roadă, pentru că viața sufletului trebuie să hrănească mărăcinii caracterului lumesc. {PDH 51.3}

Și mulți dintre aceia care lucrează cu un scop foarte diferit, cad în aceiași rătăcire. Ei lucrează pentru binele altora, obligațiile lor îi apasă, iar răspunderile lor sunt numeroase, îngăduind astfel ca preocupările lor să le consume și timpul care ar trebui consacrat rugăciunii și studierii Cuvântului lui Dumnezeu. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune și studierea Cuvântului Său este neglijată. Ei uită că Domnul Hristos a zis că: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic." Ioan 15, 5. Ei merg despărțiți de Hristos, viața lor nefiind pătrunsă de harul Său, iar manifestările eului personal încep să-și spună cuvântul. Lucrarea

lor este mânjită de dorința după întâietate și de trăsăturile dure, lipsite de iubire ale inimii nesupuse. Iată aceasta este una din principalele „taine" ale insuccesului în lucrarea creștină. Din această cauză rezultatele sunt adesea foarte slabe. {PDH 52.1}

„Înșelăciunea bogăților". Iubirea de averi are o putere fascinantă și înșelătoare. Prea adesea, aceia care au averi pământești uită că Dumnezeu este Acela care le-a dat putere să le câștige. Ei spun: „Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății." Deuteronom 8, 17. Bogățiile lor în loc să trezească în ei recunoștința față de Dumnezeu, îi duc la înălțare de sine. Ei pierd simțul dependenței lor de Dumnezeu și al îndatoririi față de semenii lor. În loc de a considera bogăția ca un talant care să fie folosit spre slava lui Dumnezeu și pentru ridicarea omenirii, ei privesc la ea ca un mijloc pentru satisfacții egoiste. În loc de a dezvolta în om atributele lui Dumnezeu, bogățiile folosite astfel dezvoltă în el atributele lui Satana. Sămânța Cuvântului lui Dumnezeu este înăbușită de spini. {PDH 52.2}

„Plăcerile vieții acesteia". Există o primejdie în distracțiile ce sunt căutate numai pentru satisfacții personale. Toate obiceiurile îngăduite și care slăbesc puterile fizice, care întunecă mintea și amorțesc facultățile spirituale, sunt „pofte ale firii pământești care se războiesc cu sufletul." 1 Petru 2, 11. {PDH 53.1}

„Poftele altor lucruri." Acestea nu trebuie să fie neapărat lucruri păcătoase în sine, ci ceva ce ne preocupă mai întâi și mai mult decât Împărăția lui Dumnezeu. Tot ceea ce ne îndepărtează de Dumnezeu, tot ceea ce ne îndeamnă la păcat, vine de la Satana, vrăjmașul sufletelor noastre. {PDH 53.2}

*****

Când mintea este tânără, viguroasă și capabilă să se dezvolte repede, este o mare ispită aceea de a avea ambiții egoiste, de a face să slujească numai eului personal. Dacă are succes în planurile și acțiunile omenești, există tendința de a continua pe o cale care amorțește conștiința și împiedecă o evaluare corectă a ceea ce constituie adevărata valoare a caracterului. Când împrejurările favorizează o astfel de dezvoltare, atunci se va vedea o creștere într-o direcție neîngăduită de Cuvântul lui Dumnezeu. {PDH 53.3}

În această perioadă de formare a vieții copiilor, responsabilitatea părinților este foarte mare. Ar trebui să fie preocuparea lor aceea de a înconjura pe tineri cu o influență sfântă, influență care să le formeze concepții corecte despre viață și despre adevăratul succes al vieții. În loc de a face astfel, câți părinți nu-și iau drept țintă principală a vieții să asigure copiilor prosperitate în cele pământești. Toate combinațiile lor sunt alese având în vedere atingerea acestui scop. Mulți părinți își fac căminul în unele orașe mari și își introduc copiii în societatea elevată. Ei îi înconjoară cu influențe ce încurajează spiritul lumesc și mândria. În această atmosferă mintea și sufletul se pipernicesc. Scopurile cele înalte și nobile ale vieții sunt atunci uitate. Privilegiul de a fi fii și fiice ale lui Dumnezeu, moștenitori ai veșniciei, este schimbat pentru un câștig lumesc. {PDH 53.4}

Mulți părinți caută să asigure fericirea copiilor lor îngăduindu-le satisfacerea dorinței lor după distracții. Ei le îngăduie să se angajeze în diferite jocuri, sau să participe la petreceri, dându-le bani pentru ca să-i cheltuiască cum vor, pentru a se afișa sau pentru satisfacerea plăcerilor personale. Cu cât este mai mult satisfăcută dorința după plăceri, cu atât mai puternică devine aceasta. Interesul unor astfel de tineri este din ce în ce mai mult absorbit de plăceri, până când ajung să facă din aceasta marele obiect al vieții lor. Ei se obișnuiesc să trândăvească și să-și satisfacă toate capriciile, încât devine aproape imposibil pentru ei a mai fi vreodată creștini statornici. {PDH 54.1}

Chiar și biserica, ea care ar trebui să fie stâlpul și temelia adevărului, încurajează adesea iubirea egoistă a plăcerilor. Când trebuie să se strângă bani pentru scopuri religioase, la ce mijloace recurg unele biserici? La bazaruri, mese, tombole, chiar la loterii și alte lucruri asemănătoare. Adesea, locul pus deoparte pentru adorarea lui Dumnezeu este profanat prin întâlniri la care se mănâncă și se bea, se cumpără, se vinde și se distrează. și astfel se face că respectul celor tineri pentru casa lui Dumnezeu și venerația pentru adorarea Lui scade. Frânele stăpânirii de sine se slăbesc. Egoismul, satisfacerea apetitului, iubirea de afișare sunt cultivate și ele se întăresc pe măsură ce sunt îngăduite. {PDH 54.2}

Goana după plăceri și distracții este mai puternică în orașe. Mulți părinți care aleg orașul ca locuință pentru copiii lor și care fac lucrul acesta cu gândul să le ofere avantaje mai mari, sunt dezamăgiți și adesea își dau seama prea târziu, căindu-se de teribila lor greșeală. Orașele de astăzi devin repede asemenea Sodomei și Gomorei. Multe sărbători încurajează lenea. Lucrurile care aprind simțurile: alergările de cai, jocurile de noroc, beția și desfrâul stimulează în cel mai înalt grad pasiunile. Tinerii sunt luați de curentul lumesc. Aceia care învață să iubească distracțiile de dragul lor, deschid ușa unui potop de ispite. Ei se dedau la chefuri și veselii nesăbuite, iar legăturile lor cu iubitorii de plăceri au un efect otrăvitor asupra minții. Mergând astfel din desfrâu în desfrâu, ei ajung să piardă dorința cât și capacitatea pentru o viață cu folos. Aspirațiile lor religioase sunt reci, viața lor religioasă este întunecată. Toate facultățile nobile ale sufletului, tot ceea ce leagă pe credincios de lumea spirituală, este corupt. {PDH 54.3}

Este adevărat că unii dintre aceștia pot ajunge să vadă nebunia lor și se pocăiesc. Și Dumnezeu poate să-i ierte. Dar ei și-au hrănit sufletul și au adus asupra lor o primejdie care îi pândește toată viața. Puterea de discernământ care ar trebui să fie totdeauna păstrată trează și plină de sensibilitate pentru a putea deosebi între bine și rău, este în mare măsură distrusă. Ei nu sunt sensibili, gata să recunoască vocea Duhului Sfânt, și nici să observe cursele lui Satana. Prea adesea, în timp de primejdie, ei cad pradă ispitei și se îndepărtează de Dumnezeu. Sfârșitul vieții lor iubitoare de plăceri este ruina, atât pentru viața aceasta cât și pentru cea viitoare. {PDH 55.1}

Grijile, bogățiile, plăcerile, toate acestea sunt folosite de Satana în jocul vieții pentru a pune stăpânire pe viața omului. Avertizarea însă este: „Nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume:

pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl ci din lume." 1 Ioan 2, 15.16. Cel care citește inimile oamenilor ca într-o carte deschisă spune: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuneze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia." Luca 21, 34. Apostolul Pavel, prin inspirația Duhului Sfânt scrie: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri." 1 Timotei 6, 9-10. {PDH 55.2}

Pregătirea ogorului

În toată parabola semănătorului Domnul Hristos înfățișează diferitele rezultate ale semănatului, rezultate care depind de pământul în care a căzut sămânța. În toate cazurile, semănătorul și sămânța sunt aceleași. Astfel, El ne învață că, dacă Cuvântul lui Dumnezeu dă greș în îndeplinirea lucrării Sale în inimile și-n viața noastră, motivul eșecului trebuie căutat atunci la noi. Dar rezultatul nu este însă în afara controlului nostru. Este adevărat că noi nu ne putem schimba singuri, dar puterea alegerii ne aparține și depinde de noi să hotărâm drumul pe care vom merge și ce vom deveni. Nu este necesar ca ascultătorii asemănați cu drumul, cu locul stâncos sau cu spinii și mărăcinii, să rămână așa. Duhul lui Dumnezeu caută tot mereu să rupă fascinația nebuniei care-i ține pe oameni absorbiți de plăcerile lumești și să trezească în ei dorința după comoara nepieritoare. Rezistând influenței Duhului Sfânt, oamenii ajung nepăsători sau chiar neglijenți față de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei înșiși sunt răspunzători pentru împietrirea inimii, fapt care împiedică sămânța cea bună să prindă rădăcini și pentru creșterea răului care împiedică dezvoltarea ei. {PDH 56.1}

Grădina inimii trebuie cultivată. Ogorul trebuie arat adânc printr-o profundă pocăință și întoarcere de la păcat. Plantele otrăvitoare satanice, trebuie smulse din rădăcină. Ogorul care este năpădit de mărăcini, poate fi curățit numai printr-o muncă susținută. În acest fel, tendințele rele ale inimii firești pot fi biruite numai printr-un efort stăruitor, în numele și în puterea Domnului Hristos. Dumnezeu ne îndeamnă prin gura profetului Ieremia: „Desțeleniți-vă un ogor nou și nu semănați între spini." Ieremia 4, 3 u.p. „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea." Osea 10, 12. El dorește să împlinească pentru noi această lucrare și ne invită să conlucrăm cu El. {PDH 56.2}

Semănătorii seminței au de făcut o lucrare de pregătire a inimilor pentru primirea Evangheliei. În lucrarea de vestire a Cuvântului se predică prea mult și este prea puțină lucrare de la inimă la inimă. Este nevoie de lucrare personală pentru sufletele pierdute. În același spirit și cu aceeași iubire ca a Domnului Hristos, noi ar trebui să ne apropiem personal de cei păcătoși, căutând să le trezim interesul pentru marile realități ale vieții veșnice. Poate că inimile lor sunt tot așa de tari ca și drumul cel bătătorit și s-ar părea că este un efort inutil acela de a le prezenta pe Mântuitorul, dar dacă logica ar putea da greș în a mișca inima, iar argumentul să fie lipsit de putere pentru a convinge, iubirea Domnului

Hristos, manifestată în lucrarea personală, poate înmuia inima de piatră așa încât sămânța adevărului să poată prinde rădăcină. {PDH 57.1}

De asemenea, semănătorii au de făcut o lucrare pentru ca sămânța să nu fie înăbușită de mărăcini, sau să piară din cauză că n-a avut pământ suficient. Chiar la începutul vieții creștine, fiecare credincios ar trebui să fie învățat principiile fundamentale ale credinței. El ar trebui învățat că nu este de ajuns a ști că este mântuit prin sacrificiul Domnului Hristos, și că el este dator să facă astfel ca viața Domnului Hristos să fie viața Sa, iar caracterul Mântuitorului să fie caracterul său. Toți trebuie să învățăm faptul că avem de purtat poveri și că trebuie să ne debarasăm de înclinațiile firești. Să cunoaștem cu toții, binecuvântarea de a lucra pentru Hristos, urmându-L cu lepădare de sine, suferind greutăți ca un bun ostaș al lui Hristos. Să învățăm a ne încrede în iubirea Lui, așezând asupra Sa grijile noastre. Să gustăm bucuria câștigării sufletelor pentru El. Căci în iubirea și interesul nostru pentru cei pierduți, vom uita de noi înșine, de eul nostru. Atunci, plăcerile firii își vor pierde puterea seducătoare, iar greutățile nu ne vor mai descuraja. Plugul adevărului își va face atunci lucrarea sa. El va desțeleni ogorul. El nu va reteza numai vârfurile mărăcinilor, ci îi va scoate din rădăcină. {PDH 57.2}

În pământ bun

Semănătorul nu este întotdeauna obligat să aibă numai dezamăgiri, insuccese. Despre sămânța care a căzut în pământ bun, Mântuitorul spunea că simbolizează pe „cel care aude Cuvântul și-l înțelege, el aduce roadă, un grăunte dă o sută, altul șaizeci, altul treizeci.” Matei 13, 23. „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac roadă în răbdare.” Luca 8, 15. {PDH 58.1}

„O inimă bună și curată”, despre care ne vorbește parabola, nu este o inimă în care nu este păcat, căci Evanghelia trebuie predicată la cei pierduți. Domnul Hristos spune: „Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Marcu 2, 17 u.p. Cel cu inima curată, este acela care se supune în totul lucrării convingătoare a Duhului Sfânt. El își mărturisește greșeala sa și simte nevoia după mila și iubirea lui Dumnezeu. El are o dorință sinceră de a cunoaște adevărul pentru ca să-l poată trăi. Inima bună, este o inimă credincioasă, o inimă care are încredere în Cuvântul lui Dumnezeu. Căci fără credință este cu neputință să primim Cuvântul. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” Evrei 11, 6. {PDH 58.2}

Acesta este „cel ce aude Cuvântul și-l înțelege.” Fariseii din timpul Domnului Hristos și-au închis ochii ca să nu vadă și urechile ca să nu audă, de aceea adevărul n-a putut să ajungă la inimile lor. Ei aveau să-și primească răsplata pentru voita lor neștiință și pentru orbirea ce singuri și-au impus-o. Dar Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi ca să-și deschidă mintea și inima la învățătură și să fie gata să creadă. El a rostit chiar o binecuvântare asupra lor pentru că ei au văzut cu ochii și au auzit cu urechile, și au crezut. {PDH 59.1}

Ascultătorii asemănați cu pământul cel bun, primesc Cuvântul, nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. 1 Tesaloniceni 2, 13. Numai acela care primește Cuvântul Scripturilor ca vocea lui Dumnezeu, vorbindu-i lui personal, numai acela este un adevărat ascultător. El tremură în fața Cuvântului, căci pentru el, Cuvântul este o realitate vie. El își deschide puterea înțelegerii și inima sa pentru a-l primi. Astfel de ascultători erau Corneliu și prietenii săi, care au spus apostolului Petru: „Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui." Faptele Apostolilor 10, 33. {PDH 59.2}

Cunoașterea adevărului nu depinde atât de puterea intelectului cât de curăția scopului și de simplitatea unei credințe pline de zel și consacrate Domnului. Îngerii Domnului se alătură acelora care cu o inimă plină de umilință caută călăuzirea divină. Duhul Sfânt este dat ca să le deschidă bogăția comorilor adevărului. Ascultătorii asemănați cu pământul cel bun, auzind Cuvântul îl păstrează. De aceea Satana cu toate mijloacele răului pe care le folosește, nu este în stare să-l mai smulgă de la ei. {PDH 59.3}

Numai a auzi sau citi Cuvântul lui Dumnezeu, nu este de ajuns. Acela care dorește să aibă un folos din cunoașterea Scripturilor, trebuie să mediteze asupra adevărului ce i-a fost prezentat. Printr-o atenție deosebită și cu rugăciune, el trebuie să învețe însemnătatea Cuvântului adevărului și să bea profund din spiritul sfintelor comunicări divine. {PDH 59.4}

Dumnezeu ne invită să ne umplem inima cu cugetări înalte, cu gânduri curate. El dorește ca noi să medităm la iubirea și mila Sa, să studiem lucrarea Sa minunată în marele Plan de Mântuire. Atunci, înțelegerea de către noi a adevărului va fi din ce în ce mai clară, iar dorința noastră după curăția inimii și limpezimea gândurilor va fi tot mai înaltă și tot mai sfântă. Atunci, cel credincios, trăind în atmosfera cea curată a cugetelor sfinte, va fi transformat prin comunicarea cu Dumnezeu și prin studierea Sfintelor Scripturi. {PDH 60.1}

„Aduce roadă". Aceia care, auzind Cuvântul, „îl țin într-o inimă bună și curată" (Luca 8, 15), aduc roadă în ascultare. Cuvântul lui Dumnezeu, primit în suflet, se va manifesta prin fapte bune. Rezultatele lui vor fi văzute într-un caracter și o voință asemenea caracterului și vieții Domnului Hristos. Domnul Hristos spunea despre Sine: „Vreau să fac voia Ta Dumnezeule. și Legea Ta este în fundul inimii mele." Psalmii 40, 8. „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi ... pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis." Ioan 5, 30. Iar Cuvântul Sfintelor Scripturi spune că „cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Hristos." 1 Ioan 2, 6. {PDH 60.2}

Adesea, Cuvântul lui Dumnezeu vine în conflict cu trăsăturile de caracter, moștenite sau cultivate, ale omului și cu obiceiurile vieții lui. Dar ascultătorul cel asemănat cu pământul cel bun, atunci când primește Cuvântul, acceptă toate condițiile și cerințele lui. Obiceiurile și practicile lui sunt atunci aduse în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru el, în

problema mântuirii, poruncile omului mărginit și greșit, nu au nici o valoare, în fața Cuvântului Dumnezeului cel veșnic. Din toată inima sa și cu o hotărâre neîmpărțită, el caută viața veșnică și va asculta de adevăr chiar dacă ar suferi pierderi, persecuție sau chiar cu prețul vieții. {PDH 60.3}

Și el va aduce roadă „în răbdare". Nici unul dintre cei care primesc Cuvântul lui Dumnezeu, nu este scutit de greutăți și încercări. Însă atunci când necazurile vin, adevăratul creștin nu devine neliniștit, îndoielnic și abătut. Deși nu putem vedea deznodământul lucrurilor, și nici nu putem discerne scopul lucrărilor providenței, nu trebuie să ne pierdem încrederea. Amintindu-ne de mila cea iubitoare a lui Dumnezeu, noi ar trebui să aruncăm asupra Lui grijile noastre și cu răbdare să așteptăm mântuirea Sa. {PDH 60.4}

Prin luptă, viața spirituală se întărește. Încercările suportate cu bine vor dezvolta trăinicia caracterului și prețioase calități spirituale. Rodul desăvârșit al credinței, blândețea și iubirea, se maturizează adesea cel mai bine în mijlocul norilor de furtună și întuneric. „Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie." Tot astfel și creștinul trebuie să aștepte cu răbdare, ca în viața sa Cuvântul lui Dumnezeu să aducă roadă. Adesea, când ne rugăm pentru darurile Duhului Sfânt, Dumnezeu răspunde în împrejurări care dezvoltă aceste roade, uneori însă neînțelegându-I planul, suntem surprinși și descurajați. Și cu toate acestea, nimeni nu poate să dezvolte aceste daruri decât numai printr-un proces de creștere și de aducere de roade. Partea noastră este aceea de a primi Cuvântul lui Dumnezeu și de a-l ține strâns, supunându-ne pe deplin controlului său și atunci se vor împlini în noi planurile Sale. {PDH 61.1}

„Dacă mă iubește cineva", spunea Domnul Hristos, „va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El și vom locui împreună cu el." Ioan 14, 23. Influența unui spirit mai puternic, desăvârșit, va fi asupra noastră, pentru că avem o legătură vie cu izvorul puterii atotbiruitoare. În viața noastră spirituală, noi vom ajunge captivi ai Domnului Isus Hristos. Nu vom mai trăi nicidecum obișnuita viață egoistă, ci Hristos va locui în noi. Caracterul Său va fi atunci reprodus în noi. În felul acesta vom putea aduce roadele Duhului Sfânt — „unul treizeci, altul șaizeci și altul o sută." Marcu 4, 20. {PDH 61.2}

Capitolul 3 – Întâi un fir verde, apoi spic

Capitol bazat pe textele din Marcu 4, 26-29.

Parabola semănătorului a dat loc la multe discuții. Unii dintre ascultători au tras din ea concluzia că Domnul Hristos nu avea să întemeieze o împărăție pământească și de aceea mulți erau curioși și nedumeriți. Văzând nedumerirea lor, Domnul Hristos a folosit alte ilustrații, căutând să le îndepărteze gândurile de la speranța unei împărății pământești, la lucrarea harului lui Dumnezeu în suflet. {PDH 62.1}

„El a mai zis: «Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe cum. Pământul rodește singur; întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul».” Marcu 4, 26-29. {PDH 62.2}

Plugarul care „pune ... secera ... pentru că a venit secerișul”, nu poate fi altul decât Domnul Hristos. El este Acela care, la marea zi a răsplătirii finale, va culege roadele secerișului de pe acest pământ. Dar, cel care seamănă sămânța, reprezintă pe acela care lucrează în locul Domnului Hristos. Este spus că „sămânța încolțește și crește fără să știe el cum”, dar aceasta nu este adevărat despre Fiul lui Dumnezeu. Domnul Hristos nu doarme atunci când este vorba de lucrul încredințat Lui, ci veghează asupra lui zi și noapte. El nu este în necunoștință cu privire la felul cum crește sămânța. {PDH 62.3}

Parabola cu sămânța ne descoperă faptul că Dumnezeu este prezent, lucrează în natură. Sămânța are în sine principiul germinației, al încolțirii, principiu pe care Dumnezeu însuși l-a așezat acolo; și totuși, lăsată singură, sămânța n-ar avea puterea să încolțească. Omul are partea lui pe care trebuie să și-o facă, spre a înlesni creșterea seminței. El trebuie să pregătească, să îngrașe pământul și să semene sămânța. El trebuie să lucreze ogorul. Dar există o limită dincolo de care el nu mai poate face nimic. Nici puterea și nici înțelepciunea omului nu pot face ca din sămânță să răsară o plantă vie. Oricâte eforturi ar face omul, mergând până la limitele puterii lui, el va trebui să depindă totuși de Cel care a legat semănatul și seceratul prin legăturile minunate ale atotputerniciei Sale. {PDH 63.1}

În sămânță există viață și în pământ putere; dar până când o putere infinită nu-și face zi și noapte lucrarea, sămânța va rămâne neroditoare. Trebuie trimisă ploaie care să ude câmpul însetat și soarele trebuie să împartă căldură, iar electricitatea trebuie să ajungă până la sămânță îngropată în pământ. Viața pe care Creatorul a așezat-o acolo, numai El singur o poate face să „răsară”, să vină la existentă. Prin puterea lui Dumnezeu crește orice sămânță și se dezvoltă orice plantă. {PDH 63.2}

„Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară mântuirea și lauda, în fața tuturor neamurilor”. Isaia 61, 11. Cum se întâmplă cu semănatul cu lucrurile din natură,

tot astfel se întâmplă și cu semănatul spiritual; învățătorul adevărului trebuie să caute să pregătească ogorul inimii; el trebuie să semene sămânță; dar singura putere care poate produce viața vine de la Dumnezeu. Există o limită dincolo de care orice efort omenesc este zadarnic, în timp ce noi trebuie să vestim Cuvântul, noi nu putem da și puterea care să învioreze sufletul și care să facă să răsară neprihănirea și lauda, în predicarea Cuvântului trebuie să fie prezentă lucrarea unei puteri mai presus de orice putere omenească. Numai prin Duhul Sfânt Cuvântul va fi viu și puternic ca să poată reînnoi sufletul pentru viața veșnică. Aceasta a căutat Domnul Hristos să facă pe ucenici să înțeleagă. El i-a învățat că n-au nimic în ei înșiși care le-ar putea asigura succesul în activitatea lor, ci puterea lui Dumnezeu care lucrează prin minuni, aceea este care face roditor propriul Său Cuvânt. {PDH 63.3}

Lucrarea semănătorului este o lucrare a credinței. El nu poate înțelege taina încolțirii seminței și a creșterii ei. Dar are încredere în mijloacele prin care Dumnezeu face ca vegetația să crească. Aruncând sămânță în pământ, s-ar părea că el risipește acele boabe prețioase de cereale care ar putea fi pâine pentru familia sa. Dar el nu face decât să dea niște bunuri prezente, pentru a primi înapoi mai mult. El aruncă sămânță în speranța că va strânge cu mult mai mult într-un seceriș abundent. Tot așa trebuie să lucreze și slujitorii Domnului Hristos, așteptând un seceriș bogat din sămânța pe care ei o seamănă. {PDH 64.1}

Sămânța cea bună poate să rămână neobservată, pentru un timp, într-o inimă rece, egoistă și firească, fără a da vreun semn că a prins rădăcină; dar mai târziu, când Spiritul lui Dumnezeu adie peste acest suflet, sămânța ce era ascunsă în el răsare și, în cele din urmă aduce roadă spre slava lui Dumnezeu. În lucrarea noastră noi nu putem ști mai dinainte care va aduce rod, aceasta sau aceea. Nu suntem noi chemați să rezolvăm această problemă. Noi trebuie să ne facem partea noastră de lucru și să lăsăm în seama lui Dumnezeu rezultatele. „Dimineața, seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească.” Eclesiastul 11, 6. Marele legământ încheiat de Dumnezeu cu omul declară categoric: „Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul și seceratul”.... Geneza 8, 22. Plin de încredere în această făgăduință, plugarul ară și seamănă. Nu mai puțină încredere ar trebui să avem și noi în lucrarea semănării Cuvântului, bazându-ne pe asigurarea Sa: „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” Isaia 55, 11. „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se va întoarce cu veselie, când își strânge snopii.” Psalmii 126, 6. {PDH 65.1}

Încolțirea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea, creșterea plantei, este o frumoasă ilustrare a creșterii creștine. Ca și în natură, tot la fel se prezintă lucrurile și în viața spirituală; nu poate fi viață fără creștere. Planta trebuie sau să crească, sau să moară. După cum creșterea ei se face în tăcere și în mod imperceptibil, dar continuu, tot așa și cu dezvoltarea vieții creștinului. În fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvârșită și totuși, dacă trebuie împlinit planul pe care Dumnezeu îl are cu noi, atunci trebuie să aibă loc o continuă creștere. Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. Pe

măsură ce ocaziile oferite nouă se înmulțesc, se va dezvolta și experiența noastră, iar cunoștința noastră va crește. Noi vom ajunge atunci destoinici pentru a purta răspunderi, iar maturitatea noastră va fi în proporție cu privilegiile pe care le avem. {PDH 65.2}

Planta crește primind ceea ce Dumnezeu a prevăzut pentru susținerea vieții ei. Ea își înfige adânc rădăcinile în pământ și se adapă cu lumina soarelui, cu rouă și cu ploaie. Ea absoarbe din aer substanțele dătătoare de viață. Tot astfel trebuie să crească și creștinul, cooperând cu mijloacele rânduite de Dumnezeu. Simțind nimicnicia noastră, noi trebuie să folosim orice ocazie ce ni se oferă, pentru a căpăta o mai deplină experiență. După cum planta își înfige rădăcinile în pământ, tot așa și noi trebuie să fim bine înrădăcinați în Hristos. După cum planta primește razele soarelui, rouă și ploaia, tot astfel și noi trebuie să ne deschidem inimile lucrării Duhului Sfânt. Lucrarea aceasta „nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor." Zaharia 4, 6. Dacă vom păstra cugetarea noastră ațintită asupra Domnului Hristos, atunci El va veni la noi „ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul." Osea 6, 3. Ca Soare al Neprihănirii, El va răsări asupra noastră având „tămăduirea ... supt aripile Lui." Maleahi 4, 2. Noi vom „înflori atunci asemenea crinului". Domnul ne va face ca grâul și vom „înflori ca via." Osea 14, 5-7. Sprijinindu-ne tot mereu pe Domnul Hristos ca Mântuitor al nostru personal, noi vom crește prin El, Care este Căpetenia noastră, în toate lucrurile. {PDH 66.1}

Grâul dă mai „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic." Ținta plugarului, atunci când seamănă sămânța și se îngrijește de creșterea plantei, este producerea de cereale. El dorește să aibă pâine pentru cei înfometați și semințe — pentru recoltele viitoare. Tot astfel și agricultorul ceresc așteaptă un seceriș ca răsplată a muncii și sacrificiului Său. Domnul Hristos dorește să reproducă chipul Său în inimile oamenilor; și El face acest lucru în și prin aceia care cred în El. Ținta vieții de creștin este aducerea de roade — reproducerea caracterului lui Hristos în cel credincios, pentru ca apoi să poată fi reprodus și în alții. {PDH 67.1}

Planta nu încolțește, nu crește și nici nu aduce roadă pentru sine, ci „ca să dea sămânță semănătorului, și pâine celui ce mănâncă." Isaia 55, 10. Tot astfel, nici un om nu trebuie să trăiască numai pentru sine. Creștinul trebuie să fie în lume ca un reprezentant al Domnului Hristos, pentru mântuirea altora. {PDH 67.2}

Nu poate exista creștere sau rodire în viața celui care se ocupă numai de el. Dacă acceptați pe Hristos ca Mântuitor personal, atunci trebuie să vă uitați pe voi înșivă și să vă străduiți a fi de ajutor altora. Vorbiți despre iubirea Domnului Hristos, despre bunătatea Lui. Îndepliniți orice datorie ce vi se prezintă. Purtați în inimile voastre poverile altora si, prin orice mijloace care vă sunt la îndemână, căutați să salvați pe cei pierduți. Primind Spiritul lui Hristos — spiritul iubirii neegoiste și al lucrării pentru alții — veți crește și veți aduce roade. Roadele Duhului se vor coace atunci în caracterul vostru. Credința aceasta va crește, convingerile se vor întări, iar iubirea voastră va fi făcută desăvârșită. Atunci veți reflecta din

ce în ce mai mult chipul Domnului Hristos în tot ceea ce este curat, nobil și plăcut. {PDH 67.3}

„Roada Duhului, dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, înfrânarea poftelor.” Galateni 5, 22-23. Aceste roade nu vor pieri niciodată, ci vor produce, după felul lor, un seceriș bogat pentru viața veșnică. {PDH 68.1}

„Și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.” Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi. {PDH 69.1}

Este privilegiul fiecărui creștin nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului Isus Hristos. 2 Petru 3, 12. Dacă toți aceia care mărturisesc numele Său ar aduce roade spre slava Sa, cât de repede ar putea fi lumea întreagă semănată cu sămânță Evangheliei. În curând, marele seceriș final va fi copt, și Domnul Hristos va veni ca să strângă grâul cel prețios. {PDH 69.2}

Capitolul 4 – Neghina

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 24-30, 37-43.

Domnul Hristos „le-a pus înainte o altă pildă și le-a zis: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina».” Matei 13, 24-26. {PDH 70.1}

„Țarina” a spus Domnul Hristos, „este lumea”. Dar noi trebuie să înțelegem aceasta ca simbolizând Biserica lui Hristos din lume. Parabola aceasta este o descriere a Împărăției lui Dumnezeu și a lucrării Sale pentru mântuirea oamenilor, iar această lucrare este adusă la îndeplinire prin Biserică. Este adevărat că Duhul Sfânt este prezent în lumea întreagă; pretutindeni El lucrează asupra inimilor oamenilor, dar în Biserică este locul unde noi trebuie să creștem, să ajungem la maturitate ca să fim gata pentru grânarul lui Dumnezeu. {PDH 70.2}

„Cel ce seamănă sămânță bună, este Fiul omului.... Sămânță bună sunt fiii împărăției; neghina, sunt fiii celui rău.” Sămânță cea bună reprezintă pe aceia care sunt născuți prin Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul adevărului. Neghina reprezintă pe cei care sunt rodul sau întruchiparea rătăcirii și a principiilor false. „Vrăjmașul, care a semănat-o, este Diavolul.” Nici Dumnezeu și nici îngerii n-au semănat vreodată o sămânță care să aducă ca rod, neghină. Neghina este totdeauna semănată de Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului. {PDH 70.3}

În Orient, uneori oamenii se răzbunau asupra vreunui vrăjmaș, împrăștiind în ogorul proaspăt semănat al acestuia semințele unor buruieni dăunătoare care, în timpul creșterii, semănau foarte mult cu grâul. Crescând însă odată cu grâul, ele făceau să scadă valoarea recoltei, aducând proprietarului ogorului necazuri și pierdere. Tot astfel, din cauza vrăjmășiei sale împotriva Domnului Hristos, Satana împrăștie semințele răului printre semințele cele bune ale împărăției. Roadele ce rezultă din această lucrare a sa, le pune în seama Fiului lui Dumnezeu. Aducând în Biserică pe aceia care poartă numele Domnului Hristos, dar a căror viață este o negare a caracterului Său, cel rău face prin aceasta ca numele lui Dumnezeu să fie dezonorat, lucrarea mântuirii rău reprezentată și sufletele expuse unor mari primejdii. {PDH 71.1}

Slujitorii lui Hristos sunt foarte mâhniți când văd că, în Biserică, credincioșii cei adevărați și cei falși sunt amestecați laolaltă. Ei doresc să facă ceva pentru a curați Biserica. Ca și slujitorii gospodarului din pildă, ei sunt gata să smulgă neghina. Dar Domnul Hristos le spune: „Nu ... ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș.” Matei 13, 9. {PDH 71.2}

Domnul Hristos a arătat foarte lămurit faptul că aceia, care stăruiesc pe față în păcat, trebuie să fie îndepărtați din Biserică, dar El nu ne-a încredințat nouă lucrarea de a judeca

motivele și caracterul. El cunoaște prea bine firea noastră pentru a ne încredința această lucrare. Dacă am încerca să smulgem din Biserică pe aceia care presupunem că sunt numai cu numele creștini, cu siguranță că vom face greșeli. Nu arareori se întâmplă ca noi să nu mai vedem nici o nădejde de îndreptare tocmai la aceia pe care Domnul Hristos îi atrage la Sine. Dacă am proceda cu aceste suflete potrivit cu judecata noastră nedesăvârșită, atunci le-am spulbera poate și ultima speranță. Mulți dintre cei care gândesc despre ei că sunt creștini, la ziua cea mare vor fi găsiți lipsă. Mulți, însă, vor fi în ceruri, despre care vecinii lor gândeau că niciodată nu vor ajunge acolo. Omul judecă după ceea ce izbește privirea, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul vor crește împreună până la seceriș; iar secerișul este încheierea timpului de har. {PDH 71.3}

Cuvintele Mântuitorului mai cuprind și o altă învățătură și anume, lecția minunată a îndelungii răbdări și a iubirii plină de bunătate. După cum neghina își are rădăcinile întrețesute cu ale grâului, tot așa frații cei falși din Biserică pot fi foarte strâns legați cu adevărații ucenici ai Domnului. Adevăratul caracter al acestor pretinși credincioși nu este încă pe deplin dat pe față. Dacă unii ca aceștia ar fi îndepărtați din Biserică, alții, care ar fi putut să rămână statornici, s-ar putea zdruncina și ei. {PDH 72.1}

Învățătura acestei parabole ne este ilustrată în felul de purtare a lui Dumnezeu cu oamenii și cu îngerii. Satana este un înșelător. Când el a păcătuit în ceruri, nici chiar îngerii care au rămas credincioși lui Dumnezeu n-au putut să înțeleagă pe deplin caracterul lui. Pentru acest motiv Dumnezeu n-a distrus imediat pe Satana. Dacă El ar fi făcut lucrul acesta, îngerii cei sfinți n-ar fi putut pricepe dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, îndoiala cu privire la bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus fructele amare ale păcatului și durerii. De aceea, autorul răului a fost cruțat, pentru a-și desfășura pe deplin caracterul său. De-a lungul multor secole, Dumnezeu a îndurat chinul de a privi lucrarea răului și a adus mai degrabă Darul neprețuit al Golgotei, decât să lase ca vreunul să fie înșelat prin vicleniile celui rău, pentru că neghina nu poate fi smulsă fără primejdia de a dezrădăcina și grâul cel prețios. De aceea, n-ar trebui oare să fim îndelung răbdători față de semenii noștri, după cum Dumnezeul cerului și al pământului este față de Satana? {PDH 72.2}

Lumea nu are nici un drept ca să se îndoiască de adevărul creștinismului pentru faptul că în Biserică sunt și membrii nedemni, și nici creștinii n-ar trebui să se descurajeze din cauza acestor așa ziși frați. Cum a fost oare în prima Biserică creștină? Anania și Safira s-au alăturat și ei ucenicilor. Simon Magul a fost și el socotit printre credincioși. Iuda Iscarioteanul se număra printre apostoli. Răscumpărătorul nostru n-a vrut să se piardă nici un singur suflet. Experiența Sa cu Iuda este raportată cu scopul de a arăta îndelunga Lui răbdare față de firea decăzută a omului și El ne îndeamnă să ne purtăm și noi așa cum S-a purtat El. Mântuitorul a spus că frați nesinceri, falși, se vor găsi totdeauna în Biserică, până la sfârșit. {PDH 72.3}

Fără să țină seama de avertismentul Domnului Hristos, oamenii au căutat să smulgă neghina. Pentru a pedepsi pe cei bănuiți de fapte rele, Biserica a recurs la puterea civilă. Cei care credeau altfel decât doctrina oficială recunoscută au fost întemnițați, torturați și omorâți, ca urmare a acuzațiilor aduse împotriva lor de către cei care pretindeau că acționează cu autoritatea dată lor de Domnul Hristos. Dar acesta este spiritul lui Satana și nu Duhul lui Hristos, care a inspirat la astfel de acte. Aceasta este metoda lui Satana de a aduce lumea sub stăpânirea sa. Prin felul în care Biserica, s-a purtat cu cei considerați a fi eretici, Dumnezeu a fost greșit reprezentat. {PDH 74.1}

Nu judecarea și condamnarea altora este învățătura Domnului Hristos ce se desprinde din parabolă, ci umilința și neîncrederea în sine. Nu tot ceea ce se seamănă pe câmp este sămânță bună. Faptul că cineva se află în Biserică, nu este o dovadă că este creștin. {PDH 74.2}

Neghina seamănă foarte mult cu grâul, atâta vreme cât este verde; dar când câmpul a devenit alb, gata pentru seceriș, buruienele fără valoare nu se mai aseamănă deloc cu grâul care se apleacă sub povara spicelor pe deplin coapte. Păcătoșii care fac paradă de pretinsa lor sfințenie se amestecă pentru un timp cu adevărații urmași ai Domnului Hristos și înfățișarea lor de creștini va înșela pe mulți; dar la vremea secerișului final al lumii nu va mai fi nici o asemănare între cei buni și cei răi. Atunci se vor da pe față aceia care s-au alăturat Bisericii, dar nu s-au unit cu Domnul Hristos. {PDH 74.3}

Neghinei i se permite să crească printre grâu, să aibă toate avantajele soarelui și ale ploii; dar la timpul secerișului se va vedea „deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.” Maleahi 3, 8. Domnul Hristos personal va hotărî cine este vrednic să facă parte din familia cerească. El va judeca pe fiecare om după cuvintele și faptele sale. Numai numele și forma credinței nu valorează nimic în balanța cerului. Caracterul este acela care hotărăște destinul omului. {PDH 74.4}

Mântuitorul nu ne vorbește despre un timp când toată neghina să devină grâu. Grâul și neghina cresc împreună până la seceriș, adică până la încheierea istoriei lumii. Atunci, neghina este strânsă în snopi ca să fie arsă, iar grâul este strâns în grânarul lui Dumnezeu. „Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. Atunci, „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Matei 13, 41-42. {PDH 75.1}

Capitolul 5 – Asemenea unui grăunte de muștar

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 31-32, Marcu 4, 30-32; Luca 13, 18-19.

În mulțimea care asculta cuvintele Domnului Hristos, se aflau mulți farisei. Aceștia observau cu dispreț cât de puțini dintre ascultătorii Domnului îl recunoșteau ca Mesia. Ei se întrebau singuri, cum era posibil ca acest învățător modest să poată ridica poporul Israel la o împărăție universală. Lipsit de bogăție, putere sau onoare, cum avea să stabilească El noua împărăție? Domnul Hristos, care le citea gândurile, le răspunse: {PDH 76.1}

„Cu ce vom asemăna Împărăția lui Dumnezeu, sau prin ce pildă o vom înfățișa?". În organizațiile statale din vremea Sa, nu era nimic care i-ar fi putut servi ca model. Nici o societate civilă nu i-ar fi putut sluji ca pildă. Ea „se aseamănă cu un grăunte de muștar", a spus Domnul Hristos, „care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ; dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate zarzavaturile și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui." Marcu 4, 30-32. {PDH 76.2}

Embrionul din sămânță crește datorită acțiunii principiului vieții pus acolo de Dumnezeu. Dezvoltarea lui nu depinde de nici o putere omenească. Tot așa este și cu Împărăția Domnului Hristos. Ea este o creațiune nouă. Principiile dezvoltării ei sunt diametral opuse cu acelea care conduc împărățiile acestei lumi. Cârmuirile pământești se folosesc de forța fizică; ele își mențin stăpânirea prin războaie; dar întemeietorul împărăției celei noi este Prințul Păcii. Duhul Sfânt înfățișează împărățiile pământești prin simbolul unor fiare sălbatice de pradă; dar Domnul Hristos este „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." Ioan 1, 29. În planul Său de guvernare nu există folosirea forței brute pentru forțarea conștiinței. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie stabilită în același fel ca împărățiile lumii. Pentru a promova dreptatea, ei făceau apel la mijloace externe. Ei concepeau metode și planuri. Dar Domnul Hristos sădește înăuntrul omului un principiu. Sădind adevărul și neprihănirea, El combate rătăcirea și păcatul. {PDH 77.1}

În timp ce Domnul Hristos rostea această parabolă, copăceii de muștar puteau fi văzuți ici și colo, înălțându-se deasupra ierbii și grâului, legănându-și în aer ramurile lor ușoare. Păsărelele zburau din creangă în creangă și ciripitul lor se auzea din frunzișul bogat al mușatarilor. Și totuși, sămânța din care a răsărit această gigantă plantă, era printre cele mai mici dintre toate semințele. La început a răsărit numai un lăstar fraged, dar de o mare vitalitate, și el a crescut și s-a dezvoltat, până când a ajuns la mărimea la care se găsea. Tot la fel este și cu Împărăția Domnului Hristos; la început ea apare ca fiind umilă și lipsită de importanță. Comparată cu împărățiile lumii, ea se înfățișează a fi cea mai mică dintre toate. Conducătorii de atunci ai lumii își băteau joc de cuvintele Domnului Hristos, când El declara că este un împărat. Și totuși în puternicele adevăruri încredințate urmașilor Săi, împărăția Evangheliei are în sine viața divină. Și cu ce repeziciune a crescut, cât de mult s-a

întins influența ei! Când Domnul Hristos a rostit această parabolă nu erau decât țăranii galileeni care reprezentau noua împărăție. Sărăcia lor și numărul lor mic au fost prezentate mereu și mereu ca motive pentru care oamenii n-ar trebui să se alăture acestor pescari simpli, care urmau lui Isus. Dar sămânță de mușt ar trebuia să crească și să-și întindă ramurile sale peste lumea întreagă. Când împărățiile acestei lumi, a căror glorie umplea atunci inimile oamenilor, aveau să piară, Împărăția Domnului Hristos avea să rămână ca o putere mare și foarte întinsă. {PDH 77.2}

Tot astfel și lucrarea harului în inimă este mică la început. Un cuvânt spus, o rază de lumină care pătrunde în suflet, o influență care începe să lucreze, acesta este începutul unei vieți noi; și cine poate să măsoare rezultatele ei? {PDH 78.1}

În parabola seminței de mușt ar este ilustrată nu numai creșterea împărăției Domnului Hristos, ci fiecare fază a dezvoltării ei, căci experiența înfățișată în parabolă se repetă. În fiecare generație, Dumnezeu a avut pentru Biserica Sa un adevăr special și o lucrare specială. Adevărul care este ascuns înțelepților și celor prevăzători ai lumii, este descoperit celor umili și asemenea copiilor. El cere sacrificiu de sine. El are bătălii de purtat și biruințe de câștigat. De aceea, la început, au fost puțini cei care i s-au alăturat. Iar aceștia au fost întâmpinați cu opoziție și dispreț de către mai marii acestei lumi și de către o Biserică ce s-a acomodat lumii. Să privim la Ioan Botezătorul, înainte mergătorul Domnului Hristos, stând singur să mustre mândria și formalismul națiunii iudaice. Să privim, de asemenea, la primii vestitori ai Evangheliei în Europa. Cât de umilă și lipsită de perspective se părea misiunea lui Pavel și Sila, doi făcători de corturi, în timp ce ei, împreună cu însoțitorii lor, se îmbarcau pe vas la Troa cu destinația Filipi. Și să privim la „bătrânul Pavel", în lanțuri, făcând cunoscut pe Domnul Hristos în chiar citadela Cezarilor. Să privim la micile comunități de sclavi și țărani în conflict cu păgânismul Romei imperiale. Să privim la Martin Luther împotrivindu-se acelei biserici puternice, care este capodopera înțelepciunii acestei lumi. Să-l privim susținând cu tărie Cuvântul lui Dumnezeu împotriva atât a împăratului, cât și a papei, declarând: „Aici stau; nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu." Să-l privim pe John Wesley predicând pe Hristos și neprihănirea Lui în mijlocul formalismului, desfrâului și al necredinței. Să privim la acel bătrân asupra căruia apăsa greu povara și durerea lumii păgâne, înaintând ca să i se ofere privilegiul de a le duce solia iubirii Domnului Hristos. Să ascultăm răspunsul clericalismului: „Stai pe loc tinere. Când Dumnezeu va dori să convertească pe păgâni, El va face lucrul acesta și fără ajutorul tău sau al meu." {PDH 78.2}

Marii conducători ai gândirii religioase din această generație aduc laude și înalță monumente acelora care au semănat, cu veacuri în urmă, sămânța adevărului. Dar nu se întorc oare astăzi mulți de la această lucrare, spre a călca în picioare ceea ce a răsărit și a crescut din aceeași sămânța? Se repetă și astăzi, ceea ce s-a spus în vechime: „Știm că Dumnezeu a vorbit cu Moise, dar acesta nu știm de unde este." Ioan 9, 29. Și la fel ca în primele veacuri, adevărurile deosebite pentru zilele noastre nu se găsesc la cei investiți cu

autoritate eclesiastică, ci la bărbații și femeile care nu se socotesc prea învățați și nici prea înțelepți ca să mai creadă în Cuvântul lui Dumnezeu. {PDH 79.1}

„De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt" (1 Corinteni 1, 26-28); „pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu." 1 Corinteni 2, 5. {PDH 79.2}

Și în această generație de pe urmă, parabola seminței de mușt ar trebuie să ajungă la o împlinire deosebită și triumfală. Sămânța cea mică va deveni un copac. Ultima solie de avertizare și har trebuie să ajungă la orice neam, seminție, limbă și norod. Apocalipsa 14, 6.14. „Ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele." Faptele Apostolilor 15, 14; „Și pământul va fi luminat de slava Sa". Apocalipsa 18, 1. {PDH 79.3}

Capitolul 6 – Alte învățături din semănarea seminței

Din lucrarea de semănare a seminței și a creșterii plantei ce răsare din sămânța, se pot scoate învățături prețioase, atât în familie cât și în școală. Dacă tinerii și copiii ar recunoaște în lucrurile din natură lucrarea puterii divine, atunci ei ar fi în stare, prin credință, să se bucure de privilegii deosebite. Ajungând să înțeleagă lucrarea minunată a lui Dumnezeu de a satisface nevoile marii Sale familii, și cum trebuie să coopereze cu El, ei vor avea mai multă credință în Dumnezeu și vor ajunge să priceapă mai bine lucrarea Sa în viața lor zilnică. {PDH 80.1}

Prin Cuvântul Său, Dumnezeu a adus la existență sămânța, ca și pământul. Tot prin Cuvântul Său El i-a dat puterea de a crește și a se înmulți. El a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ. și așa a fost.... Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.” Geneza 1, 11-12. Acel Cuvânt este cel care face și astăzi ca sămânța să crească. Fiecare sămânța, care-și înalță firul său verde în lumina soarelui, vorbește despre puterea făcătoare de minuni a acelui Cuvânt rostit de Cel care „zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”. Psalmii 33, 9. {PDH 80.2}

Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi să se roage: „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Matei 6, 11. Și arătând spre florile câmpului le-a dat asigurarea: „Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe camp ... nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” Matei 6, 30. Domnul Hristos este mereu activ, lucrând ca să răspundă la această rugăciune și pentru a împlini această asigurare dată de El. Există o putere invizibilă, mereu la lucru în slujba omului, spre a-l hrăni și a-l îmbrăca. Dumnezeu se folosește de multe mijloace pentru a face ca sămânța, care în aparentă s-ar părea că este aruncată, să devină o plantă vie. Și El se îngrijește să dea în măsură deplină tot ceea ce este necesar pentru un seceriș bogat, în cuvinte minunate, Psalmistul spune: {PDH 81.1}

„Tu cercetezi pământul și-i dai belșug,

Îl umpli de bogății

Și de râuri dumnezeiești, pline de apă.

Tu le dai grâu,

Pe care iată cum îl faci să rodească;

Îi uzi brazdele,

Îi sfărâmi bulgării,

Îi moi cu ploaie,

Și-i binecuvântezi răsadul.

Încununezi anul cu bunătățile Tale,

Și pașii Tăi, varsă belșugul.”

Psalmii 65, 9-11. {PDH 81.2}

*****

Lumea materială se află sub controlul lui Dumnezeu. Natura ascultă de legile puse ei. Totul vorbește și acționează după voința lui Dumnezeu. Norii și lumina soarelui, roua și ploaia, vântul și furtuna, toate sunt supravegheate de Dumnezeu și, implicit, se supun în ascultare la porunca Sa. Ascultării de Legea lui Dumnezeu se datorează faptul că firul de grâu răzbate prin pământ „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. Marcu 4, 28. Toate acestea Dumnezeu le face să crească la timpul lor, pentru că ele nu se pot împotrivi lucrării Lui. Și atunci cum poate oare omul, făcut după chipul lui Dumnezeu și înzestrat cu rațiune și grai, să fie singurul care să nu prețuiască darurile Sale și să fie neascultător de voia Sa? Oare numai ființele raționale să aducă confuzie în lumea noastră? {PDH 81.3}

*****

În orice lucru care servește la întreținerea omului, se vede conlucrarea eforturilor divine cu cele omenești. Nu poate fi nici o recoltă, dacă mâinile omenești nu-și fac partea în semănarea seminței. Dar fără mijloacele pe care Dumnezeu le pune la dispoziție, soarele și ploaia, roua și norii, sămânța n-ar putea crește. Tot așa stau lucrurile în orice ocupație, în orice domeniu al cercetării și științei. Astfel stau lucrurile și în cele spirituale, în formarea caracterului și în orice ramură a activității creștine. Noi avem partea noastră pe care trebuie s-o aducem la îndeplinire, iar puterea divină trebuie să se unească cu noi, sau de nu, eforturile noastre vor fi zadarnice. {PDH 82.1}

Ori de câte ori omul înfăptuiește ceva, fie în domeniul spiritual sau în cel material, el nu trebuie să uite că face aceasta printr-o cooperare cu Făcătorul său. Este marea noastră nevoie, aceea de a ne da seama că depindem de Dumnezeu. Se pune o prea mare încredere în om și în născocirile lui, și prea puțină încredere în puterea pe care Dumnezeu stă gata să ne-o dea. „Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” 1 Corinteni 3, 9. Partea pe care elementul om o are de făcut, este nespus de mică; dar dacă ea este unită cu divinitatea Domnului Hristos, atunci el poate face totul, prin puterea pe care Domnul Hristos o dă. {PDH 82.2}

*****

Dezvoltarea treptată a plantei din sămânță este o ilustrare a educației copilului, „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” Cel care a rostit această parabolă, este Cel care a adus la existentă sămânța cea mică, a dotat-o cu proprietăți vitale și a stabilit legile care-i guvernează creșterea. Iar adevărurile, pe care parabola le învață, au fost o

realitate vie în propria Sa viață. Atât în cele fizice, cât și în cele spirituale, El a urmat rânduiala divină a creșterii, ilustrată prin plantă, și El dorește ca toți tinerii să crească la fel. Deși El era Maiestatea cerului, împăratul slavei, El a venit ca prunc în ieslea Betleemului, și pentru un timp nu era decât un copilaș neajutorat ce se afla în grija mamei Sale. În copilărie El a împlinit lucrările unui copil ascultător. A vorbit și a acționat cu înțelepciunea unui copil și nu cu aceea a unui om matur, onorând pe părinții Săi, aducând la îndeplinire dorințele lor, ajutându-i după puterile Lui de copil. Dar în fiecare etapă a dezvoltării Sale, El era desăvârșit, trăind o viață simplă, naturală, o viață fără de păcat. Despre copilăria Sa, raportul sfânt ne spune: „Iar pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El." Luca 2, 40. Iar despre tinerețea Sa ne este spus: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor." Luca 2, 52. {PDH 82.3}

Aici era sugerată lucrarea părinților și a educatorilor. Ei trebuie să urmărească cultivarea tendințelor bune ale tinerilor, pentru ca în fiecare stadiu de dezvoltare a vieții lor, ei să poată reprezenta frumusețea naturală, potrivit perioadei respective, desfășurându-se în mod natural, ca și a plantelor din grădină. {PDH 83.1}

Copiii cei mai atrăgători sunt aceia care sunt naturali și neafectați. Nu este un lucru înțelept acela de a le acorda o atenție deosebită, repetând înaintea lor cuvintele mai istețe pe care le-au spus. Vanitatea nu trebuie încurajată lăudându-le înfățișarea, cuvintele sau faptele lor. Ei n-ar trebui să fie îmbrăcați în mod costisitor sau extravagant. Aceasta încurajează mândria în ei și trezește gelozia în inimile tovarășilor lor. {PDH 83.2}

Cei mici ar trebui să fie educați într-o simplitate copilărească. Ei trebuie să fie învățați să se mulțumească cu îndatoriri mici și folositoare, cu plăceri și experiențe naturale, pe măsura vârstei lor. Copilăria corespunde cu „firul verde" din parabolă, iar firul verde are o frumusețe deosebită în el, o frumusețe a sa proprie. Copiii nu trebuie să fie siliți la o maturitate precoce, ci ar trebui să-și păstreze cât mai mult posibil frăgezimea și drăgălășenia primilor lor ani. {PDH 83.3}

Cei mici pot fi creștini, având o experiență potrivită cu vârsta lor. Aceasta este tot ceea ce Dumnezeu așteaptă de la ei. Ei au nevoie să fie educați în cele spirituale, iar părinții ar trebui să le dea ocazia ca ei să-și formeze caracterul, asemenea caracterului Domnului Hristos. {PDH 84.1}

*****

În legile pe care Dumnezeu le-a așezat în natură, efectele urmează cauzei cu o certitudine ce nu dă greș. Secerișul va dovedi ce fel a fost semănatul. Muncitorul leneș este condamnat de chiar lucrul său. Secerișul aduce mărturie împotriva lui. Tot astfel stau lucrurile și în cele spirituale; credincioșia fiecărui lucrător este măsurată prin rezultatele lucrului său. Caracterul lucrării sale, fie el harnic sau leneș, se va vedea la seceriș. În acest fel se hotărăște destinul său pentru veșnicie. {PDH 84.2}

Fiecare sămânță ce a fost semănată aduce un seceriș după felul ei. Tot așa este și în viața omului. Noi trebuie să semănăm cu toții semințele răbdării, simpatiei și dragostei; pentru că toți vom secera ceea ce am semănat. Orice tendință de egoism, de iubire de sine, de încredere de sine, va aduce un seceriș asemănător. Cel care trăiește numai pentru sine seamănă în firea pământească și, de pe urma firii pământești, va culege numai putrezirea. Galateni 6, 8. {PDH 84.3}

Dumnezeu nu nimicește pe nimeni. Oricine este totuși distrus, se va distruge singur. Oricine caută să înăbușe mustrările de conștiință, seamănă semințele necredinței, iar acestea vor aduce în mod sigur un seceriș. {PDH 84.4}

Respingând prima avertizare din partea lui Dumnezeu, Faraonul din vechime a semănat semințele încăpățânării și a secerat încăpățânare. Dumnezeu nu l-a obligat să nu creadă. Sămânță necredinței, pe care acesta a semănat-o, a produs un seceriș după felul ei. De aceea atitudinea lui de împotrivire a continuat, până când a ajuns să vadă țara sa pustiită, pe fiul său întâi născut rece și mort, și pe toți întâii născuți ai casei lui, și ai tuturor familiilor din împărăția sa morți, până când apele mării s-au strâns iarăși asupra cailor, carelor și a războinicilor lui. Istoria sa este o ilustrație teribilă a adevărului cuprins în cuvintele ce spun că: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Galateni 6, 7. Dacă oamenii și-ar da seama de lucrul acesta, atunci ar fi cu mult mai atenți la sămânță pe care o seamănă. {PDH 85.1}

Când sămânța semănată produce un seceriș, și aceasta la rândul ei este din nou semănată, atunci recolta va fi și mai mare. În relațiile noastre cu alții, legea aceasta se dovedește a fi valabilă. Fiecare faptă, fiecare cuvânt, este o sămânță care va aduce roade. Orice faptă de bunătate, de ascultare, sau de lepădare de sine, se va reproduce și în alții și, prin aceștia, mai departe în alții. Astfel, fiecare faptă de invidie, de răutate, sau de dezbinare, este o sămânță care va da o „rădăcină de amărăciune” (Evrei 12, 15), de pe urma căreia mulți pot fi mânjiți. Și cât de mare va fi numărul celor otrăviți de acești „mulți”. Astfel, semănatul binelui și răului continuă să aducă roade pentru prezent și veșnicie. {PDH 85.2}

*****

În pilda seminței semănate, suntem învățați dărnicia atât în cele materiale, trecătoare, cât și în cele spirituale. Dumnezeu spune: „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor.” Isaia 32, 20. „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.” 2 Corinteni 9, 6. A semăna pretutindeni de-a lungul apelor, înseamnă o continuă împrăștiere a darurilor lui Dumnezeu, înseamnă a da ori de câte ori cauza lui Dumnezeu sau nevoile omenirii fac apel, au nevoie de ajutorul nostru. Faptul acesta nu va duce la sărăcie. Căci „cine seamănă mult, mult va secera.” Semănătorul își înmulțește sămânța aruncând-o în pământ. Tot așa este și cu cei care sunt credincioși în distribuirea darurilor lui Dumnezeu, împărțindu-le, ei fac să se înmulțească binecuvântările lor. Dumnezeu le-a făgăduit abundență, pentru ca ei să continue să dea. „Dați, și vi se va da; ba

încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura." Luca 6, 38. {PDH 85.3}

Dar semănatul și seceratul înseamnă mult mai mult. Dând și altora din binecuvântările materiale pe care ni le-a dat Dumnezeu, această dovadă a iubirii și simpatiei noastre trezește în primitor mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu. În acest fel ogorul inimii este pregătit ca să primească semințele adevărului spiritual. Și Acela care da semănătorului sămânța, se va îngriji ca această sămânța să încolțească și să aducă roade pentru viața veșnică. {PDH 86.1}

*****

Prin aruncarea bobului de grâu în pământ, Domnul Hristos a înfățișat sacrificiul Său pentru mântuirea noastră. „Adevărat, adevărat, vă spun, că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare" spunea El „aduce multă roadă." Ioan 12, 24. Astfel, moartea Domnului Hristos va aduce roade pentru Împărăția lui Dumnezeu. Potrivit legii regnului vegetal, viața va fi rezultatul morții Sale. {PDH 86.2}

Și toți aceia, care vor aduce roadă ca împreună lucrători cu Hristos, trebuie ca mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist, trebuie să piară. Dar legea sacrificiului de sine este legea conservării de sine. Sămânța îngropată în pământ aduce roade, iar la rândul lor și acestea sunt semănate, în acest fel recolta se înmulțește. Plugarul își păstrează sămânța aruncând-o în pământ. Tot așa stau lucrurile și în viața noastră; a da, înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața care de bunăvoie este consacrată în slujba lui Dumnezeu și a omului. Aceia care în lumea aceasta își sacrifică viața pentru Hristos o au asigurată pentru veșnicie. {PDH 86.3}

*****

Sămânța moare, pentru a răsări într-o viață nouă; aceasta ne învață lecția învierii. Toți aceia care iubesc pe Dumnezeu vor trăi, de asemenea, în Edenul de sus. Despre corpul omenesc ce este așezat în mormânt, unde se descompune, Dumnezeu spune: „Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere", 1 Corinteni 15, 42-43. {PDH 87.1}

*****

Acestea sunt numai câteva, din multele învățături scoase din parabola vie, luată din natură, și anume Parabola semănătorului și a seminței. Când părinții și educatorii creștini vor încerca să prezinte aceste învățături, ei ar trebui să facă lucrul acesta practic. Puneți pe copii să lucreze ei înșiși ogorul și să semene sămânța. În timp ce ei lucrează, părinții sau educatorii le pot vorbi despre grădina inimii și despre sămânța cea bună sau cea rea semănată acolo, și după cum ogorul trebuie pregătit pentru a primi sămânța, tot așa trebuie pregătită și inima pentru sămânța adevărului. Când sămânța este aruncată în pământ, ei pot

vorbi despre moartea Domnului Hristos; și când firul răsare, ei pot vorbi despre adevărul învierii, în timp ce planta crește, se dezvoltă, se poate continua învățătura despre asemănarea dintre semănatul natural și cel spiritual. {PDH 87.2}

Tinerii trebuie să fie instruiți la fel. Ei trebuie să fie învățați să lucreze pământul. Ar fi bine, dacă pe lângă fiecare instituție de învățământ teologic, ar fi și un teren pentru agricultură. Un astfel de teren ar trebui considerat a fi însăși sala de clasă a lui Dumnezeu. Lucrurile din natură ar trebui privite ca fiind manualul de studii după care copiii Săi trebuie să învețe, și din care ei pot obține cunoștințe cu privire la educația lor. {PDH 87.3}

În cultivarea pământului, în pregătirea și prelucrarea lui, sunt multe lecții pe care noi le putem învăța totdeauna. Nimeni nu s-ar gândi să se așeze pe o bucată de pământ sălbatic, nelucrat și să aștepte să aibă de îndată un seceriș. Trebuie depusă o muncă grea, fără preget și perseverentă, pentru pregătirea terenului în vederea semănării seminței. Tot așa stau lucrurile și cu lucrarea spirituală din inima omului. Cei care vor beneficia de pe urma cultivării pământului, trebuie să lucreze având Cuvântul lui Dumnezeu în inimile lor. Atunci ei vor găsi pământul arid al inimilor lor desțelenit, prin influența liniștită și cuceritoare a Duhului Sfânt. Dacă pământul nu va fi lucrat din greu, el nu va da recoltă. Tot așa este și cu ogorul inimii. Duhul lui Dumnezeu trebuie să lucreze asupra ei pentru a o curați și a o supune, mai înainte ca ea să poată aduce roadă pentru slava lui Dumnezeu. {PDH 88.1}

Pământul nu va produce bogățiile lui atâta vreme cât este lucrat numai din când în când. El cere o atenție grijulie și zilnică. El trebuie arat des și adânc, pentru a îndepărta buruienele care iau hrana semințelor bune ce au fost semănate, în acest fel cei care ară și seamănă pregătesc secerișul. Nimeni nu trebuie să stea inactiv în întinsul ogorului, în mijlocul speranțelor lor sfărâmate. {PDH 88.2}

Binecuvântarea lui Dumnezeu se va odihni asupra acelora care lucrează în acest fel pământul, luând din natură învățături spirituale. Muncitorul cunoaște prea puțin, atunci când cultivă pământul, ce comori se deschid înaintea sa. În timp ce el nu trebuie să nesocotească sfaturile pe care le poate avea din partea celor cu experiență, și din informațiile pe care oamenii înțelepți le pot da, el trebuie totuși să adune învățătură pentru sine. Aceasta face parte din educația sa. Cultivarea pământului va contribui la propria sa educație. {PDH 88.3}

Acela Care face ca sămânța să răsară, Care se îngrijește de ea zi și noapte, care-i dă putere să se dezvolte, este Autorul ființei noastre, Împăratul cerurilor, și El are cea mai mare grijă și cel mai mare interes pentru copiii Săi. În timp ce semănătorul pământesc seamănă sămânța pentru susținerea vieții noastre pământești, Semănătorul Divin va semăna în suflet sămânța care va avea ca rod viața veșnică. {PDH 89.1}

Capitolul 7 – Asemenea aluatului

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 33; Luca 13, 20-21.

Mulți oameni învățați și cu influență au venit ca să asculte pe Profetul din Galilea. Unii dintre aceștia priveau cu un interes plin de curiozitate la mulțimea ce era adunată în jurul Domnului Hristos, în timp ce El le vorbea lângă mare. Toate clasele sociale erau reprezentate prin această mare mulțime. Se aflau acolo săraci, analfabeți, cerșetori îmbrăcați în zdrențe, tâlhari având pe fața lor pecetea vinovăției, schilozi, risipitori, negustori, oameni fără ocupație, oameni de pe treapta înaltă a societății sau din pătura de jos, bogați și săraci, toți se îngrămădeau unul lângă altul pentru a avea un loc să stea să asculte cuvintele Domnului Hristos. În timp ce acești învățați priveau la mulțimea atât de împestrițată, se întrebau: „Împărăția lui Dumnezeu, este ea oare alcătuită dintr-un material ca acesta?" Și de data aceasta, Mântuitorul a răspuns printr-o parabolă: {PDH 95.1}

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala." Matei 13, 33. {PDH 95.2}

Printre iudei, aluatul era folosit uneori ca un simbol al păcatului, în timpul sărbătorii Paștelui, poporului i se cerea să înlăture tot aluatul din casele lor, tot așa cum trebuia să îndepărteze orice păcat din inimile lor. Domnul Hristos avertizează pe ucenicii Săi: „Mai înainte de toate, păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățărnicia." Luca 12, 1. Apostolul Pavel vorbește și el despre „un aluat de răutate și viclenie." 1 Corinteni 5, 8. Dar în parabola Mântuitorului, aluatul este folosit pentru a reprezenta Împărăția cerurilor. El ilustrează puterea reînviorătoare și transformatoare a harului lui Dumnezeu. {PDH 95.3}

Nimeni nu este atât de stricat, nimeni n-a căzut atât de jos, ca puterea harului lui Dumnezeu să nu mai poată lucra asupra lui. În toți aceia care se vor supune lucrării Duhului Sfânt, se va sădi un nou principiu de viață; iar chipul lui Dumnezeu, pierdut prin păcat, trebuie să fie refăcut în omenire. {PDH 96.1}

Dar păcătosul nu se poate transforma pe sine, prin exercitarea propriei sale voințe. El nu are nici puterea prin care să poată face această schimbare. Aluatul — ceva cu totul din afară — trebuie să fie pus în făină — mai înainte ca schimbarea dorită să aibă loc. Tot astfel și harul lui Dumnezeu trebuie să fie primit de păcătos mai înainte ca el să poată fi pregătit pentru Împărăția slavei, în ceea ce privește mântuirea, toată cultura și educația pe care o poate da lumea, nu va putea face dintr-un fiu degradat al păcatului, un fiu al cerului. Puterea regeneratoare trebuie să vină de la Dumnezeu. Schimbarea poate fi făcută numai prin Duhul Sfânt. Toți aceia care vor fi salvați, mari sau mici, bogați sau săraci, toți trebuie să se supună lucrării Duhului Sfânt. {PDH 96.2}

După cum aluatul, atunci când este amestecat cu făina, lucrează din lăuntru în afară, tot așa este și cu reînnoirea inimii pe care harul lui Dumnezeu o lucrează ca să transforme viața. Numai o schimbare exterioară nu este suficientă pentru a ne aduce în armonie cu

Dumnezeu. Sunt mulți aceia care încearcă să se schimbe, corectând un obicei rău, sau altul, și ei nădăjduiesc ca în acest fel să devină creștini; însă ei n-au început de unde trebuia. Prima noastră lucrare de îndreptare trebuie să înceapă cu inima. {PDH 97.1}

O simplă mărturisire a credinței și a avea adevărul în suflet, sunt două lucruri diferite. Numai cunoașterea adevărului nu este suficientă. Noi putem avea această cunoaștere, și totuși conținutul gândurilor noastre să nu poată fi schimbat. Inima trebuie convertită și sfințită. {PDH 97.2}

Cine depune eforturi să păzească poruncile lui Dumnezeu numai dintr-un simțământ al datoriei, pentru că i se cere să facă acest lucru — nu va ajunge niciodată să aibă bucuria ascultării. El nici nu cunoaște ascultare. Când cerințele lui Dumnezeu sunt considerate o povară, pentru că ele vin în conflict cu înclinațiile firii, atunci putem ști că viața aceasta nu este o viață de creștin. Adevărata ascultare este lucrarea unui principiu lăuntric. Ea izvorăște din iubirea pentru neprihănire, din iubire față de Legea lui Dumnezeu. Esența întregii neprihăniri constă în credincioșia față de Răscumpărătorul nostru. Aceasta ne va determina să facem ceea ce este drept, pentru că este drept — pentru că a face dreptate este un lucru plăcut înaintea lui Dumnezeu. {PDH 97.3}

Marele adevăr al convertirii inimii prin lucrarea Duhului Sfânt este înfățișat în cuvintele Domnului Hristos adresate lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu;.... Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»” Ioan 3, 3-8. {PDH 98.1}

Scriind despre Duhul Sfânt, apostolul Pavel spunea: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți din greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2, 4-8. {PDH 98.2}

Aluatul ascuns în făină lucrează în mod invizibil ca să prindă întreaga frământătură în procesul lui de creștere; tot astfel aluatul adevărului lucrează în mod tainic, în mod liniștit și continuu, ca să transforme lăuntru nostru, înclinațiile naturale sunt domolite și supuse. Gânduri noi, simțăminte noi, motive noi, sunt sădite în ființa noastră. Un nou standard al caracterului, viața Domnului Hristos, ne este pus înainte. Mintea, cugetele sunt schimbate; talentele sunt puse la lucru într-un nou mod. Omul nu este dotat cu noi capacități, dar cele pe care le are sunt sfințite. Conștiința este trezită. Suntem atunci înzestrați cu trăsături de caracter care ne fac în stare să slujim lui Dumnezeu. {PDH 98.3}

Se pune adesea întrebarea: „De ce atunci, sunt atât de mulți care pretind a crede în Cuvântul lui Dumnezeu, dar la care nu se vede nici o schimbare, nici o reformă în cuvinte, în spirit și-n caracter? De ce sunt totuși așa de mulți care nu suportă opoziția față de scopurile și planurile lor, și care dau pe față un temperament nesfânt, ale căror cuvinte sunt aspre, poruncitoare și pătimașe?" În viața lor se manifestă aceeași iubire de sine, aceeași îngăduință egoistă, același temperament, aceeași vorbire repezită, cum se vede în viața celor lumești. Există aceeași mândrie plină de susceptibilitate, aceeași îngăduință față de înclinațiile naturale, aceeași perversitate de caracter, ca și când adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Motivul este acela că unii ca aceștia nu sunt convertiți. Ei n-au ascuns aluatul adevărului în inimă. Acesta n-a avut ocazia să-și facă lucrarea sa. Tendințele spre rău, naturale și cultivate, n-au fost supuse puterii transformatoare a Duhului Sfânt. Viața lor dă pe față absența harului Domnului Hristos, necredință în puterea Sa de transformare a caracterului. {PDH 99.1}

„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu." Romani 10, 17. Sfintele Scripturi sunt principalul mijloc folosit în lucrarea de transformare a caracterului. Domnul Hristos se ruga: „Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul". Dacă este cercetat și trăit, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează asupra inimii, supunând orice trăsătură de caracter nesfințită. Duhul Sfânt vine să convingă de păcat, iar credința care ia naștere în inimă lucrează prin dragostea lui Hristos, făcându-ne după chipul Său la corp, suflet și spirit. Atunci Dumnezeu ne poate folosi ca să facem voia Sa. Puterea ce ne-a fost dată lucrează dinăuntru în afară, făcându-ne în stare să facem cunoscut și altora adevărul ce ne-a fost împărtășit. {PDH 100.1}

Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu satisfac marea nevoie practică a omului — convertirea prin credință. Aceste mari principii nu trebuie considerate a fi prea curate și prea sfinte pentru a fi aduse în viața noastră zilnică. Ele, în adevăr, sunt adevăruri care ajung până la cer și cuprind veșnicia, totuși influența lor vitală trebuie să fie țesută în experiența noastră omenească. Toate lucrurile mari și mici ale vieții trebuie să fie pătrunse de aceste adevăruri. {PDH 100.2}

Primit în inimă, aluatul adevărului va controla și dirija dorințele, va curăți gândurile, va îndulci temperamentul. El va înviora facultățile mintale și energiile sufletului; va mări puterea de a simți și iubi. {PDH 101.1}

Lumea privește ca pe o „taină" pe cel care este plin, îmbibat de acest principiu. Omul egoist și avar trăiește numai pentru a strânge pentru sine bogății, onoruri și plăcerile acestei lumi. În planurile lui nu intră veșnicia. Dar pe adevăratul urmaș al Domnului Hristos, toate aceste lucruri nu trebuie să-l absoarbă cu totul. Pentru Domnul Hristos, el va munci și se va lepăda de sine, pentru a putea fi de folos, a ajuta în marea lucrare de salvare de suflete, care sunt fără Hristos și fără nădejdea mântuirii în lume. Lumea nu va putea înțelege pe un astfel de om, pentru că el privește către realitățile veșnice. Iubirea Domnului Hristos, cu puterea ei

mântuitoare, a venit în inima lui. Această iubire predomină orice alt motiv și înalță pe cel ce o posedă mai presus de influența corupătoare a păcatului din lume. {PDH 101.2}

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un efect sfințitor asupra legăturilor noastre cu orice membru al familiei omenești. Aluatul adevărului nu va produce un spirit de rivalitate, nici ambiție și nici dorința de întâietate. Iubirea adevărată, de sus, nu este egoistă și nici schimbătoare. Ea nu va depinde de laudele omenești. Inima aceluia care primește harul lui Dumnezeu va fi plină până la refuz de iubire pentru Dumnezeu și pentru aceia pentru care a murit Domnul Hristos. În acesta eul nu se luptă pentru a-i fi recunoscută întâietatea. El nu iubește pe alții pentru că aceștia îl iubesc și-l simpatizează, pentru că îi apreciază meritele, ci pentru că aceștia sunt proprietatea Domnului Hristos, cumpărați cu un preț. Iar dacă motivele, cuvintele sau acțiunile sale sunt înțelese greșit sau interpretate greșit, el nu se supără, ci își urmărește liniștit drumul său. El este blând și serios, având păreri umile despre sine, și totuși plin de nădejde, totdeauna încrezându-se în mila și iubirea lui Dumnezeu. {PDH 101.3}

Apostolul ne îndeamnă: „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: «Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt».” 1 Petru 1, 15-16. Harul Domnului Hristos trebuie să controleze temperamentul și glasul vostru. Lucrarea Sa va fi dată pe față printr-o atitudine politicoasă și plină de iubire dintre frate și frate și în bunătate și cuvinte pline de încurajare. Atunci, casa pare locuită de îngeri, viața răspândește un parfum plăcut, care se înalță la Dumnezeu asemenea tămâiei sfinte. Iubirea se manifestă prin bunătate, amabilitate, îngăduință și îndelungă răbdare. {PDH 102.1}

Atunci, înfățișarea se schimbă. Domnul Hristos locuind în inimă, slava Sa strălucește pe fețele acelora care-L iubesc și păzesc poruncile Lui. Adevărul este scris acolo, pe fața lor. Pacea cea dulce a cerului este descoperită atunci în ei. O amabilitate înnăscută și o iubire mai mult decât omenească se va manifesta în viața lor. {PDH 102.2}

Aluatul adevărului aduce o schimbare în toată ființa omului, înnobilând ce este josnic, făcând atrăgător ceea ce este aspru, și pe egoist, generos și altruist. Prin el, cel necurat se curățește, spălat fiind în sângele Mielului. Prin puterea lui dătătoare de viață, tot spiritul, tot sufletul și toată tăria sunt aduse în armonie cu viața divină. Omul cu natura sa omenească devine atunci o parte din divinitate. Domnul Hristos este onorat printr-un caracter perfect, desăvârșit. Când aceste schimbări au loc, îngerii izbucnesc în cântări de laudă, iar Dumnezeu și Domnul Hristos se bucură de cei schimbați după chipul și asemănarea divină. {PDH 102.3}

Capitolul 8 – Comoara ascunsă

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 44.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsa într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde: și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.” Matei 13, 44. {PDH 103.1}

În vechime, se obișnuia ca oamenii să-și ascundă comorile în pământ. Hoțiile și tâlhăriile erau foarte frecvente. Și ori de câte ori avea loc o schimbare a stăpânirii, cei care aveau mari averi erau în situația de a fi supuși la mari impozite. Pe lângă aceasta, țara se afla în primejdia de a fi invadată de armate prădătoare. Ca urmare, cei bogați căutau să-și păstreze averile ascunzându-le, iar pământul era considerat ca fiind un loc sigur pentru păstrarea lor. Dar deseori se întâmpla să uite locul unde au ascuns averea; se putea ca proprietarul să moară, sau închisoarea sau exilul să separe pe proprietar de comoara sa, și bogăția, ce l-a costat atâta trudă ca să o păstreze, să fie lăsată găsitorului care avea șansa să dea peste ea. În vremea Domnului Hristos, nu era ceva neobișnuit să descoperi într-un ogor părăsit monede vechi și podoabe de aur și de argint. {PDH 103.2}

Un om a închiriat un teren ca să-l cultive și, pe când ara cu boii, fierul plugului scoase din pământ o comoară ascunsă. Descoperind această comoară, omul își dă seama de faptul că o avere este la îndemâna sa. Punând aurul la loc, acolo unde a fost ascuns, s-a întors acasă și a vândut tot ce avea, pentru a cumpăra ogorul în care se afla comoara. Familia sa și vecinii săi considerau toate acestea ca fapte de om nebun. Privind ogorul, ei nu vedeau nici o valoare în acel pământ părăsit. Dar omul știa ce face; și când a avut în mână actul de proprietate asupra terenului, l-a răscolit peste tot ca să găsească comoara pe care o pusese la loc sigur. {PDH 103.3}

Această parabolă ilustrează valoarea comorii cerești și efortul ce ar trebui depus pentru a o dobândi. Cel ce a găsit comoara în țarină, a fost gata să se despartă de tot ceea ce avea, gata să depună o muncă neobosită, numai să poată intra în stăpânirea bogățiilor ascunse. Tot așa, cel ce găsește comoara cerească nu va considera nici un efort prea greu și nici un sacrificiu prea mare, pentru a câștiga comoara adevărului. {PDH 104.1}

În parabolă, țarina în care este ascunsă comoara simboliza Sfânta Scriptură. Comoara este Evanghelia. Nici chiar pământul nu este așa de brăzdat cu vine de aur și așa plin de lucruri prețioase, cum este Cuvântul lui Dumnezeu. {PDH 104.2}

Comori ascunse

Despre comorile Evangheliei se spune că sunt ascunse. Frumusețea, puterea și taina Planului de Mântuire nu sunt înțelese de către cei care sunt înțelepți în proprii lor ochi și care sunt plini de spiritul unor teorii deșarte. Mulți au ochi, dar nu văd; au urechi, dar nu aud; au minte, dar nu pot discerne comoara ascunsă. {PDH 104.3}

Se poate ca un om să treacă chiar peste locul unde a fost ascunsă comoara. Având absolută nevoie, el se poate așeza ca să se odihnească sub copac, fără să bănuiască măcar că la rădăcina lui sunt ascunse mari bogății. Tot așa a fost și cu poporul iudeu. Adevărul, asemenea unei comori de aur, a fost încredințat poporului iudeu. Sistemul iudaic, purtând semnătura Cerului, fusese instituit chiar de Domnul Hristos. Marile adevăruri ale mântuirii au fost ascunse în tipuri și simboluri. Și cu toate acestea, când Domnul Hristos a venit, iudeii nu l-au recunoscut pe Acela, către care arătau toate aceste tipuri și simboluri. Ei aveau, în mâinile lor, Cuvântul lui Dumnezeu, dar tradițiile care fuseseră transmise din generație în generație, cum și interpretările omenești ale Scripturilor, au făcut ca adevărul, așa cum este el în Hristos, să fie ascuns de ei. Importanța spirituală a scrierilor sfinte a fost pierdută. Casa tezaurului a toată cunoștința a fost deschisă înaintea lor, dar ei nu au știut. {PDH 104.4}

Dumnezeu nu ascunde adevărul Său de oameni. Dar, pentru propriile lor acțiuni, oamenii fac ca acesta să fie întunecat pentru ei. Domnul Hristos a dat poporului iudeu suficiente dovezi despre faptul că El era Mesia, dar învățăturile Sale cereau o schimbare hotărâtă în viața lor. Ei au înțeles faptul că, dacă ar primi pe Hristos, atunci ei ar trebui să renunțe la obiceiurile și tradițiile la care țineau foarte mult, la practicile lor egoiste și nesfințite. Primirea adevărului neschimbător și veșnic cerea sacrificiu. De aceea ei n-au primit nici chiar cele mai categorice dovezi pe care Dumnezeu le putea da, pentru fixarea credinței în Hristos. Ei mărturiseau a crede Scripturile Vechiului Testament, și totuși refuzau să primească mărturia cuprinsă în ele cu referire la viața și caracterul Domnului Hristos. Ei se temeau ca nu cumva să fie convinși și deci să fie convertiți și astfel să fie obligați a renunța la părerile lor preconcepute. Comoara Evangheliei, Calea, Adevărul și Viața erau printre ei, însă ei au lepădat cel mai mare dar pe care cerul îl putea da. {PDH 105.1}

Citim că: „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă.” Ioan 12, 42.

Ei erau convinși; credeau că Isus este Fiul lui Dumnezeu; dar a-L mărturisi ca atare, nu era în armonie cu dorințele lor ambițioase. Ei nu aveau credința care le-ar fi asigurat comoara cerească, ci umblau mai degrabă după comori pământești. {PDH 105.2}

Și astăzi oamenii aleargă după comori pământești. Mintea le este plină de gânduri egoiste și ambițioase. De dragul câștigării unor bogății lumești, onoare sau putere, ei consideră obiceiurile, tradițiile și cerințele oamenilor, mai presus de cerințele lui Dumnezeu. De aceea, comorile Cuvântului Său sunt ascunse de ei. {PDH 106.1}

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.” 1 Corinteni 2, 14. {PDH 106.2}

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă

strălucind lumina Evangheliei, care este chipul lui Hristos.” 2 Corinteni 4, 3-4. {PDH 106.3}

Valoarea comorii

Mântuitorul și-a dat seama că oamenii erau cu totul prinși în umblarea după câștiguri, pierzând din vedere realitățile veșnice. Și el și-a asumat sarcina să îndrepte acest rău. El a căutat să rupă fascinația care paraliza sufletul. Ridicându-și vocea, El strigă: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” Matei 16, 26. El a prezentat înaintea omenirii căzute viziunea lumii cerești, pe care ei o pierduseră din vedere, ca să poată privi realitățile veșnice. El i-a dus până la pragul veșniciei, care strălucește de slava de nespus a lui Dumnezeu, arătându-le comorile de acolo. {PDH 106.4}

Valoarea acestei comori este mai presus de aur sau argint. Cele mai bogate mine ale pământului nu se pot compara cu ea. {PDH 107.1}

Adâncul zice: „Nu este în mine”;

Și marea zice: „Nu este în mine”.

Ea nu se dă în schimbul aurului curat,

Nu se cumpără cântărindu-se cu argint;

Nu se cântărește pe aurul din Ofir,

Nici pe onixul cel scump, nici pe safir.

Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul,

Nu se poate schimba cu un vas de aur ales.

Mărgeanul și cristalul, nu sunt nimic pe lângă ea;

Înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele.

Iov 28, 14-18. {PDH 107.2}

Aceasta este comoara ce se găsește în Sfânta Scriptură. Biblia este marea carte de învățătură a lui Dumnezeu, marele Său educator. Temelia oricărei științe adevărate, cu privire la mântuire, se află în Biblie. Fiecare ramură a cunoașterii poate fi găsită prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar mai presus de orice altceva, ea conține știința științelor, știința mântuirii. Biblia este mina bogățiilor nesecate ale Domnului Hristos. {PDH 107.3}

Adevărata înaltă educație a mântuirii se capătă studiind și ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când Cuvântul lui Dumnezeu este dat la o parte pentru cărți care nu duc la

Dumnezeu și la Împărăția Cerurilor, educația religioasă, astfel câștigată, nu este decât o înșelăciune. {PDH 107.4}

În natură sunt adevăruri minunate. Pământul, marea și cerul sunt pline de adevăr. Ele sunt învățătorii noștri. Natura vorbește prin glasul ei despre înțelepciunea cerului și despre adevărurile cele veșnice. Dar omul căzut în păcat nu înțelege. Păcatul i-a întunecat viziunea și el nu poate interpreta natura, fără să o așeze mai presus de Dumnezeu. Învățăturile adevărate despre mântuire nu pot impresiona mintea acelora care resping Cuvântul lui Dumnezeu. Ei pervertesc în așa grad învățăturile din natură, încât ele nu fac decât să îndepărteze mintea de la Creatorul ei. {PDH 107.5}

Pentru mulți, înțelepciunea omului este considerată a fi mai înaltă decât înțelepciunea Învățătorului divin, iar Cartea lui Dumnezeu este socotită ca fiind demodată, perimată și neinteresantă. Dar ea nu este tot așa privită de către aceia care sunt însuflețiți de către Duhul Sfânt. Aceștia văd comoara cea de preț și sunt gata să vândă totul, numai să cumpere țarina care o conține. Pentru mântuirea lor, în locul cărților conținând închipuirile unor mari și renumiți autori, ei aleg Cuvântul Său, al Aceluia care este cel mai mare Autor și Învățător pe care l-a cunoscut vreodată lumea, care și-a dat viața Sa pentru noi, pentru ca, prin El, noi să putem avea viața veșnică. {PDH 107.6}

Consecințele neglijării comorii

Satana lucrează asupra minților omenești, făcându-le să creadă că pot dobândi o cunoaștere minunată, separați fiind de Dumnezeu. Prin argumente înșelătoare el a făcut pe Adam și Eva să se îndoiască de Cuvântul lui Dumnezeu și în locul lui să așeze o teorie care i-a dus la neascultare. Și sofisticăriile lui fac și astăzi ceea ce au făcut și în Eden. Educatorii religioși, care amestecă sentimentele autorilor necredincioși cu educația religioasă pe care ei o fac, așează în mințile fragede cugetări care îi vor conduce la neîncredere în Dumnezeu și la călcarea Legii Sale. Prea puțin își dau seama ce fac și care vor fi rezultatele lucrării lor. {PDH 108.1}

Cineva studiind, poate să treacă prin toate școlile. El poate să-și consacre puterile adunând cunoștințe. Dar nu va cunoaște mântuirea, dacă nu ajunge să cunoască pe Dumnezeu și dacă nu ascultă de legile ce guvernează ființa sa. Prin obiceiuri rele, el pierde puterea aprecierii de sine; pierde controlul de sine. El nu mai poate judeca drept în problemele care-l privesc foarte de aproape. El devine neglijent și adesea absurd în modul în care se comportă cu trupul și spiritul său. Datorită obiceiurilor rele el ajunge o epavă. Unul ca acesta nu poate avea fericire, pentru că neglijând cultivarea principiilor sănătoase și curate, faptul acesta îl face robul obiceiurilor rele care i-au distrus pacea și în consecință anii săi de studii costisitoare sunt pierduți, pentru că s-a distrus singur. El și-a folosit greșit puterile fizice și spirituale, iar templul trupului său a fost ruinat. El este ruinat atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare, în ceea ce privește mântuirea, prin dobândirea numai

de cunoștințe firești, cu gândul de a câștiga o comoară, dar lăsând la o parte Biblia, el a pierdut o comoară mai de valoare decât orice altceva. {PDH 108.2}

În căutarea comorii

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiul nostru. Noi trebuie să ne instruim copiii în adevărurile cuprinse în el. Cuvântul lui Dumnezeu este o comoară nesecată; însă oamenii dau greș în găsirea acestei comori, pentru că nu o caută până când o găsesc. Foarte mulți se mulțumesc numai cu presupuneri în legătură cu adevărul. Ei se mulțumesc cu o lucrare superficială, considerând că au tot ceea ce este esențial. Ei iau de bine spusele altora ca fiind adevăruri, fiind prea leneși ca să depună ei înșiși o muncă neobosită și sârguincioasă, activitate înfățișată în pildă prin răscolirea țarinei pentru găsirea comorii ascunse. Născocirile omenești nu sunt numai nevrednice de încredere, dar sunt și primejdioase mântuirii, căci ele așează pe om în locul unde ar trebui să fie Dumnezeu. Ei pun spusele oamenilor, acolo unde ar trebui să fie numai: „Așa zice Domnul.” {PDH 109.1}

Domnul Hristos este adevărul. Cuvintele Sale sunt adevăr și ele au o mai profundă însemnătate decât se pare la prima vedere. Toate cuvintele Domnului Hristos au o valoare ce trece dincolo de modesta lor înfățișare. Mintea care este înviorată de Duhul Sfânt va discerne valoarea acestor cuvinte. Ea va înțelege prețioasele nestemate ale adevărului, chiar dacă acestea sunt comori ascunse. {PDH 110.1}

Teoriile și speculațiile omenești nu vor conduce niciodată la înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Cei care presupun că înțeleg filozofia, gândesc că explicațiile lor sunt necesare pentru a deschide comorile cunoașterii Cuvântului, spre a împiedica astfel pătrunderea ereziilor în Biserică. Dar tocmai aceste explicații au fost cele care au adus în Biserică teorii false și erezie. Oamenii au depus eforturi disperate pentru a explica pasajele pe care ei le considerau a fi mai greu de înțeles din Sfintele Scripturi; dar prea adesea, eforturile lor n-au făcut decât să întunece ceea ce ei au încercat să clarifice. {PDH 110.2}

Preoții și Fariseii credeau că fac lucruri mari ca învățători ai Legii, punând interpretarea lor mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, dar Domnul Hristos le-a spus: „Oare nu vă rătăciți voi, din pricină că nu pricepeți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?” Marcu 12, 24. El i-a acuzat de vina de a da „învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” Marcu 7, 7. Deși ei se considerau învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu, ei nu erau împlinitori ai acestui Cuvânt. Satana le-a orbit ochii ca să nu vadă adevărata lui importanță. {PDH 110.3}

Aceasta este și astăzi lucrarea multora. Multe biserici sunt vinovate de acest păcat. Există primejdia, marea primejdie, ca așa-zișii înțelepți de astăzi să repete experiența învățătorilor iudei. Ei interpretează în mod greșit Cuvântul lui Dumnezeu și, ca urmare, multe suflete sunt în confuzie și învăluite în întuneric, din cauza greșitei lor concepții cu privire la adevărul divin. {PDH 110.4}

Sfânta Scriptură nu trebuie citită la lumina palidă, confuză a tradiției și speculațiilor omenești. Cum am încerca să luminăm soarele cu o torță, tot așa ar fi să încercăm a explica Scripturile prin tradiția sau închipuirile omenești. Cuvântul cel sfânt al lui Dumnezeu nu are nevoie de lumina tremurândă a unei torțe pământene pentru a face vizibilă slava Sa. Scriptura are lumină în ea însăși — slava descoperită a lui Dumnezeu — și alături de ea, orice altă lumină pălește. {PDH 111.1}

Dar trebuie să se facă un studiu stăruitor și o cercetare atentă. O înțelegere clară și profundă a adevărului nu va fi niciodată răsplata celui leneș. Nici o binecuvântare pământească nu se poate obține fără eforturi stăruitoare, pline de răbdare și perseverență. Dacă unii au acces în afaceri, ei trebuie să aibă voința de muncă și credința de a privi spre rezultate. Noi nu putem aștepta să obținem cunoștințe spirituale, fără o muncă asiduă. Aceia care doresc să găsească comorile adevărului, trebuie să sape pentru ele așa cum minerul sapă după comorile ascunse în pământ. O lucrare făcută cu inima pe jumătate, cu indiferență, nu va da rezultate. Atât pentru cei în vârstă, cât și pentru cei tineri, este necesar ca nu numai să citească Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l și studieze cu toată inima, rugându-se și căutând adevărul ca pe o comoară ascunsă. Cei care vor face astfel vor fi răsplătiți, căci Domnul Hristos le va lumina înțelegerea. {PDH 111.2}

Mântuirea noastră depinde de cunoașterea adevărului cuprins în Sfânta Scriptură. Este voia lui Dumnezeu ca noi să avem acest adevăr. Cercetați-o, cercetați Biblia cea prețioasă, cu inimi flămânde. Să explorăm Cuvântul lui Dumnezeu așa cum minerul scotocește pământul ca să găsească filoanele de aur. Niciodată nu trebuie să abandonăm această cercetare, până când nu ne-am asigurat legătura noastră cu Dumnezeu și până ce n-am ajuns să cunoaștem care este voia Sa cu privire la noi. Domnul Hristos a declarat: „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în numele Meu, voi face.” Ioan 14, 13-14. {PDH 111.3}

Oamenii religioși și de talent ajung să aibă o viziune a realităților veșnice, dar adesea ei dau greș în a le înțelege, pentru că lucrurile care se văd eclipsează slava celor care nu se văd. Cel care va căuta cu succes comoara ascunsă, trebuie să aibă idealuri, o viziune mai înaltă decât lucrurile pământești. Sentimentele sale și toate talentele, darurile sale trebuie consacrate căutării acestei comori. {PDH 112.1}

Neascultarea a închis ușa unei vaste cunoștințe care putea fi dobândită din Sfânta Scriptură. Înțelegerea înseamnă ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură nu trebuie adaptată în așa fel, ca să satisfacă prejudecățile și preferințele oamenilor. Ea poate fi înțeleasă numai de către aceia care în umilință caută să cunoască adevărul, să-l trăiască. {PDH 112.2}

Poate că întrebi: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Pentru aceasta, trebuie să lepezi opiniile tale preconcepute și ideile tale moștenite sau cultivate, la poarta începutului cercetărilor tale. Dacă cercetezi Scripturile numai pentru a-ți susține propriile păreri, nu vei

ajunge niciodată la cunoașterea adevărului. Cercetează însă Scripturile pentru a cunoaște ce a spus Dumnezeu. Dacă, cercetând Scripturile, ajungi să te convingi, dacă ajungi să-ți dai seama că părerile tale nu sunt în armonie cu adevărul, nu suci adevărul pentru a-l face să se potrivească ideilor tale, ci primește lumina ce ți-a fost dată. Deschide-ți mintea și inima ca să poți privi și pricepe lucrurile minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu. {PDH 112.3}

Credința în Domnul Hristos ca Răscumpărător al lumii cere acceptarea unei minți iluminate și controlate de o inimă care poate discerne și aprecia valoarea comorii cerești. Această credință este nedespărțită de pocăință și transformarea caracterului. A avea credință înseamnă a găsi și accepta comoara Evangheliei, cu toate îndatoririle cerute de ea. {PDH 112.4}

„Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3, 3. El poate presupune sau imagina, dar fără ochiul credinței nu poate vedea acest tezaur. Domnul Hristos și-a dat viața ca să ne asigure această neprețuită comoară; dar fără nașterea din nou prin credința în sângele Său, nu poate fi iertarea păcatelor, nici o comoară pentru sufletul pierdut în păcat. {PDH 112.5}

Noi avem nevoie de iluminarea Duhului Sfânt pentru a putea înțelege adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrurile cele plăcute din natură nu pot fi văzute până când soarele, împrăștiind întunericul, nu le inundă cu lumina lui. Tot astfel, comorile Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt apreciate până când ele nu sunt scoase la iveală de către razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii. {PDH 113.1}

Duhul Sfânt, trimis din ceruri prin bunăvoința iubirii infinite, ia lucrurile lui Dumnezeu și le descoperă fiecărui suflet care are credință în Domnul Hristos. Prin puterea Sa, adevărurile vitale de care depinde mântuirea sunt întipărite în minte, iar calea vieții este făcută așa de clară, încât nimeni nu poate greși. Studiind Scripturile, noi trebuie să ne rugăm ca lumina Duhului cel Sfânt al lui Dumnezeu să strălucească asupra Cuvântului, ca noi să putem vedea și aprecia comorile lui. {PDH 113.2}

Răsplata cercetării

Nimeni să nu gândească că nu mai are nimic de învățat. Profunzimea minții omenești poate fi măsurată; operele scriitorilor omenești pot fi cunoscute în întregime; dar zborul celei mai înalte, mai profunde și mai întinse imaginații omenești nu poate cuprinde întreaga cunoștință de Dumnezeu. Dincolo de ceea ce putem noi înțelege se întinde infinitul. Noi n-am văzut decât licăririle slavei divine și ale cunoștinței și înțelepciunii nemărginite; noi am lucrat — ca să zicem așa — numai la suprafața minei, în timp ce minereul bogat în aur se află în adâncime, ca răsplată a aceluia care va săpa până ce-l va găsi. Uneltele trebuie să pătrundă în adânc și tot mai adânc în mină și rezultatul va fi comoara cea prețioasă. Printr-o adevărată credință, cunoștința divină va fi împărtășită celui credincios devenind cunoștința omului. {PDH 113.3}

Nimeni nu poate cerceta Scripturile, în Spiritul lui Hristos, fără ca să fie răsplătit. Când cel credincios este dispus să se lase învățat, asemenea unui copilaș, când se supune în totul lui Dumnezeu, atunci el va găsi în Cuvântul Său adevărul. Dacă oamenii ar fi ascultători, atunci ei ar înțelege planul cârmuirii lui Dumnezeu. Lumea cerească și-ar deschide atunci comorile harului și slavei Sale, spre a fi cercetate. Ființele omenești ar fi atunci cu totul schimbate față de ceea ce sunt acum, căci prin cercetarea comorilor adevărului, cei credincioși sunt înnobilați. Taina Mântuirii, a întrupării Domnului Hristos, jertfa Sa ispășitoare, nu vor mai fi așa de vagi, de neînțelese pe deplin cum sunt acum pentru mintea noastră. Ele nu numai că vor fi mai bine înțelese, dar vor fi mult mai mult apreciate. {PDH 114.1}

În rugăciunea Sa înălțată Tatălui, Domnul Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie întipărită în mintea și-n sufletul nostru. „Și viața veșnică este aceasta", spunea El, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis tu." Ioan 17, 3. Aceasta este adevărata educație creștină. Ea transmite putere. Cunoașterea din experiență a lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos, pe care L-a trimis El, transformă pe păcătos după chipul lui Dumnezeu. El dă omului stăpânire de sine, aducând fiecare impuls și orice patimă a firii decăzute sub controlul înaltelor facultăți ale unei minți sfințite. Ea face pe posesorul ei un fiu al lui Dumnezeu și un moștenitor al cerului. Ea îl aduce în comuniune cu înțelepciunea Celui Infinit și deschide înaintea lui comorile bogate ale Universului. {PDH 114.2}

Aceasta este cunoștința care se obține prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Iar această comoară poate fi găsită de sufletul credincios care este gata să dea totul pentru a o avea. {PDH 114.3}

„Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu." Proverbe 2, 3-5. {PDH 114.4}

Capitolul 9 – Mărgăritarul de mare preț

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 45-46.

Mântuitorul compară binecuvântările iubirii mântuitoare cu un mărgăritar de mare preț. El ilustrează învățătura Sa prin parabola negustorului „care caută mărgăritare frumoase. Și când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.” Matei 13, 45-46. Domnul Hristos însuși este Mărgăritarul de mare preț. În El se află toată slava Tatălui și expresia chipului persoanei Sale. Slava atributelor lui Dumnezeu este exprimată în caracterul Său. Fiecare pagină a Sfintelor Scripturi strălucește la lumina Sa. Neprihănirea Domnului Hristos, asemenea unei perle curate, albe, nu are nici un defect, nici o pată. Lucrarea nici unui om nu poate îmbunătăți marele și prețiosul dar al lui Dumnezeu. El este desăvârșit. În Domnul Hristos sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” Coloseni 2, 3. Căci „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” 1 Corinteni 1, 30. Tot ceea ce poate satisface nevoile și dorințele sufletului omenesc, pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare, se găsește în Isus Hristos. Mântuitorul nostru este Mărgăritarul de un așa mare preț încât, în comparație cu El, toate celelalte lucruri pot fi socotite ca nimic. {PDH 115.1}

Domnul Hristos „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.” Ioan 1, 11. Lumina lui Dumnezeu a strălucit în întunericul lumii și „întunericul n-a biruit-o” Ioan 1, 5. Dar nu toți au fost indiferenți față de darul cerului. Negustorul din parabolă reprezintă pe cei care doresc în mod sincer adevărul. În diferite neamuri au existat oameni zeloși și înțelepți care au căutat în literatura, știința și religia lumii păgâne ceea ce ei puteau primi ca fiind o comoară pentru sufletele lor. Printre iudei se aflau aceia care căutau ceea ce le lipsea. Nemulțumiți cu o religie formală, ei tânjeau după o religie spirituală și înălțătoare. Ucenicii pe care i-a ales Domnul Hristos aparțineau acestei clase de pe urmă, iar Corneliu și eunucul etiopian, clasei dintâi. Ei doreau și se rugau pentru a primi lumina din cer; și atunci, când Domnul Hristos le-a fost descoperit, ei L-au primit cu bucurie. {PDH 116.1}

În parabolă, mărgăritarul nu este prezentat ca un dar. Negustorul l-a cumpărat cu prețul a tot ceea ce avea el. Mulți se întreabă cu privire la înțelesul acestor pilde, deoarece, în Sfânta Scriptură, Domnul Hristos este prezentat ca fiind un dar. În adevăr, El este un dar, dar numai pentru aceia care se predau fără rezervă Lui, corp, suflet și spirit. Noi trebuie să ne predăm pe noi înșine lui Hristos și să trăim o viață de ascultare de bună voie, de toate poruncile Sale! Tot ceea ce suntem, toate talentele și calitățile pe care le avem, sunt ale lui Dumnezeu, ca să fie consacrate în slujba Sa. Când ne predăm astfel cu totul lui, Domnul Hristos, cu toate comorile cerului, se identifică cu noi. Obținem astfel mărgăritarul de mare preț. {PDH 116.2}

Mântuirea este un dar și, totuși, el se cumpără și se vinde. Pe piața în care harul divin este cel care are putere, mărgăritarul de mare preț este înfățișat ca fiind cumpărat fără bani și

fără plată. În această piață, toți pot obține mărfurile cerului. Comoara pietrelor prețioase, ale adevărului este deschisă tuturor. „Iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă”, declară Domnul Dumnezeu, „pe care nimeni n-o poate închide.” Nici o sabie nu păzește calea către această ușă. Din înăuntru și din afara acestei uși se aud voci zicând: „Vino!” Plin de căldură și de iubire, glasul Mântuitorului ne invită: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești.” Apocalipsa 3, 8.18. {PDH 116.3}

Evanghelia Domnului Hristos este o binecuvântare pe care toți o pot avea. Chiar și cel mai sărac este la fel de în stare să cumpere mântuirea, ca și cel mai bogat; pentru că nici o bogăție omenească, oricât de mare ar fi ea, n-o poate dobândi. În schimb, ea se obține printr-o ascultare de bună voie, prin consacrarea noastră Domnului Hristos, fiind ai Lui ca o proprietate cumpărată de El. Educația, chiar și a clasei celei mai înalte, nu poate — prin ea — să aducă un păcătos aproape de Dumnezeu. Fariseii, care erau favorizați având toate avantajele temporare și spirituale, ziceau cu mândrie și îngâmfare: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Și cu toate acestea, ei erau „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.” Apocalipsa 3, 17. Domnul Hristos le-a oferit Mărgăritarul de mare preț; dar ei L-au disprețuit și nu l-au acceptat și El le-a zis: „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” Matei 21, 31. {PDH 117.1}

Noi nu ne putem câștiga mântuirea, dar trebuie s-o căutăm cu un interes și o perseverență așa de mare, încât să putem fi gata să abandonăm totul pentru ea. {PDH 117.2}

Noi trebuie să căutăm Mărgăritarul de mare preț, dar nu în târgurile lumii sau pe căi lumești. Prețul ce ni se cere să-l plătim nu constă în aur sau argint, pentru că de fapt aurul și argintul aparțin lui Dumnezeu. Trebuie să abandonăm ideea că avantajele temporare sau spirituale vor putea să câștige mântuirea pentru noi. Dumnezeu cere ascultarea noastră de bună voie. El ne cere să părăsim păcatele noastre. Domnul Hristos declară: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Apocalipsa 3, 21. {PDH 117.3}

Sunt unii care se pare că totdeauna caută Mărgăritarul ceresc. Dar ei nu abandonează, nu părăsesc cu totul vechile lor obiceiuri rele. Ei nu mor față de sine, pentru ca Domnul Hristos să poată trăi în ei. De aceea ei nu găsesc Mărgăritarul de mare preț. Ei n-au ajuns să biruiască ambiția nesfântă și iubirea lor pentru plăcerile păcatului. Ei nu și-au luat crucea și n-au urmat Domnului Hristos pe calea renunțării de sine și a sacrificiului. Aproape creștini, dar nu pe deplin creștini, deși se simt a fi aproape de împărăția cerurilor, ei nu vor putea intra în ea. Aproape, dar nu pe deplin mântuit, înseamnă a fi nu aproape, ci cu totul pierdut. {PDH 118.1}

Parabola negustorului care caută mărgăritare de mare preț are o dublă însemnătate; ea se aplică nu numai celor păcătoși căutând Împărăția Cerurilor, ci și Domnului Hristos care își caută moștenirea pierdută. Domnul Hristos, Negustorul ceresc care caută mărgăritarul de mare preț, vede în omenirea pierdută în păcat mărgăritarul de preț. În omul mânjit și ruinat

de păcat, El a văzut posibilitatea mântuirii. Inimile care au fost în câmpul de bătaie a conflictului cu Satana și care au fost răscumpărate prin puterea iubirii infinite, sunt mult mai de preț Cumpărătorului, decât acelea care n-au căzut niciodată. Dumnezeu privește asupra omenirii și nu o vede ca fiind stricată și lipsită de valoare; El privește la ea prin Isus Hristos și o vede așa cum poate deveni prin lucrarea iubirii răscumpărătoare. El a adunat toate bogățiile Universului și le-a adus aici, jos, pentru a cumpăra mărgăritarul. Iar Domnul Hristos găsindu-l, l-a așezat în coroana Sa. „Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa." Zaharia 9, 16. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, îmi vor fi o comoară, deosebită." Maleahi 3, 17. {PDH 118.2}

Dar Domnul Hristos, simbolizat prin Mărgăritarul de mare preț și privilegiul nostru de a avea această comoară cerească, este tema de care avem nevoie să ne ocupăm cel mai mult. Duhul Sfânt este Acela care descoperă oamenilor valoarea Mărgăritarului de mare preț. Timpul în care Duhul Sfânt lucrează asupra inimii păcătosului este timpul când în mod deosebit trebuie căutat și găsit darul ceresc. În zilele Domnului Hristos mulți au auzit Evanghelia, dar mintea lor era întunecată de învățături false și ei n-au recunoscut în Învățătorul umil din Galilea, pe Fiul lui Dumnezeu. Dar după înălțarea Domnului Hristos, instalarea Sa pe tronul Universului și începutul lucrării Sale de mijlocire au fost făcute cunoscute prin revărsarea Duhului Sfânt. În ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt a fost revărsat. Ucenicii Domnului Hristos au vestit cu putere pe Mântuitorul cel înviat. Lumina cerului a pătruns mințile întunecate ale acelora care au fost înșelați de vrăjmașii Domnului Hristos. Ei L-au văzut acum înălțat cu puterea Lui și L-au „făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor." Faptele Apostolilor 5, 13. {PDH 118.3}

Ei l-au văzut înconjurat de slava cerului, având în mâinile Sale comori infinite pe care să le împartă acelora care se vor întoarce de la răzvrătirea lor. Când apostolii au vorbit despre slava Singurului născut din Tatăl, trei mii de suflete au fost convinse. Ei au fost făcuți în stare să se vadă așa cum erau, păcătoși și mânjiți de păcat, iar pe Domnul Hristos să-l vadă ca pe Prietenul și Răscumpărătorul lor. Domnul Hristos a fost înălțat. El a fost glorificat prin manifestarea puterii Duhului Sfânt revărsat asupra oamenilor. Prin credință, acești credincioși L-au văzut ca fiind Singurul care a îndurat umilința, suferința și moartea pentru ca ei să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Descoperirea Domnului Hristos prin Duhul Sfânt i-a făcut să înțeleagă puterea și maiestatea Sa și prin credință ei și-au întins mâinile spre El, spunând: „Cred". {PDH 120.1}

Atunci, vestea cea bună a Mântuitorului înviat a fost dusă oamenilor până la cele mai îndepărtate margini ale lumii. Biserica privea cum convertiții din toate părțile lumii i se adăugau. Credincioșii erau convertiți din nou. Cei păcătoși se uneau cu creștinii în căutarea Mărgăritarului de mare preț. Profeția care spune că: „Cel mai slab ... ca David; și casa lui David ca îngerul Domnului", (Zaharia 12, 8), se împlinea. Fiecare creștin vedea în fratele său întruchiparea divină a bunătății și dragostei. Un singur interes predomina. Un singur subiect interesa, mai presus decât orice altceva. Toate inimile băteau la unison. Singura

ambiție a celor credincioși era aceea de a da pe față o perfectă asemănare cu caracterul Domnului Hristos și a lucra pentru extinderea împărăției Sale. „Mulțimea celor care crezuseră era o inimă și un suflet.... Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus, și un mare har era peste toți.” Faptele Apostolilor 4, 32-33. „și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” Faptele Apostolilor 2, 47. Spiritul Domnului Hristos influența întreaga adunare; căci ei găsiseră Mărgăritarul de mare preț. {PDH 120.2}

Aceste evenimente trebuie să se repete chiar cu și o mai mare putere. Revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii a fost Ploaia Timpurie, dar Ploaia Târzie va fi mult mai abundentă. Duhul Sfânt așteaptă să fie cerut și primit. Domnul Hristos trebuie să fie din nou descoperit în toată plinătatea Sa prin puterea Duhului Sfânt. Atunci, oamenii vor înțelege mai bine valoarea Mărgăritarului de preț și vor spune împreună cu apostolul Pavel: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos, Isus, Domnul meu.” Filipeni 3, 7-8. {PDH 121.1}

Capitolul 10 – Năvodul

Capitol bazat pe textele din Matei 13, 47-50.

„Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului, îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” Matei 13, 47-50. {PDH 122.1}

Aruncarea năvodului reprezintă predicarea Evangheliei. Aceasta aduce în Biserică atât ceea ce este bun, cât și ceea ce este rău. Când lucrarea de vestire a Evangheliei se termină, judecata va fi aceea care va face lucrarea de selectare între bun și rău. Domnul Hristos a văzut că existența în Biserică a fraților falși va face ca adevărul să fie vorbit de rău. Lumea va defăima Evanghelia din cauza vieții nesfinte a falșilor creștini. Chiar și pentru creștini va fi o pricină de poticnire când văd că mulți, dintre cei ce poartă numele Domnului Hristos, nu sunt conduși de Duhul Sfânt. Datorită faptului că în Biserică se află astfel de păcătoși, mulți vor fi în primejdia de a gândi că Dumnezeu le scuză păcatele. De aceea, Domnul Hristos ridică vălul viitorului și ne îndeamnă pe toți să privim asupra faptului că nu poziția cuiva, ci caracterul este acela care hotărăște destinul omului. {PDH 122.2}

Atât parabola neghinei, cât și cea a năvodului ne învață în mod clar că nu va fi nici un timp când toți cei răi se vor întoarce la Dumnezeu. Grâul și neghina vor crește laolaltă până la timpul secerișului. Atât peștii cei buni, cât și peștii cei răi sunt trași împreună la mal pentru ultima selectare. {PDH 123.1}

Aceste parabole ne învață, de asemenea, că nu va fi nici un timp de probă după terminarea judecății. Când lucrarea Evangheliei s-a încheiat, urmează imediat lucrarea de despărțire între ceea ce este bun și ceea ce este rău, hotărându-se pentru totdeauna destinul fiecăruia. {PDH 123.2}

Dumnezeu nu dorește distrugerea nimănui. „Pe viața Mea, zice Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască, întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea. Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” Ezechiel 33, 11. În toată perioada timpului de probă, Duhul Sfânt îndeamnă pe oameni să primească darul vieții. Numai aceia care resping îndemnurile Sale nu vor supraviețui. Dumnezeu a declarat că păcatul trebuie nimicit ca un rău ce ruinează Universul. Aceia care se lipesc de păcat, vor pieri odată cu nimicirea lui. {PDH 123.3}

Capitolul 11 – Lucruri vechi și noi

Capitol bazat pe textele din Matthew 13, 51-52.

În timp ce Domnul Hristos învăța norodul, El făcea de asemenea educație ucenicilor Săi, în vederea activității lor viitoare. În toate învățăturile Sale erau și pentru ei lecții de învățat. După ce a rostit parabola năvodului, El i-a întrebat: „Ați înțeles voi toate aceste lucruri?" Și ei I-au răspuns: „Da, Doamne." Apoi într-o altă parabolă, El le-a prezentat responsabilitatea ce o au față de adevărurile pe care le-au primit. „De aceea", le-a zis El, „orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din visteria lui lucruri noi și lucruri vechi." Matei 13, 51-52. {PDH 124.1}

Comoara pe care gospodarul a strâns-o, el n-o ascunde. El o scoate și face altora parte din ea. Și folosind-o, comoara crește. Gospodarul are atât lucruri vechi, cât și lucruri noi. Tot așa Domnul Hristos învață că adevărul încredințat ucenicilor Săi, trebuie vestit lumii. Și cu cât cunoștința adevărului va fi răspândită mai mult, cu atât ea va crește mai mult. {PDH 124.2}

Toți aceia care primesc solia Evangheliei în inimă, vor dori s-o vestească. Iubirea cerească a Domnului Hristos trebuie să se manifeste. Aceia care s-au îmbrăcat cu Hristos, vor istorisi experiența lor, arătând pas cu pas felul în care i-a condus Duhul Sfânt — foamea și setea lor după cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos pe care L-a trimis El, rezultatul cercetării Scripturilor, rugăciunile lor, agonia sufletului lor și cuvintele Domnului Hristos adresate lor: „Păcatele îți sunt iertate." Este un lucru nemotivat ca cineva să țină aceste lucruri în secret, numai pentru sine, dar cei ce sunt plini de dragostea lui Hristos nu vor face așa. În măsura în care Domnul Hristos i-a făcut depozitarii adevărurilor sfinte, dorința lor va fi ca și alții să primească aceleași binecuvântări. Și pe măsură ce face și altora cunoscute comorile bogate ale harului lui Dumnezeu, harul Domnului Hristos le va fi dat într-o măsură din ce în ce mai bogată. Ei vor avea atunci inima ca a unui copilaș în simplitate, într-o ascultare fără rezerve. Sufletele lor vor tânji atunci după sfințire, iar comorile adevărului și ale harului le vor fi descoperite din ce în ce mai mult, pentru ca mai departe, să fie transmise lumii. {PDH 125.1}

Cuvântul lui Dumnezeu este marele tezaur al adevărului care cuprinde: Cuvântul scris, cartea naturii și cartea experiențelor modului în care Dumnezeu procedează cu viața omului. Aceasta este comoara din care slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se îndestuleze. În cercetarea lor după adevăr, în căutarea mântuirii, ei trebuie să depindă numai de Dumnezeu și nu de inteligențele omenești, de cei a căror înțelepciune este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. Prin mijloace stabilite de El, Dumnezeu va transmite cunoașterea de sine, oricărui cercetător. {PDH 125.2}

Dacă urmașii Domnului Hristos vor crede în Cuvântul Său și-l vor trăi, atunci nu va fi nici o ramură a științei din lumea naturală pe care ei să nu fie în stare s-o priceapă și s-o

prețuiască. Nu va fi nimic care să nu le furnizeze mijloace prin care să facă cunoscut și altora adevărul. Științele naturii sunt un tezaur al cunoașterii, din care fiecare elev în școala lui Hristos poate scoate multe învățături. În timp ce contemplăm frumusețea naturii, în timp ce studiem lecțiile ei în cultivarea pământului, în creșterea copacilor, în toate lucrurile minunate ale pământului, mărilor și ale cerului, vom ajunge să avem o nouă înțelegere a adevărului. În tainele modului în care Dumnezeu se poartă cu oamenii, profunzimea înțelepciunii și judecății Sale, așa cum se văd în viața oamenilor — toate acestea se dovedesc a fi un tezaur plin de bogății. {PDH 125.3}

Dar în Cuvântul scris, cunoștința despre Dumnezeu se descoperă în modul cel mai clar omului căzut în păcat. Aceasta este comoara cea de nepătruns a bogățiilor Domnului Hristos. {PDH 126.1}

Cuvântul lui Dumnezeu cuprinde Scripturile Vechiului ca și cele ale Noului Testament. Unul nu este complet fără celălalt. Domnul Hristos a declarat că adevărurile Vechiului Testament sunt tot așa de valabile ca și cele ale Noului Testament. Domnul Hristos a fost tot atât de mult Mântuitorul omului și la începutul lumii, cum este și astăzi. Mai înainte ca El să-și îmbrace divinitatea Sa în trupul naturii noastre omenești și să coboare în lumea noastră, solia Evangheliei a fost vestită de către Adam, Set, Enoh, Metusalah și Noe. Abraham a fost vestitorul acestei solii în Canaan, iar Lot în Sodoma și din generație în generație, soli credincioși au vestit pe Cel care avea să vină. Ritualul serviciilor divine iudaice a fost instituit chiar de către Domnul Hristos. El a fost temelia sistemului lor de jertfe și sacrificii, marele antitip al tuturor serviciilor lor religioase. Sângele vărsat al jertfelor este oferit ca o reprezentare a sacrificiului Mielului lui Dumnezeu. Toate jertfele preînchipuitoare au fost împlinite de El. {PDH 126.2}

Domnul Hristos, așa cum S-a înfățișat patriarhilor, așa cum a fost simbolizat în serviciul jertfelor, așa cum a fost caracterizat în Lege și cum a fost descoperit de profeți, este bogăția Vechiului Testament. Domnul Hristos în viața Sa, în moartea și învierea Sa, Domnul Hristos, așa cum este El descoperit de către Duhul Sfânt, constituie comoara Noului Testament. Mântuitorul nostru, strălucirea slavei Tatălui, este atât în Vechiul cât și în Noul Testament. {PDH 126.3}

Apostolii trebuiau să meargă și să dea mărturie despre viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, despre care au profetizat proorocii. Domnul Hristos în umilința Sa, în curăția și sfințenia Sa, precum și în iubirea Sa fără de margini, avea să fie tema mărturisirii lor. Și pentru a predica Evanghelia în toată plinătatea ei, ei trebuiau să prezinte pe Mântuitorul nu numai așa cum a fost descoperit în viața și învățăturile Sale ci și așa cum a fost profetizat de către proorocii Vechiului Testament și cum a fost simbolizat în serviciul jertfelor. {PDH 127.1}

În învățătura Sa, Domnul Hristos a prezentat adevăruri vechi, al căror Autor era chiar El, adevăruri pe care El le-a rostit prin patriarhi și profeți, dar asupra cărora El revarsă acum o

lumină nouă. Cât de deosebită apărea acum însemnătatea lor. Un potop de lumină și de putere spirituală se revărsa din explicațiile Sale. Și El a făgăduit că Duhul Sfânt va lumina pe ucenici, pentru ca Cuvântul lui Dumnezeu să le fie totdeauna deslușit. Astfel ei vor fi în stare să prezintă adevărurile Lui înveșmântate în noi frumuseți. {PDH 127.2}

Chiar de la prima făgăduință a mântuirii rostită în Eden, viața, caracterul și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, au constituit un subiect de studiu pentru mințile omenești. Și totuși, aceia prin care Duhul Sfânt a lucrat, au prezentat aceste teme într-o lumină nouă și reînviorătoare. Adevărurile cu privire la Mântuire sunt capabile de o continuă dezvoltare și extindere. Deși vechi, ele sunt totdeauna noi, descoperind mereu cercetătorului după adevăr o strălucire și o putere tot mai mare. {PDH 127.3}

În fiecare generație se poate vedea o nouă dezvoltare a adevărului, a soliei adresată de Dumnezeu oamenilor din acea generație. Toate adevărurile vechi sunt esențiale, iar adevărurile noi nu sunt independente față de cele vechi, ci sunt o continuare, o descifrare a lor. Numai când adevărurile cele vechi sunt înțelese, numai atunci le putem pricepe pe cele noi. Când Domnul Hristos a dorit să prezinte ucenicilor Săi adevărul cu privire la învierea Sa, El „a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la El.” Luca 24, 27. Dar lumina care strălucește din proaspăta desfășurare a adevărului, este aceea care glorifică vechile adevăruri. Cel care respinge sau neglijează pe cele noi, în realitate nu cunoaște nici pe cele vechi. Pentru el, ele își pierd puterea lor vitală și devin numai o formă lipsită de viață. {PDH 127.4}

Sunt unii care mărturisesc a crede și a învăța adevărurile Vechiului Testament, în timp ce resping pe cele ale Noului. Dar refuzând să primească învățăturile Domnului Hristos, ei demonstrează de fapt că nu cred ceea ce au spus patriarhii și profeții. „Căci, dacă ați crede în Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine.” Ioan 5, 46. De aceea nu este nici o reală putere în învățătura lor chiar cu privire la Vechiul Testament. {PDH 128.1}

Mulți dintre cei care pretind a crede și învăța Evanghelia sunt într-o greșeală asemănătoare. Ei dau la o parte Scripturile Vechiului Testament, despre care Domnul Hristos a declarat că: „Tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Ioan 5, 39. Respingând Vechiul Testament, ei resping de fapt Noul Testament pentru că amândouă sunt părți inseparabile ale unui tot. Nimeni nu poate prezenta în mod drept Legea lui Dumnezeu, fără prezentarea Evangheliei sau Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia întrupată, iar Evanghelia este Legea descifrată. Legea este rădăcina, Evanghelia este floarea plăcut mirositoare și rodul pe care-l poartă. {PDH 128.2}

Vechiul Testament aruncă lumină asupra Noului, iar Noul asupra Vechiului. Fiecare în parte este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos Isus. Amândouă prezintă adevărurile care vor continua să descopere mereu noi profunzimi ale înțelegerii cercetătorului zelos. {PDH 128.3}

Adevărul în Hristos și prin Hristos este nemăsurat. Cercetătorul Sfintelor Scripturi se aseamănă cu cineva care privește într-o fântână ce se adâncește și se lărgește pe măsură ce se uită mai cu atenție în adâncurile ei. În această viață noi nu vom ajunge niciodată să înțelegem tainele iubirii lui Dumnezeu, în dăruirea Fiului Său ca să facă ispășire pentru păcatele noastre. Lucrarea Mântuitorului nostru pe acest pământ este și va fi întotdeauna un subiect ce va pune la lucru în gradul cel mai înalt imaginația noastră. Omul poate să facă apel la toate puterile sale intelectuale în strădania sa de a pătrunde această taină, dar puterile minții sale vor slăbi și vor obosi. Cel mai zelos cercetător va vedea în fața sa o mare fără fund și fără țărmuri. {PDH 128.4}

Adevărul așa cum este el în Domnul Hristos, poate fi experimentat, dar niciodată explicat. Înălțimea, lățimea și adâncimea lui, întrece posibilitatea cunoașterii noastre. Putem pune imaginația noastră la lucru mergând până la extrem, și totuși să nu vedem decât în mod întunecos contururile unei iubiri ce nu se poate explica, care este tot atât de înaltă ca cerurile, dar care se pleacă spre pământ, ca să imprime chipul lui Dumnezeu pe întreaga omenire. {PDH 129.1}

Este totuși posibil ca noi să vedem, din mila divină, atât cât putem noi suporta. Aceasta se manifestă în sufletul umil și plin de căință. Noi vom înțelege mila lui Dumnezeu exact în măsura în care prețuim sacrificiul Său adus pentru noi. Căutând Cuvântul lui Dumnezeu cu inimă umilită, marea taină a Mântuirii se va deschide cercetării noastre. El va crește în strălucire pe măsură ce privim la El, iar înălțimea și adâncimea lui vor crește mereu, atunci când vom căuta să-l pricepem. {PDH 129.2}

Viața noastră trebuie să fie strâns legată de viața Domnului Hristos, noi trebuie să primim mereu de la El, să ne împărtășim de pâinea vieții care se pogoară din cer și să ne adăpăm din fântâna tot mereu proaspătă, care dă mereu la iveală îmbelșugatele ei comori. Dacă avem totdeauna pe Dumnezeu înaintea noastră, lăsând ca inimile noastre să înalțe mulțumiri și laude la adresa Sa atunci, viața noastră religioasă va cunoaște o continuă reînviorare. Rugăciunile noastre vor lua atunci forma unei conversații cu Dumnezeu, așa ca și când am vorbi unui prieten. El ne va vorbi atunci personal despre tainele Sale. Adesea vom avea simțământul plăcut și fericit al prezenței Domnului Hristos. Adeseori inimile noastre vor arde în lăuntrul nostru atunci când El ni Se va alătura spre o plăcută comuniune cu noi, așa cum a avut și cu Enoh. Atunci când în adevăr aceasta este experiența creștinului, în viața sa se va vedea simplitate, umilință, blândețe și o inimă smerită, care arată tuturor celor cu care se asociază, că el a fost cu Isus și a învățat de la El. Religia Domnului Hristos se va descoperi în aceia care o posedă ca fiind un principiu pătrunzător și dătător de viață o energie spirituală vie și lucrătoare. Ea se va manifesta prin prospețime, putere și bucuria unei continue tinereți. Inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu, nu este asemenea unei bălți din care apa seacă prin evaporare și nici un bazin spart din care se scurge conținutul lui prețios. Ci este asemenea torentului unui munte alimentat de izvoare ce nu seacă și ale cărui

ape reci și limpezi sar din stâncă în stâncă, răcorind pe cel obosit, însetat și împovărat. {PDH 129.3}

Această experiență dă fiecărui învățător al adevărului acele calități care îl vor face un reprezentant al Domnului Hristos. Spiritul învățăturilor Domnului Hristos, va da putere și claritate celor spuse de el, precum și rugăciunilor lui. Mărturia lui despre Domnul Hristos nu va fi o mărturie îngustă, lipsită de viață. Slujitorul lui Dumnezeu nu va vorbi mereu despre unul și același subiect. Mintea va fi deschisă unei continue iluminări a Duhului Sfânt. {PDH 130.1}

Domnul Hristos spunea: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică ... după cum Tatăl, care este viu, M-a trimis, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.... Duhul este Acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic, cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt Duh și viață.” Ioan 6, 54-63. {PDH 130.2}

Când mâncăm trupul Domnului Hristos și bem sângele Său, elementele vieții veșnice se vor găsi atunci în lucrarea noastră. Predicarea nu va fi atunci o îngrămădire de idei searbăde, mereu repetate. Predicile monotone și plictisitoare vor înceta. Vechile adevăruri vor fi prezentate, dar ele vor fi văzute într-o lumină nouă. O nouă înțelegere a adevărului va avea loc, o claritate și o putere pe care toți o vor observa. Aceia care au privilegiul să ia parte la un asemenea serviciu divin, dacă vor fi sensibili față de influența Duhului Sfânt, vor simți puterea întăritoare a unei vieți noi. Focul iubirii divine se va aprinde înlăuntrul lor. Puterea lor de înțelegere va fi înviorată pentru a discerne frumusețea și maiestatea adevărului. {PDH 130.3}

Gospodarul cel credincios reprezintă ceea ce ar trebui să fie oricare dintre cei care învață adevărul pe copii și tineri. Dacă el face din Cuvântul lui Dumnezeu comoara sa, atunci, el va scoate continuu din ea frumuseți și adevăruri noi. Când cel ce învață pe alții adevăruri, se va sprijini pe Dumnezeu în rugăciune, spiritul Domnului Hristos va veni asupra lui și prin el, Dumnezeu va lucra, prin Duhul Său cel Sfânt, asupra minții noastre. Duhul umple mintea și inima cu o plăcută speranță și curaj și cu tablourile pe care Biblia le prezintă și toate acestea vor fi transmise celor cu care el lucrează. {PDH 131.1}

Izvoarele păcii și bucuriei cerești, descătușate în sufletul celui ce învață pe alții prin cuvintele Inspirației, vor ajunge un puternic torent spre binecuvântarea tuturor celor ce vin în legătură cu el. Pentru cercetător Biblia nu va deveni atunci o carte plictisitoare. Sub mânuirea unui înțelept învățător, Cuvântul va deveni din ce în ce mai de dorit. El va fi pâinea vieții ce nu se va învechi niciodată. Prospețimea și frumusețea lui va atrage și va încânta pe copii și tineri. Aceasta este asemenea soarelui strălucind asupra pământului, împărțind continuu strălucire și căldură și totuși, nu se sfârșește niciodată. {PDH 132.1}

Spiritul cel Sfânt și sfătuitor al lui Dumnezeu se găsește în Cuvântul Său. O lumină, o nouă și prețioasă lumină strălucește de pe paginile ei. Aici este descoperit adevărul, iar

cuvintele și frazele sunt făcute să strălucească și potrivite pentru ocazia aceea, ca vocea lui Dumnezeu vorbind sufletului. {PDH 132.2}

Duhul Sfânt are plăcerea să se adreseze tinerilor, ca să le înfățișeze comorile și frumusețile Cuvântului lui Dumnezeu. Făgăduințele rostite de marele Învățător vor captiva simțămintele și vor învioara sufletul cu o divină putere spirituală. Și în mintea îmbogățită astfel se va dezvolta o familiarizare cu lucrurile divine care va fi ca o stavilă împotriva ispitei. {PDH 132.3}

Cuvintele adevărului vor crește în importanță, ajungând la lărgimea și la plinătatea însemnătății la care n-am visat niciodată. Frumusețea și bogăția Cuvântului are o influență transformatoare asupra minții și a creierului. Lumina iubirii cerești va cădea asupra inimii, ca inspirație. {PDH 132.4}

Prețuirea Bibliei va crește pe măsură ce o studiem. În oricare parte s-ar întoarce cercetătorul, va găsi desfășurarea înțelepciunii și iubirii nemărginite a lui Dumnezeu. {PDH 132.5}

Importanța sistemului iudaic nu este încă pe deplin înțeleasă. Adevărurile profunde și vaste se găsesc în ritualurile și simbolurile lui. Evanghelia este aceea care deschide tainele lui. Printr-o cunoaștere a Planului de Mântuire, adevărurile lui sunt deschise înțelegerii. Mult mai mult decât putem noi face, este privilegiul nostru de a înțelege aceste minunate teme. Noi trebuie să înțelegem profunzimea lucrurilor lui Dumnezeu. Îngerii doresc să pătrundă, să înțeleagă adevărurile ce sunt descoperite celor care cu inima smerită cercetează Cuvântul lui Dumnezeu și se roagă pentru mai mare lungime, lărgime, adâncime și înălțime a cunoașterii, pe care numai El singur o poate da. {PDH 133.1}

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestei lumi, profețiile privitoare la ultimele zile cer în mod deosebit atenția și cercetarea noastră. Ultima carte a Scripturilor Noului Testament este plină de adevăruri pe care avem nevoie să le înțelegem. Satana a orbit mintea multora, așa că ei au fost bucuroși pentru orice scuză pe care au găsit-o ca să nu studieze cartea Apocalipsei. Dar prin servul său Ioan, Domnul Hristos a arătat cele ce vor avea loc în ultimele zile, spunând: „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea.” Apocalipsa 1, 3. {PDH 133.2}

„Și viața veșnică este aceasta”, a spus Domnul Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Ioan 17, 3. De ce atunci noi nu ajungem să înțelegem valoarea acestei cunoașteri? De ce oare aceste glorioase adevăruri să nu strălucească în inimile noastre, să nu constituie preocuparea buzelor noastre și să nu umple întreaga noastră ființă? {PDH 133.3}

Dându-ne Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a făcut posesori ai tuturor adevărurilor esențiale pentru mântuirea noastră. Mii de oameni au scos apă din aceste fântâni ale vieții și cu toate acestea apa din ele n-a scăzut. Mii au fost aceia care au pus pe Domnul înaintea lor și

privind la El au fost schimbați după chipul Său. Spiritul lor ardea în ei atunci când vorbeau despre caracterul Său, mărturisind ce înseamnă Hristos pentru ei și ce sunt ei pentru Domnul Hristos. Dar acești cercetători n-au epuizat aceste teme mari și sfinte. Încă multe alte mii se pot angaja la lucrarea de cercetare și descoperire a tainelor mântuirii. Atunci când ne ocupăm de viața Domnului Hristos și de caracterul lucrării Sale, raze de lumină vor străluci și mai puternic la fiecare încercare de descoperire a adevărului. Fiecare nouă cercetare va aduce la lumină ceva mult mai interesant decât a fost descoperit până atunci. Subiectul acesta este inepuizabil. Studiul întrupării Domnului Hristos, jertfa Sa ispășitoare și lucrarea Sa de mijlocire, va ocupa la nesfârșit mintea cercetătorului zelos, și privind spre cer cu nenumărații lui ani va exclama: „Mare este taina evlaviei.” {PDH 133.4}

În veșnicie noi vom învăța ceea ce a fost posibil să învățăm aici, dacă am fi primit iluminare cerească, fapt care ne-ar fi deschis mult înțelegerea. Tainele mântuirii vor ocupa inimile, mintea și vorbirea celor mântuiți de-a lungul veacurilor nesfârșite. Ei vor înțelege atunci adevărurile pe care Domnul Hristos dorea foarte mult să le facă cunoscute ucenicilor Săi, dar pe care ei n-au avut suficientă credință ca să le înțeleagă. Mereu și mereu vor ieși la lumină noi aspecte ale desăvârșirii și slavei Domnului Isus Hristos. În decursul veacurilor nesfârșite, gospodarul cel credincios va scoate din comoara sa, lucruri noi și lucruri vechi. {PDH 134.1}

Capitolul 12 – Cerând pentru a da

Capitol bazat pe textele din Luca 11, 1-13.

Domnul Hristos primea continuu de la Tatăl ceea ce El trebuia să ne transmită nouă „Cuvântul pe care îl auziți”, spunea El, „nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.” Ioan 14, 24. „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.” Matei 20, 28. El a trăit, a gândit și S-a rugat nu pentru Sine, ci pentru alții. Dimineață după dimineață, din ceasurile petrecute cu Dumnezeu, El venea ca să aducă oamenilor lumina cerului. El primea zilnic un nou botez cu Duhul Sfânt. În zorii fiecărei noi zile, Domnul se deștepta din somnul Său, iar sufletul și buzele Sale erau unse cu har, pe care să-l poată împărți și altora. Cuvintele îi erau chiar atunci date din curțile cerești, cuvinte pe care El să le poată spune la timp potrivit celor obosiți și obidiți. „Domnul Dumnezeu Mi-a dat”, spunea El, „o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici.” Isaia 50, 4. {PDH 139.1}

Ucenicii Domnului Hristos au fost foarte mișcați de rugăciunile Lui și de obiceiul Său de a avea o strânsă comuniune cu Dumnezeu. Într-o zi, după o scurtă absență de lângă Domnul lor, ei L-au găsit cufundat în rugăciune. Ca și când n-ar fi observat prezența lor, El a continuat Să se roage cu voce tare. Inimile ucenicilor au fost profund mișcate. Când Domnul a încetat să se roage, ei I-au spus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”. {PDH 140.1}

Ca răspuns, Domnul Hristos le-a repetat Rugăciunea Domnească, așa cum El a dat-o în predica de pe Muntele Fericirii. Apoi, printr-o parabolă, El a ilustrat învățătura pe care dorea să le-o dea. {PDH 140.2}

„Care dintre voi”, le-a spus El, „dacă are un prieten, și se duce la el în miezul nopții, și-i zice: «Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit de pe drum un prieten al meu, și n-am ce-i pune înainte, și dacă dinăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: „Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat, nu pot să mă scol să-ți dau pâini”, vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea, pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare, tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie.»” Luca 11, 5-8. {PDH 140.3}

Aici, Domnul Hristos înfățișează pe cel care se roagă, cerând pentru ca la rândul său și el să poată da mai departe altuia. El trebuie să obțină pâinea, altfel nu va putea potoli foamea călătorului obosit și întârziat. Cu toate că vecinul său nu este dispus să fie deranjat, el nu încetează cu cererea sa; prietenul său trebuie să fie ajutat; în cele din urmă, rugămintea sa insistentă este răsplătită, iar nevoile satisfăcute. {PDH 140.4}

Tot la fel trebuiau să caute și ucenicii binecuvântările lui Dumnezeu. În hrănirea mulțimii ca și în predica despre pâinea venită din ceruri, Domnul Hristos le-a înfățișat lucrarea pe care ei o aveau de făcut în calitate de reprezentanți ai Săi. Ei trebuiau să împartă oamenilor pâinea vieții. El, care le-a stabilit lucrarea ce urmau s-o facă, a văzut cât de des

avea să le fie pusă la probă credința lor. Adesea ei aveau să fie puși în situații neprevăzute, ocazii de a-și da seama de neputința omenească. Suflete ce flămânzeau după pâinea vieții aveau să vină la ei, iar ei trebuia să-și dea seama de sărăcia și neputința lor. Ei trebuia să primească hrana spirituală sau de nu, nu aveau ce să dea altora. Nici un suflet însă nu trebuia să plece de la ei nehrănit. Domnul Hristos îi îndreptă spre izvorul îndestulării lor. Omul, al cărui prieten veni să găzduiască la el, chiar dacă a venit la o oră nepotrivită din miezul nopții, nu l-a respins. Deși nu avea nimic ce să-i pună înainte, el a mers la cineva care avea de ale mâncării și stărui în cererea lui până când vecinul său i-a dat cele ce avea nevoie. Și oare Dumnezeu, care și-a trimis slujitorii să hrănească pe cei flămânzi, nu avea să îndestuleze El nevoile lor pentru aducerea la îndeplinire a lucrării Sale? {PDH 140.5}

Dar vecinul egoist din parabolă nu reprezintă caracterul lui Dumnezeu. Lecția pe care o învățăm de aici nu va fi prin comparație, ci prin contrast. Chiar și un om egoist va satisface o cerere urgentă, pentru a scăpa de cineva care îi tulbură odihna. Dar lui Dumnezeu îi place să dea. El este plin de compasiune și dorește foarte mult să satisfacă cerințele acelora care vin la El cu credință. El ne dă ca să putem da și altora și astfel să putem ajunge asemenea lui. {PDH 141.1}

Domnul declară: „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Fiindcă oricine cere, capătă; cine caută, găsește, și celui ce bate, i se va deschide”. {PDH 141.2}

Și Mântuitorul continuă: „Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește să-i dea un șarpe în loc de pește? Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-l cer”. Luca 11, 9-13. {PDH 141.3}

Pentru a întări încrederea noastră în Dumnezeu, Domnul Hristos ne învață să ne adresăm Lui cu un nume nou, un nume cuprinzând în sine cele mai scumpe legături ale inimii omenești. El ne dă privilegiul de a numi pe nemărginitul Dumnezeu, Tatăl Nostru. Acest nume, adresat Lui, sau vorbindu-ne despre El, este un semn al iubirii noastre și al încrederii pe care o avem în El, cum și o garanție a considerației și legăturilor Sale cu noi. Rostit atunci când cerem favoarea sau binecuvântarea Sa, el este ca o muzică pentru urechile Sale. Ca nu cumva să gândim că ar fi o îndrăzneală din partea noastră a-i spune pe nume, El l-a repetat mereu, mereu. El dorește ca noi să ne familiarizăm cu acest fel de a ne adresa Lui. {PDH 141.4}

Dumnezeu ne consideră ca fiind copiii Săi. El ne-a răscumpărat din această lume nepăsătoare și ne-a ales ca să devenim membrii ai familiei cerești, fii și fiice ale Împăratului ceresc. El ne invită să ne încredem în El, cu o încredere mai puternică și mai profundă decât încrederea unui copil în tatăl său. Părinții își iubesc copiii, dar dragostea lui Dumnezeu este mai mare, mai întinsă, mai profundă decât poate fi iubirea omenească. Ea este nemărginită.

Apoi, dacă părinții pământești știu să dea daruri bune copiilor lor, cu cât mai mult Tatăl nostru din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce-L cer de la El? {PDH 142.1}

Învățătura Domnului Hristos cu privire la rugăciune ar trebui luată foarte serios în considerație. Există în rugăciune o știință divină și parabola Sa evidențiază principii pe care toți au nevoie să le înțeleagă. El arată care este adevăratul spirit al rugăciunii, învățându-ne că este necesară stăruința în prezentarea cererilor noastre lui Dumnezeu și asigurându-ne de bunăvoința Sa de a asculta și răspunde rugăciunilor noastre. {PDH 142.2}

Rugăciunile noastre nu trebuie să fie egoiste, cerând numai pentru folosul nostru. Noi trebuie să cerem, ca să putem da. Principiile vieții Domnului Hristos trebuie să ajungă a fi și principiile vieții noastre. „Eu însumi", spunea El adresându-se ucenicilor săi, „Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr." Ioan 17, 19. Aceeași devoțiune, același sacrificiu de sine, aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care s-au manifestat în Domnul Hristos, ar trebui văzute și în slujitorii Săi. Lucrarea noastră pe pământ nu este aceea de a ne sluji sau de a ne plăcea nouă înșine, noi trebuie să slăvim pe Dumnezeu, cooperând cu El la salvarea celor păcătoși. Noi trebuie să cerem binecuvântări de la Dumnezeu, pe care apoi să le putem da și altora. Capacitatea de a primi este păstrată numai dând și altora. Noi nu putem continua să primim mereu din bunurile cerului, fără să dăm din ele și celor din jurul nostru. {PDH 142.3}

În parabolă, cel care cerea a fost respins în repetate rânduri, dar el n-a renunțat la cererea sa. Tot așa este și cu rugăciunile noastre. Poate că nu totdeauna primim un răspuns imediat; dar Domnul Hristos ne învață că nu trebuie să încetăm a ne ruga. Rugăciunea nu are ca scop să determine vreo schimbare în Dumnezeu, ci ea trebuie să ne aducă în armonie cu Dumnezeu. Când ne adresăm Lui, cerându-I ceva, El poate vedea că este necesar ca noi să ne cercetăm mai întâi inimile și să ne pocăim de păcatele noastre. De aceea, El ne trece prin încercări și necazuri, El ne trece prin umilință, pentru ca să putem să ne dăm seama de ceea ce împiedică lucrarea Duhului Său cel Sfânt în noi. {PDH 143.1}

Sunt condiții în calea împlinirii făgăduințelor lui Dumnezeu, iar rugăciunea nu poate lua niciodată locul datoriei. „Dacă Mă iubiți", spunea Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui." Ioan 14, 15.21. Aceia care prezintă cererile lor lui Dumnezeu cerând împlinirea făgăduințelor Lui în timp ce ei nu îndeplinesc condițiile, insultă pe Iehova. Ei aduc numele Domnului Hristos ca o autoritate, o garanție a îndeplinirii făgăduințelor, în timp ce nu fac acele lucruri care ar fi o manifestare a credinței în Hristos și a iubirii față de El. {PDH 143.2}

Mulți nesocotesc condiția acceptării de către Tatăl. Noi trebuie să examinăm îndeaproape adevărul cu privire la credința noastră ori de câte ori ne apropiem de Dumnezeu. Dacă suntem neascultători, aceasta înseamnă că prezentăm lui Dumnezeu o notă de plată pe care El s-o onoreze în timp ce noi n-am împlinit condițiile ce se cer pentru ca

nota de plată să ne poată fi onorată. Noi prezentăm lui Dumnezeu făgăduințele Sale și-I cerem să le împlinească pe când, dacă ar face acest lucru, și-ar dezonora propriul Său nume. {PDH 143.3}

Făgăduința sună astfel: „Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da." Ioan 15, 7. Și apostolul Ioan declară: „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem ai Lui." Ioan 2, 3-5. {PDH 144.1}

Una dintre ultimele porunci pe care Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi a fost: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu." Ioan 13, 34. Ascultăm noi de această poruncă, sau ne complăcem în a avea trăsături de caracter aspre și necreștinești? Dacă în vreun fel oarecare ne-am supărat sau rănit unii pe alții, este de datoria noastră să ne mărturisim greșeala și să căutăm împăcarea. Aceasta este o pregătire esențială, ca să putem veni, prin credință, înaintea lui Dumnezeu spre a cere binecuvântările Sale. {PDH 144.2}

Mai este un lucru prea adesea neglijat de aceia care caută pe Dumnezeu în rugăciune. Ai fost credincios față de Dumnezeu? Prin profetul Maleahi, Dumnezeu declară: „Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: «În ce trebuie să ne întoarcem?» Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare." Maleahi 3, 7, 8. {PDH 144.3}

Ca dătător al tuturor binecuvântărilor, Dumnezeu pretinde o anumită parte din tot ceea ce avem noi. Acesta este planul Său pentru susținerea lucrării de predicare a Evangheliei. Și întorcând lui Dumnezeu această parte, noi arătăm prin aceasta prețuirea noastră pentru darurile Lui. Dacă reținem și nu-I dăm ceea ce este al Său, cum mai putem noi oare cere binecuvântările Sale? Dacă suntem servi necinstiți în cele pământești, cum mai putem avea pretenția ca El să ne încredințeze lucrurile cerești? S-ar putea ca tocmai aici să fie secretul faptului că la multe rugăciuni nu primim răspuns. {PDH 144.4}

Dar Dumnezeu în mila Sa cea mare este gata să vă ierte și El spune: „Aduceți însă la casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare ... și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.... Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută, zise Domnul oștirilor." Maleahi 3, 10-12. {PDH 144.5}

Tot așa stau lucrurile cu toate celelalte cerințe ale lui Dumnezeu. Toate darurile Sale sunt făgăduite cu condiția ascultării. Dumnezeu are un cer plin de binecuvântări pentru aceia care

vor colabora cu El. Toți cei ce-L ascultă, pot, cu multă încredere, să ceară împlinirea făgăduințelor Sale. {PDH 145.1}

Dar noi trebuie să dăm pe față o încredere deplină, neșovăielnică, în Dumnezeu. Adesea El întârzie să ne răspundă, pentru a ne pune la probă credința noastră sau pentru a pune la încercare sinceritatea dorințelor noastre. Dacă am cerut după Cuvântul Său, atunci noi ar trebui să credem în făgăduințele Sale și să prezentăm cererile noastre cu încredințarea că ele nu vor fi refuzate. {PDH 145.2}

Dumnezeu nu spune: Cereți o dată și vi se va da. El invită să cerem, să stăruim neobosit în rugăciune. Cererea stăruitoare aduce pe cel ce cere într-o atitudine mult mai serioasă, mai plină de zel, și face să crească dorința de a primi lucrurile pentru care se roagă. Domnul Hristos a spus Martei la mormântul fratelui ei Lazăr: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Ioan 11, 40. {PDH 145.3}

Dar mulți n-au o credință vie. De aceea, ei nu primesc o măsură mai mare din puterea lui Dumnezeu. Slăbiciunea lor este rezultatul necredinței lor. Ei au mai multă încredere în propriile lor fapte, decât în lucrările lui Dumnezeu pentru ei. Ei se încred în propria lor grijă pentru ei. Fac planuri și proiecte, dar se roagă puțin și au în adevăr puțină încredere în Dumnezeu. Ei gândesc că au credință, dar ceea ce au nu este decât un impuls momentan. Dând greș în a-și da seama de propriile lor lipsuri, sau de bunăvoința lui Dumnezeu de a da, ei nu stăruiesc în a-și menține cererile înaintea lui Dumnezeu. {PDH 145.4}

Rugăciunile noastre ar trebui să fie tot așa de stăruitoare și sincere cum a fost cererea prietenului lipsit care la miezul nopții a cerut câteva pâini. Cu cât vom cere mai călduros și mai hotărât, cu atât mai strânsă va fi legătura noastră cu Hristos. Noi vom primi binecuvântări și mai mari, dacă vom manifesta și o credință mai mare. {PDH 146.1}

Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Să veghem și să ne rugăm. Să veghem și să conlucrăm cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile noastre. Să nu uităm că suntem „împreună lucrători cu Dumnezeu.” 1 Corinteni 3, 9. Să vorbim și să lucrăm în armonie cu rugăciunile noastre. Căci nu este un lucru de mică importanță pentru noi, dacă încercările vor dovedi credința noastră ca fiind sigură, sau vor arăta că rugăciunile noastre nu sunt decât numai o formă. {PDH 146.2}

Când vin încercări și greutățile ne confruntă, să nu privim la oameni pentru ajutor. Să ne încredem cu totul în Dumnezeu. Obiceiul de a spune altora greutățile noastre, ne face mai slabi și nici pe ei nu-i întărește. Prin aceasta, așezăm asupra lor povara infirmităților noastre spirituale, de care ei nu ne pot scăpa. Noi căutăm putere la om, care este mărginit și supus greșelii, pe când am putea primi puterea de la Dumnezeul cel nemărginit și nesupus greșelii. {PDH 146.3}

Nu este nevoie să mergem la marginile pământului pentru înțelepciune, căci Dumnezeu, este aproape. Ceea ce ne va asigura succesul, nu sunt talentele pe care le avem acum, sau pe

care le vom avea vreodată. Numai Dumnezeu poate face lucrul acesta pentru noi. Noi trebuie să avem o mai puțină încredere în ceea ce poate face omul și o mai mare încredere în ceea ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet credincios. El dorește ca să-L căutăm prin credință. El dorește ca noi să așteptăm lucruri mari de la El. Și El mai dorește ca să ne dea pricepere în lucrurile pământești ca și în cele spirituale. El poate ascuți mintea noastră. El ne poate da tact și îndemânare. Să punem la lucru talentele noastre, să cerem de la Dumnezeu înțelepciunea și ea ne va fi dată. {PDH 146.4}

Să luăm Cuvântul lui Dumnezeu ca asigurare. Nu ne-a invitat oare să venim la El? Niciodată să nu ne îngăduim a vorbi într-un mod descurajator și lipsit de nădejde. Dacă am face astfel, vom pierde foarte mult. Privind la ceea ce izbește privirea și plângându-ne atunci când dificultățile ne presează, nu facem decât să dăm dovadă că avem o credință bolnavă și slabă. Să vorbim și să lucrăm cu o credință de neînvins. Domnul este bogat în mijloace, lumea este a Lui. Să privim cu credință spre cer. Să privim la El care are lumină, putere și eficiență. {PDH 147.1}

În credința sinceră este putere și statornicie în principii, o stabilitate în urmărirea țintei propuse, pe care nici timpul și nici greutățile nu o pot slăbi. „Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc.” Isaia 40, 30-31. {PDH 147.2}

Sunt foarte mulți aceia care doresc să ajute pe alții, dar ei simt că n-au nici un fel de putere spirituală sau lumină, pe care s-o transmită altora. Aceștia să-și înalțe cererile la tronul harului. Să se roage pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu Se află înapoia fiecărei făgăduințe pe care a făcut-o. Cu Biblia în mână spuneți: „Am făcut cum mi-ai spus. Prezint făgăduința Ta care spune: «Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide!»” {PDH 147.3}

Noi nu trebuie numai să ne rugăm în numele Domnului Hristos, ci și prin inspirația Duhului Sfânt. Aceasta explică ceea ce trebuie să înțelegem când se spune că Duhul „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” Romani 8, 26. Lui Dumnezeu Îi place să răspundă la asemenea rugăciuni. Când cu căldură și stăruință înălțăm o rugăciune în numele Domnului Hristos, în chiar această stăruință se află garanția din partea lui Dumnezeu că El este gata să răspundă la rugăciunea noastră „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.” Efeseni 3, 20. {PDH 147.4}

Domnul Hristos a spus că „orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Marcu 11, 24. „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.” Ioan 14, 13. Iar ucenicul iubit, Ioan, sub inspirația Duhului Sfânt, vorbește foarte deschis și plin de încredere, „îndrăzneala pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” Ioan 5, 14-15. Să înălțăm deci cu

stăruință cererile noastre Tatălui, în numele Domnului Hristos. Dumnezeu va onora acest Nume. {PDH 147.5}

Curcubeul ce se află de jur împrejurul tronului este o asigurare că Dumnezeu este credincios, că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit împotriva Lui și nu merităm favoarea Lui; cu toate acestea, chiar El a pus pe buzele noastre această rugăciune: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi." Ieremia 14, 21. Când venim la El, mărturisind nevrednicia și păcatul nostru, El S-a legat ca să asculte strigătul nostru. Onoarea tronului Său este legată de împlinirea Cuvântului Său dat nouă. {PDH 148.1}

Asemenea lui Aaron, care simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul nostru poartă numele întregului Său popor pe inima Sa, în locul Prea Sfânt, Marele nostru Mare preot își amintește toate cuvintele prin care El ne-a încurajat să avem încredere în El. El își amintește întotdeauna de legământul Său. {PDH 148.2}

Toți cei care-L caută, îl vor găsi. Toți cei care bat, vor avea ușa deschisă înaintea lor. Nu se vor auzi cuvintele de scuză: Nu mă tulburați, ușa este închisă, nu doresc s-o deschid. Nimănui nu i se va spune: Nu pot să te ajut. Aceia care vin în miez de noapte să ceară pâine, ca să hrănească sufletele flămânde, vor avea succes. {PDH 148.3}

În parabolă, cel care cere pâine ca să dea unui străin, primește „tot ce-i trebuie". Atunci în ce măsură ne va da Dumnezeu pentru ca să putem da și altora? „După măsura harului lui Hristos." Efeseni 4, 7. Îngerii urmăresc cu un deosebit interes să vadă cum se poartă omul cu semenii săi. Când aceștia văd pe cineva că dă pe față o iubire, asemenea Domnului Hristos față de cel greșit, atunci ei vin lângă ei și îi aduc aminte de cuvintele pe care să le spună, cuvinte care vor fi ca o pâine a vieții pentru acel suflet. În acest fel Dumnezeu „îngrijește de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos." Filipeni 4, 19. Mărturisirea noastră, în sinceritatea și autenticitatea ei, El o va face puternică, în tăria vieții viitoare. Cuvântul lui Dumnezeu va fi în gura noastră adevăr și neprihănire. {PDH 148.4}

Efortul personal pentru binele altora trebuie să fie precedat de multă rugăciune în taină, pentru că el cere o mare înțelepciune spre a înțelege știința mântuirii sufletelor. Mai înainte de a avea legătură cu oamenii trebuie să avem comuniune cu Domnul Hristos. La tronul harului ceresc, noi putem obține pregătirea necesară pentru a sluji oamenilor. {PDH 149.1}

Să lăsăm inima să tânjească de dorința pe care o are pentru Dumnezeu, pentru viul Dumnezeu. Viața Domnului Hristos a arătat ce poate face omul, atunci când ajunge părtaș naturii divine. Tot ceea ce Domnul Hristos a primit de la Dumnezeu, putem primi și noi. Atunci, să cerem și vom primi. Cu credința stăruitoare a lui Iacob, cu insistența neșovăielnică a lui Ilie, să cerem pentru noi tot ceea ce Dumnezeu ne-a făgăduit. {PDH 149.2}

Să lăsăm gândurile slăvite ale lui Dumnezeu să stăpânească mintea noastră. Să lăsăm ca viața noastră să fie legată prin legături trainice cu viața Domnului Hristos. Cel care a poruncit ca lumina să lumineze în întuneric, este binevoitor să strălucească în inima noastră, să facă să strălucească „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” 2 Corinteni 4, 6. Duhul Sfânt va lua lucrurile lui Dumnezeu și ni le va arăta, făcându-le o putere vie în inima celui ce ascultă. Domnul Hristos ne va conduce la pragul veșniciei. Vom putea privi atunci slava de dincolo de perdea și să descoperim oamenilor Atotputernicia Aceluia care trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. {PDH 149.3}

Capitolul 13 – Doi închinători

Capitol bazat pe textele din Luca 18, 9-14.

Pentru unii care „se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți”, Domnul Hristos a spus parabola Fariseului și a vameșului. Fariseul s-a suit la Templu să se roage, nu pentru că simțea că este păcătos și deci avea nevoie de iertare, ci pentru că gândea despre sine că este drept și spera să câștige astfel laude de la oameni. El privea închinarea sa ca un merit, care-l va recomanda înaintea lui Dumnezeu. În același timp, rugăciunea sa dădea posibilitatea oamenilor să-și facă o părere înaltă despre evlavia sa. El spera să dobândească atât favoarea lui Dumnezeu, cât și a omului. Închinarea sa era determinată de interesele sale egoiste. {PDH 150.1}

Și astfel, el era plin de îngâmfare. El manifesta aceasta în privirea, umblarea și rugăciunile lui. Ținându-se departe de ceilalți, ca și când ar fi zis: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt” (Isaia 65, 5), el stătea și se ruga „în sine”. Mulțumit în totul de sine, el gândea că Dumnezeu și oamenii îl privesc cu aceeași plăcere. {PDH 150.2}

„Dumnezeule, îți mulțumesc”, spunea el, „că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepți, desfrânați sau chiar ca vameșul acesta.” Luca 18, 11. Caracterul său îl judeca nu după caracterul cel sfânt al lui Dumnezeu, ci după caracterul altor oameni. Mintea lui era înstrăinată de Dumnezeu și îndreptată spre oameni. Acesta era secretul mulțumirii sale de sine. {PDH 150.3}

Și el a început să-și enumere faptele sale bune. „Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” Luca 18, 12. Religia Fariseului nu ajungea până la suflet. El nu căuta să-și formeze un caracter asemenea lui Dumnezeu, o inimă plină de iubire și milă. El era satisfăcut cu o religie care are de-a face numai cu viața exterioară. Neprihănirea pe care o avea era propria sa neprihănire — rod al propriilor lui fapte — judecată după un standard omenesc. {PDH 151.1}

Oricine se încrede în sine, considerând că este neprihănit, va disprețui pe ceilalți. Ca și Fariseul, se judecă pe sine comparându-se cu alți oameni și de aceea judecă pe toți ceilalți după sine. Neprihănirea sa este prețuită după a altora, și cu cât sunt aceștia mai răi, cu atât mai neprihănit apare prin contrast, el. Îndreptățirea sa de sine îl face să acuze. Ceilalți sunt condamnați de el ca fiind călcători ai Legii lui Dumnezeu. În acest fel el manifestă același spirit ca al lui Satana, acuzatorul fraților săi. Cu un astfel de spirit, îi este imposibil să intre în comuniune cu Dumnezeu. El se întoarce acasă lipsit de binecuvântarea divină. {PDH 151.2}

Vameșul s-a suit la Templu împreună cu ceilalți închinători, dar curând s-a retras din mijlocul lor, considerându-se nevrednic să se unească cu ei în rugăciune. Stând mai la o parte el „nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; și se bătea cu pumnul în piept”, într-o amară zbuciumare sufletească și dispreț față de sine. El simțea că a păcătuit împotriva lui

Dumnezeu, că este păcătos și mânjit. El nu aștepta nici măcar milă din partea celor din jurul său, căci aceștia priveau la el cu compătimire. El era conștient de faptul că n-avea nici un merit care să-l recomande înaintea lui Dumnezeu și într-o cumplită disperare el a strigat: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”. Luca 18, 13. El nu se compara cu alții. {PDH 151.3}

Copleșit de simțământul vinovăției, el stătea acolo ca și când ar fi fost singur în prezența lui Dumnezeu. Singura sa dorință era să fie iertat și să aibă pace, singura lui cerere era după milă, după mila lui Dumnezeu. Si el a fost binecuvântat. „Eu vă spun”, a zis Domnul Hristos, „că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit, decât celălalt.” Luca 18, 14. {PDH 152.1}

Fariseul și vameșul reprezintă două mari clase de oameni în care se împart cei care vin să se închine înaintea lui Dumnezeu. Primii doi reprezentanți ai acestor clase se află în primii doi copii ce au fost născuți în această lume. Cain gândea despre sine că este neprihănit, drept și de aceea el a venit înaintea lui Dumnezeu numai cu un dar de mulțumire. El nu si-a mărturisit păcatul și n-a recunoscut nevoia lui după mila lui Dumnezeu. Dar Abel a venit înaintea lui Dumnezeu cu jertfa de sânge care simboliza pe Mielul lui Dumnezeu. El a venit ca un păcătos, considerându-se pierdut, singura sa nădejde fiind iubirea nemeritată a lui Dumnezeu. Dumnezeu a privit cu plăcere la jertfa lui, dar la Cain și la jertfa lui n-a privit cu plăcere. Simțământul nevoii noastre, recunoașterea sărăciei și păcatelor noastre, iată primele condiții ale primirii noastre de către Dumnezeu. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor” Matei 5, 3. {PDH 152.2}

Pentru fiecare dintre clasele reprezentate prin Fariseu și vameș, găsim o lecție în istoria vieții apostolului Petru. În primii ani ai apostolatului său, Petru gândea despre sine că este puternic. Asemenea Fariseului, după propria sa judecată, el „nu era ca ceilalți oameni.” Când Domnul Hristos în ajunul trădării Sale înștiința pe ucenicii Săi: „În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire în Mine”, Petru, plin de încredere în sine declară: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.” Marcu 14, 27.29. Petru nu cunoștea atunci primejdia în care se găsea, încrederea în sine l-a amăgit. El gândea despre sine că este în stare să se împotrivească ispitei, dar când, numai după câteva ore, încercarea veni, el se lepădă de Domnul său blestemând și jurându-se. {PDH 152.3}

Când însă cântatul cocosului îi reaminti de cuvintele Domnului Hristos, surprins și zdruncinat de ceea ce tocmai făcuse, el s-a întors și a privit la învățătorul său. În aceeași clipă Domnul a privit la Petru și în această privire îndurerată, în care erau amestecate mila și iubirea pentru el, Petru a putut să se înțeleagă pe sine. El a ieșit afară și a plâns amar. Privirea aceea a Domnului Hristos a zdrobit inima sa. Petru a ajuns la un punct crucial în viața sa și plin de amărăciune s-a pocăit de păcatul său. El era asemenea vameșului în mâhnirea și pocăința sa și, asemenea vameșului, el a găsit îndurare. Privirea Domnului Hristos i-a dat certitudinea iertării. {PDH 152.4}

Acum, încrederea sa în sine dispăruse. Și niciodată, el n-a mai repetat vechile cuvinte pline de mândrie. {PDH 154.1}

După învierea Sa, Domnul Hristos de trei ori a pus la încercare pe Petru. „Simone, fiul lui Iona", a spus El, „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?" Acum, Petru nu s-a mai înălțat mai presus de frații săi. El a făcut apel la cineva care putea să-i citească inima. „Doamne", i-a zis el, „Tu toate le știi; știi că Te iubesc." Ioan 21, 15, 17. {PDH 154.2}

Apoi el a primit însărcinarea, sau chemarea sa. I-a fost dată o lucrare mult mai mare și mai dificilă decât avusese până atunci. Domnul Hristos l-a însărcinat să hrănească oile și mieii turmei Sale. Încredințând astfel păstoririi sale sufletele pentru care Mântuitorul și-a dat viața, Domnul Hristos a dat lui Petru cea mai puternică dovadă a încrederii pe care o avea în reabilitarea lui. Ucenicul, care cândva fusese neliniștit, mândru și plin de sine, a devenit acum supus și pocăit. De aici înainte el urmă Domnului Său cu lepădare și sacrificiu de sine. El a fost părtaș la suferințele Domnului Hristos; și când Mântuitorul va sta pe tronul slavei Sale, Petru va fi atunci părtaș la slava Sa. {PDH 154.3}

Răul, care a pricinuit căderea lui Petru și care a ținut departe pe Fariseu de comuniunea cu Dumnezeu, se dovedește și astăzi a fi ruina multor mii de oameni. Nu este nimic așa de ofensator pentru Dumnezeu, sau atât de periculos pentru sufletul omenesc, decât mândria și încrederea în sine. Dintre toate păcatele, acesta este cel mai de plâns și greu de vindecat. {PDH 154.4}

Căderea lui Petru n-a fost deodată, ci treptată. Încrederea în sine l-a făcut să creadă că este mântuit și astfel, pas cu pas el a mers tot mai jos pe calea decăderii, până când a ajuns să tăgăduiască pe învățătorul său. Niciodată nu ne putem pune cu certitudine încrederea în eul nostru personal sau să ne închipuim, atâta vreme cât suntem aici și nu în ceruri, că suntem siguri împotriva ispitei. Cei care primesc pe Mântuitorul, oricât de sinceră ar fi convertirea lor, n-ar trebui niciodată să fie învățați să spună, sau să considere că sunt mântuiți. Aceasta este o amăgire. Fiecare trebuie să fie învățat să aibă nădejde și credință; dar chiar și atunci când ne predăm pe noi înșine Domnului Hristos și știm că El ne primește, nu suntem scutiți de ispite. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Mulți vor fi curățați, albiți și lămuriți." Daniel 12, 10. Numai cei care trec cu bine încercarea vor primi coroana vieții. Iacov 1, 12. {PDH 155.1}

Cei care primesc pe Hristos și în credința lor de la început spun: „sunt mântuit", sunt în primejdia de a-si pune încrederea în ei înșiși. Ei pierd din vedere propria lor slăbiciune, cum și nevoia lor continuă de putere divină. Unii ca aceștia nu-s pregătiți pentru a face față înșelăciunilor celui rău și, atunci când sunt ispitiți, mulți, asemenea lui Petru, cad până în adâncul păcatului. Noi suntem sfătuiți: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă." 1 Corinteni 10, 12. Singura noastră siguranță este într-o continuă neîncredere în eul nostru și dependența noastră de Domnul Hristos. {PDH 155.2}

Pentru Petru era necesar ca să învețe să cunoască propriile sale defecte de caracter și nevoia lui de puterea și harul Domnului Hristos. Domnul nu-l putea scăpa din încercări, dar îl putea salva de la înfrângere. Dacă Petru ar fi fost dispus să primească avertizarea Domnului Hristos, atunci el ar fi vegheat în rugăciune; ar fi umblat atunci cu teamă și cutremur, pentru ca picioarele lui să nu se poticnească. și el ar fi primit ajutor divin, astfel încât Satana să nu câștige biruința. {PDH 155.3}

Petru a căzut din pricina încrederii în sine; și prin pocăință și umilință, picioarele sale au fost din nou întărite. În raportul experienței sale fiecare păcătos poate găsi încurajare. Deși Petru a păcătuit greu, a fost iertat. Cuvintele Domnului Hristos erau scrise în sufletul său: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta." Luca 22, 23. În agonia remușcărilor sale amare, această rugăciune și amintirea privirii plină de iubire și milă a Domnului Hristos i-au dat nădejde. După învierea Sa, Domnul Hristos și-a amintit de Petru și a dat îngerului o solie pe care s-o transmită femeilor: „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea, acolo îl veți vedea, cum v-a spus." Marcu 16, 7. Pocăința lui Petru a fost primită de către Mântuitorul iertător de păcate. {PDH 155.4}

Și aceeași îndurare, care a fost acordată ca să salveze pe Petru, este extinsă fiecărui suflet care a căzut sub puterea ispitei. Este ținta deosebită a lui Satana, de a duce pe oameni în păcat și apoi să-i părăsească fără nici un sprijin și tremurând, temându-se să mai ceară iertare. Dar de ce ne-am teme oare, când Dumnezeu a zis: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine." Isaia 27, 5. Au fost luate toate măsurile pentru a veni în ajutorul neputinței noastre, oferindu-ne tot felul de încurajări pentru a veni la Hristos. {PDH 156.1}

Domnul Hristos și-a adus ca jertfa trupul Său frânt, pentru a răscumpăra moștenirea lui Dumnezeu și a da celui păcătos o nouă șansă. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei." Evrei 7, 25. Prin viața Sa fără pată, prin ascultarea și moartea Sa pe crucea Golgotei, Domnul Hristos a mijlocit pentru neamul omenesc căzut în păcat. Iar acum, Căpetenia mântuirii noastre mijlocește pentru noi nu numai ca un simplu petiționar, ci ca un biruitor care își cere drepturile biruinței Sale. Jertfa sa este completă, iar ca Mijlocitor al nostru, El aduce la îndeplinire lucrarea pe care de bună voie S-a legat s-o înfăptuiască, prezentând înaintea lui Dumnezeu cădelnița cuprinzând propriile Sale merite fără pată, cum și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Însoțite de parfumul neprihănirii Sale, acestea se înalță la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Jertfa Domnului Hristos este primită în întregime și iertarea acoperă toată vinovăția păcatului. {PDH 156.2}

Domnul Hristos S-a angajat a fi înlocuitorul și garantul nostru și El nu trece pe nimeni cu vederea. El, care n-a putut să vadă ființele omenești expuse ruinei veșnice, fără ca să nu-și reverse sufletul mergând până la moarte pentru ele, va privi cu milă și îndurare asupra fiecărui suflet care își dă seama că nu se poate salva singur. {PDH 157.1}

Domnul nu va privi asupra niciunui om care se roagă, fără să-l ajute și să-l ridice. El, care prin propria Sa jertfă a pus la dispoziția omului un inepuizabil tezaur de putere morală, nu va da greș în a folosi această putere în favoarea noastră. Noi putem să depunem păcatele și necazurile noastre la picioarele Lui, căci El ne iubește. Fiecare privire și fiecare cuvânt ne invită să avem încredere. El va forma și va modela caracterul nostru după voia Sa. {PDH 157.2}

În întreaga forță satanică nu există nici o putere care să înfrângă un suflet, care în simplitate se aruncă în brațele Domnului Hristos. „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui care cade în leșin." Isaia 40, 29. {PDH 157.3}

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire." Domnul spune: „Recunoaște-ți numai nelegiuirea, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău.... Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi fericiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri", 1 Ioan 1, 9; Ieremia 3, 13; Ezechiel 36, 25. {PDH 158.1}

Noi însă trebuie să avem o cunoaștere de noi înșine, o cunoaștere care să ducă la pocăință, mai înainte ca noi să putem găsi iertare și pace. Fariseii nu aveau nici o convingere despre păcatul lor. Duhul Sfânt nu putea lucra cu ei. Sufletul lor era închis într-o platoșă a îndreptățirii de sine, asupra căreia săgețile lui Dumnezeu, ascuțite și bine țintite de mâinile îngerilor, nu pot s-o străpungă. Numai acela care se recunoaște a fi un păcătos poate fi mântuit de Domnul Hristos. El a venit să tămăduiască „pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii, să dea drumul celor apăsați." Luca 4, 18. „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi." Luca 5, 31. Noi trebuie să ne cunoaștem adevărata noastră stare, altfel, noi nu vom simți nevoia noastră după ajutorul Domnului Hristos. Noi trebuie să înțelegem primejdia noastră sau, de nu, nu vom alerga spre un loc de refugiu. Noi trebuie să simțim durerile cauzate de rănile noastre sau, de nu, nu vom dori să fim vindecați. {PDH 158.2}

Domnul spune: „Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol; te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi." Apocalipsa 3, 17-18. Aurul curățit prin foc este credința care lucrează prin dragoste. Numai aceasta ne poate aduce în armonie cu Dumnezeu. Noi putem fi activi, noi putem depune o activitate intensă; dar fără o asemenea iubire ca aceea care se află în inima Domnului Hristos, noi nu vom putea niciodată să fim socotiți printre cei care fac parte din familia cerului. {PDH 158.3}

Nimeni nu poate prin sine să-și dea seama, să-și recunoască greșelile. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" Ieremia 17, 9. Buzele pot mărturisi o sărăcie a sufletului pe care inima n-o recunoaște, în timp ce vorbim lui

Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima se poate umfla de mândria superiorității propriei noastre umilințe și a îndreptățirii proprii. Numai într-un singur fel se poate obține adevărata cunoaștere de sine. Noi trebuie să privim la Hristos. Ceea ce face pe oameni să se înalțe atât de mult în propria lor dreptate este necunoașterea Lui. Când contemplăm curăția și desăvârșirea Lui, atunci noi vom vedea propria noastră slăbiciune, sărăcie și propriile noastre defecte, așa cum sunt ele în realitate. Atunci ne vom vedea pierduți și fără de nădejde, îmbrăcați în hainele îndreptățirii de sine asemenea oricărui alt păcătos. Noi vom vedea atunci că, dacă vreodată vom fi mântuiți, aceasta nu se va datora bunătății noastre, ci harului nemărginit al lui Dumnezeu. {PDH 159.1}

Rugăciunea vameșului a fost ascultată deoarece ea a fost manifestarea dependenței ce căuta să se prindă de cel Atotputernic. Eul personal nu era decât o rușine pentru vameș. Tot așa trebuie văzut de toți aceia care caută pe Dumnezeu. Prin credință — credință care renunță la orice încredere în sine — cel ce se roagă trebuie să se prindă bine de puterea Celui veșnic. {PDH 159.2}

Nici o formă exterioară nu poate lua locul unei credințe și al unei complete recunoașteri de sine. Dar nimeni nu se poate goli pe sine de eul său. Noi nu putem decât să fim de acord ca Domnul Hristos să facă această lucrare. Atunci, limbajul nostru va fi: Doamne, ia-mi inima; căci eu nu ți-o pot da. Ea este proprietatea Ta. Păstrez-o Tu curată, căci eu n-o pot păstra pentru Tine. Mântuiește-mă în ciuda mea însumi, în ciuda eului meu slab și neasemenea lui Hristos. Modelează-mă, șlefuiește-mă, înalță-mă într-o atmosferă curată și sfântă, în care curentul cel bogat al dragostei Tale să poată curge din sufletul meu. {PDH 159.3}

Această lepădare de sine nu trebuie făcută numai la începutul vieții de creștin, ci ea trebuie reînnoită la fiecare pas făcut spre cer. Toate faptele noastre bune sunt dependente de o putere ce se află în afara noastră. De aceea trebuie să aibă loc o continuă înălțare a inimii către Dumnezeu, o continuă, serioasă și zdrobitoare mărturisire și părăsire a păcatului, cu o umilire a sufletului înaintea Lui. Numai printr-o continuă lepădare de sine și o permanentă dependență de Domnul Hristos, numai așa vom putea fi siguri în umblarea noastră. {PDH 159.4}

Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul Hristos și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât mai limpede ne vom da seama de nespus de marea păcătoșenie a păcatului și cu atât mai puțin vom căuta să ne înălțăm pe noi înșine. Aceia pe care cerul îi recunoaște ca fiind sfinți, sunt ultimii care să facă paradă de propria lor bunătate. Apostolul Petru a devenit un credincios slujitor al Domnului Hristos și a fost foarte mult onorat cu lumină și putere divină; el a avut o parte activă în zidirea Bisericii lui Hristos; dar Petru n-a uitat niciodată experiența teribilă a umilinței sale; păcatul său a fost iertat; și totuși, el știa foarte bine că numai harul Domnului Hristos putea să facă față slăbiciunii sale de caracter, care a pricinuit căderea sa. În sine însuși, el n-a găsit nimic cu care să se laude. {PDH 160.1}

Nici unul dintre apostoli sau dintre profeți n-a pretins că este fără de păcat. Cei care au trăit aproape de Dumnezeu, cei care si-ar fi sacrificat mai degrabă viața decât, cu bună știință, să săvârșească vreun rău, bărbați pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și putere divină, au mărturisit păcătoșenia propriei lor firi. Ei nu și-au pus încrederea în carne, n-au pretins că au o neprihănire a lor, ei s-au încrezut în totul în neprihănirea Domnului Hristos. Tot așa vor sta lucrurile cu toți aceia care privesc la Hristos. {PDH 160.2}

La fiecare pas de înaintare în experiența creștină, pocăința noastră va fi tot mai profundă. Acelora pe care Domnul i-a iertat, pe care El îi recunoaște ca fiind poporul Său, El le spune: „Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră rea și de faptele voastre care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre". Ezechiel 36, 31. El spune de asemenea: „Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, să nu mai deschizi gura de rușine când îți voi ierta tot ce ai făcut", zice Dumnezeu. Ezechiel 16, 62-63. Atunci, buzele noastre nu se vor mai deschide pentru a rosti cuvintele de laudă la adresa noastră. Vom ști, atunci, că, puterea noastră este numai Hristos. Și vom mărturisi, atunci, împreună cu apostolul: „Știu că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac". Romani 7, 18. „În ceea ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume." Galateni 6, 14. {PDH 160.3}

În armonie cu această experiență este și porunca: „... duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea." Filipeni 2, 12.13. Dumnezeu nu-ți cere să te temi de faptul că El nu va împlini făgăduințele Sale, că răbdarea Lui se va sfârși, sau că mila Lui se va epuiza. Teme-te mai degrabă de faptul că voința ta nu se va supune voinței lui Dumnezeu și ca nu cumva trăsăturile de caracter moștenite sau cultivate să stăpânească în viața ta. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea." Să te temi ca nu cumva eul să se interpună între tine și Mântuitorul tău. Teme-te mai degrabă ca nu cumva voința ta personală să strice planurile cele mari pe care Dumnezeu vrea să le aducă la îndeplinire prin tine. Teme-te a te încrede în propria ta putere, teme-te a trage mâna ta din mâna Domnului Hristos și a încerca să mergi pe drumurile vieții fără continua Sa prezență. {PDH 161.1}

Noi trebuie să ne ferim de tot ceea ce ar încuraja mândria și încrederea în sine; de aceea ar trebui să ne ferim a lăuda pe cineva, sau să primim din partea cuiva laude. Este lucrarea lui Satana aceea de a măguli. El se ocupă cu lingușirea în aceeași măsură în care se ocupă cu acuzarea și condamnarea cuiva. În acest fel, el lucrează la ruinarea sufletului. Acei care aduc laude oamenilor sunt folosiți de către Satana, ca agenți ai săi. Toți cei care lucrează pentru Hristos să îndepărteze de la ei orice cuvânt de laudă. Eul trebuie să fie scos din atenția noastră. Numai Domnul Hristos trebuie să fie proslăvit. „Spre cel care ne iubește, care ne-a

spălat păcatele noastre cu sângele Său" Apocalipsa 1, 5, trebuie să ne îndreptăm privirea și către El trebuie să se înalțe din inimi laudele noastre. {PDH 161.2}

Viața în care este nutrită temerea de Dumnezeu nu va fi o viață tristă și mohorâtă. Absența Domnului Hristos face ca fața să fie tristă, iar viața, un șir neîntrerupt de oftaturi. Cei care sunt plini de înălțare și iubire de sine nu simt nevoia unei comuniuni vii, personale, cu Hristos. Inima care n-a căzut pe Stâncă este mândră de integritatea ei. Oamenii doresc o religie impunătoare, maiestoasă. Ei doresc să meargă pe o cale destul de largă ca să poată lua cu ei toate apucăturile lor. Iubirea lor de sine, iubirea de popularitate cum și plăcerea de a fi lăudați, toate acestea îndepărtează pe Mântuitorul din inimile lor și, fără El, este întuneric și tristețe. Dar Domnul Hristos locuind în suflet este un izvor de bucurie. Căci, pentru toți cei care îl primesc, nota dominantă a Cuvântului lui Dumnezeu este bucuria. {PDH 162.1}

„Căci așa vorbește Cel Prea înalt, a cărui locuință este vecinică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite." Isaia 57, 15. {PDH 162.2}

Moise a putut privi slava lui Dumnezeu numai când a fost ascuns în crăpătura Stâncii. Numai când vom fi ascunși în despicătura Stâncii, Domnul Hristos ne va acoperi cu palmele Sale străpunse și vom auzi cele ce Domnul spune slujitorilor Săi. Ca și lui Moise, Dumnezeu ni Se va descoperi ca fiind „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul" Exod 34, 1-7. {PDH 162.3}

Lucrarea mântuirii implică urmări ce sunt greu de înțeles de către om. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc." 1 Corinteni 2, 9. Când păcătosul, atras de puterea lui Hristos, se apropie de crucea înălțată a Domnului și se pleacă înaintea ei, el devine o făptură nouă. Atunci, îi este dată o inimă nouă. El devine o făptură nouă în Isus Hristos. Sfințenia nu mai cere nimic de la el. Dumnezeu însuși socotește „neprihănit pe cel ce crede în Isus." Romani 3, 26. „Iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit." Romani 8, 30. Cât de mare este rușinea și decăderea cauzată de păcat, dar cinstea și înălțarea datorată iubirii răscumpărătoare va fi și mai mare. Tuturor ființelor omenești, care se străduiesc să ajungă asemenea chipului divin, le sunt puse la dispoziție comorile cerului, o putere deosebită care îi va așeza într-o poziție chiar mai înălțată decât cea a îngerilor care n-au păcătuit niciodată. {PDH 162.4}

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: împărații vor vedea lucrul acesta și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel care Te-a ales." Isaia 49, 7. {PDH 163.1}

„Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.” Matei 18, 14. {PDH 163.2}

Capitolul 14 – Nu va face Dumnezeu dreptate aleşilor Săi?

Capitol bazat pe textele din Luke 18, 1-8.

Domnul Hristos tocmai vorbise despre timpul din imediata apropiere a celei de-a doua Sa veniri, cum și despre primejdiile prin care urmașii Săi trebuiau să treacă. Referindu-se în mod special la acel timp, El a spus o pildă, ca să arate că oamenii „trebuie să se roage necurmat și să nu se lase”. {PDH 164.1}

„Într-o cetate”, spunea El, „era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el, și-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu.» Multă vreme n-a voit să-i facă dreptate. Dar la urmă și-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul.» Domnul a adăugat: «Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.»” Luca 18, 1-8. {PDH 164.2}

Judecătorul înfățișat aici, în această parabolă n-avea nici o considerație față de dreptate și nici milă față de cei în suferință. Văduva care prezenta cu insistență cazul său înaintea lui, era tot mereu respinsă. Mereu și mereu ea venea la el numai ca să fie tratată cu dispreț și să fie alungată de la scaunul de judecată. Judecătorul știa că ea avea dreptate, cauza ei era dreaptă, și că el ar fi putut s-o elibereze imediat, dar n-a voit. El dorea să arate puterea lui arbitrară și se complăcea în a o lăsa să vină să ceară și să se roage în zadar. Dar văduva n-a încetat să vină și nici nu s-a descurajat. Cu toată indiferența și împietrirea inimii lui, ea stărui în cererea sa, până când judecătorul consimți să se ocupe de cazul său. „Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez”, spunea el, „totuși pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate ca să nu tot vină să-mi bată capul.” Pentru a-și salva reputația și pentru a evita ca judecata sa părtinitoare și unilaterală să fie cunoscută de oameni, el consimți să facă dreptate femeii stăruitoare. {PDH 164.3}

Și Domnul a zis: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.” Hristos prezintă aici contrastul izbitor dintre judecătorul nedrept și Dumnezeu. Judecătorul a ascultat cererea văduvei numai din motive egoiste „pentru a nu mai fi deranjat”. El n-a simțit nici un fel de milă sau înțelegere față de ea, starea ei nenorocită îl lăsa rece. Cât de cu totul diferită este atitudinea lui Dumnezeu față de aceia care-L caută. Cererile celor în nevoi și ale celor necăjiți sunt privite de El cu o infinită îndurare. {PDH 165.1}

Femeia care cerea judecătorului să i se facă dreptate își pierduse bărbatul prin moarte. Săracă și fără prieteni, ea n-avea nici un mijloc ca să-și refacă situația ei ruinată. Tot astfel, prin păcat, omul a pierdut legătura lui cu Dumnezeu. Prin el însuși omul nu se poate mântui.

Dar în și prin Hristos, noi suntem aduși lângă Tatăl. Aleșii lui Dumnezeu sunt scumpi inimii Lui. Ei sunt aceia pe care i-a scos din întuneric la lumina Sa minunată spre a face cunoscut lauda Sa și a străluci ca lumini în mijlocul întunericului acestei lumi. Judecătorul nedrept nu avea vreun interes deosebit față de văduva care-l plictisea cu cererea ei, totuși pentru a scăpa de cererile ei vrednice de milă, el i-a ascultat cererea și a scăpat-o de vrăjmașul ei. Dar Dumnezeu iubește pe copiii Săi cu o iubire veșnică. Pentru El, biserica Sa este cel mai scump lucru de pe pământ. {PDH 165.2}

„Căci partea Domnului este poporul lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate, l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochilor Lui.” Deuteronom 32, 9-10. „Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit, căci cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui.»” Zaharia 2, 8. {PDH 166.1}

Rugăciunea văduvei: „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu”, reprezintă rugăciunea copiilor lui Dumnezeu. Satana este marele lor vrăjmaș. El este „pârâșul fraților noștri” care îi acuză zi și noapte înaintea lui Dumnezeu. Apocalipsa 12, 10. El este întotdeauna la lucru ca să înfățișeze într-o lumină falsă, ca să acuze, să înșele și să nimicească pe poporul lui Dumnezeu. Pentru eliberarea de sub puterea lui Satana și a agenților săi, în această parabolă, Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi să se roage. {PDH 166.2}

În profeția lui Zaharia este înfățișată lucrarea de învinuire a lui Satana și lucrarea Domnului Hristos de a se opune vrăjmașului poporului Său. Profetul spune: „El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârască. Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc!» Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului.” Zaharia 3, 1-3. {PDH 166.3}

Poporul lui Dumnezeu este reprezentat aici ca un criminal înaintea judecății. Iosua, ca mare preot, căuta o binecuvântare pentru poporul său care era în mare suferință. În timp ce el se ruga lui Dumnezeu, Satana stătea la dreapta sa, ca împotrivitor al său. El acuză pe copiii lui Dumnezeu, și face ca situația lor să apară cât mai disperată cu putință. El înfățișează înaintea lui Dumnezeu faptele lor rele și defectele lor. El arată greșelile și scăderile lor sperând ca ei să apară în ochii Domnului Hristos de un așa caracter, încât El să nu le mai dea nici un ajutor în nevoia lor cea mare. Iosua, ca reprezentant al poporului lui Dumnezeu, stătea sub condamnare, îmbrăcat în haine murdare. Conștient de păcatele poporului său, el era doborât de descurajare. Satana arunca asupra sufletului său un sentiment de vinovăție care-l făcea să se simtă aproape fără nici un fel de speranță. Cu toate acestea, el continua să stea și să se roage, având pe Satana înverșunat împotriva sa. {PDH 166.4}

Lucrarea lui Satana ca învinuitor a început în ceruri. Aceasta a fost lucrarea sa și pe acest pământ de la căderea omului, și ea va fi lucrarea lui, în mod special pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. Văzând că timpul său este scurt, el va lucra cu o râvnă și mai mare pentru a înșela și nimici. El este mânios atunci când vede că, aici pe pământ, un popor, care chiar în slăbiciunea și păcătoșenia lui, ține Legea lui Dumnezeu. El este hotărât ca să nu-i lase să asculte de Dumnezeu. El se desfătează cu starea lor de nevrednicie, și pentru fiecare suflet are pregătite amăgiri, pentru ca toți să fie prinși în laț și despărțiți de Dumnezeu. El caută să acuze și să condamne pe Dumnezeu și pe toți aceia care se străduiesc să ducă mai departe la îndeplinire planurile pe care El le are cu această lume, cu iubire și milă, compasiune și iertare. {PDH 167.1}

Orice manifestare a puterii lui Dumnezeu față de poporul Său trezește vrăjmășia lui Satana. De fiecare dată când Dumnezeu lucrează în favoarea lor, Satana cu îngerii săi acționează cu forțe noi pentru ruinarea lor. El este gelos pe toți aceia care fac din Hristos tăria lor. Scopul lui este acela de a instiga pe om la rău, la păcat și atunci când reușește acest lucru aruncă toată vina asupra celui ispitit. El arată spre hainele lor murdare și caracterele lor pline de defecte. El prezintă slăbiciunea și nebunia lor, păcatele nerecunoștinței lor și faptul că nu sunt asemenea Domnului Hristos, ca fiind cele ce au dezonorat pe Răscumpărătorul lor. Toate acestea el le prezintă ca un argument spre a dovedi dreptul pe care îl are de a lucra după cum îi este voia, pentru nimicirea lor. El se străduiește să înspăimânte sufletele lor cu ideea că situația lor este deznădăjduită și că pata întinării lor nu mai poate fi niciodată spălată. Făcând astfel, el speră să distrugă credința, pentru ca să se lase cu totul pradă ispitelor lui și să se întoarcă să rupă legământul lor cu Dumnezeu. {PDH 168.1}

Copiii lui Dumnezeu nu pot prin ei înșiși să răspundă acuzațiilor lui Satana. Privind la ei înșiși, ei ajung aproape la disperare. Dar ei apelează la Apărătorul divin. Ei invocă meritele Mântuitorului. Și Dumnezeu poate fi „neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Romani 3, 26. Cu încredere, copiii lui Dumnezeu strigă la El pentru a aduce la tăcere acuzațiile lui Satana și să facă fără efect planurile lui. „Fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu”, este rugăciunea lor, și în virtutea marelui argument al crucii, Domnul Hristos aduce la tăcere îndrăznețul acuzator. {PDH 168.2}

„Domnul a zis Satanei: «Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune scos din foc?»” Când Satana caută să acopere pe poporul lui Dumnezeu cu întinăciune și să-l nimicească, Domnul Hristos intervine. Deși ei au păcătuit, Domnul Hristos a luat asupra Sa vina păcatului lor. El a smuls pe oameni din foc ca pe un tăciune. Prin natura Sa omenească, El este legat de om, în timp ce prin natura Sa divină, El este una cu Dumnezeul cel Veșnic. El pune ajutorul Său la îndemâna sufletelor amenințate cu pieirea. Vrăjmașul este mustrat. {PDH 169.1}

„Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul a zis: «Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el.» Apoi a zis lui

Iosua: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare.» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine în timp ce Îngerul Domnului Stătea acolo. Apoi autoritatea Domnului oștirilor, Îngerul s-a adresat în mod solemn lui Iosua, ca reprezentant al poporului lui Dumnezeu: «Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile Mele, vei judeca casa Mea și vei priveghea asupra curților Mele, și te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici» — chiar printre îngerii care înconjoară tronul lui Dumnezeu." Zaharia 3, 3-7. {PDH 169.2}

Cu toate defectele poporului lui Dumnezeu, Domnul Hristos nu întoarce spatele celor ce formează obiectul grijei Sale. El are puterea de a le schimba veștmintele. El îndepărtează de la ei hainele lor murdare și îmbracă pe cei ce se pocăiesc și cred, în hainele propriei Sale neprihăniri și în dreptul numelui lor din cărțile din ceruri, El scrie, iertat. El îi prezintă înaintea întregului Univers, ca fiind ai Săi. Satana, vrăjmașul lor, este demascat ca fiind un acuzator și un înșelător. Dumnezeu va face dreptate aleșilor Săi. {PDH 169.3}

Rugăciunea, „fă-mi dreptate în cearta cu pârâșul meu", se aplică nu numai lui Satana, ci și tuturor acelora pe care el îi folosește ca să reprezinte în mod fals, să ispitească și să nimicească pe poporul lui Dumnezeu. Aceia care s-au hotărât să păzească poruncile lui Dumnezeu vor înțelege din experiență că au ca dușmani persoane care sunt conduse de o putere satanică. Astfel de vrăjmași au urmărit pe Domnul Hristos la fiecare pas, cu o înverșunare cum nici o ființă omenească nu-și poate închipui. Ucenicii Domnului Hristos, asemenea Învățătorului lor sunt urmăriți continuu de ispită. {PDH 170.1}

Sfintele Scripturi prezintă condițiile existente în lume chiar înainte de a doua venire a Domnului Hristos. Apostolul Iacob înfățișează astfel spiritul de lăcomie și asuprire ce va predomina atunci: „Ascultați acum voi, bogaților.... V-ați strâns comori în zilele din urmă. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit care nu vi se împotrivea!" Iacob 5,1-6. Acesta este un tablou care se mai vede și astăzi în lume. Prin toate mijloacele de opresiune și stoarcere, oamenii au strâns averi colosale, în timp ce strigătul celor înfometați se ridică până la Dumnezeu. {PDH 170.2}

„Și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt și mântuirea a stat de o parte, căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie. Adevărul s-a făcut nevăzut, și cel ce se depărtează de rău este jefuit." Isaia 59, 14-15. Acest lucru s-a împlinit în viața Domnului Hristos aici pe pământ. El a fost credincios față de poruncile lui Dumnezeu, dând la o parte tradițiile și cerințele omenești care fuseseră așezate în locul lor. Datorită acestui lucru, El a fost urât și persecutat. Istoria aceasta se repetă. Legile și tradițiile oamenilor sunt înălțate mai presus de Legea lui Dumnezeu, iar aceia care rămân credincioși Poruncilor lui Dumnezeu au de îndurat disprețul și prigonirea. Domnul Hristos, datorită credincioșiei Sale față de Dumnezeu, a fost învinuit ca fiind un călcător al Sabatului și un batjocoritor. El a

fost declarat ca fiind posedat de demoni, fiind denunțat ca Belzebut. Tot la fel, urmașii Săi sunt învinuiți și prezentați într-o lumină falsă. În acest fel, Satana nădăjduiește să-i conducă la păcat și astfel să arunce dezonoarea asupra lui Dumnezeu. {PDH 170.3}

Caracterul judecătorului din parabolă, care nu se temea de Dumnezeu și nici de oameni nu se rușina, a fost prezentat de Domnul Hristos pentru a arăta ce fel de judecată se făcea atunci și care, în curând, avea să se dea pe față când avea să fie El judecat. El dorea ca poporul Său din toate timpurile să-și dea seama cât de puțin temei se putea pune pe mai marii și judecătorii pământești în ziua strâmtorării. Adesea, poporul ales al lui Dumnezeu trebuie să stea înaintea oamenilor ce ocupă poziții oficiale înalte și care nu fac din Cuvântul lui Dumnezeu ghidul și sfătuitorul lor, ci care urmează propriile lor impulsuri nesfințite și dezordonate. {PDH 171.1}

În parabola judecătorului nedrept, Domnul Hristos a arătat ce ar trebui să facem noi. „Nu va face oare Dumnezeu dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El?” Domnul Hristos, exemplul nostru, n-a făcut nimic pentru a Se apăra, sau a Se elibera pe Sine. El a încredințat cazul Său lui Dumnezeu. Tot la fel și urmașii Săi, n-ar trebui să învinovățească, să condamne sau să recurgă la forță pentru a scăpa dintr-o anumită situație. {PDH 171.2}

Când se ivesc încercări ce par inexplicabile, n-ar trebui să îngăduim ca pacea să ne fie răpită. Oricât de nedrept am fi tratați, să nu îngăduim patimii să pună stăpânire pe noi. Îngăduindu-ne un spirit de răzbunare, ne facem rău nouă înșine. Ne nimicim propria noastră încredere în Dumnezeu și întristăm Duhul Sfânt. Lângă noi este un martor, un sol ceresc, care va înălța, pentru noi, un steag împotriva vrăjmașului. El ne va acoperi cu strălucirea razelor Soarelui neprihănirii. Dincolo de ele, Satana nu poate pătrunde. El nu poate să treacă peste acest scut de lumină sfântă. {PDH 171.3}

În timp ce lumea înaintează tot mai mult în nelegiuire, nimeni dintre noi n-ar trebui să se măgulească cu ideea că nu vom avea greutăți. Căci tocmai aceste greutăți ne conduc în sala de audiențe a Celui Prea Înalt. Noi trebuie să căutăm sfat la Cel care este infinit în înțelepciune. {PDH 172.1}

Domnul spune: „Cheamă-Mă în ziua necazului.” Psalmii 50, 15. El ne invită să aducem înaintea Lui greutățile și trebuințele noastre, cum și nevoia noastră de ajutor divin. El ne îndeamnă să fim stăruitori în rugăciune. De îndată ce greutățile se ivesc, noi trebuie să îndreptăm către El cererile noastre sincere și călduroase. Prin rugăciunile noastre insistente, noi demonstrăm încrederea noastră puternică în Dumnezeu. Simțământul lipsei noastre ne determină să ne rugăm în mod stăruitor, iar Tatăl nostru ceresc este mișcat de rugăciunile noastre fierbinți. {PDH 172.2}

Adesea, acei care suferă batjocură și sunt persecutați pentru credința lor, sunt ispitiți să creadă că sunt uitați de Dumnezeu. În ochii oamenilor, ei nu sunt decât o minoritate. După toate aparențele, vrăjmașul triumfă asupra lor. Dar ei nu trebuie să-și calce conștiința. Cel care a suferit pentru ei, care a purtat suferințele și durerile lor, nu-i va uita. {PDH 172.3}

Copiii lui Dumnezeu nu sunt părăsiți și lăsați fără apărare. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. Rugăciunea a „cucerit împărății, a făcut dreptate, a căpătat făgăduințe, a astupat gurile leilor, a stins puterea focului.” Noi vom înțelege ce înseamnă aceasta când vom auzi relatarea despre martirii care au murit pentru credința lor „și au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.” Evrei 11, 33-34. {PDH 172.4}

Dacă consacrăm viața noastră în slujba Sa, nu vom putea fi niciodată puși într-o situație pentru care Dumnezeu n-a prevăzut ajutorul Său. Oricare ar fi situația noastră, noi avem un Călăuzitor care să ne arate drumul, oricare ar fi problemele noastre, noi avem un Sfătuitor sigur, oricare ar fi necazurile noastre, lipsurile sau chiar dacă am fi părăsiți, avem un Prieten iubitor. Dacă în neștiința noastră călcăm greșit, Domnul Hristos nu ne părăsește. Vocea Sa clară și distinctă se aude spunând: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Ioan 14, 6. „Căci El va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul care n-are ajutor.” Psalmii 72, 12. {PDH 173.1}

Dumnezeu declară că El va fi onorat de către aceia care se apropie de El și care Îi slujesc cu credincioșie. „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea, da, pacea, căci se încrede în Tine.” Isaia 26, 3. Brațul Celui Atotputernic este întins ca să ne conducă înainte și tot înainte. Mergeți înainte, spune Domnul Hristos, Eu am să vă trimit ajutor. Voi cereți pentru slava numelui Meu și de aceea veți primi. Eu voi fi proslăvit înaintea acelora care privesc și așteaptă căderea voastră. Aceștia, vor vedea triumful glorios al Cuvântului meu. „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.” Matei 21, 22. {PDH 173.2}

Toți aceia care sunt în suferință sau sunt nedreptățiți, să strige la Dumnezeu. Îndepărtați-vă de aceia a căror inimi sunt ca oțelul și aduceți cererile voastre la cunoștința Creatorului. Nimeni dintre cei care vin la El cu inima zdrobită, nu va fi respins. Nici o rugăciune sinceră nu se pierde. În mijlocul osanalelor înălțate de corurile îngerești, Dumnezeu aude strigătele chiar și ale celei mai slabe ființe omenești. Noi putem prezenta dorința și povara inimii în cămăruța noastră, putem înălța o rugăciune mergând în drumul nostru și cuvintele noastre ajung la tronul Stăpânului Universului. Ele poate că nu sunt auzite de vreo ureche omenească, dar ele nu se pot pierde neauzite, și nici nu se pierd în învălmășeala preocupărilor zilnice. Nimeni și nimic nu poate înăbuși rugăciunea sufletului. Ea se ridică mai presus de zgomotul străzii, mai presus de tumultul mulțimii și ajunge la curțile cerului. Noi vorbim lui Dumnezeu, și de aceea rugăciunile noastre sunt ascultate. {PDH 174.1}

Cei care se simt cei mai nevrednici, nu trebuie să se teamă ci să prezinte situația lor Bunului Dumnezeu. Când El S-a dat pe Sine în Hristos pentru păcatele lumii, El a luat asupra Sa cazul oricărui suflet. „El care n-a cruțat nici chiar pe fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” Romani 8, 32. Nu va împlini El oare Cuvântul Său cel plin de milă ce a fost dat pentru încurajarea și pentru întărirea noastră? {PDH 174.2}

Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, cum dorește răscumpărarea moștenirii Sale de sub stăpânirea lui Satana. Dar mai înainte de a fi eliberați de sub puterea lui Satana din afara noastră, noi trebuie să fim eliberați de sub puterea lui dinăuntrul nostru, din noi. Dumnezeu îngăduie încercărilor să vină pentru a putea fi eliberați de tot ceea ce este firesc, de egoism și de orice trăsături de caracter aspre și necreștinești. El îngăduie ca apele adânci ale necazurilor să se reverse peste noi, pentru ca să-L cunoaștem pe El și pe Isus Hristos pe care L-a trimis, pentru ca să ajungem să avem o profundă voință de a fi curățiți de orice mânjitură, și să ieșim din încercare mai curați, mai sfinți, mai plini de bucurie. Adesea noi intrăm în cuptorul încercărilor cu sufletele noastre întunecate de egoism. Dar dacă rămânem răbdători în încercarea crucială a vieții noastre, vom ieși din ea reflectând caracterul divin. Atunci când este atins scopul pentru care a fost îngăduită încercarea, „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca Soarele la amiază”. Psalmii 37, 6. {PDH 174.3}

Nu există nicidecum primejdia ca Domnul Dumnezeu să nu ia seama la rugăciunile poporului Său. Există însă primejdia ca în ispite și încercări, ei să se descurajeze și să nu mai stăruie în rugăciune. Mântuitorul a dat pe față mila dumnezeiască față de femeia siro-feniciană. Inima Sa a fost mișcată văzând durerea ei. El dorea să i se dea imediat asigurarea că rugăciunea ei a fost ascultată. Dar El dorea să dea ucenicilor Săi o lecție, și de aceea, pentru un timp, se părea că El neglijează strigătul inimii ei zbuciumate. Dar când credința ei s-a manifestat, El i-a adresat cuvinte de laudă și o lăsă să plece cu binecuvântarea darului pe care l-a cerut. Ucenicii n-au uitat niciodată lecția aceasta, și a fost cuprinsă în raportul biblic spre a arăta care este rezultatul rugăciunii stăruitoare. {PDH 175.1}

Domnul Hristos Însuși a fost Acela care a pus în inima mamei stăruința ce nu putea fi respinsă. Domnul Hristos a fost Acela care a dat văduvei curajul și hotărârea în cererea ei adresată judecătorului. Domnul Hristos a fost Acela care, cu veacuri înainte, în lupta cea tainică de la pârâul Iaboc, a inspirat pe Iacob cu aceeași credință stăruitoare. Și credința pe care El Însuși a sădit-o în inimă, nu putea ca să n-o răsplătească. {PDH 175.2}

El care locuiește în Sanctuarul ceresc, judecă cu dreptate. El are o mai mare plăcere în poporul Său, care se luptă cu ispite într-o lume plină de păcat, decât în oastea îngerilor care stau în jurul tronului Său. {PDH 176.1}

Față de această lume neînsemnată, întregul Univers ceresc manifestă cel mai mare interes, pentru că Domnul Hristos a plătit un preț nespus de mare pentru mântuirea locuitorilor ei. Răscumpărătorul lumii a legat pământul de cer prin legături tainice, căci răscumpărații Domnului sunt aici. Ființele cerești vizitează încă pământul ca în zilele din vechime când ei umblau și vorbeau cu Avraam și Moise. În mijlocul intensei activități din marile noastre orașe, în mijlocul mulțimilor care se îngrămădesc pe străzi și umplu târgurile, unde, de dimineață și până seara oamenii se comportă ca și când afacerile, sportul și plăcerile ar fi totul în viață — unde sunt atât de puțini care să contemple realitățile nevăzute — chiar și aici, cerul are încă veghetorii și sfinții săi. Acolo se află ființe necăzute care iau

notă de orice cuvânt și faptă a ființelor omenești. În orice întâlnire pentru afaceri sau plăceri, în fiecare adunare de rugăciune, sunt mult mai mulți auzitori decât pot fi văzuți de ochii noștri. Uneori, ființele cerești trag la o parte cortina care ascunde lumea nevăzută, pentru ca gândurile noastre să poată fi atrase de la învălmășeala și iureșul vieții, pentru a ne da seama de faptul că martorii nevăzuți sunt de față la tot ceea ce spunem sau facem noi. {PDH 176.2}

Noi ar trebui să înțelegem mai bine decât acum, lucrarea îngerilor ce ne vizitează. Ar fi bine dacă n-am uita că în tot ceea ce facem, noi avem conlucrarea și grija ființelor cerești. Oști nevăzute, de lumină și putere, asistă pe cei slabi și umili care cred și se prind de făgăduințele lui Dumnezeu. Heruvimii și Serafimii, îngerii care excelează în putere — de zece mii de ori zece mii și mii de mii — stau la dreapta Sa, „toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea.” Evrei 1, 14. {PDH 176.3}

Datorită lucrării acestor soli cerești, se păstrează un raport fidel al cuvintelor și faptelor fiilor oamenilor. Fiecare faptă de cruzime sau nedreptate față de poporul lui Dumnezeu, tot ceea ce-i face pe aceștia să sufere datorită acțiunii celor răi sunt înregistrate în ceruri. {PDH 177.1}

„Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.” Luca 18, 7-8. {PDH 177.2}

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!” „Căci aveți nevoie de răbdare, ca după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină vreme, foarte puțină vreme, și cel ce vine va veni și nu va zăbovi.” Evrei 10, 35-37. „Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă mâinile, căci venirea Domnului este aproape.” Iacob 5,7-8. {PDH 177.3}

Minunată este îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Îndelungă este așteptarea dreptății, în timp ce mila apelează la cel păcătos. „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie.” Psalmii 97, 2. „Domnul este îndelung răbdător”, dar El este „de o mare tărie, și nu lasă nepedepsit pe cel rău. Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui.” Naum 1, 3. {PDH 177.4}

Lumea a ajuns foarte îndrăzneață în călcarea Legii lui Dumnezeu. Datorită îndelungii Sale îndurări, oamenii au călcat în picioare autoritatea Sa. Ei s-au încurajat unul pe altul în a oprima și a se purta cu cruzime față de moștenirea Sa, spunând: „Ce ar putea să știe Dumnezeu, și ce ar putea să cunoască Cel Prea Înalt?” Psalmii 73, 11. Dar există o limită peste care ei nu pot trece. Timpul este aproape când ei vor ajunge la limita pusă. Chiar acum și aproape au depășit granițele îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, limitele harului Său, limitele milei Sale. Dumnezeu va interveni pentru a salva propria Sa onoare, să elibereze pe poporul Său și să nimicească mândria celor nelegiuiți. {PDH 177.5}

În zilele lui Noe, oamenii au nesocotit Legea lui Dumnezeu, până când amintirea Creatorului aproape că a dispărut de pe pământ. Nelegiuirea lor a ajuns așa de mare, încât Dumnezeu a fost nevoie să aducă potopul asupra pământului și să șteargă de pe suprafața lui pe stricații locuitori. {PDH 178.1}

Veac după veac, Dumnezeu a făcut cunoscut felul în care lucrează El. Când a venit un timp de criză, El S-a descoperit intervenind astfel pentru a împiedeca realizarea planurilor lui Satana. În viața națiunilor, a familiei și a individului, El a îngăduit adesea să vină un moment de criză, pentru ca intervenția și prezența Sa să poată fi evidentă. În situația aceea El a făcut cunoscut că există un Dumnezeu în Israel, care va susține Legea Sa și va apăra pe poporul Său. {PDH 178.2}

În acest timp când nelegiuirea predomină, noi trebuie să știm că ultima mare criză este la ușă. Când disprețuirea Legii lui Dumnezeu este aproape generală, când poporul lui Dumnezeu este prigonit și asuprit de ceilalți oameni, Dumnezeu va interveni. {PDH 178.3}

Timpul este aproape când El va zice: „Du-te poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine, ascunde-te câteva clipe până va trece mânia. Căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului, și pământul va da sângele pe față și nu va mai acoperi uciderile.” Isaia 26, 20-21. Oamenii care pretind că sunt creștini, poate că încă mai înșeală și mai asupresc pe cei ce sunt săraci, ei încă mai jefuiesc pe văduvă și pe orfan, ei fierb de o ură diabolică pentru că nu pot controla conștiința poporului lui Dumnezeu, dar toate acestea vor fi aduse la judecată de către Dumnezeu. Și judecata aceasta va fi „fără milă pentru cel ce n-a avut milă”. Iacob 2,13. Nu va mai trece mult și ei vor sta înaintea Judecătorului întregului pământ pentru a da socoteală de suferințele pe care ei le-au pricinuit trupului și sufletului celor credincioși care formează moștenirea Sa. Acum, ei pot să recurgă la acuzații false, ei pot să-și bată joc de aceia pe care Dumnezeu i-a chemat să facă lucrarea Sa, pot să arunce în închisori pe credincioșii Săi, să-i pună în lanțuri și cătușe, să-i exileze sau chiar să-i dea morții, dar toți aceștia vor trebui să răspundă pentru orice suferință, pentru orice lacrimă vărsată. Dumnezeu va plăti acestora îndoit pentru păcatele lor. Cu privire la Babilon, simbol al bisericii apostate, El spune celor însărcinați cu aducerea la îndeplinire a judecății: „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea.” Apocalipsa 18, 5-6. {PDH 178.4}

Din India, Africa, China, din insulele mărilor, din pieptul milioanelor de oameni asupriți în așa-zisele țări creștine, vaietul omenirii se ridică până la Dumnezeu. Și strigătul acesta nu va rămâne mult timp fără răspuns. Dumnezeu va curăți pământul de stricăciunea morală de pe el, și nu printr-un potop ca-n zilele lui Noe, ci printr-un potop de foc care nu va putea fi stins prin nici o născocire omenească. {PDH 179.1}

„Aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte.” Daniel 12, 1. {PDH 179.2}

De prin mansarde, din bordeie, din închisori, de pe eșafoduri, din munți, pustiuri, din văgăunile pământului și adâncurile mărilor, Domnul Hristos va strânge la Sine pe toți copiii Săi. Pe pământ, ei au fost săraci, năpăstuiți și chinuiți. Milioane de credincioși au coborât în mormânt acoperiți de acuzații infame, pentru că au refuzat să se supună amăgirilor lui Satana. Copiii lui Dumnezeu au fost socotiți de către tribunalele omenești ca fiind cei mai periculoși criminali. Dar ziua este aproape când „Dumnezeu va fi Cel care va judeca.” Psalmii 50, 6. Atunci, vor fi răsturnate hotărârile omenești. „Domnul Dumnezeu ... îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său.” Isaia 25, 8. {PDH 179.3}

Fiecăruia i se va da haine albe. Apocalipsa 6, 11. „Ei vor fi numiți popor sfânt, răscumpărați ai Domnului.” Isaia 62, 12. {PDH 180.1}

Indiferent de crucea pe care ei au fost chemați s-o poarte, oricare ar fi pierderea pe care au suferit-o, chiar pierderea vieții lor trecătoare, copiii lui Dumnezeu vor fi răsplătiți în mod abundent. „Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” Apocalipsa 22, 4. {PDH 180.2}

Capitolul 15 – Acest om primește pe păcătoși

Capitol bazat pe textele din Luca 15,1-10.

Pe când „vameșii și păcătoșii” se strângeau în jurul Domnului Hristos, Fariseii și-au exprimat dezaprobarea lor. „Omul acesta primește pe păcătoși”, spuneau ei, „și mănâncă cu ei.” {PDH 185.1}

Prin această acuzație, ei lăsau să se creadă că Domnului Hristos îi făcea plăcere să stea în tovărășia celor păcătoși și ticăloși, și că era insensibil față de păcătoșenia lor. Rabinii au fost dezamăgiți de persoana Domnului Hristos. De ce oare, El, care pretindea că are un caracter așa de înalt, de nobil, nu Se alătura lor și nu urma felul lor de a învăța? De ce oare Se purta El așa de modest, lucrând printre toate clasele? Dacă El ar fi un adevărat profet, spuneau ei, atunci El ar fi în armonie cu ei, și S-ar comporta față de vameși și păcătoși cu indiferența pe care aceștia o meritau. Ceea ce mânia pe acești păzitori ai societății era faptul că El, cu care ei se aflau mereu în discuții contradictorii, dar a cărui curăție a vieții le impunea totuși teama, și-i condamna, Se întâlnea cu o vădită simpatie cu cei socotiți ca fiind drojdia societății. Ei nu erau de acord cu metodele Lui. Ei se socoteau ca fiind educați, nobili și, din punct de vedere religios, foarte evlavioși; dar exemplul Domnului Hristos le da pe față egoismul lor. {PDH 185.2}

De asemenea, ceea ce îi mai mânia era și faptul că cei care nu dădeau pe față decât dispreț față de rabini și care nu erau văzuți niciodată în sinagogi, se îngrămădeau în jurul Domnului Hristos, și ascultau cu atenție extaziată cuvintele Lui. Cărturarii și Fariseii nu simțeau decât condamnare în prezența curăției Sale; cum se făcea însă că vameșii și păcătoșii erau atrași spre Hristos? {PDH 186.1}

Ei nu știau că explicația se afla chiar în cuvintele pe care ei le-au rostit ca o acuzație batjocoritoare: „Acest om primește pe păcătoși.” Cei care vin la Domnul Hristos simt în prezenta Sa că și pentru ei există scăpare din abisul păcatului. Fariseii nu aveau pentru ei decât batjocură și condamnare; dar Domnul Hristos i-a întâmpinat ca fiind copii ai lui Dumnezeu, înstrăinați — în adevăr — de casa Tatălui, dar nu uitați de inima Tatălui. Și chiar starea lor mizeră și păcatul lor i-a făcut și mai mult obiectul milei și iubirii Sale. Cu cât erau mai înstrăinați de El, cu atât mai mare, mai aprins era dorul și mai mare era sacrificiul ce se cerea pentru salvarea lor. {PDH 186.2}

Toate aceste lucruri învățătorii lui Israel trebuiau să le învețe din sulurile sfinte, ai căror păstrători și explicatori se mândreau că sunt. Nu a scris oare David — David care a săvârșit un păcat de moarte — „Rătăcesc ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău.” Psalmii 119, 176. N-a descoperit oare profetul Mica dragostea lui Dumnezeu pentru cel păcătos spunând: „Care Dumnezeu este ca Tine, Care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-și ține mânia pe vecie, ci îi place îndurarea!” Mica 7, 18. {PDH 186.3}

Oaia pierdută

De data aceasta, Domnul Hristos nu a amintit ascultătorilor Săi cuvintele Scripturii. El a făcut însă apel la mărturia propriilor lor experiențe. Câmpia întinsă de la răsărit de Iordan oferea pășuni abundente pentru turmele de oi și prin văile înguste, cum și pe dealurile acoperite de păduri, rătăceau multe oi pierdute, care trebuiau să fie căutate și aduse înapoi la staul, prin grija iubitoare a păstorului. Printre cei care se îngrămădeau în jurul Domnului Hristos erau și păstori, cum și oameni care investiseră bani în turme de oi și în cirezi de vite, și toți aceștia puteau înțelege foarte bine ilustrația Sa. „Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă pe islaz, și se duce după cea pierdută, până o găsește?" Luca 15, 4. {PDH 186.4}

Aceste suflete, pe care voi le disprețuiți, spunea Domnul Hristos, sunt proprietatea lui Dumnezeu. Prin creațiune și prin răscumpărare, ei sunt ai Lui, și ei sunt de mare valoare înaintea Sa. După cum păstorul își iubește oile sale și nu se poate odihni dacă lipsește cumva una, tot astfel, într-un mod infinit mai mare, Domnul Dumnezeul iubește fiecare suflet, rătăcit, înstrăinat, pierdut. Oamenii pot să respingă chemările dragostei Sale, ei pot să se îndepărteze, să se înstrăineze de El, ei pot să-și aleagă chiar și un alt stăpân; totuși ei sunt ai lui Dumnezeu și El dorește nespus să recâștige pe cei ce sunt ai Lui. El spune: „Cum își cercetează un păstor turma, când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa îmi voi cerceta Eu oile și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și de negură." Ezechiel 34, 12. {PDH 187.1}

În parabolă, păstorul merge să caute o singură oaie — chiar cea mai de pe urmă din turmă. Tot astfel, dacă numai un singur suflet ar fi fost pierdut, Domnul Hristos ar fi murit chiar și pentru acel unul singur. {PDH 187.2}

Oaia care s-a rătăcit de turmă este creatura cea mai neajutorată. Ea trebuie să fie căutată de către păstor, pentru că ea nu poate găsi singură drumul înapoi. Tot astfel și cu sufletul care a rătăcit departe de Dumnezeu; el este tot așa de neajutorat ca și oaia pierdută și,dacă iubirea divină n-ar fi intervenit pentru salvarea lui, acesta n-ar fi găsit niciodată drumul întoarcerii lui la Dumnezeu. {PDH 187.3}

Păstorul, care descoperă faptul că una din oile sale lipsește, nu privește nepăsător asupra turmei ce se găsește în siguranță în staul spunând: „Am nouăzeci și nouă în siguranță, și are să mă coste foarte multe necazuri a pleca în căutarea celei pierdute. {PDH 187.4}

Să vină singură înapoi, și-i voi deschide poarta staulului lăsând-o să intre." Nu, nu trece mult de la pierderea oii și păstorul este plin de durere și neliniște. El numără și iar numără turma. Când el este sigur că o oaie s-a pierdut, nu mai doarme. El lasă pe cele nouăzeci și nouă în staul, și merge în căutarea oii pierdute. Cu cât noaptea este mai întunecoasă și mai furtunoasă, iar drumul mai primejdios, cu atât mai mare este neliniștea păstorului și mai serioasă căutarea lui. El nu precupețește nici un efort pentru a găsi oaia pierdută. {PDH 188.1}

Câtă ușurare sufletească simte el când în depărtare aude strigătul slab al oii pierdute. Orientându-se după zbieretul ei, el se cațără pe stâncile colțuroase, merge până la marginea prăpastiei, cu riscul propriei sale vieți. Astfel, el caută mereu, în timp ce strigătul, din ce în ce mai slab, îi spune că oaia sa nu este departe de moarte. În cele din urmă, efortul său este răsplătit; oaia pierdută este regăsită. Găsind-o, el n-o ceartă pentru că i-a pricinuit atâta necaz. El n-o mână cu biciul spre staul. El nici nu încearcă s-o mâne spre casă. În bucuria sa, el ia creatura ce tremură pe umerii săi; dacă este lovită și rănită, o ia în brațele sale, strângând-o strâns la sânul său, pentru ca din căldura propriei sale inimi să-i poată da viață. Cu mulțumirea că cercetarea, căutarea lui n-a fost zadarnică, el o poartă pe drumul întoarcerii spre staul. {PDH 188.2}

Mulțumim lui Dumnezeu, căci El nu prezintă imaginației noastre tabloul unui păstor necăjit care se întoarce la staul fără oaia pierdută. Parabola nu ne vorbește despre eșec, ci despre succesul și bucuria regăsirii! Avem aici garanția lui Dumnezeu că nici chiar una dintre oile rătăcite din staulul lui Dumnezeu nu este neglijată, nici una nu este lăsată fără ajutor. Pe oricine se va lăsa să fie răscumpărat, Domnul Hristos îl va salva din abisul corupției și din spinii păcatului. {PDH 188.3}

Suflete abătut, chiar dacă ai păcătuit, prinde curaj, nu trebuie să gândești că Dumnezeu POATE va ierta păcatele tale și-ți va îngădui să vii în prezența Lui. Dumnezeu a făcut primul pas. În timp ce erai încă vrăjmaș al Lui, El a plecat să te caute. Cu o inimă iubitoare asemenea unui păstor, El a lăsat pe cele nouăzeci și nouă și a plecat să caute pe cea pierdută. Sufletul lovit, rănit și gata să piară, El îl cuprinde în brațele iubirii Sale și, plin de bucurie, îl aduce în siguranță la staul. {PDH 188.4}

Iudeii învățau, că mai înainte ca iubirea lui Dumnezeu să se manifeste față de păcătos, el trebuia să se pocăiască. După părerea lor, pocăința este o lucrare prin care oamenii pot câștiga favoarea cerului. Acest gând a făcut pe Farisei să exclame plini de uimire și mânie: „Acest om primește pe păcătoși.” Potrivit părerilor lor, El n-ar fi trebuit să permită nimănui să se apropie de El, cu excepția acelora care se pocăiesc. Dar în parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos învață că mântuirea nu vine datorită faptului că noi căutăm pe Dumnezeu, ci datorită faptului că El ne caută. „Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut.” Romani 3, l-12. Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El își manifestă iubirea Sa față de noi pentru ca noi să ne pocăim. {PDH 189.1}

Când, în cele din urmă, oaia pierdută este adusă acasă, mulțumirea păstorului se manifestă în melodioase cântece de bucurie. El cheamă pe prietenii și vecinii săi, spunându-le. „Bucurați-vă împreună cu mine; căci mi-am găsit oaia care era pierdută.” Tot astfel când cineva care s-a rătăcit este găsit de către marele Păstor al oilor, cerul și pământul se unesc în cântări de mulțumire și bucurie. {PDH 189.2}

„Tot așa, vă spun, că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți care n-au nevoie de pocăință.” Luca 15, 7. Voi, Fariseilor, spunea Domnul Hristos, vă considerați ca favoriți ai Cerului. Voi vă considerați în siguranță în propria voastră neprihănire. {PDH 189.3}

Să știți deci că, dacă n-aveți nevoie de pocăință, lucrarea, misiunea Mea nu este pentru voi. Aceste sărmane suflete care simt mizeria și păcătoșenia lor sunt cele pe care am venit să le salvez. Îngerii cerului sunt interesați de cei pierduți, pe care voi îi disprețuiți. Voi vă plângeți și vă bateți joc atunci când unul din aceste suflete se alătură Mie; dar să știți că îngerii se bucură și cântece de biruință răsună prin curțile cerești. {PDH 190.1}

Rabinii aveau o zicală și anume, că este mare bucurie în ceruri atunci când cineva care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu este nimicit; dar Domnul Hristos învăța că, pentru Dumnezeu, lucrarea de nimicire este o lucrare străină. Că ceea ce constituie desfătarea cerului este refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletele acelora pe care El i-a făcut. {PDH 190.2}

Când cineva care a rătăcit departe, afundându-se în păcat, caută să se întoarcă la Dumnezeu, el va avea de înfruntat critica și neîncrederea. Vor fi unii care vor pune la îndoială pocăința lui, întrebându-se dacă ea este sinceră sau nu, sau vor șopti: „Nu este statornic; nu cred că va rezista.” Aceste persoane nu fac lucrarea lui Dumnezeu, ci lucrarea Satanei, care este acuzatorul fraților. Prin criticile lor, cei răi speră să descurajeze acel suflet și să-l îndepărteze și mai mult de speranța mântuirii și de Dumnezeu. Păcătosul pocăit să mediteze însă la bucuria cerului pentru întoarcerea celui ce era pierdut. El să-și găsească liniștea sufletească în iubirea lui Dumnezeu și în nici un caz să nu se descurajeze din cauza batjocurii Fariseilor. {PDH 190.3}

Rabinii au înțeles parabola Domnului Hristos ca aplicându-se vameșilor și păcătoșilor, deși ea avea o aplicabilitate mult mai largă. Prin oaia pierdută, Domnul Hristos reprezenta nu numai pe păcătos în mod individual, ci întreaga lume apostaziată și ruinată de păcat. În vastul Univers pe care-l cârmuiește Dumnezeu, lumea noastră nu este decât un atom și totuși, această mică lume căzută în păcat — această oaie pierdută — este mult mai prețioasă înaintea lui Dumnezeu decât sunt cele nouăzeci și nouă care n-au părăsit staulul. Domnul Hristos, Conducătorul iubit din curțile cerești, a coborât din poziția Sa înaltă, a pus la o parte slava pe care El o avea la Tatăl, pentru a salva o lume pierdută. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute de sus, pe cele nouăzeci și nouă care-L iubesc, și a venit pe acest pământ, ca să fie „străpuns pentru păcatele noastre,” și „zdrobit pentru fărădelegile noastre.” Isaia 53, 5. Dumnezeu S-a dat pe Sine — în Fiul Său — pentru ca să poată avea bucuria de a primi înapoi oaia care a fost pierdută. {PDH 190.4}

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu.” 1 Ioan 3, 1. Și Domnul Hristos spune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.” (Ioan 17, 18), pentru a împlini „ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul

Lui, care este Biserica." Coloseni 1, 24. Fiecare suflet pe care Hristos l-a răscumpărat este chemat să lucreze în numele Său pentru mântuirea celor pierduți. Această lucrare fusese neglijată în Israel. Nu este ea oare neglijată și astăzi de către cei care pretind că sunt urmași ai Domnului Hristos? {PDH 191.1}

Pe câți dintre cei care rătăcesc, i-ai căutat, iubite cititor, și i-ai adus înapoi în staul? Când întorci spatele celor ce ți se par că nu sunt simpatici, sau nepromițători, îți dai seama că de fapt întorci spatele sufletelor pe care le caută Hristos? Poate chiar atunci când te îndepărtezi de ei, poate că aceștia au cea mai mare nevoie de înțelegerea ta. În fiecare adunare de rugăciune se află suflete care tânjesc după odihnă și pace. Ei pot apărea că duc o viață nepăsătoare, dar nu sunt insensibili față de influența Duhului Sfânt. Mulți dintre aceștia pot fi câștigați pentru Hristos. {PDH 191.2}

Dacă oaia pierdută nu este adusă înapoi în staul, ea pribegește până când piere. Tot așa multe suflete merg la ruină din lipsa unei mâini care să se întindă pentru salvarea lor. Aceste suflete rătăcite pot apărea aspre și nepăsătoare; dar dacă ar fi avut și ei aceleași avantaje pe care alții le-au avut, atunci ar fi dovedit și ei mai multă noblețe sufletească și un mai mare spirit de slujire. {PDH 191.3}

Îngerii deplâng pe acești rătăciți, îngerii plâng, în timp ce ochii oamenilor sunt uscați și inimile lor fără un pic de milă. {PDH 192.1}

O, câtă lipsă de o profundă și mișcătoare simpatie față de sufletul ispitit și greșit. O, cu cât avem mai mult nevoie de spiritul Domnului Hristos, și mai puțin, mult mai puțin de cel al nostru. {PDH 192.2}

Fariseii au înțeles parabola Domnului Hristos ca o mustrare la adresa lor. În loc de a accepta critica lor adusă lucrării Sale, El le-a reproșat că neglijau pe vameși și pe păcătoși. El n-a făcut lucrul acesta în mod deschis, ca nu cumva faptul acesta să le învârtoșeze inimile împotriva Lui; dar parabola Sa le-a pus înainte chiar lucrarea pe care Dumnezeu o cerea de la ei și pe care ei n-au făcut-o. Dacă ei ar fi fost păstori adevărați, acești conducători în Israel ar fi făcut lucrarea unui păstor. Ei ar fi manifestat atunci mila și iubirea lui Hristos și s-ar fi unit cu El în lucrarea Sa. Refuzul lor însă de a face aceasta a arătat faptul că pretenția lor de oameni spirituali era de fapt o înșelătorie, un fals. {PDH 192.3}

Mulți au respins acum mustrarea Domnului Hristos; și totuși pe unii, cuvintele Lui i-au convins. După înălțarea Domnului Hristos la cer, Duhul Sfânt veni asupra acestora și ei se alăturară ucenicilor în lucrarea arătată în parabola cu oaia pierdută. {PDH 192.4}

Banul pierdut

După ce a rostit parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos a dat o altă pildă spunând: „Sau care femeie, dacă are zece lei de argint, și pierde unul din ei, nu aprinde o lumină, nu mătură casa, și nu caută cu băgare de seamă până când îl găsește?" Luca 15, 8. {PDH 192.5}

În Orient, casele celor săraci erau de obicei formate dintr-o singură cameră, adesea fără de ferestre și întunecoasă. Camera era foarte rar măturată și un ban care cădea pe jos era foarte repede acoperit de praf și de gunoi. Pentru a fi găsit, chiar în timpul zilei trebuia aprinsă o lumină și casa trebuia măturată cu multă atenție. {PDH 192.6}

De obicei, zestrea femeii măritate consta din bani, pe care aceasta îi păstra cu multă grijă, ca pe cele mai de preț lucruri ale ei, și pe care la rându-i le dădea ca zestre fiicelor ei. Pierderea unei monezi era privită ca o mare nenorocire, și găsirea ei era prilej de mare bucurie, la care luau parte și vecinele din jur. {PDH 193.1}

„După ce l-a găsit", a spus Domnul Hristos, „cheamă pe prietenele și vecinele ei și zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit leul pe care-l pierdusem.» Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește." Luca 15, 9-10. {PDH 193.2}

Această parabolă, ca și cea dinaintea ei, înfățișează pierderea unui lucru, care, căutat cu atenție și interes, poate fi regăsit și aceasta produce o mare bucurie. Dar aceste două parabole reprezintă două clase diferite. Oaia pierdută știe, își dă seama că s-a pierdut. Ea a părăsit pe păstor, a părăsit turma și nu poate singură să se întoarcă la staul. Ea reprezintă pe aceia care-și dau seama că sunt despărțiți de Dumnezeu și care sunt acoperiți de un nor de greutăți, zdrobiți de această povară și supuși unor ispite teribile. Drahma pierdută reprezintă pe aceia care sunt pierduți în greșelile și păcatele lor, dar care n-au simțământul stării lor. Ei s-au înstrăinat de Dumnezeu, dar ei nu-și dau seama de aceasta. Sufletele lor sunt în primejdie, dar ei sunt inconștienți și nepăsători. {PDH 193.3}

În această parabolă, Domnul Hristos ne spune că și aceia care sunt indiferenți față de cerințele lui Dumnezeu formează totuși obiectul iubirii Sale pline de milă. Aceștia trebuie căutați, căci ei trebuie să fie aduși înapoi la Dumnezeu. {PDH 194.1}

Oaia a rătăcit departe de staul; ea s-a pierdut în pustie sau în munți. Moneda de argint a fost pierdută însă în casă. Ea era aproape și, totuși, nu putea fi regăsită decât printr-o cercetare sârguincioasă. {PDH 194.2}

Această parabolă cuprinde în sine o lecție pentru familiile noastre. În cămin, există adesea o mare neglijență în ceea ce privește sufletele membrilor ei. În numărul lor poate fi unul care s-a înstrăinat de Dumnezeu; dar cât de puțin interes se manifestă în relațiile familiale, ca nu cumva să se piardă vreunul din cei încredințați lor de Dumnezeu. {PDH 194.3}

Banul, deși zace ascuns printre praf și gunoi, el este totuși o bucată de argint. Posesorul lui îl caută, pentru că este de valoare. Tot la fel, fiecare suflet, deși degradat de păcat, înaintea lui Dumnezeu este socotit ca fiind de preț. După cum moneda poartă imaginea și inscripția puterii domnitoare, tot așa omul la crearea lui purta imaginea și inscripția lui Dumnezeu; și deși acum inscripția este stricată și întunecată datorită influenței păcatului,

totuși urmele acestei inscripții rămân în fiecare suflet. Dumnezeu dorește să recâștige fiecare suflet și să repună asupra lui chipul Său în neprihănire și sfințenie. {PDH 194.4}

Femeia din parabolă cercetează cu atenție, pentru a găsi moneda pierdută. Ea aprinde o candelă și mătură casa. Ea înlătură tot ceea ce ar putea s-o împiedice în căutarea ei. Deși numai un singur leu s-a pierdut, ea nu va înceta eforturile ei, până când moneda nu avea să fie găsită. Tot așa și în familie, dacă un membru al ei s-a înstrăinat de Dumnezeu, trebuie folosite orice mijloace pentru recâștigarea lui. În ceea ce-i privește pe toți ceilalți, aceștia să-și facă o cercetare de sine sinceră și serioasă. Să se cerceteze toate practicile vieții. Să se vadă dacă nu cumva s-au făcut unele greșeli, unele erori în conducerea familiei prin care sufletul respectiv s-a învârtoșat în necredință. {PDH 194.5}

Dacă în familie se află un copil care este inconștient de starea lui păcătoasă, părinții n-ar trebui să aibă odihnă. Să se aprindă lumina. Cercetați Cuvântul lui Dumnezeu, și în lumina lui să se cerceteze în mod sincer totul în cămin, să se vadă de ce este pierdut acest copil. Părinții să-și cerceteze inimile lor, să-și examineze obiceiurile și practicile lor. Copiii sunt moștenirea lui Dumnezeu, și noi suntem răspunzători față de El pentru felul în care administrăm proprietatea Lui. {PDH 195.1}

Sunt părinți, tați și mame, care doresc să lucreze în unele câmpuri misionare; sunt foarte mulți aceia care sunt foarte activi în lucrarea creștină în afara căminului, în timp ce proprii lor copii sunt străini de Mântuitorul și de iubirea Lui. Mulți părinți încredințează lucrarea câștigării copiilor lor pentru Hristos, pastorului, sau instructorului școlii de Sabat, dar făcând astfel, ei își neglijează răspunderea pe care le-a dat-o Dumnezeu. Educarea și pregătirea copiilor lor pentru a fi creștini este lucrarea cea mai înaltă pe care părinții o pot face pentru Dumnezeu. Aceasta este o lucrare care cere o muncă plină de răbdare, o viață întreagă de eforturi făcute în mod chibzuit și cu perseverență. Neglijând această comoară ce ne-a fost încredințată, ne dovedim slujitori necredincioși. Dumnezeu nu va accepta nici un fel de scuză pentru o astfel de neglijență. {PDH 195.2}

Dar aceia care se fac vinovați de o astfel de neglijență nu trebuie să dispere. Femeia care și-a pierdut banul l-a căutat până când l-a găsit. Tot astfel, cu iubire, credință și rugăciune, părinții să lucreze pentru casa lor, până când plini de bucurie pot veni la Dumnezeu spunând: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul.” Isaia 8, 18. {PDH 195.3}

Aceasta este adevărata lucrare misionară în cămin, și ea este tot așa de folositoare pentru cei care o fac, ca și pentru cei în folosul cărora este făcută. Prin interesul nostru credincios față de cei din cercul familiei lui Dumnezeu, cu care, dacă vor rămâne credincioși față de Domnul Hristos, vom trăi în veacurile nesfârșite. Noi trebuie să dăm pe față același interes față de frații și surorile noastre în Hristos, pe care ca membrii ai aceleiași familii, îl arătăm unul față de altul. {PDH 196.1}

Este planul lui Dumnezeu ca toate acestea să ne pregătească a lucra pentru alții. Pe măsură ce simpatia noastră se va lărgi, iar dragostea noastră va crește, noi vom găsi

pretutindeni ceva de făcut. Marea familie a lui Dumnezeu cuprinde întreaga lume, și nici unul din membrii ei nu trebuie trecut cu vederea, neglijat. {PDH 196.2}

Oriunde am fi, bănuțul de argint așteaptă să-l căutăm. Îl căutăm noi oare? Zi de zi ne întâlnim cu cei care nu au nici un interes în lucrurile religioase; vorbim cu ei, ne vizităm; suntem noi însă interesați în bunul lor mers spiritual? Îl prezentăm noi oare acestora pe Domnul Hristos ca Mântuitor gata să ierte păcatele? Cu inimile noastre încălzite de dragostea lui Hristos, le vorbim noi despre iubirea aceasta? Dacă nu facem lucrul acesta, cum vom da noi ochii cu aceste suflete pierdute — pierdute pentru veșnicie — când vom sta împreună înaintea tronului lui Dumnezeu? {PDH 196.3}

Cine poate prețui valoarea unui suflet? Dacă vrei să știi cât valorează, să mergem în Ghetsemani, și acolo să veghem împreună cu Domnul Hristos în decursul orelor de frământare sufletească, când sudoarea Lui era asemenea unor mari picături de sânge. Să privim la Mântuitorul înălțat pe cruce. Să ascultăm strigătul Său disperat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Marcu 15, 34. Priviți capul însângerat, coasta împunsă și picioarele străpunse de piroane. Să nu uităm că Domnul Hristos a riscat totul. Pentru mântuirea noastră, cerul întreg a fost în primejdie. La piciorul crucii, amintindu-ne că pentru un singur păcătos Domnul Hristos și-ar fi dat viața, vom putea să prețuim mai bine valoarea unui suflet. {PDH 196.4}

Dacă suntem în comuniune cu Domnul Hristos, atunci vom prețui ca și El fiecare suflet omenesc. Vom simți atunci pentru alții aceeași iubire profundă pe care Hristos a avut-o pentru noi. Atunci, vom putea câștiga și nu să alungăm, să atragem și să nu respingem pe aceia pentru care El a murit. Nimeni n-ar fi fost adus înapoi la Dumnezeu, dacă Domnul Hristos n-ar fi depus eforturi personale pentru întoarcerea lor; și numai prin eforturi personale putem întoarce suflete la Hristos. Privind pe cei care merg pe drumul morții, nu putem sta indiferenți și nepăsători. Cu cât este mai mare păcatul lor și mai adâncă decăderea lor, cu atât mai serioase și mai pline de iubire vor fi eforturile noastre pentru mântuirea lor. Vom înțelege astfel nevoile celor ce sunt în suferință, care au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, și care sunt copleșiți sub povara vinovăției. Inima noastră va fi atunci plină de simpatie pentru ei și vom fi gata să le întindem o mână de ajutor. Pe brațele credinței și iubirii noastre, îi vom aduce astfel la Domnul Hristos. Vom veghea asupra lor și îi vom încuraja, iar simpatia și încrederea noastră față de ei îi va întări, ferindu-i să se clatine. {PDH 197.1}

Toți îngerii cerului sunt gata să coopereze la această lucrare. Toate resursele cerului sunt la dispoziția acelora care caută să salveze pe cei pierduți. Îngerii ne vor ajuta să putem ajunge la cei mai nepăsători și la cei mai împietriți. Și când cineva este adus înapoi la Dumnezeu, tot cerul este plin de bucurie; serafimii și heruvimii ating harfele lor de aur și înalță cântece de slavă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului, pentru mila și bunătatea lor plină de iubire manifestată față de fiii oamenilor. {PDH 197.2}

Capitolul 16 – Pierdut și a fost găsit

Capitol bazat pe textele din Luca 15, 11-32.

Parabola oii pierdute, a drahmei pierdute și a fiului risipitor aduc în mod clar la lumină iubirea plină de milă a lui Dumnezeu, pentru aceia care s-au înstrăinat de El. Deși ei s-au îndepărtat de Dumnezeu, El nu-i lasă în situația mizeră în care se află. El este plin de bunătate și milă duioasă față de toți aceia care sunt expuși ispitirilor unui vrăjmaș iscusit. {PDH 198.1}

În parabola fiului risipitor, Domnul este prezentat ca ocupându-Se de aceia care au cunoscut cândva iubirea Tatălui, dar care au îngăduit ispititorului să-i facă robi, după voia lui. {PDH 198.2}

„Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine.» Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară îndepărtată.” Luca 15, 11-13. {PDH 198.3}

Fiul acesta mai tânăr considera ca o povară obositoare rânduielile din casa tatălui său. El considera că libertatea îi este restrânsă. Iubirea tatălui său și grija sa pentru el au fost interpretate greșit și el s-a hotărât să urmeze calea dictată de propriile sale porniri. {PDH 198.4}

Tânărul nu considera că are vreo obligație față de tatăl său și nu i-a arătat vreo mulțumire; și totuși el a pretins drepturile ce-i reveneau din averea tatălui său, în calitatea sa de fiu. Moștenirea ce i se cuvenea la moartea tatălui său, el dorea s-o primească atunci, imediat. El era înclinat numai spre bucuriile prezente și nu se îngrijea deloc de viitor. {PDH 199.1}

Obținând partea sa, el a mers într-o „țară îndepărtată”, departe de căminul tatălui său. Având bani din belșug și libertatea de a face cu ei ceea ce dorea, el se felicita pentru faptul că de acum dorința inimii sale putea fi împlinită. Nu mai era nimeni acum care să zică „nu face cutare lucru, căci aceasta îți va cauza”; sau, „fă cutare lucru, pentru că este bine și drept”. Tovărășiile rele l-au ajutat să se afunde tot mai profund în păcat și astfel el și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. {PDH 199.2}

Sfânta Scriptură ne vorbește despre oameni care „s-au făcut că sunt înțelepți și au înnebunit” (Romani 1, 22); și aceasta este și istoria tânărului din parabolă. Averea pe care a reclamat-o în mod egoist din partea tatălui său a cheltuit-o cu desfrânatele. Comoara puterii tinereții sale a fost risipită. {PDH 199.3}

Anii prețioși ai vieții, tăria intelectului, viziunea luminoasă a tinereții, aspirațiile spirituale — toate au fost mistuite de flacăra plăcerilor. {PDH 200.1}

O mare foamete s-a abătut peste țara aceea și el a început să ducă lipsă și în situația aceasta s-a lipit de un locuitor al țării, care l-a trimis la câmp să-i păzească porcii. Pentru un iudeu, ocupația aceasta era cea mai josnică și cea mai degradantă. Tânărul care se mândrise cu libertatea sa, acum ajunsese un sclav. El se afla în cea mai rea sclavie — „prins în înseși nelegiuirile lui". Proverbe 5, 22. Strălucirea lucrurilor amăgitoare care l-au ademenit a dispărut și el simțea acum povara lanțurilor sale. Stând jos pe pământ, în țara aceea pustiită și lovită de foamete, porcii fiind singurii lui tovarăși, el ar fi fost bucuros să se sature cu roșcovele cu care animalele erau hrănite. Dintre toți prietenii de petreceri care roiau în jurul său, și care mâncau și beau pe socoteala lui, în zilele când el era prosper — când avea bani — n-a mai rămas nici unul care să-l ajute. Unde este acum bucuria lui desfrânată? Aducându-și la tăcere conștiința, adormindu-și sensibilitățile, el se considera fericit; dar acum, cu banii cheltuiți, cu foamea nepotolită, cu mândria înfrântă și cu caracterul său moral pipernicit, cu voința sa slabă și care nu mai inspira încredere, cu simțămintele sale nobile aproape moarte, el era cel mai nenorocit dintre muritori. {PDH 200.2}

Ce tablou al situației celui păcătos avem aici. Deși înconjurat de binecuvântările iubirii Sale, nu este nimic pe care păcătosul, pornit pe panta îngăduinței de sine și a satisfacerii plăcerilor păcătoase, să dorească mai mult, ca despărțirea de Dumnezeu. Asemenea fiului nerecunoscător, el pretinde lucrurile cele bune ale lui Dumnezeu ca fiind, de drept, ale lui. El le ia, ca și când lucrul acesta ar fi ceva cu totul normal, fără să mulțumească pentru ele și fără să facă în schimb vreun serviciu din dragoste. Ca și Cain, care a ieșit din fața lui Dumnezeu și a plecat să-și caute un cămin, după cum fiul pierdut s-a dus „într-o țară îndepărtată", tot astfel cei păcătoși caută fericirea în uitarea de Dumnezeu. Romani 1, 28. {PDH 200.3}

Oricare ar fi aparențele, viața care are în centrul ei numai preocuparea de sine este o viață irosită. Oricine încearcă să trăiască despărțit de Dumnezeu, își risipește ceea ce are. El își irosește anii cei prețioși, își irosește puterile minții, ale inimii și ale sufletului. Acela care se separă de Dumnezeu, ca să-și slujească sieși, este sclavul lui Mamona. Mintea pe care Dumnezeu a creat-o pentru a sta în compania îngerilor a ajuns așa de degradată, încât să fie în slujba a ceea ce este pământesc și animalic. Acesta este sfârșitul la care duce egoismul slujirii de sine. {PDH 200.4}

Dacă ai ales o astfel de viață, să știi atunci că-ți cheltuiești banii pe ceea ce nu este pâine, și munca ta pentru ceea ce nu satură. Vor veni momente când îți vei da seama de starea ta decăzută. Singur, într-o țară îndepărtată, vei simți mizeria ta și în disperare vei striga: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte!" Romani 7, 24. Este afirmarea unui adevăr universal valabil, care este cuprins în cuvintele profetului: „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima de la Dumnezeu! Căci este ca un nenorocit în pustie, și nu vede venind fericirea; locuiește în lanurile arse ale pustiei, într-un pământ sărac și fără locuitori". Ieremia 17, 5-6. Dumnezeu „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie și peste cei drepți și

peste cei nedrepți" (Matei 5, 45), dar oamenii au puterea să se ascundă de strălucirea soarelui și de ploaie. Astfel, în timp ce Soarele Neprihănirii strălucește și ploaia harului cade din abundență peste toți, noi putem fi totuși despărțiți de Dumnezeu, „locuind încă în locuri arse de seceta din pustie". {PDH 201.1}

Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de El și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Fiul risipitor, în starea lui nenorocită, mizeră, „și-a venit în fire". Puterea amăgitoare pe care Satana a exercitat-o asupra lui a fost frântă. El și-a dat seama că suferințele sale au fost rezultatul propriei sale nebunii și a spus: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu". Luca 15, 17-18. Așa nenorocit cum era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu. „Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință". Romani 2, 4. Mila și bunătatea lui Dumnezeu înconjoară fiecare suflet care este în primejdie, cu un lanț de aur. Domnul declară: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea". Ieremia 31, 3. {PDH 202.1}

Fiul din parabolă s-a hotărât să-și mărturisească vina. El va merge la tatăl său și-i va spune: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău". Dar el adaugă, arătând cât de redusă era concepția sa cu privire la iubirea tatălui său: „Fă-mă ca pe unul din argații tăi". Luca 15, 19. {PDH 202.2}

Tânărul întoarse spatele turmei de porci și roșcovelor și și-a îndreptat fața spre casă. Tremurând de slăbiciune și doborât de foame, acesta se grăbește tot înainte. El nu are un acoperământ cu care să-și acopere zdrențele: dar mizeria sa a biruit mândria și el se grăbește înainte ca să cerșească un loc de slujitor, acolo unde cândva fusese fiu. {PDH 202.3}

Puțin s-a gândit tânărul și necugetatul fiu, atunci când a plecat din casa părintelui său, la durerea și dorul pe care le-a lăsat în inima tatălui său. Când dansa și benchetuia cu tovarășii săi destrăbălați, nu s-a gândit deloc atunci la tristețea ce se lăsase asupra casei sale părintești. Iar acum, când cu pași obosiți și îngreunați de durere își urmează drumul spre casă, el nu știa că cineva stătea de veghe așteptând întoarcerea lui. Dar în timp ce „era încă departe" tatăl său l-a recunoscut. Iubirea are vedere bună. Nici chiar degradarea adusă de anii trăiți în păcat n-a putut să ascundă pe fiu de ochii tatălui. „A alergat de a căzut pe grumazul lui", într-o îmbrățișare lungă și plină de gingășie. {PDH 203.1}

Tatăl nu va îngădui nici unui ochi disprețuitor să-și bată joc de mizeria și zdrențele fiului său. El luă mantia largă și bogată de pe umerii săi și înveli cu ea făptura slăbită a fiului, și tânărul mărturisi printre suspine pocăința spunând: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău". Luca 15, 21. Tatăl, ținându-l strâns lângă sine, îl aduse în casă. Tânărului nu i-a mai fost dată nici o ocazie în care să solicite un loc de argat. El era fiu, care avea să fie onorat cu tot ceea ce era mai bun în casa părintească

și pe care, bărbații și femeile care îl așteptau, aveau să-l respecte și să-l slujească. {PDH 203.2}

Tatăl, adresându-se slujitorilor săi le spuse: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit. Și au început să se veselească". Luca 15, 22-24. {PDH 204.1}

În neastâmpărul anilor tinereții, fiul risipitor socotea pe tatăl său ca pe un om rigid și sever. Cât de cu totul diferită era acum concepția lui. Tot astfel, cei ce sunt amăgiți de Satana privesc la Dumnezeu ca la un Dumnezeu aspru și dificil. Ei și-L închipuie pândindu-ne ca să ne poată acuza și condamna; ca Unul care nu vrea să primească pe păcătos, atâta vreme cât există un motiv legal spre a nu-l ajuta. Ei consideră Legea lui Dumnezeu ca o restricție în calea fericirii oamenilor, un jug împovărător, de care sunt bucuroși să scape. Dar acela ai cărui ochi au fost deschiși prin iubirea Domnului Hristos, va vedea pe Dumnezeu plin de îndurare. Pentru el, Dumnezeu nu este o ființă tiranică și nemiloasă, ci ca un Tată care așteaptă cu nerăbdare să-și îmbrățișeze fiul pocăit. Păcătosul va exclama atunci împreună cu psalmistul: „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El". Psalmii 103, 13. {PDH 204.2}

În parabola fiului risipitor nu i se aduc reproșuri și nici batjocuri pentru purtarea lui cea rea. Fiul simte că trecutul lui este iertat și uitat, șters pentru totdeauna. Tot astfel spune și Dumnezeu păcătosului: „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor și păcatele ca o ceață". Isaia 44, 22. „Căci le voi uita nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor." Ieremia 31, 34. „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând." Isaia 55, 7. „În zilele acelea, la vremea aceea — zice Domnul — se va căuta nelegiuirea lui Israel, și nu va mai fi, și păcatul lui Iuda, și nu se va mai găsi." Ieremia 50, 20. {PDH 204.3}

Ce asigurare minunată avem aici, și anume că Dumnezeu este binevoitor să primească pe păcătosul care se pocăiește. Nu cumva și tu, cititorule, ti-ai ales propria ta cale? Nu cumva te-ai înstrăinat de Dumnezeu? Ai căutat oare să te desfătezi cu fructele călcării Legii lui Dumnezeu, numai ca să constați că ele s-au transformat în cenușă pe buzele tale? Iar acum, cu averea cheltuită, cu planurile vieții tale nimicite și cu speranțele tale moarte, ai rămas oare singur, părăsit? Iată glasul care de multă vreme vorbește inimii tale, dar pe care n-ai voit să-l asculți, ți se adresează în mod clar și lămurit: „Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi, căci, din pricina spurcăciunii, vor fi dureri, dureri puternice". Mica 2, 10. Întoarce-te la Casa Tatălui tău. El te cheamă spunând: „Întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat". Isaia 44, 22. {PDH 205.1}

Nu da ascultare sugestiilor vrăjmașului de a sta departe de Domnul Hristos, până când vei ajunge să te faci mai bun; până când vei fi destul de bun pentru a veni la Dumnezeu. Dacă vei aștepta până atunci, nu vei veni niciodată la El. Când Satana arată spre hainele tale

murdare, repetă făgăduința Domnului Hristos: „Pe cel ce va veni la Mine, nu-l voi izgoni afară”. Ioan 6, 37. Spune-i vrăjmașului că sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Roagă-te împreună cu David: „Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.” Psalmii 51, 7. {PDH 205.2}

Ridică-te și mergi la Tatăl tău. El va veni să te întâmpine pe când ești încă departe. Dacă faci numai un singur pas spre El, în pocăință, El Se va grăbi să te cuprindă în brațele infinitei Sale iubiri. Urechea Sa este deschisă la strigătul sufletului smerit. Cea dintâi mișcare a inimii spre Dumnezeu, îi este bine cunoscută. Nici o rugăciune nu se înalță, oricât de nedibace ar fi ea, nici o lacrimă nu se varsă, oricât de ascunsă ar fi ea, nici o dorință sinceră după Dumnezeu nu este nutrită, oricât de slabă ar fi ea, fără ca Duhul lui Dumnezeu să nu iasă în întâmpinarea ei. Chiar înainte ca rugăciunea să fie înălțată, sau ca pornirea inimii să fie manifestată, harul Domnului Hristos iese în întâmpinarea harului care lucrează asupra sufletului omenesc. {PDH 206.1}

Tatăl vostru cel ceresc va lua de pe voi hainele mânjite ale păcatului. În minunata și simbolica profeție a lui Zaharia, marele preot Iosua, stând îmbrăcat cu haine murdare înaintea îngerului Domnului, simboliza pe păcătos. Și cuvântul rostit de Domnul spunea: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el. Apoi a zis lui Iosua, «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!».... Și i-am pus o mitră curată pe cap, și l-am îmbrăcat în haine”. Zaharia 3, 4-5. Tot astfel, Dumnezeu ne va îmbrăca cu „hainele mântuirii” și ne va acoperi cu „mantaua izbăvirii”. Isaia 61, 10. „Pe când voi vă odihniți în mijlocul staulelor, aripile porumbelului sunt acoperite cu argint, și penele lui de un galben auriu”. Psalmii 68, 13. {PDH 206.2}

El ne va duce în casa de ospăț și dragostea va fi steagul ce va flutura peste noi. Cântarea cântărilor 2, 4. „Dacă vei umbla pe căile Mele”, declară El, ... „te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”, chiar cu îngerii cei sfinți ce stau în jurul tronului Său. Zaharia 3, 7. {PDH 206.3}

„Cum se bucură mirele de mireasa lui, așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine”. Isaia 62, 5. „Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine”. Țefania 3, 17. Cerul și pământul se vor uni în cântecul de bucurie al Tatălui: „Căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit”. Luca 15, 24. {PDH 207.1}

Până aici, în parabola Mântuitorului nu există nici o notă discordantă care să strice armonia scenei de bucurie; dar acum, în acest punct, Domnul Hristos introduce un nou element. Când fiul risipitor a sosit acasă, fiul cel mai mare „era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: Fratele tău a venit înapoi, și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine. El s-a întărâtat de mânie, și nu voia să intre în casă”. Luca 15, 25-28. Acest frate mai mare n-a împărtășit, împreună cu tatăl său,

neliniștea și grija pentru cel pierdut. De aceea, el nu a împărtășit nici bucuria tatălui atunci când cel rătăcit s-a întors. Atmosfera de veselie n-a trezit bucuria în inima sa. El ceru unui rob explicații cu privire la motivul serbării, iar răspunsul primit îi ațâță gelozia. El nu va intra în casă ca să spună bun venit fratelui său pierdut. Favoarea arătată fiului risipitor el o considera ca o insultă ce i se aducea. {PDH 207.2}

Când tatăl său ieși afară ca să vorbească cu el, mândria și răutatea firii sale s-au dat pe față. El înfățișă viața trăită de el în casa tatălui său, ca pe o nesfârșită muncă fără plată, și apoi, în mod disprețuitor, prezenta, prin contrast, favoarea făcută fiului care tocmai se întorsese. El a ținut să facă clar faptul că munca sa a fost mai degrabă munca unui rob, decât a unui fiu. Deși ar fi trebuit să găsească o bucurie continuă în prezența tatălui său, mintea lui s-a oprit numai la profitul rezultat din viața sa prevăzătoare. Cuvintele lui subliniază faptul că pentru motivul acesta el renunțase la plăcerile păcatului. Acum, dacă fratele său avea să se împărtășească din darurile tatălui, fiul cel mai mare considera că prin aceasta i se face o nedreptate chiar lui. Îl pizmuiește pe fratele său, pentru favoarea ce i s-a acordat. El arată în mod clar că, dacă ar fi fost în locul tatălui său, el n-ar fi primit pe fiul risipitor. El nu-l recunoaște nici chiar ca frate, ci despre el spune rece: „Acest fiu al tău”. {PDH 207.3}

Și cu toate acestea, tatăl se poartă cu multă blândețe față de el. „Fiule”, i-a zis el, „tu totdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău”. Luca 15, 31. În toți acești ani, cât fratele tău a dus o viață nenorocită, n-ai avut oare privilegiul să fii cu mine? {PDH 208.1}

Tot ceea ce putea servi la fericirea copiilor săi le-a fost dat cu prisosință. Fiul n-avea nevoie să ceară un dar sau o răsplată. „Tot ce am este al tău”. Tu nu trebuie decât să te încrezi în dragostea mea și să iei darurile ce-ți sunt cu îmbelșugare puse la dispoziție. {PDH 208.2}

Neînțelegând iubirea tatălui, celălalt fiu a fost, pentru un timp, despărțit de familie. Dar acum, el s-a întors și valuri de bucurie au îndepărtat orice gând tulburător. „Acest frate al tău era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit”. Luca 15, 32. {PDH 209.1}

A fost adus oare fratele mai mare acolo ca să-și recunoască spiritul său josnic și nerecunoscător? A ajuns el oare să vadă că, deși fratele său s-a purtat în mod nelegiuit, era totuși fratele său? S-a pocăit oare fratele mai mare de gelozia și de inima lui împietrită? Cu privire la aceasta, Domnul Hristos tace. Căci cele spuse în parabolă erau încă în curs de împlinire, și rămânea ca ascultătorii Săi să hotărască, ei singuri, care aveau să fie implicațiile ei. {PDH 209.2}

Prin fiul cel mare erau reprezentați iudeii nepocăiți din zilele Domnului Hristos și, de asemenea, Fariseii din toate timpurile, care privesc cu dispreț la aceia pe care ei îi socotesc vameși și păcătoși. Pentru faptul că ei înșiși n-au căzut în patimile cele mai josnice, ei sunt plini de îndreptățire de sine. Domnul Hristos a întâmpinat pe acești chițibușari pe terenul lor. Asemenea fiului cel mai mare din parabolă, ei s-au bucurat de privilegii deosebite din partea lui Dumnezeu. Deși ei pretindeau că sunt fii ai casei lui Dumnezeu, aveau însă spiritul

slujitorilor plătiți, năimiți. Ei lucrau, dar nu din dragoste, ci în nădejdea că vor primi o răsplată, în ochii lor, Dumnezeu era stăpân sever. Ei vedeau pe Domnul Hristos invitând pe vameși și pe păcătoși să primească, în dar, darul Duhului Său — dar pe care rabinii sperau să-l primească numai prin eforturi mari și penitențe — și pentru aceasta s-au simțit jigniți, întoarcerea fiului risipitor, care umplea inima tatălui cu bucurie, nu făcea decât să le trezească gelozia. {PDH 209.3}

În parabolă, cuvintele de mustrare ale tatălui adresate fiului mai mare erau un apel duios adresat Fariseilor: „Tot ce am eu este al tău”, nu ca o plată pentru munca depusă, ci ca un dar. Asemenea fiului risipitor, noi îl putem primi, dar numai ca un dar nemeritat al iubirii Tatălui. {PDH 209.4}

Îndreptățirea de sine, nu numai că face pe oameni să înfățișeze pe Dumnezeu așa cum nu este El, ci îi face reci și plini de critică față de frații lor. Fiul mai mare, în egoismul și gelozia lui, era gata să urmărească pe fratele său, să-i critice orice mișcare și să-l acuze chiar și de cea mai mică scădere. El avea să detecteze orice greșeală și să facă mare caz de orice faptă rea. În acest fel el căuta să justifice propriul său spirit neiertător. Mulți din zilele noastre fac la fel. În timp ce sufletul duce primele lui lupte împotriva unui potop de ispite, ei stau alături, neînduplecați, dârzi, ridicând plângeri și acuzând. Ei pot pretinde că sunt copiii lui Dumnezeu, dar dau pe față spiritul lui Satana. Prin atitudinea față de frații lor, acești acuzatori se plasează acolo unde Dumnezeu nu poate să reverse asupra lor lumina de la fața Sa. {PDH 210.1}

Mulți pun mereu întrebarea: „Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea înalt? Îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viței de un an? Dar primește Domnul oare mii de berbeci, sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6, 6-8. {PDH 210.2}

Aceasta este lucrarea pe care a ales-o Dumnezeu — „Dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău”. Isaia 58, 6-7. Dacă te recunoști ca păcătos, mântuit numai datorită iubirii Tatălui nostru ceresc , atunci trebuie să avem milă pentru alții, care suferă în păcat. Atunci, mizeria și pocăința nu le vei întâmpina cu gelozie și mustrare. Când gheața egoismului se topește în inima noastră, atunci vom fi în armonie cu Dumnezeu și vom împărtăși cu El bucuria salvării celui pierdut. {PDH 210.3}

Este adevărat că te pretinzi a fi copil al lui Dumnezeu; dar dacă pretenția aceasta este adevărată, atunci trebuie să știi că „fratele tău” este acela care „era mort, și a înviat, era pierdut și a fost găsit”. El este legat de tine prin cele mai strânse legături; căci Dumnezeu îl

recunoaște ca fiind un fiu al Său. Dacă vei tăgădui legătura ta cu El, atunci arăți prin aceasta că nu ești decât un năimit în casă, și nicidecum copil în familia lui Dumnezeu. {PDH 211.1}

Deși nu vrei să te alături în a saluta pe cel pierdut, bucuria va continua, iar cel regăsit va avea locul său lângă Tatăl și în lucrarea Sa. Cel căruia i s-a cerut mult, acela va iubi mult. Dar tu vei fi în întunericul de afară. Căci „cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste”, 1 Ioan 4, 8. {PDH 211.2}

Capitolul 17 – Mai lasă-l și anul acesta

Capitol bazat pe textele din Luca 13, 1-9.

În învățătura Sa, Domnul Hristos a legat avertizarea despre ziua judecății cu invitația milei Sale. „Căci Fiul omului", spunea El, „a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască". Luca 9, 56. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El". Ioan 3, 17. Lucrarea milei Sale și legătura ei cu dreptatea și judecata lui Dumnezeu sunt ilustrate în parabola smochinului neroditor. {PDH 212.1}

Domnul Hristos avertizase pe oameni de venirea Împărăției lui Dumnezeu și i-a mustrat aspru ignoranța și indiferenta lor. Ei deslușeau foarte repede semnele cerului care prevesteau vremea; dar semnele timpului, care arătau atât de clar lucrarea Lui, nu erau înțelese. {PDH 212.2}

Dar ca și astăzi, oamenii erau tot așa de gata să spună că, în aceea ce-i privește, sunt favoriții cerului, și că solia de mustrare se adresează altora. Ascultătorii au povestit Domnului Hristos un eveniment care tocmai produsese o mare tensiune. Unele din măsurile luate de Pontius Pilat, guvernatorul Iudeii, au jignit sentimentele poporului. În Ierusalim, s-a produs o mișcare, și Pilat a încercat s-o potolească prin forță. La un moment dat soldații săi au năvălit în curțile templului și au măcelărit câțiva pelerini galileeni, chiar în momentul când aduceau jertfele lor. Iudeii considerau orice nenorocire ca o pedeapsă, consecință a păcatului celui ce suferă, și cei care relatau despre acest act de violență făceau aceasta cu o ascunsă satisfacție. După părerea lor, faptul că le mergea bine dovedea că ei sunt mai buni și, deci, mult mai favorizați de Dumnezeu, decât sau fost acești galileeni. Ei s-au așteptat să audă din partea Domnului Hristos cuvinte de condamnare la adresa acestor oameni care, fără nici o îndoială, meritau din plin pedeapsa. {PDH 212.3}

Ucenicii Domnului Hristos n-au îndrăznit să-și exprime părerile lor, până când n-au auzit părerea Maestrului lor. De altfel, El le dăduse lecții categorice cu privire la judecarea caracterelor altora și la măsura răsplătirii după mărginirea minții lor. Și totuși, ei așteptau de la Domnul Hristos ca El să denunțe pe acești oameni ca fiind mai păcătoși ca alții. Mare le-a fost însă surpriza când au auzit răspunsul Său. {PDH 213.1}

Întorcându-Se spre mulțime, Mântuitorul a zis: „Credeți voi", le-a răspuns Isus, „că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni, pentru că au pătit astfel? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel". Nenorocirile acestea înspăimântătoare au fost îngăduite pentru a-i determina să-și umilească inimile și să se pocăiască de păcatele lor. Furtuna răzbunării se aduna și avea să izbucnească în curând asupra acelora care n-au găsit un adăpost în Hristos. {PDH 213.2}

În timp ce Domnul Hristos vorbea cu ucenicii și cu mulțimea, El privea mai departe cu o privire profetică în viitor, și a văzut Ierusalimul asediat de oști. El a auzit marșul oștilor

străine împotriva cetății alese și a văzut mii și mii de iudei pierind în acest asediu. Mulți iudei, asemenea galileenilor, au fost uciși în curțile templului, chiar atunci când își aduceau jertfele. Nenorocirea care a căzut asupra câtorva persoane constituia un avertisment de la Dumnezeu adresat unei națiuni ce era tot așa de vinovată. „Dacă nu vă veți pocăi", a spus Domnul Hristos, „toți veți pieri la fel". Pentru scurt timp, ziua cercării lor mai întârzia. Pentru ei, mai era încă timp să cunoască lucrurile care le dădeau pace. {PDH 213.3}

„Un om", continuă El, „avea un smochin sădit în via sa. A venit să caute rod în el, și n-a găsit. Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani de când viu și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?»". {PDH 214.1}

Ascultătorii Domnului Hristos nu puteau înțelege greșit sensul cuvintelor Lui. David a cântat pe Israel ca fiind o viță adusă din Egipt. Isaia a scris: „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea". Isaia 5, 7. Generația care a venit la Mântuitorul era reprezentată de către smochinul din via lui Dumnezeu care se afla în sfera grijii și binecuvântării Sale deosebite. {PDH 214.2}

Scopul lui Dumnezeu cu poporul Său și posibilitățile slăvite ce-i stăteau înainte au fost prezentate în frumoasele cuvinte: „Ca să fie numiți terebinți ai neprihănirii; un «sad» al Domnului, ca să slujească spre slava Lui". Isaia 61, 3. Iacov, pe patul de moarte, sub inspirația Duhului Sfânt, a spus despre cel mai iubit fiu al său: „Iosif este vlăstarul unui pom roditor, vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; Ramurile lui se înalță deasupra zidului". și el continuă „Dumnezeul tatălui tău ... te va ajuta. Cel Atotputernic ... te va binecuvânta. Cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos". Geneza 49, 22-25. Astfel Dumnezeu a sădit pe Israel ca pe o viță de soi, lângă izvoarele vieții. El și-avea via „pe o câmpie foarte mănoasă". El „i-a săpat pământul, l-a curățat de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese". Isaia 5, 1-2. {PDH 214.3}

„Apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici". Isaia 5, 2. Oamenii din zilele Domnului Hristos făceau o mai mare paradă de evlavia lor de cum au făcut iudeii din veacurile mai dinainte, dar de fapt ei erau mult mai lipsiți de harul cel prețios al Duhului lui Dumnezeu. Roadele cele prețioase ale caracterului care au făcut ca viața lui Iosif să fie așa de plăcută și atrăgătoare, nu se vedeau manifestându-se în viața națiunii iudaice. {PDH 215.1}

Dumnezeu, prin Fiul Său, căuta roade, dar n-a găsit. Israel era o povară pentru pământ. Chiar existența lui era un blestem; căci ocupa în vie un loc pe care l-ar fi putut ocupa un pom care dădea roade. El a jefuit lumea de binecuvântările pe care Dumnezeu dorea să le reverse asupra ei. Poporul Israel a înfățișat în mod greșit pe Dumnezeu printre națiuni. Nu numai că erau nefolositori, ci în mod vădit erau o piedică. Într-o mare măsură, religia lor ducea în rătăcire pe oameni și, în loc de mântuire, aducea ruină. {PDH 215.2}

În parabolă, vierul nu se împotrivește hotărârii luate, ca pomul, dacă rămâne mai departe neroditor, să fie tăiat; dar el știe și împărtășește interesul pe care proprietarul îl are față de

acest pom neroditor. Nimic nu i-ar face o mai mare bucurie decât să-l vadă crescând și plin de roade. El răspunde dorinței proprietarului spunând: „Mai lăsați-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină. Poate că de acum înainte va face roadă”. {PDH 215.3}

Grădinarul nu refuză să îngrijească o plantă așa de nepromițătoare. El este gata să-i acorde o și mai mare îngrijire. El va face ca locul din jurul lui să fie și mai prielnic, acordându-i toată atenția. {PDH 215.4}

Proprietarul și vierul sunt una în interesul lor față de smochin. Tot la fel, Tatăl și Fiul au fost una în iubirea față de poporul ales. Domnul Hristos a spus ascultătorilor Săi că le vor fi date și mai multe ocazii. Fiecare mijloc pe care iubirea lui Dumnezeu îl putea găsi avea să fie pus în mișcare, astfel încât ei să poată ajunge pomi ai neprihănirii, aducând roade spre binecuvântarea lumii. {PDH 216.1}

În parabolă, Domnul Hristos n-a înfățișat și rezultatul lucrării grădinarului. Aici, El încheie brusc povestirea. Concluzia Sa s-a oprit la generația care a auzit cuvintele Lui. Lor le-a fost adresată solemna avertizare: „Dacă nu, îl vei tăia”. Depindea de ei dacă aceste cuvinte irevocabile aveau să fie rostite sau nu. Ziua mâniei era aproape. În nenorocirile care căzuseră asupra lui Israel, proprietarul viei, în mila sa, îi avertizase deja despre faptul că pomul neroditor avea să fie tăiat, nimicit. {PDH 216.2}

Avertizarea aceasta răsună de-a lungul timpului ajungând până la noi, în această generație. O, inimă nepăsătoare, ești tu oare în Via Domnului un pom neroditor? Cuvintele acestea de condamnare să fie oare rostite în curând și în dreptul tău? De când ai primit oare darurile Lui? De câtă vreme veghează și așteaptă El ca să răspunzi cu iubire, iubirii Lui? Sădit în via Sa, sub privegherea plină de grijă a Grădinarului, ce mare privilegiu ai avut! De câte ori n-a mișcat solia Evangheliei inima ta! Porți numele Domnului Hristos și, din punct de vedere formal, în exterior, ești membru al Bisericii care este corpul Său, și totuși, în mod conștient, n-ai o legătură cu inima cea mare a iubirii divine. Fluxul vieții Sale nu curge prin tine. Darurile cele plăcute ale caracterului Său, „roadele Duhului Sfânt”, nu se văd în viața ta. {PDH 216.3}

Pomul neroditor a beneficiat de ploaie, de lumina soarelui și de grija grădinarului. El și-a luat hrana din pământ. Dar ramurile lui neproductive n-au făcut decât umbră pământului, astfel că nici o plantă aducătoare de roade n-a putut crește la umbra lui. Tot astfel și cu darurile lui Dumnezeu, revărsate asupra ta, ele n-au putut aduce nici un fel de binecuvântare asupra lumii. Tu jefuiești pe alții de privilegii care ar fi putut fi ale altora, dacă tu nu le-ai fi fost o piedică. {PDH 217.1}

Îți dai seama, deși numai foarte slab, că ești o povară pentru pământ. Totuși, în mila Sa cea mare, Dumnezeu nu te-a tăiat. El nu privește cu răceală asupra ta. El nu Se îndepărtează cu indiferență și nu te lasă pradă nimicirii. Privind la tine El exclamă, așa cum a exclamat cu multe veacuri în urmă în legătură cu Israel: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau

Israele?... Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om". Osea 11, 8-9. Milostivul nostru Mântuitor spune despre tine: „Mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur și am să am grijă de el". {PDH 217.2}

Cu ce neobosită iubire a lucrat Domnul Hristos pentru Israel în timpul de har ce li s-a mai adăugat. Pe cruce El S-a rugat. „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac". Luca 23, 34. După înălțarea Sa la cer, Evanghelia a fost propovăduită mai întâi în Ierusalim. Acolo a fost revărsat Duhul Sfânt. Acolo, prima comunitate evanghelică a dat pe față puterea Mântuitorului înviat. Acolo Ștefan s-a arătat în fața lui, „ca o față de înger" (Faptele Apostolilor 6, 15), a dat mărturia sa și și-a depus viața. Tot ceea ce cerul putea da, a dat. „Ce aș mai fi putut face viei Mele", spunea Domnul Hristos, „și nu i-am făcut?" Isaia 5, 4. Astfel dar, grija și munca Sa pentru Sine nu a slăbit, ci crește. El încă mai spune: „Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăme nimeni". Isaia 27, 3. {PDH 218.1}

„Poate că de acum înainte va face roadă; dacă nu, îl vei tăia". {PDH 218.2}

Inima care nu răspunde mijloacelor divine se împietrește până într-atâta, încât nu mai este de loc sensibilă influenței Duhului Sfânt. Atunci se rostesc cuvintele: „Tăiați-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?" Luca 13, 7. {PDH 218.3}

Astăzi El ne invită: „Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău.... Le voi vindeca vătămarea adusă de neascultarea lor, îi voi iubi cu adevărat ... voi fi ca roua pentru Israel; el va înflori ca crinul și va da rădăcini ca Libanul.... Iarăși vor locui la umbra lui, iarăși vor da viață grâului, vor înflori ca via. De la Mine îți vei primi rodul". Osea 14, 1-8. {PDH 218.4}

Capitolul 18 – La drumuri și la garduri

Capitol bazat pe textele din Luca 14, 1.12-24.

Mântuitorul Se afla ca oaspete la un ospăț al unui fariseu. El accepta invitații atât din partea celor bogați, cât și de la cei săraci, și, după obiceiul Său, El lega scenele dinaintea Sa cu învățăturile Sale despre adevăr. La Iudei, sărbătorile sacre erau legate de ocaziile lor de bucurie națională și religioasă. Pentru ei acestea erau un simbol al binecuvântărilor vieții veșnice. Ospățul cel mare la care ei aveau să stea la masă împreună cu Avraam, Isaac și Iacov, în timp ce neamurile aveau să fie afară privind cu ochi poftitori, era o temă de care ei se ocupau cu multă plăcere. Lecția avertizării și învățăturii pe care Domnul Hristos dorea să le-o dea, El o ilustră acum prin parabola cu cina cea mare. Iudeii voiau ca binecuvântările lui Dumnezeu, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea veșnică, să le aibă numai pentru ei. Ei tăgăduiau faptul că Dumnezeu are milă și față de neamuri. Prin această parabolă, Domnul Hristos le-a arătat că ei se aflau tocmai în timpul când lepădau invitația milei, chemarea Împărăției lui Dumnezeu. El sublinie faptul că invitația pe care ei au disprețuit-o avea să fie adresată acelora pe care ei i-au disprețuit, acelora de care își fereau hainele ca nu cumva să se atingă de ei, ca și când ar fi fost niște leproși pe care trebuie să-i ocolești. {PDH 219.1}

În alegerea invitaților pentru ospățul său, fariseul a avut în vedere interesul său egoist. Domnul Hristos i-a zis: „Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei la rândul lor pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce ai făcut. Ci, când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi. Și va fi ferice de tine, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească, dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți.” Luca 14, 12-14. {PDH 220.1}

Domnul Hristos repetă aici instrucțiunile pe care le dăduse lui Israel prin Moise. La sărbătorile lor sacre Domnul i-a sfătuit „să vină ... străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale, și să mănânce și să se sature.” Deuteronom 14, 29. Aceste întâlniri trebuie să fie ca niște pilde pentru Israel. Fiind astfel învățați bucuria adevăratei ospitalități, poporul trebuia să aibă în tot cursul anului grijă de cei în nevoie și de cei săraci. De fapt aceste sărbători aveau o însemnătate mult mai mare. Binecuvântările spirituale date poporului Israel, nu erau numai pentru ei. Dumnezeu le-a dat pâinea vieții pentru ca ei s-o poate frânge mai departe, lumii. {PDH 220.2}

Ei n-au împlinit această cerință, această lucrare. Cuvintele Domnului Hristos mustrau egoismul lor. Pentru farisei, cuvintele Lui erau neplăcute. Sperând să îndrepte discuția pe un alt făgaș, unul dintre ei, cu un aer foarte evlavios, exclamă: „Ferice de acela care va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu.” Luca 14, 15. Omul acesta vorbi cu o mare siguranță, ca și când el personal era sigur de un loc în Împărăția cerului. Atitudinea sa era asemănătoare atitudinii acelora care se bucură de faptul că sunt mântuiți prin Isus Hristos, în timp ce ei nu se

conformează condițiilor în baza cărora este făgăduită mântuirea. Spiritul său era asemenea spiritului lui Balaam, atunci când se ruga: „O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfârșitul meu să fie ca al lor!" Numeri 23, 10. Fariseul nu se gândea la faptul că este sau nu pregătit pentru ceruri ci la ceea ce spera că va constitui bucuria sa în ceruri. Afirmația sa era destinată să îndepărteze mințile oaspeților prezenți la ospăț de la subiectul îndatoririi lor practice. El căuta să-i facă să treacă pe lângă îndatoririle vieții prezente, făcându-i să se gândească în viitor la învierea drepților. {PDH 221.1}

Domnul Hristos citi inima acestui încrezut și pironindu-și ochii asupra lui, El înfățișă celor prezenți caracterul și valoarea privilegiilor prezente. El le-a arătat că ei au o lucrare de făcut, chiar atunci pentru a se putea bucura de binecuvântările viitorului. {PDH 221.2}

„Un om", spunea El, „a dat o cină mare și a poftit pe mulți". La ceasul cinei, a trimis pe robul său să spună celor poftiți: „Veniți căci iată că toate sunt gata." Dar o foarte curioasă indiferență s-a dat pe față. „Toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi a zis: «Am cumpărat un ogor și trebuie să mă duc să-l văd, rogu-te să mă ierți». Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc, iartă-mă te rog.» Un altul a zis: «Tocmai acum m-am însurat, și de aceea nu pot veni»". Luca 14, 16-20. {PDH 221.3}

Nici una dintre aceste scuze nu se întemeia pe o nevoie reală. Omul care se scuza spunând că: „trebuie să meargă și să vadă" bucata sa de pământ, el o cumpărase deja. Graba sa de a merge și a vedea se datora faptului că interesul său era absorbit de ceea ce cumpărase. și boii fuseseră de asemenea cumpărați. Încercarea lor era numai satisfacerea interesului cumpărătorului. A treia scuză nu era nici ea mai întemeiată. Faptul că cel invitat s-a căsătorit n-ar fi trebuit ca lucrul acesta să-l împiedice a fi prezent la cină. Și soția sa ar fi fost de asemenea binevenită. Dar el avea propriile lui planuri pentru plăcerile sale și acestea au fost pentru el mai atrăgătoare decât ospățul la care a făgăduit că va lua parte. El se deprinsese să-și găsească plăcerea în societatea altora, decât în aceea a gazdei. El n-a cerut scuze și în refuzul său n-a încercat să dea pe față nici măcar bună cuviință. Acel „nu pot" a fost numai un voal acoperitor al adevărului-adică — „Nu-mi pasă, nu vin." {PDH 222.1}

Toate aceste scuze trădează de fapt o minte preocupată. Altele erau interesele de care erau cu totul absorbiți acești invitați. Invitația de care ei s-au legat — la început — că o vor accepta, a fost dată la o parte, iar prietenul cel generos a fost insultat datorită indiferenței lor. {PDH 222.2}

Prin Cina cea Mare, Domnul Hristos simboliza binecuvântările oferite prin solia Evangheliei, binecuvântări care nu sunt altceva decât Hristos Însuși. El este pâinea care se coboară din ceruri, și de la El curg izvoarele mântuirii. Solii lui Dumnezeu au vestit iudeilor venirea Mântuitorului, ei au arătat spre Domnul Hristos ca fiind „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". Ioan 1, 29. La capătul rânduit de El, Dumnezeu le-a oferit cel mai mare dar pe care cerul îl putea da — un dar ce nu poate fi prețuit îndeajuns. Iubirea lui

Dumnezeu a dat cel mai costisitor ospăţ, punând la dispoziţie resurse inepuizabile. „Dacă mănâncă cineva pâinea aceasta, va trăi în veac”. Ioan 6, 51. {PDH 222.3}

Dar pentru a accepta invitaţia Evangheliei, ei trebuie să-şi subordoneze interesele lor lumeşti unicului scop şi anume, aceluia de a primi pe Hristos şi neprihănirea Lui. Pentru mântuirea omului, Dumnezeu a dat totul şi El îi cere să aşeze slujirea Lui mai presus de orice consideraţie pământească egoistă. El nu poate accepta o inimă împărţită. Inima care este absorbită de pasiuni firești nu poate fi predată lui Dumnezeu. {PDH 223.1}

Învăţătura este pentru toate timpurile. Noi trebuie să urmăm pe Mielul lui Dumnezeu oriunde merge El. Noi trebuie să alegem călăuzirea Lui, căci tovărăşia Lui valorează mai mult decât tovărăşia prietenilor pământeşti. Domnul spune: „Cine iubeşte pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine”. Matei 10, 37. {PDH 223.2}

În vremea Domnului Hristos, în jurul mesei în familie, atunci când frângeau pâinea zilnică, mulţi repetau cuvintele: „Ferice de acela care va prânzi în Împărăţia lui Dumnezeu”. Dar Domnul Hristos a arătat cât de greu era să se găsească oaspeţi pentru ospăţul pregătit cu un preţ aşa de mare. Cei care ascultau cuvintele Lui erau conştienţi de faptul că ei disprețuiesc invitaţia milei. Pentru ei, averile pământeşti, bogăţiile şi plăcerile erau totul. Ca şi când s-ar fi înţeles cu toţii, fiecare s-a scuzat. {PDH 223.3}

La fel stau lucrurile şi astăzi. Scuzele aduse pentru refuzul de a primi invitaţia la Cina cea Mare acoperă întreaga gamă de scuze aduse astăzi pentru refuzul de a primi invitaţia Evangheliei. Oamenii declară că nu-şi pot primejdui perspectivele lor trecătoare, ascultând de cerinţele Evangheliei. Ei cântăresc interesele lor trecătoare, considerându-le mai de preţ decât cele veşnice. Chiar binecuvântările pe care le-au primit din partea lui Dumnezeu devin o barieră care-i desparte de Creatorul şi Răscumpărătorul lor. Ei nu vor să fie împiedicaţi în scopurile şi planurile lor omeneşti şi ei spun solului iubirii divine: „Du-te, când voi mai avea prilej, te voi chema.” Faptele Apostolilor 24, 25. Alţii invocă greutăţile ce s-ar ivi în legăturile lor sociale dacă ar da ascultare chemării lui Dumnezeu. Ei spun că nu-şi pot permite faptul de a strica armonia legăturilor cu rudele şi cunoştinţele lor. În acest fel ei se dovedesc a fi chiar personajele descrise în parabolă. Cel care a dat cina consideră scuzele neserioase, ca o disprețuire a invitaţiei Sale. {PDH 224.1}

Cel care a spus: „Tocmai acum m-am însurat, şi de aceea nu pot veni”, reprezintă o mare clasă de oameni. Sunt mulţi acei care îngăduie ca soţiile sau soţii lor să-i împiedice de a asculta chemarea lui Dumnezeu. Soţul spune: „Nu pot trăi conform convingerilor mele atâta vreme cât soţia mi se împotriveşte. Influenţa ei ar face imposibil pentru mine acest lucru.” Soţia aude chemarea plină de iubire: „Veniţi, căci iată că toate sunt gata”, şi ea spune „Te rog să mă ierţi. Soţul meu nu vrea să primească invitaţia milei. Eu trebuie să-mi urmez soţul şi de aceea nu pot veni.” Inimile copiilor sunt mişcate. Ei doresc să vină. Dar ei îşi iubesc părinţii, pe tatăl şi pe mama lor, şi deoarece aceştia nu răspund chemării Evangheliei, copiii

gândesc că nu li se poate cere ca ei să răspundă invitației. Ei spun de asemenea: „Scuzați-ne”. {PDH 224.2}

Toți aceștia resping chemarea Mântuitorului, pentru că ei se tem de dezbinările ce ar putea strica unitatea familiei. Ei consideră că refuzând a asculta de Dumnezeu își asigură pacea și prosperitatea familiei, dar aceasta nu este decât o amăgire. Cei care seamănă iubirea de sine, vor secera iubire de sine. Respingând iubirea Domnului Hristos, ei resping de fapt, singurul lucru care putea să dea iubirii omenești curăție și statornicie. Unii ca aceștia nu numai că vor pierde cerul, dar ei nu vor ajunge să aibă adevărata bucurie pentru care au sacrificat cerul. {PDH 225.1}

În parabolă, cel care a dat ospățul, auzind cum s-a răspuns la invitația sa, „s-a mâniat și a zis robului său: «Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi».” {PDH 225.2}

Stăpânul s-a întors de la aceia care au disprețuit bunătatea lui și a invitat o clasă de oameni care nu erau sătuli, care nu aveau case și pământuri. El a invitat pe aceia care erau săraci și flămânzi și care aveau să prețuiască bunurile oferite. „Vameșii și desfrânații”, spunea Domnul Hristos, „merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu”. Matei 21, 31. Oricât ar fi de ticăloase acele specimene omenești, pe care oamenii le disprețuiesc și se îndepărtează de ele, nu sunt nici prea neînsemnate și nici prea decăzute ca să nu fie luate în seamă și iubite de Dumnezeu. Domnul Hristos dorește mult ca ființele omenești împovărate de griji, istovite și oprimate, să vină la El. Hristos dorește nespus de mult să le dea lumina, bucuria, și pacea care nu pot fi găsite în altă parte. Păcătoșii cei mai decăzuți, formează obiectul profundei Lui îndurări și a iubirii Sale pline de căldură. El trimite Duhul Său cel Sfânt care să mijlocească pe lângă ei cu blândețe, căutând să-i atragă la Sine. {PDH 225.3}

Servul care a adus înăuntru pe săraci și pe orbi, a spus stăpânului său: „Stăpâne, s-a făcut cum ai poruncit, și tot mai este loc. Și stăpânul a zis robului: «Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei pe care-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa».” Luca 14, 22-23. Aici, Domnul Hristos arată spre lucrarea Evangheliei săvârșite în afara hotarelor iudaismului, la drumurile și cărările omenirii. {PDH 226.1}

Ascultând de această poruncă, Pavel și Barnaba, au declarat iudeilor: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar fiindcă voi nu-l primiți, și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri. Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus ca să fii Lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.» Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut.” Faptele Apostolilor 13, 46-48. {PDH 226.2}

Solia Evangheliei propovăduită de ucenicii Domnului Hristos vestea prima Sa venire în lume. Ea aducea oamenilor vestea cea bună a mântuirii prin credința în El. Ea arăta de asemenea spre cea de-a doua venire în slavă, ca să mântuiască pe poporul Său și prin

credință și ascultare ea așeza înaintea oamenilor nădejdea de a fi părtași moștenirii sfinților în slavă. Această solie este dată și astăzi oamenilor, și de data aceasta, ea este însoțită de anunțarea faptului că a doua venirea a Domnului Hristos este chiar la uși. Semnele pe care chiar El le-a arătat cu privire la venirea Sa, s-au împlinit, și prin învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, noi putem ști în adevăr că venirea Domnului este chiar la uși. {PDH 226.3}

În cartea Apocalipsei, Ioan profetizează cu privire la proclamarea soliei Evangheliei, chiar înaintea revenirii a doua oară a Domnului Hristos. El a văzut un înger „zburând prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.»” Apocalipsa 14, 6-7. {PDH 227.1}

În profeție, această avertizare cu privire la ziua judecății cu soliile legate de ea, este urmată de venirea Fiului omului pe norii cerului. Vestirea judecății este anunțarea faptului că a doua venire a Domnului Hristos este la uși. Și această proclamare este numită Evanghelia cea veșnică. Astfel, vestirea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos, anunțarea apropierii ei este arătată a fi o parte esențială a soliei Evangheliei. {PDH 227.2}

Biblia declară că în zilele din urmă, oamenii vor fi preocupați de planurile lor lumești, de plăceri și de câștigarea de bani. Ei vor fi orbi față de realitățile veșnice. Domnul Hristos spune că așa „cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” Matei 24, 37-39. {PDH 228.1}

Tot la fel este și astăzi. Oamenii aleargă mereu după vânarea de câștiguri și satisfacerea plăcerilor egoiste, ca și când n-ar fi Dumnezeu, n-ar fi cer, n-ar fi viața veșnică. În zilele lui Noe avertizarea cu privire la venirea potopului a fost dată pentru a trezi pe oameni din stricăciunea lor și a-i chema la pocăință. Tot astfel, solia revenirii în curând a Domnului Hristos este dată cu scopul de a trezi din afundarea lor în lucrurile pământești. Ea este vestită pentru a-i trezi la conștiența realităților veșnice, pentru ca ei să asculte invitația de a veni la ospățul Domnului. {PDH 228.2}

Invitația Evangheliei trebuie dusă lumii întregi — „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi, oricărui norod”. Apocalipsa 14, 6. Ultima solie de avertizare și milă trebuie să lumineze pământul întreg cu slava ei. Ea trebuie să ajungă la toate clasele cu slava ei, bogați sau săraci, la cei de sus sau de jos. „Ieși la drumuri și la garduri” a spus Domnul Hristos, „și silește-i să intre ca să-mi umple casa.” {PDH 228.3}

Lumea piere din lipsă de Evanghelie. Este o foamete după Cuvântul lui Dumnezeu. Puțini sunt aceia care predică Cuvântul neamestecat cu tradiții omenești. Deși oamenii au Biblia în mâinile lor, ei nu primesc binecuvântarea pe care Dumnezeu a așezat-o acolo în ea,

pentru ei. Domnul cheamă pe slujitorii Săi, să ducă solia Sa oamenilor. Cuvântul vieții veșnice trebuie să fie dus acelora care pier în păcatele lor. {PDH 228.4}

În porunca mergeți la drumuri și la garduri, Domnul Hristos a înfățișat lucrarea tuturor acelora pe care El îi cheamă să lucreze în numele Său. Întreaga lume este câmpul de lucru al slujitorilor Domnului Hristos. Întreaga familie omenească este cuprinsă în adunarea lor. Dumnezeu dorește ca Cuvântul harului Său să fie dus la orice ființă. {PDH 229.1}

Într-o mare măsură această lucrare trebuie adusă la îndeplinire printr-o lucrare personală. Aceasta a fost metoda de lucru a Domnului Hristos. Lucrarea Sa a fost în mare măsură adusă la îndeplinire prin convorbiri personale. El avea considerație deosebită chiar și numai pentru un singur ascultător. Adesea, prin acel singur ascultător, solia a fost dusă la mii de persoane. {PDH 229.2}

Noi nu trebuie să așteptăm ca sufletele să vină la noi, trebuie ca noi să le căutăm acolo unde se găsesc ele. Când Cuvântul a fost predicat de la amvon, lucrarea este abia la început. Sunt mulți aceia la care Evanghelia nu va ajunge niciodată, dacă ea nu le este dusă. {PDH 229.3}

Invitația la ospăț a fost mai întâi adresată poporului iudeu, poporul care a fost chemat să stea ca învățători și conducători printre oameni, în ale căror mâini se aflau sulurile profetice care vorbeau despre venirea Domnului Hristos și cărora le erau încredințate serviciile simbolice care prefigurau lucrarea Sa. Dacă preoții și poporul ar fi dat ascultare chemării, ei ar fi trebuit să se unească cu solii Domnului Hristos în a aduce lumii invitația Evangheliei. Adevărul le-a fost dat, pentru ca ei să-l poată transmite mai departe. Când ei au refuzat chemarea, ea a fost dusă celor săraci, schilozi, celor ce șchioapătă și orbilor. Vameșii și păcătoșii au primit invitația. Când chemarea Evangheliei s-a adresat Neamurilor, planul de lucru era același. La început, solia trebuia vestită la drumuri, adică oamenilor care au o parte activă în lucrările acestei lumi, învățătorilor și conducătorilor poporului. {PDH 229.4}

Slujitorii lui Dumnezeu să nu uite lucrul acesta. Pentru păstorii turmei, învățătorilor chemați de Dumnezeu la această lucrare, planul acesta trebuie să fie ca un cuvânt ce trebuie ascultat. Acei care fac parte din societatea înaltă trebuie să fie căutați cu simpatie și cu grijă frățească. Oamenii de afaceri din înalte poziții de încredere, oameni cu mari capacități inventive, științifice, oameni de geniu, învățători ai Evangheliei ale căror minți n-au fost chemate la adevărurile speciale ale acestui timp — aceștia trebuie să fie primii care să audă chemarea. Acestora trebuie să le fie adresată invitația. {PDH 230.1}

Există o lucrare ce trebuie făcută pentru cei bogați. Ei trebuie treziți la conștiența responsabilității lor, ca unii cărora le-au fost încredințate darurile cerurilor. Lor trebuie să li se amintească faptul că ei au să dea socoteală Aceluia care va judeca pe vii și pe morți. Cei bogați au nevoie de munca noastră făcută din iubire și în temere de Dumnezeu. Prea adesea, ei se încred în bogățiile lor, și nu-și dau seama de primejdia în care se află. Ochii minții lor au nevoie să fie atrași la lucrurile cu valoare veșnică. Ei trebuie să recunoască autoritatea

adevăratei bunătăți, care spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară”. Matei 11, 28-30. {PDH 230.2}

Aceia care prin educația , averea sau chemarea lor, se află în poziții înalte sunt foarte rar abordați personal în legătură cu interesele lor sufletești. Mulți lucrători creștini ezită să se apropie de acești oameni. Dar n-ar trebui să fie așa. Dacă un om ar fi în pericol să se înece, n-am sta privind la el cum piere, numai pentru că este un avocat, negustor sau judecător. Dacă am vedea anumite persoane gata să cadă în prăpastie, nu trebuie să ezităm să le facem să se retragă, oricare ar fi poziția sau chemarea lor. Noi nu trebuie să ezităm în a avertiza pe oameni de primejdia în care se află. {PDH 230.3}

Nimeni n-ar trebui neglijat numai pentru aparenta lui înclinare spre cele lumești. Mulți din înalte poziții sociale sunt cu inima împietrită și bolnavi în vanitatea lor. Ei tânjesc după pacea pe care n-o au. În cele mai înalte poziții ale societății, sunt dintre cei care flămânzesc și însetează după mântuire. Mulți ar fi dispuși să fie ajutați, dacă slujitorii lui Dumnezeu i-ar contacta personal, într-un mod foarte amabil, cu o inimă mișcată de dragostea Domnului Hristos. {PDH 231.1}

Succesul soliei Evangheliei nu depinde de vorbiri savante, de mărturii elocvente sau de argumente puternice. El depinde de simplitatea soliei și de adaptarea ei la sufletele care flămânzesc după pâinea vieții. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” — iată dorința sufletului. {PDH 231.2}

La mii de oameni poate fi dusă solia Evangheliei în modul cel mai simplu și mai umil. Oamenii cei mai învățați, aceia care sunt considerați ca fiind cei mai talentați bărbați și femei, sunt adesea reînviorați prin cuvintele simple ale unuia care iubește pe Dumnezeu, și care poate vorbi despre această iubire tot așa de natural ca și omul de lume care vorbește despre lucrurile care-l interesează cel mai mult. {PDH 232.1}

Adesea, cuvintele bine pregătite și studiate nu au decât foarte puțină influență. Dar expresiile cele adevărate, sincere, ale unui fiu sau fiice a lui Dumnezeu, rostite cu o simplitate naturală, au puterea de a desfereca ușor inimile care fuseseră de multă vreme închise față de Hristos și iubirea Lui. {PDH 232.2}

Slujitorii Domnului Hristos nu trebuie să uite că ei nu trebuie să lucreze în propria lor putere. Ei trebuie să se prindă de tronul lui Dumnezeu cu credință în puterea Sa de a mântui. Să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune, și apoi să lucreze cu toate capacitățile pe care Dumnezeu li le-a dat. Duhul Sfânt este dat pentru eficiența lor. Îngerii slujitori vor fi lângă ei ca să miște inimile. {PDH 232.3}

Dacă conducătorii și învățătorii din Ierusalim ar fi primit adevărul adus de Domnul Hristos , ce minunat centru misionar ar fi fost orașul lor! Israeliții apostaziați ar fi fost

reconvertiți. O mare armată s-ar fi strâns pentru Dumnezeu. Și cât de repede ar fi dus ei Evanghelia în toate părțile lumii. Tot astfel acum, dacă oameni cu influență și cu o mare capacitate de a fi folositori, ar putea fi câștigați pentru Hristos, atunci prin ei, ce lucrare s-ar putea face în a ridica pe cei căzuți, de a aduna pe cei împrăștiați, și a răspândi vestea cea bună a mântuirii în lung și-n lat. Chemarea trebuie adresată foarte repede, iar oaspeții să se strângă la masa Domnului. {PDH 232.4}

Dar noi nu trebuie să ne gândim numai la oamenii cei mari și cu multe daruri și să neglijăm pe cei săraci. Domnul sfătuiește pe slujitorii Săi să meargă de asemenea la cei de la drumuri și de la garduri, la cei săraci și umili de pe pământ. În curțile și ulițele marilor orașe, pe drumurile lăturalnice de la țară, sunt familii și persoane — poate că sunt străini într-o țară străină — care n-au legături cu nici o biserică și care, în singurătatea lor, ajung să creadă că Dumnezeu i-a uitat. Ei nu înțeleg ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Mulți sunt cufundați în păcat. Mulți sunt în necazuri. Ei sunt apăsați de suferințe, lipsuri, necredință și descurajare. Boli de toate soiurile, corporale și sufletești, îi macină. Ei doresc foarte mult să găsească o mângâiere a necazurilor lor, iar Satana îi ispitește să o caute în patimi și plăceri care nu aduc decât ruină și moarte. El le oferă succese înșelătoare care se vor dovedi a fi ca cenușa pe buzele lor. Ei își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu satură și munca lor pentru ceea ce nu satisface. {PDH 232.5}

În cei care trec prin asemenea suferință, noi trebuie să vedem pe aceia pe care Domnul Hristos a venit să-i salveze. Invitația pe care El le-o adresează sună: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată.... Ascultați-mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi.” Isaia 55, 1-3. {PDH 233.1}

Dumnezeu a dat o poruncă expresă, cum să ne purtăm cu străinul, cu cei proscriși, cu sufletele nevoiașe care sunt slabe în puterea lor morală. Mulți dintre cei care se pare că sunt cu totul indiferenți față de lucrurile religioase, în inimile lor, tânjesc după odihnă și pace. Deși poate că s-au cufundat destul de adânc în păcat, există totuși posibilitatea de a-i salva. {PDH 233.2}

Slujitorii Domnului Hristos trebuie să-i urmeze exemplul. Mergând din loc în loc, El mângâia pe cei suferinzi, și vindeca pe bolnavi. Apoi le prezenta marile adevăruri ale Împărăției Sale. Aceasta este și lucrarea urmașilor Săi. Alinând suferințele trupului, vom găsi căi pentru a satisface și nevoile sufletului. Putem prezenta pe Mântuitorul cel înălțat și să vorbim despre iubirea Marelui Medic, singurul care are puterea să redea sănătatea. {PDH 233.3}

Să spunem sărmanilor descurajați, care au pornit pe drumuri greșite, că nu trebuie să ajungă la disperare. Deși au greșit și nu și-au clădit un caracter drept, Dumnezeu dorește să le redea bucuria, și anume, bucuria mântuirii Sale. El găsește o mare plăcere în a lua un

material care în aparență nu mai prezintă nici o nădejde, pe aceia prin care a lucrat Satana și să-i facă supuși ai harului Său. Ei se bucură a-i elibera de mânia care va cădea asupra celor neascultători. Spuneți acestora că pentru fiecare suflet există vindecare, există curățire. Există și pentru ei un loc la masa Domnului. El îi așteaptă să le zică bun venit. {PDH 234.1}

Aceia care merg la drumuri și la garduri vor găsi pe alții cu un caracter cu totul diferit și care au nevoie de sprijinul lor. Sunt de asemenea oameni care trăiesc după toată lumina pe care o au, slujind pe Dumnezeu cum știu mai bine. Deși ei își dau seama că pentru ei trebuie făcută o lucrare mult mai mare, decât ar trebui făcută pentru cei din jurul lor. Ei tânjesc după o mai mare cunoaștere a lui Dumnezeu, dar ei de abia au început să zărească licăririle unei lumini mai mari. Ei se roagă cu lacrimi ca Dumnezeu să le trimită acea binecuvântare pe care, prin credință ei o zăresc de departe. În mijlocul nelegiuirilor marilor orașe, multe suflete de acestea se pot găsi. Mulți dintre ei sunt într-o situație foarte umilă, și din această cauză trec neobservați de lume. Sunt mulți aceia despre care nici predicatorii și nici comunitățile nu știu nimic. Dar în locurile umile, pline de mizerie, ei sunt martori ai Domnului. Poate că au avut puțină lumină și tot atât de puține ocazii de a primi o educație creștină, dar în mijlocul goliciunii, a foamei și frigului, ei caută să slujească altora. Administratorii bogatului har al lui Dumnezeu să caute aceste suflete, să le viziteze acasă la ele și cu rugăciune și prin puterea Duhului Sfânt, să slujească nevoilor lor. Studiați Sfânta Scriptură cu ei și rugați-vă împreună cu ei cu acea simplitate pe care o inspiră Duhul Sfânt. Domnul Hristos va da slujitorilor Săi o solie care va fi pentru suflet asemenea pâinii din cer. Binecuvântările prețioase vor fi transmise de la inimă la inimă, de la familie la familie. {PDH 234.2}

Porunca dată în parabolă: „Silește-i să intre”, a fost adesea greșit interpretată. Ea a fost privită ca învățând să forțăm pe oameni să primească Evanghelia. Dar expresia denotă mai degrabă urgența invitației și eficiența motivelor prezentate. Evanghelia nu folosește niciodată forța în a aduce pe păcătoși la Hristos. Solia Sa este: „Voi toți cei însetați, veniți la ape”. Isaia 55, 1. „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!»... Cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Apocalipsa 22, 17. Puterea iubirii și a harului lui Dumnezeu ne constrânge să venim la El. Mântuitorul spune: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” Apocalipsa 3, 20. El nu este îndepărtat de disprețul unora și nici izgonit de amenințări, ci caută mereu pe cei pierduți spunând: „Cum să te dau...?” Osea 11, 8. Deși iubirea Lui poate fi respinsă de inimile împietrite, El se întoarce spunând cu o și mai mare putere: „Iată, Eu stau la ușă și bat”. Puterea cuceritoare a iubirii Sale determină pe păcătoși să vină la El. Aceștia spun Domnului Hristos: „Îndurarea Ta mă face mare”. Psalmii 18, 35. {PDH 235.1}

Domnul Hristos va da slujitorilor Săi aceeași iubire stăruitoare, puternică, pe care chiar El însuși o are în căutarea celor pierduți. Noi nu trebuie numai să spunem: „Veniți!” Sunt unii care aud chemarea, dar urechile lor sunt prea surde ca s-o înțeleagă. Ochii lor sunt prea orbi ca să vadă ceva bun pregătit pentru ei. Mulți își dau seama de marea lor decădere. Ei

spun: „Eu nu sunt vrednic să fiu ajutat, lăsați-mă singur”. Dar lucrătorii nu trebuie să dezarmeze. Cu o iubire plină de duioșie și milă să ne apropiem de cei descurajați și neajutorați. Să le dăm din curajul nostru, din speranța și tăria noastră. Să-i determinăm, prin bunătate, să vină. „Căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc, de alții fie-vă milă....” Iuda 22.23. {PDH 235.2}

Dacă slujitorii lui Dumnezeu vor umbla cu El prin credință, El le va da putere în solia lor. Ei vor fi făcuți în stare să prezinte iubirea Sa, cum și primejdia de a respinge harul lui Dumnezeu, în așa fel încât oamenii vor fi determinați să accepte Evanghelia. Domnul Hristos va face minuni dacă oamenii nu vor face altceva decât partea pe care Dumnezeu le-a dat-o s-o facă. În inimile oamenilor de astăzi trebuie făcută o transformare tot așa de mare cum s-a produs în generațiile trecute. Dintr-un hulitor și un desfrânat, John Bunyan a fost salvat, iar John Newton, dintr-un negustător de sclavi a devenit un vestitor al Mântuitorului înălțat. Și astăzi pot fi salvați dintre oameni, un Bunyan și un Newton. Prin elementele omenești care cooperează cu divinitatea, mulți dintre dezmoșteniții sorții vor fi recâștigați, și la rândul lor vor căuta să lucreze la refacerea chipului lui Dumnezeu în alții. Acei care au avut foarte puține ocazii, care au umblat în rătăcire pentru că n-au cunoscut un drum mai bun, acestora le vor fi aduse razele de lumină. După cum Cuvântul Domnului Hristos adresat lui Zacheu spunea: „Astăzi trebuie să rămân în casa ta” (Luca 19, 5), tot așa va ajunge și la ei Cuvântul, și aceia care se presupunea că sunt păcătoși cu inimile împietrite se vor dovedi că au inimile tot așa de blânde ca și ale copiilor, pentru că Domnul Hristos s-a plecat să se ocupe de ei. Mulți vor ieși din cele mai mari rătăciri și păcate și vor lua locul altora care au avut ocazii și privilegii, dar pe care nu le-au apreciat. Ei vor fi socotiți ca aleși ai lui Dumnezeu deosebiți și scumpi, și când Domnul Hristos va veni în Împărăția Sa, ei vor sta lângă tronul Său. {PDH 236.1}

Dar „luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește”. Evrei 12, 25. Domnul Hristos spunea: „Căci vă spun că nici unul din cei poftiți nu va gusta din cina Mea.” Luca 14, 24. Ei au respins invitația, și nici unul nu va mai fi invitat. Respingând pe Hristos, iudeii își împietreau inima, abandonându-se puterii lui Satana, așa încât va fi imposibil pentru ei să primească harul Său. Tot astfel stau lucrurile și astăzi. Dacă iubirea lui Dumnezeu nu este prețuită și nu ajunge să devină un principiu statornic care să moaie și să supună sufletul, vom fi cu desăvârșire pierduți. Dumnezeu nu poate da pe față o mai mare manifestare a iubirii Sale decât aceea pe care a arătat-o. Dacă iubirea Domnului Hristos nu ne supune inima, atunci nu mai există alte mijloace prin care să putem fi determinați la aceasta. {PDH 236.2}

De fiecare dată când refuzăm a asculta solia harului, ne întărim în necredința noastră. De fiecare dată când nu suntem dispuși a deschide ușa inimii Domnului Hristos, devenim mai puțin și tot mai puțin binevoitori de a asculta de vocea Lui care ne vorbește. În acest fel ne scădem șansa de a răspunde pozitiv la ultimul apel al harului. Să nu se scrie și despre noi așa cum s-a scris despre vechiul Israel: „Efraim s-a lipit de idoli, lăsați-l în pace.” Osea 4, 17.

Domnul Hristos să nu ajungă să plângă din cauza noastră așa cum a plâns asupra Ierusalimului, spunând: „De câte ori am vrut să strâng pe fii tăi, așa cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.” Luca 13, 34-35. {PDH 237.1}

Trăim în timpul când ultima solie de har, ultima invitație, se adresează fiilor oamenilor. Porunca, „ieșiți la drumuri și la garduri”, a ajuns la împlinirea ei finală. Invitația Domnului Hristos va fi dusă la fiecare suflet. Trimișii spun: „Veniți, căci iată că toate sunt gata.” Îngerii cerești lucrează încă împreună cu instrumentele omenești. Duhul Sfânt ne prezintă orice argument pentru a ne convinge să venim la El. Domnul Hristos așteaptă mereu un semn care să-i prevestească faptul că zăvorul a fost dat la o parte și deci ușa inimii se deschide pentru ca El să poată intra. Îngerii așteaptă cu nerăbdare să ducă la cer vestea că un alt păcătos a fost găsit. Oștile cerului așteaptă, fiind gata să atingă corzile harpelor lor și să înalțe un cântec de bucurie pentru faptul că un alt suflet a primit invitația de a veni la ospățul Evangheliei. {PDH 237.2}

Capitolul 19 – Măsura iertării

Capitol bazat pe textele din Matei 18, 21-35.

Apostolul Petru a venit la Domnul Hristos cu întrebarea: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu, când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Rabinii limitau acordarea iertării până la trei ori. Apostolul Petru, îndeplinind — după părerea lui — învățătura Domnului Hristos, a gândit să extindă acordarea iertării până la „șapte ori” numărul desăvârșirii. Dar Domnul Hristos ne-a învățat că nu trebuie să obosim iertând. „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.” {PDH 243.1}

Apoi, El înfățișează adevăratul motiv pe baza căruia iertarea trebuie să fie acordată, cum și primejdia de a nutri un spirit neiertător. Într-o parabolă, El a povestit despre un împărat care a venit să se socotească cu slujbașii care administrau afacerile împărăției sale. Unii dintre acești slujbași au primit o imensă sumă de bani aparținând statului. Pe când împăratul cerceta modul în care aceștia au administrat bunurile ce le-au fost încredințate, înaintea lui a fost adus un om a cărei datorie față de stăpânul său se ridica la imensa sumă de zece mii de talanți. {PDH 243.2}

El n-avea cu ce plăti datoria; conform obiceiului, împăratul a poruncit să fie vândut, cu tot ceea ce avea, ca să plătească datoria. Dar, îngrozit, omul se aruncă la picioarele lui și-l imploră spunându-i: „Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot.” Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. {PDH 244.1}

„Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: «Plătește-mi ce-mi ești dator!» Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: «Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti.» Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: «Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?» Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora.” Matei 18, 23-35. {PDH 244.2}

Această parabolă prezintă detaliile care sunt necesare pentru completarea tabloului, dar care n-au corespondent în semnificația ei spirituală. Atenția nu trebuie să fie atrasă de aceste detalii. Aici sunt ilustrate unele adevăruri mari, și atenția noastră trebuie să fie acordată acestora. {PDH 244.3}

Iertarea acordată de acest împărat reprezintă iertarea divină a tuturor păcatelor. Domnul Hristos este reprezentat prin împăratul, care, plin de milă, a iertat datoria robului său. Păcătosul se află sub condamnarea Legii călcate. El nu se poate mântui singur si, pentru acest motiv, Domnul Hristos a venit în această lume, îmbrăcând divinitatea Sa cu haina naturii noastre omenești, și și-a dat viața Sa, El, cel drept, pentru cel nedrept. El S-a dat pe

Sine pentru păcatele noastre și, fiecărui suflet, El îi oferă, fără bani, sângele Lui aducător de iertare. „La Domnul este îndurare, și la El este belșug de răscumpărare.” Psalmii 130, 7. {PDH 244.4}

Iată motivul în baza căruia noi ar trebui să exercităm milă față de cei păcătoși, ca și noi. „Dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” 1 Ioan 4, 11. „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” Matei 10, 8. {PDH 245.1}

În parabolă, când datornicul s-a rugat să fie păsuit, cu promisiunea: „Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti”, sentința a fost revocată, întreaga datorie a fost iertată și imediat, i s-a oferit ocazia ca să urmeze și el exemplul stăpânului său care l-a iertat. Ieșind de la împărat, el a întâlnit pe un tovarăș al său de slujbă, care îi datora o mică sumă de bani. Lui i se iertase o datorie de zece mii de talanți; datornicul său îi datora numai o sută de lei. Dar el, care a fost tratat cu atâta milă, s-a comportat cu tovarășul său de lucru într-un mod cu totul diferit. Datornicul său a făcut un apel identic cu acela pe care el personal l-a adresat împăratului, dar fără un rezultat asemănător. El, care fusese de curând iertat, n-a avut o inimă plină de milă și iertare. Mila ce i-a fost acordată el n-a dat-o pe față în comportamentul său cu tovarășul lui de lucru. El n-a răspuns rugăminții ce i-a fost adresată de a fi îndurător. Mica sumă de bani ce-i era datorată, era tot ceea ce avea în minte acest slujitor nerecunoscător. El pretindea tot ceea ce gândea el că i se cuvine, și a adus la îndeplinire o sentință asemănătoare aceleia care, în mod așa de binevoitor, fusese anulată în dreptul său. {PDH 245.2}

Cât de mulți, astăzi, dau pe față un spirit asemănător. Când datornicul a cerut stăpânului său milă, el n-avea simțământul real al enormei lui datorii. El nu-și dădea seama de starea lui disperată. El spera să găsească singur o cale de scăpare. „Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti”, spunea el. Tot astfel, sunt foarte mulți aceia care nădăjduiesc ca prin propriile lor fapte să capete favoarea lui Dumnezeu. Ei nu-și dau seama de starea lor deznădăjduită. {PDH 245.3}

Ei nu acceptă harul lui Dumnezeu, ca un dar, fără de plată, ci încearcă să clădească pe îndreptățirea de sine. Inimile lor nu se zdrobesc și nici nu se umilesc din cauza păcatului, iar față de alții sunt severi și neiertători. Comparate cu păcatele fraților lor săvârșite față de ei, propriile lor păcate împotriva lui Dumnezeu, sunt ca zece mii de talanți, față de o sută de lei — aproximativ unu, față de un milion; și totuși, ei îndrăznesc să fie neiertători. {PDH 246.1}

În parabolă, stăpânul a chemat pe datornicul nemilostiv și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine? Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora.” „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” Cine refuză să ierte, își pericliteză astfel propria lui nădejde de a fi iertat. {PDH 247.1}

Dar învățătura din această parabolă n-ar trebui să fie greșit aplicată. Iertarea lui Dumnezeu manifestată față de noi nu ne scutește nicidecum de datoria noastră de a-L asculta. Tot astfel, spiritul de iertare manifestat față de aproapele nostru nu scutește de cerințele unei drepte îndatoriri. În rugăciunea pe care Domnul Hristos a învățat pe ucenici s-o rostească, El spunea: „Și ne iartă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri". Matei 6, 12. Prin aceasta El nu înțelegea faptul că, în vederea iertării păcatelor noastre, noi nu trebuie să cerem de la datornicii noștri ceea ce în mod drept aceștia ne sunt datori. Dar dacă ei nu pot plăti, chiar dacă acesta este rezultatul unei neînțelepte administrări, ei nu trebuie aruncați în închisoare, chinuiți, sau chiar tratați în mod aspru; parabola aceasta nu ne învață să încurajăm indolența. Cuvântul lui Dumnezeu declară că, dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. 2 Tesaloniceni 3, 10. Dumnezeu nu cere celor care muncesc din greu să susțină pe alții în lenevia lor. Irosirea timpului și lipsa eforturilor, iată ceea ce face ca mulți să ajungă în sărăcie și lipsuri. Dacă aceste scăderi nu vor fi corectate de acei care se complac în ele, atunci tot ceea ce s-ar putea face pentru ei, ar fi ca atunci când ai pus o comoară într-un sac rupt, care este numai găuri. Există totuși și o sărăcie, fără ca cel în cauză să fie vinovat, și noi trebuie să avem milă și împreună simțire față de aceștia care sunt mai puțin favorizați. Noi ar trebui să tratăm pe alții, exact așa cum noi înșine, în împrejurări asemănătoare, am dori să fim tratați. {PDH 247.2}

Duhul Sfânt ne îndeamnă prin apostolul Pavel — „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; și în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus." Filipeni 2, 1-5. {PDH 248.1}

Dar păcatul n-ar trebui tratat cu ușurință. Dumnezeu ne-a poruncit să nu suferim răul la fratele nostru. El spune: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l!" Luca 17, 3. Păcatul trebuie să fie numit pe numele lui și trebuie să fie în mod deschis pus înaintea celui ce l-a săvârșit. {PDH 248.2}

În însărcinarea dată lui Timotei, apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, a spus: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura." 2 Timotei 4, 2. Iar lui Tit, el îi scria: „În adevăr ... sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori.... De aceea mustră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință." Tit 1, 10-13. {PDH 248.3}

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii: și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș." Matei 18, 15-17. {PDH 248.4}

Mântuitorul nostru ne învață că problemele de neînțelegeri dintre creștini, trebuie să fie aplanate în biserică. Ele n-ar trebui aduse înaintea acelora care nu se tem de Dumnezeu. Dacă un creștin este nedreptățit de fratele său, acesta să nu se adreseze celor ce nu cred, târându-l la judecată. El să urmeze învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos. În loc de a căuta să se răzbune singur, să salveze pe fratele său. Dumnezeu va ocroti interesele acelora care îl iubesc și se tem de El și, de aceea, cu încredere, noi să încredințăm cazul nostru Lui, care judecă cu dreptate. {PDH 248.5}

Prea adesea, când cineva greșește mereu și mereu și acesta își mărturisește greșeala sa, cel împotriva căruia s-a greșit se simte obosit și consideră că a iertat destul. Dar Mântuitorul ne-a spus deschis cum să ne purtăm cu cel greșit: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l. Și dacă-i pare rău, iartă-l," Luca 17, 3. Să nu-l ții la distanță socotindu-l nevrednic de încrederea ta. Ia seama la tine însuți, „ca să nu fii ispitit și tu." Galateni 6, 1. {PDH 249.1}

Dacă frații tăi greșesc, tu trebuie să-i ierți. Când vin la tine și își recunosc greșeala, tu nu trebuie să zici: „nu cred că sunt destul de umiliți. Nu cred că ei sunt sinceri în mărturisirea lor." Cu ce drept îi judeci ca și când le-ai citi inima? Cuvântul Domnului spune: „Dacă-i pare rău, iartă-l. Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: «Îmi pare rău» — să-l ierți." Luca 17, 3. Și nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte — tot atât de des, de câte ori te iartă Dumnezeu pe tine. {PDH 249.2}

Noi datorăm totul harului fără de plată al lui Dumnezeu. În legământ, harul a consacrat adopțiunea noastră. În lucrarea Mântuitorului nostru, harul a săvârșit răscumpărarea și renașterea noastră, cum și înălțarea noastră la poziția de moștenitori împreună cu Hristos. Harul acesta să fie deci făcut cunoscut și altora. {PDH 250.1}

Nu dați celui greșit nici o ocazie de descurajare. Nu îngăduiți ca o asprime fariseică să rănească pe fratele vostru. Nici un gând amar de batjocoră să nu se ivească în mintea sau inima voastră. Nici o urmă de dispreț să nu se simtă în vocea voastră. Dacă veți rosti un cuvânt de la voi, sau veți lua o atitudine de indiferență, sau veți manifesta un spirit de bănuială sau neîncredere, lucrul acesta ar putea aduce ruina unui suflet. El are nevoie de un frate cu o inimă plină de simpatie ca a Fratelui mai Mare, care să miște inima lui omenească. Faceți-l să simtă mai bine strângerea puternică a unei mâini iubitoare și să audă șoptindu-i-se: „Să ne rugăm." Dumnezeu vă va da la amândoi o bogată experiență. Rugăciunea ne unește laolaltă unul cu celălalt, și cu Dumnezeu. Rugăciunea aduce pe Domnul Hristos alături de noi și dă celui ce stă să cadă, celui apăsat, noi puteri spre a birui lumea, firea și pe cel rău. Rugăciunea îndepărtează atacurile lui Satana. {PDH 250.2}

Când cineva se întoarce de la imperfecțiunile omenești să privească la Hristos, în caracterul acestuia are loc o transformare divină. Spiritul Domnului Hristos lucrând asupra inimii, o face asemenea chipului Său. Să stăruim dar în a înălța pe Hristos. Ochii minții să

fie îndreptați spre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” Ioan 1, 29. Și angajați fiind în această lucrare, să nu uităm că „cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte, și va acoperi o sumedenie de păcate.” Iacov 5, 20. {PDH 250.3}

„Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Matei 6, 15. Nimic nu poate justifica un spirit neiertător. Cel care este neiertător față de ceilalți, demonstrează faptul că el însuși nu este părtaș harului iertător al lui Dumnezeu. Prin iertarea lui Dumnezeu, inima celui greșit este strâns atrasă de inima cea mare a Iubirii Infinite. Fluxul iubirii divine se revarsă în sufletul păcătosului, și de la el, la alții. Mila și îndurarea pe care Domnul Hristos a manifestat-o în propria și prețioasa Sa viață, vor fi văzute în viața acelora care devin părtași harului Său. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Romani 8, 9. Unul ca acesta este înstrăinat de Dumnezeu, apt numai pentru o veșnică separare de El. {PDH 251.1}

Este adevărat că el poate să fi primit cândva iertarea; dar spiritul său nemilos arată faptul că el respinge acum iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. El s-a despărțit de Dumnezeu, și se află în aceeași stare în care se găsea mai înainte de a fi iertat. El a negat pocăința sa, și păcatele sale apasă asupra lui ca și când niciodată nu s-ar fi pocăit de ele. {PDH 251.2}

Dar marea învățătură a parabolei se află în contrastul dintre mila lui Dumnezeu și inima împietrită și nemiloasă a omului; în faptul că mila plină de iertare a lui Dumnezeu trebuie să fie o măsură și pentru noi. „Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” {PDH 251.3}

Noi nu suntem iertați pentru că iertăm, ci CUM IERTĂM! Temeiul pentru orice iertare se află în iubirea nemeritată a lui Dumnezeu; dar, prin atitudinea noastră față de alții, noi dovedim dacă ne-am însușit sau nu această iubire. De aceea, Domnul Hristos spunea: „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” Matei 7, 2. {PDH 251.4}

Capitolul 20 – Un câștig spre pagubă

Capitol bazat pe textele din Luca 12, 13-21.

Domnul Hristos învăța și, ca de obicei, în afară de ucenicii Săi s-au strâns și alții în jurul Său. El vorbea ucenicilor despre întâmplări în care, în curând, aveau să joace și ei partea lor. Ei aveau să vestească pretutindeni adevărurile pe care El li le-a încredințat, din care cauză aveau să ajungă în conflict cu mai marii acestei lumi. Pentru Numele Lui, ei aveau să fie duși în fața instanțelor judecătorești, în fața magistraților și a împăraților. El i-a asigurat de o înțelepciune, pe care nimeni n-o putea tăgădui. Propriile Lui cuvinte, care au mișcat inimile mulțimilor, și care au pus în încurcătură pe înrăiții Lui vrăjmași, au dat mărturie despre puterea Duhului ce se afla în ele, și pe care El a făgăduit-o urmașilor Săi. {PDH 252.1}

Dar erau mulți aceia care doreau harul cerului numai pentru a sluji scopurile lor egoiste. Ei au recunoscut puterea cea minunată a Domnului Hristos în prezentarea adevărului într-o lumină clară. Ei au auzit făgăduința făcută urmașilor Săi, de a le da înțelepciunea de a vorbi înaintea mai marilor și a magistraților. Oare nu va da El puterea Sa și pentru câștiguri lumești? {PDH 252.2}

„Unul din mulțime a zis lui Isus: «Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră.»” Luca 12, 13. Prin Moise, Dumnezeu a dat instrucțiuni privind împărțirea moștenirii. Fiul cel mai mare primea o îndoită parte din averea tatălui (Deuteronom 21, 17), în timp ce frații mai tineri primeau părți egale. Omul acesta gândea că fratele său l-a înșelat în partea de moștenire ce credea că-i revine. Eforturile depuse de el n-au reușit să obțină ceea ce el credea că i se cuvine, dar dacă Domnul Hristos va mijloci, în fine, cu siguranță că va câștiga. El auzise apelul mișcător al Domnului Hristos, cum și solemna denunțare a cărturarilor și Fariseilor. Dacă acestui frate i s-ar putea spune astfel de cuvinte poruncitoare, atunci, el n-ar îndrăzni să refuze să dea partea ce se cuvine fratelui nedreptățit. {PDH 253.1}

În mijlocul sfaturilor solemne pe care Domnul Hristos le-a dat, acest om a dat pe față caracterul său egoist. El a putut aprecia acea capacitate a Domnului Hristos care putea să lucreze pentru promovarea intereselor sale trecătoare; căci adevărurile spirituale nu-și găsiră locul în mintea și inima sa. Ceea ce-l preocupa cu totul era să pună mâna pe moștenire. Isus, împăratul slavei, care era bogat, dar care S-a făcut sărac pentru noi, i-a deschis comoara iubirii divine. Duhul Sfânt mijlocea pe lângă el, ca să devină un moștenitor al unei moșteniri nestricăcioase și neîntinate, care nu se poate vești. 1 Petru 1, 4. El a văzut dovada puterii Domnului Hristos. Acum avea ocazia să vorbească marelui Învățător, și să-și exprime dorința cea mai arzătoare a inimii lui. Dar asemenea omului cu grebla pentru gunoi din alegoria lui Bunyan, ochii săi erau ațintiți numai la cele pământești. El n-a văzut coroana de deasupra capului său. Asemenea lui Simon Magul el a prețuit darul lui Dumnezeu, dar numai ca un mijloc de câștig al celor lumești. {PDH 253.2}

Lucrarea Mântuitorului pe acest pământ se îndrepta cu repeziciune spre încheierea ei. Numai câteva luni îi mai rămăseseră pentru a termina ceea ce venise să facă, și anume, de a stabili Împărăția harului Său. Cu toate acestea, lăcomia omenească ar fi dorit să-l abată de la lucrarea Sa, pentru a se amesteca într-o ceartă privitoare la o bucată de pământ. Dar Domnul Hristos nu era Acela care să Se lase abătut de la lucrarea Sa. Răspunsul Său a fost: „Omule, cine m-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?" Luca 12, 14. {PDH 253.3}

Domnul Hristos ar fi putut spune acestui om tocmai ceea ce era drept să-i spună. El cunoștea realitatea lucrurilor în acest caz; frații erau în ceartă, pentru că amândoi erau lacomi. De fapt, Domnul Hristos le-a spus: „Nu este lucrarea Mea aceea de a da sentințe în neînțelegeri de acest fel." El a venit pentru un alt scop, și anume de a vesti Evanghelia și a trezi astfel pe oameni la înțelegerea realității veșnice. {PDH 254.1}

Modul în care Domnul Hristos a tratat acest caz constituie o lecție pentru toți aceia care lucrează în numele Său. Când El a trimis pe cei doisprezece ucenici, le-a spus: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați." Matei 10, 7.8. Ei n-au fost trimiși ca să rezolve problemele trecătoare ale oamenilor. Lucrarea lor era aceea de a convinge pe oameni să se împace cu Dumnezeu. În această lucrare stătea puterea lor de a aduce binecuvântare omenirii. Singurul remediu pentru păcatele și necazurile oamenilor este Domnul Hristos. Numai Evanghelia harului Său poate vindeca relele de care suferă omenirea. Nedreptatea celor bogați față de cei săraci, ura celor săraci față de cei bogați, își are, de asemenea, rădăcina în egoism, și aceasta poate fi dezrădăcinată numai printr-o supunere față de Domnul Hristos. {PDH 254.2}

Numai El poate da în locul unei inimi egoiste, pline de păcat, o nouă inimă, o inimă plină de iubire. Slujitorii Domnului Hristos să vestească Evanghelia în puterea Duhului Sfânt trimis din ceruri, și să lucreze așa cum a lucrat El spre binele oamenilor. Atunci, astfel de rezultate se vor manifesta în binecuvântarea și înălțarea omenirii, cum este imposibil a se înfăptui prin puterea omenească. {PDH 254.3}

Mântuitorul nostru a lovit la rădăcina răului care chinuia pe omul care a cerut Domnului să intervină, și în toate cazurile asemănătoare, spunând: „Vedeți și feriți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui." Luca 12, 15. {PDH 254.4}

„Și le-a spus pilda aceasta: Țarina unui om bogat rodise mult. Și el se gândea în sine, și zicea: «Ce voi face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele.» Iată, a zis, el, ce voi face; îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele, și voi zice sufletului meu: «Suflete, ai multe bogății strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!» Dar Dumnezeu i-a zis: «Nebunule, chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?» Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu." Luca 12, 16-21. {PDH 255.1}

Prin parabola bogatului nesocotit, Domnul Hristos a înfățișat nebunia acelora care au făcut din lume totul. Acesta a primit tot ce dorea din partea lui Dumnezeu. Soarelui i s-a îngăduit să strălucească asupra ogorului său; căci razele lui cad asupra celor drepți și asupra celor nedrepți. Ploaia cerului a căzut asupra celui rău ca și asupra celui bun. Domnul a făcut ca plantele să crească, și ogoarele să aducă rod îmbelșugat. Bogatul era în încurcătură cu privire la ceea ce avea de făcut cu grânele lui. Hambarele îi erau pline până la refuz, și el nu mai avea unde să pună surplusul recoltei sale. El nu s-a gândit la Dumnezeu, de la care vin toate aceste binecuvântări. El n-a înțeles că Dumnezeu l-a făcut un administrator al bunurilor Sale, pentru ca el să poată ajuta pe cei în nevoie. El avea binecuvântata ocazie de a fi împărțitorul bunurilor lui Dumnezeu, dar el s-a gândit ca ele să servească numai spre propria lui bunăstare. {PDH 256.1}

Situația celor săraci, a orfanilor, a văduvelor, a suferinzilor și a celor în nenorocire, a fost adusă la cunoștința acestui bogat; erau multe locuri în care bunurile lui puteau fi de ajutor. El putea foarte ușor să se elibereze de o parte din prisosul ce-l avea, și multe căminuri ar fi fost scutite de nevoi, mulți, dintre cei care erau flămânzi, ar fi putut fi săturați, mulți dintre cei ce erau goi, îmbrăcați, multe inimi făcute fericite, și ar fi putut răspunde la multe rugăciuni înălțate pentru pâine și îmbrăcăminte, și un cânt de slavă s-ar fi înălțat la ceruri. Domnul a ascultat rugăciunile celor în nevoie și, în bunătatea Sa, El S-a îngrijit de cei săraci. Psalmii 68, 10. O abundență de provizii pentru îndestularea nevoilor multora, au fost date ca o binecuvântare acestui bogat. Dar el și-a închis inima față de strigătul celui în nevoie și a spus slujitorilor săi: „Iată ce voi face: îmi voi strica grânarele, și voi zidi altele mai mari; acolo voi strânge toate roadele și toate bunătățile mele; și voi zice sufletului meu: «Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te.»” {PDH 256.2}

Scopurile urmărite de acest om nu erau mai înalte ca acelea ale animalelor care pier. El trăise ca și când n-ar fi nici un Dumnezeu, nici cer și nici viață viitoare; ca și când tot ceea ce avea erau numai al său, și nu datora nimic nici față de Dumnezeu și nici față de om. Psalmistul descria pe acest bogat atunci când scria: „Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu.»” Psalmii 14, 1. {PDH 257.1}

Acest om a trăit și a plănuit numai pentru el. El vedea acum că viitorul îi era asigurat cu îmbelșugare; pentru el nu mai conta nimic acum decât să strângă recolta și să se bucure de roadele muncii lui. El se considera ca fiind favorizat în comparație cu alții, și se felicita pentru o așa înțeleaptă administrare a bunurilor sale. El se vedea onorat de concetățenii săi, ca fiind un om cu o bună judecată, un cetățean prosper. Căci oamenii te vor lăuda „cu bucuriile pe care și le fac.” Psalmii 49, 18. {PDH 258.1}

Dar „înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 3, 19. În timp ce bogatul privea în viitor la anii de bucurii și plăceri, Domnul avea cu totul alte planuri. Solia veni la acest administrator necredincios; „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi viața.” Iată o cerere pe care banii nu o pot satisface. Bogăția pe care el a

strâns-o nu poate aduce nici măcar o amânare. Ceea ce el s-a străduit ca să adune o viață întreagă, într-un moment s-a dovedit a fi fără de valoare pentru el. „Și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" Întinsele lui ogoare și grânarele pline până la refuz îi vor fi luate din mână. El „strânge la comori, și nu știe cine le va lua." Psalmii 39, 6. {PDH 258.2}

Singurul lucru care i-ar fi acum de folos, nu și l-a asigurat. Trăind numai pentru sine, el a respins acea iubire divină care s-ar fi revărsat în fapte de milă față de oameni. Prin aceasta, el a respins viața. Căci Dumnezeu este iubire și iubirea este viață. Acest om a ales mai degrabă cele pământești, decât cele spirituale, și el trebuia să piară împreună cu cele pământești. „Omul pus în cinste, și fără pricepere, este ca dobitoacele pe care le tai." Psalmii 49, 20. {PDH 258.3}

„Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu." Tabloul este valabil pentru toate timpurile. Putem face planuri pentru binele nostru egoist, putem să adunăm comori, putem construi comori mari și înalte, așa cum au făcut constructorii anticului Babilon; dar nu putem construi un zid atât de înalt, sau o poartă atât de puternică, încât să împiedice pe vestitorii nimicirii. Împăratul Belșațar „a dat un ospăț mare în palatul său", și „au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră." Dar mâna Celui nevăzut a scris pe pereții palatului cuvintele nimicirii, și pașii armatelor vrăjmașe s-au auzit la porțile palatului. „Chiar în noaptea aceea, Belșațar, împăratul Haldeilor, a fost omorât." Daniel 5, 30. {PDH 258.4}

A trăi numai pentru sine, înseamnă a pieri. Lăcomia, dorința de a câștiga numai pentru folos propriu, egoist, desparte sufletul de viață. Este spiritul lui Satana acela de a lua, a acapara, de a strânge pentru sine. Spiritul Domnului Hristos dă, sacrifică totul pentru binele altora! „Și mărturisirea este aceasta: «Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață»." 1 Ioan 5, 11-12. {PDH 259.1}

De aceea, El a spus: „Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul avuției lui." Luca 12, 15. {PDH 259.2}

Capitolul 21 – Omul bogat și săracul Lazăr

Capitol bazat pe textele din Luca 16, 19-31.

În parabola omului bogat și a lui Lazăr, Domnul Hristos a înfățișat faptul că în viața aceasta, oamenii își hotărăsc destinul lor veșnic. În decursul timpului de probă, harul lui Dumnezeu este oferit tuturor. Dar dacă oamenii irosesc ocaziile ce li se oferă în plăceri egoiste, ei își taie singuri legătura lor cu viața veșnică. Nici un alt timp de probă nu le va mai fi acordat. Prin propria lor alegere, între ei și Dumnezeul lor, ei au săpat o prăpastie ce nu se poate trece. {PDH 260.1}

Această parabolă ne înfățișează contrastul dintre cei bogați, care n-au făcut din Dumnezeu sprijinul lor, și cei săraci, care și-au pus toată încrederea în Dumnezeu. Domnul Hristos a arătat că va veni timpul când poziția acestor două clase de oameni se va schimba, fiecare v-a ajunge să trăiască experiența celeilalte. Cei care sunt săraci în bunurile acestei lumi, dar care totuși, s-au încrezut în Dumnezeu, și sunt răbdători în suferință, vor fi, într-o zi, înălțați mai presus de aceia care astăzi dețin cele mai înalte poziții pe care le poate oferi lumea, dar care nu și-au predat viața lui Dumnezeu. {PDH 260.2}

„Era un om bogat”, spunea Domnul Hristos, „care se îmbrăca în porfiră și in subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire. La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu fărâmiturile care cădeau de la masa bogatului.” Luca 16, 19-21. {PDH 260.3}

Omul bogat nu aparținea acelei clase reprezentate prin judecătorul nedrept, care a declarat în mod deschis disprețul său față de Dumnezeu și față de oameni. El pretindea a fi un fiu a lui Avraam. El nu s-a purtat cu asprime față de cerșetor, și nici nu l-a alungat datorită faptului că înfățișarea lui era neplăcută. Dacă acest specimen sărac și dezgustător al neamului omenesc putea fi mângâiat privindu-l cum intra și ieșea pe porți, atunci cel bogat era binevoitor să-l lase să stea acolo. Dar în mod egoist, el era indiferent față de nevoile fratelui său de suferință. {PDH 261.1}

Atunci nu erau spitale în care să fie tratați cei bolnavi. Cei suferinzi și cei în nevoie erau aduși în atenția celor cărora Dumnezeu le-a încredințat bogățiile pentru ca aceștia să se bucure de ajutor și simpatie. Acesta era și cazul cerșetorului și a omului bogat. Lazăr avea mare nevoie să fie ajutat; căci el era fără prieteni, fără cămin, bani sau hrană. Totuși, era lăsat în starea aceasta zi după zi, în timp ce nobilul bogat avea tot ceea ce-i trebuia. Cel căruia îi era foarte ușor să ușureze suferințele semenului său, trăia numai pentru el, așa cum trăiesc și astăzi foarte mulți. {PDH 261.2}

Sunt și astăzi mulți în jurul nostru lipsiți de hrană, goi și fără adăpost. A neglija să dăm din avutul nostru acestor oameni în nevoie, suferinzi, ar însemna să ne încărcăm cu o povară de vinovăție așa de mare, încât ne va fi groază, într-o zi, să stăm în fața ei. Orice lăcomie

este condamnată ca idolatrie. Orice îngăduință egoistă este o ofensă înaintea lui Dumnezeu. {PDH 261.3}

Dumnezeu a făcut din cel bogat un administrator al averii Sale; și era datoria lui aceea de a se îngriji de asemenea cazuri cum era și acela al lui Lazăr. Porunca era: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu toată puterea ta” (Deuteronom 6, 5); și „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuti.” Leviticul 19, 18. {PDH 261.4}

Bogatul era un iudeu, și ca urmare, era cunoscător al poruncii lui Dumnezeu. Dar el a uitat că era răspunzător de felul cum folosea mijloacele și capacitățile sale. Binecuvântările lui Dumnezeu erau din abundență revărsate asupra lui, dar el le folosea în mod egoist, spre slava sa și nicidecum a Creatorului său. Obligația ce o avea de a folosi darurile sale pentru binele și înălțarea omenirii, era în proporție cu belșugul de care se bucura. Aceasta era porunca lui Dumnezeu, dar bogatul nu se gândea la obligația lui față de Dumnezeu. El dădea bani cu împrumut, și pentru ceea ce împrumuta, lua dobândă; dar pentru cele primite cu împrumut de la Dumnezeu el nu plătea nici o dobândă. El avea cunoștințe și talente, dar nu se îngrijea să le facă să sporească. Uitând de faptul că era răspunzător față de Dumnezeu, toate puterile sale și le folosea pentru satisfacerea plăcerilor. Tot ceea ce-l înconjura, nesfârșitele petreceri, laudele și lingușirile prietenilor săi, totul slujea pentru bucuria lui egoistă. Așa de prins era în societatea prietenilor săi, încât a pierdut cu totul simțul responsabilității sale de a coopera cu Dumnezeu în lucrarea milei Sale. El a avut ocazia de a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și de a trăi învățăturile Sale; dar anturajul iubitor de plăceri pe care și l-a ales, îi ocupa atât de mult timp, încât a uitat de Dumnezeu și veșnicie. {PDH 262.1}

A venit însă timpul când s-a produs o schimbare în starea celor doi oameni. Săracul suferise zi de zi, dar a îndurat totul cu răbdare și în tăcere, în cele din urmă a murit și a fost îngropat. Nu s-a găsit nimeni care să plângă pentru el; dar prin răbdarea sa în suferință, el a fost mărturie pentru Hristos, a trecut cu bine cercarea credinței sale, și după moartea sa ne este înfățișat ca fiind purtat de către îngeri și dus în sânul lui Avraam. {PDH 262.2}

Lazăr reprezintă pe cei săraci și suferinzi care cred în Domnul Hristos. Când trâmbița va suna, și toți cei ce sunt în morminte vor auzi vocea Domnului Hristos și vor ieși la viață, ei vor primi atunci răsplata; căci credința lor în Dumnezeu n-a fost numai o teorie, ci o realitate. {PDH 262.3}

„A murit și bogatul, și l-au îngropat. Pe când el era în locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus și a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: «Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.»” Luca 16, 22-24. {PDH 263.1}

În această parabolă, Domnul Hristos întâlnea pe oameni pe propriul lor teren. Învățătura despre starea de conștiență a celor morți, în perioada dintre moartea și învierea lor, era crezută de mulți dintre cei ce ascultau cuvintele Domnului Hristos. Mântuitorul cunoștea ideile lor, și și-a formulat parabola în așa fel, încât să-i învețe adevăruri importante, folosindu-se chiar de preconceputele și greșitele lor convingeri. El a pus în fața ascultătorilor Săi o oglindă, în care ei să se poată vedea în adevărata lor legătură cu Dumnezeu. El a folosit părerile ce existau în mijlocul lor, pentru a evidenția și mai mult adevărul pe care El dorea să-L facă să predomine, mai presus de toate celelalte idei, și anume, că nici un om nu este prețuit după bogăția sa; căci tot ceea ce are, îi aparține numai ca împrumut din partea lui Dumnezeu. Iar o greșită folosire a acestor daruri, îl va așeza cu mult mai prejos decât cel mai sărac și cel mai nenorocit om, care iubește însă pe Dumnezeu și se încrede în El. {PDH 263.2}

Domnul Hristos dorea ca ascultătorii Săi să înțeleagă faptul că este cu neputință ca oamenii să-și asigure mântuirea după moarte. „Fiule”, îi răspunde Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum, aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și voi este o prăpastie mare, așa că cei ce vor să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată.” Luca 16, 25.26. În acest fel, Domnul Hristos a înfățișat cât de zadarnică este speranța acelora care privesc spre un al doilea timp de probă, de har. Viața aceasta este unicul timp ce a fost dat omului spre a se pregăti pentru veșnicie. {PDH 263.3}

Bogatul nu părăsise ideea că este un fiu al lui Avraam, și în deznădejdea lui, el ne este înfățișat ca apelând la el după ajutor. „Părinte Avraame”, se rugă el, „fie-ți milă.” El nu s-a rugat lui Dumnezeu, ci lui Avraam. În acest fel, el a arătat că așează pe Avraam mai presus de Dumnezeu, și că pentru mântuirea sa, el se baza pe legătura lui cu Avraam. Tâlharul de pe cruce se rugă Domnului Hristos; „Doamne, adu-ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta.” Luca 23, 42. Și imediat primi răspunsul: „Adevărat îți spun astăzi (când atârn pe cruce în umilință și suferință), că vei fi cu Mine în Paradis.” Luca 23, 43. Dar bogatul s-a rugat lui Avraam, iar cererea sa n-a fost ascultată. Numai Domnul Hristos este înălțat spre a fi „Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” Faptele Apostolilor 5, 31. Căci, „în nimeni altul nu este mântuire.” Faptele Apostolilor 4, 12. {PDH 263.4}

Bogatul și-a petrecut viața în plăceri și el și-a dat seama prea târziu că nu se îngrijise deloc de viața veșnică. El și-a dat seama de nebunia lui și s-a gândit la frații săi, care ar merge înainte așa cum a mers el, trăind numai pentru plăcerile lor. Atunci adresă rugămintea: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimiți pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci frați, și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin.” Dar „Avraam a răspuns: «Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.» «Nu părinte Avraame» a zis el; «ci dacă se va duce cineva din morți, se vor pocăi.» Și Avraam i-a răspuns: «Dacă nu

ascultă pe Moise și pe proorоci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.»” Luca 16, 27-31. {PDH 264.1}

Când bogatul a cerut noi dovezi pentru frații săi, i s-a spus în mod clar că, chiar dacă li se vor da asemenea dovezi, ei nu s-ar lăsa convinși, n-ar crede. Cererea sa a aruncat o umbră, un blam asupra lui Dumnezeu. Era ca și când bogatul ar fi zis: „Dacă m-ai fi avertizat mai serios, mai categoric, acum n-aș fi aici.” În răspunsul său, la cererea bogatului, Avraam este înfățișat ca spunând: „Frații tăi au fost suficient de mult avertizați. Le-a fost dată lumină, dar ei n-au vrut s-o vadă; le-a fost prezentat adevărul, dar n-au vrut să-l audă”. {PDH 264.2}

„Dacă nu ascultă pe Moise, și pe proorocii săi nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” Aceste cuvinte s-au dovedit a fi adevărate în istoria poporului iudeu. Ultima minune a Domnului Hristos, și care încoronează activitatea Lui, a fost învierea lui Lazăr din Betania, după patru zile de la moartea lui. Iudeilor le-a fost dată această minunată dovadă a divinității Domnului Hristos, dar ei au respins-o. Lazăr s-a sculat din morți și a dat mărturie în mijlocul lor, dar ei și-au împietrit inima față de toate aceste dovezi, și chiar au căutat să-i ia viața. Ioan 12, 9-11. {PDH 265.1}

Legea și profeții sunt mijloacele folosite de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Domnul Hristos a spus ca să ia seama la aceste semne. Dacă nu ascultă de vocea lui Dumnezeu din Cuvântul Său, chiar mărturia dată de cineva înviat din morți, n-ar fi ascultată. {PDH 265.2}

Acei care au ascultat pe Moise și pe profeți, nu vor cere ca Dumnezeu să dea o lumină mai mare decât aceea pe care a dat-o Dumnezeu; dar dacă oamenii leapădă lumina, și nu folosesc ocaziile ce le sunt oferite, unii ca aceștia nu vor auzi, chiar dacă cineva dintre morți ar veni la ei cu o soluție. Ei nu vor fi convinși nici chiar de această dovadă; căci aceia care leapădă Legea și profeții își împietresc în așa măsură inima, încât vor ajunge să respingă orice lumină. {PDH 265.3}

Convorbirea dintre Avraam și cel care fusese cândva bogat este figurativă. Lecția ce trebuie învățată din ea este aceea că fiecărui om îi este dată suficientă lumină pentru îndeplinirea îndatoririlor ce se cer din partea lui. Răspunderea omului este proporțională cu ocaziile și privilegiile sale. Dumnezeu dă fiecăruia suficientă lumină și destul har pentru lucrarea pe care i-a dat-o s-o facă. Dacă omul nu îndeplinește ceea ce lumina cea mică îi arată că este de datoria lui a face, o lumină mai mare nu va face decât să dea la iveală necredincioșia lui, neglijența de a pune la schimbător binecuvântările ce i-au fost date. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari.” Luca 16, 10. Aceia care refuză să fie iluminați de către Moise și profeți și totuși cer să se facă minuni extraordinare, nu vor fi convinși, chiar dacă s-ar împlini cererile lor. {PDH 265.4}

Parabola bogatului și a săracului Lazăr arată cum sunt prețuite în lumea nevăzută cele două clase reprezentate prin acești oameni. Nu este păcat să fii bogat, dacă bogăția nu este strânsă pe căi necinstite. Cel bogat nu este condamnat pentru faptul că are bogății, dar el este condamnat dacă mijloacele ce i-au fost încredințate sunt cheltuite în mod egoist. El ar putea cu mult mai bine să-și depună banii la tronul lui Dumnezeu, folosindu-i spre a face bine. Moartea nu poate aduce sărăcie omului care se dedică căutării comorii veșnice. Dar cel care strânge comori numai pentru el, nu poate lua nimic din comorile sale în ceruri. Unul ca acesta s-a dovedit a fi un administrator necredincios. În timpul vieții el s-a bucurat de cele mai bune lucruri, dar a uitat îndatoririle ce le avea față de Dumnezeu. El a dat greș în a-si strânge o comoară în ceruri. {PDH 266.1}

Bogatul care a avut așa de multe privilegii ne este reprezentat ca unul care ar fi trebuit să-și pună darurile la schimbător, să le cultive, astfel încât faptele sale să ajungă dincolo, ducând cu ele binecuvântări spirituale sporite. Scopul răscumpărării nu este numai acela de a șterge păcatele, ci de a reda omului darurile spirituale ce au fost pierdute din cauza puterii distrugătoare a păcatului. Banii nu pot fi duși în viața cea veșnică; nu este nevoie de ei acolo; ci faptele bune făcute în câștigarea de suflete la Hristos sunt duse în curțile cerești. Dar cei care cheltuiesc în mod egoist darurile lui Dumnezeu, pentru propria lor persoană, lăsând pe semenii lor în nevoie fără ajutor, nefăcând nimic pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu în lume, dezonorează pe Creatorul lor. În dreptul numelui lor, din cărțile cerului, este scris că au jefuit pe Dumnezeu. {PDH 266.2}

Bogatul a avut tot ceea ce se putea procura cu bani, dar el nu poseda bogățiile care ar fi putut să păstreze în bună rânduială socotelile lui cu Dumnezeu. El a trăit ca și când tot ceea ce avea era numai a lui. El a neglijat atât chemarea lui Dumnezeu, cât și strigătul săracilor în suferință. Dar în cele din urmă vine o chemare pe care n-o poate trece cu vederea. O putere pe care n-o poate ignora și căreia nu poate să i se opună îi poruncește să părăsească bunurile asupra cărora el nu mai este administrator. Cel care fusese cândva bogat, este adus la cea mai deznădăjduită sărăcie. Haina îndreptățirii Domnului Hristos, țesută în războiul cerului, nu-l poate acoperi vreodată. Cel care a purtat purpura cea mai scumpă, pânza cea mai fină este acum adus la goliciune. Timpul încercării sale s-a consumat. El n-a adus nimic în lume, și nu poate lua nimic cu el când pleacă din lume. {PDH 267.1}

Domnul Hristos a dat la o parte cortina și a înfățișat acest tablou înaintea preoților și a mai marilor, a cărturarilor și a Fariseilor. Priviți la ei care sunt bogați în bunurile acestei lumi, dar care nu sunt bogați înaintea lui Dumnezeu. Nu vreți să contemplăm această scenă? Ceea ce este foarte prețuit printre oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Domnul Hristos spune: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Marcu 8, 36-37. {PDH 267.2}

O aplicație la națiunea iudaică

Când Domnul Hristos a rostit parabola bogatului și a săracului Lazăr, erau foarte mulți în națiunea iudaică ce se aflau în starea de plâns a celui bogat, folosind bunurile lui Dumnezeu pentru satisfacerea plăcerilor egoiste, pregătindu-se astfel de a auzi sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor.” Daniel 5, 27. Bogatul a fost favorizat cu orice fel de binecuvântări materiale și spirituale, dar el a refuzat să coopereze cu Dumnezeu în folosirea acestor binecuvântări. Tot la fel era și cu națiunea iudaică. Dumnezeu a făcut pe iudei depozitarii adevărurilor sfinte. El i-a numit administratori ai harului Său. El le-a dat orice bunuri materiale și spirituale, și El i-a chemat să împartă și altora aceste binecuvântări. Le-au fost date îndrumări speciale, cu privire la felul cum să se poarte cu frații lor care se aflau în nevoi, sau cu străinii dinăuntrul porții lor, și cu săracii din mijlocul lor. Ei nu trebuia să caute să câștige numai pentru binele lor, ci trebuia să-și aducă aminte de aceia care erau în nevoie și să împartă cu aceștia binecuvântările ce le aveau. Și Dumnezeu a făgăduit să-i binecuvânteze după faptele lor de iubire și milă. Dar, ca și bogatul, ei n-au întins nici o mână de ajutor ca să ușureze nevoile materiale și spirituale ale celor suferinzi. Plin de mândrie, ei se considerau ca fiind poporul ales și favorizat al lui Dumnezeu; și totuși ei nu slujeau și nici nu se închinau lui Dumnezeu. Ei se încredeau în faptul că erau fiii lui Avraam. „Noi suntem sămânța lui Avraam” (Ioan 8, 33), spuneau ei plini de mândrie. Dar când a venit criza, le-a fost arătat faptul că ei se despărțiseră de Dumnezeu, și și-au pus toată încrederea în Avraam, ca și când el ar fi fost Dumnezeu. {PDH 267.3}

Domnul Hristos dorea să facă lumina să lumineze în întunericul minții poporului iudeu. El le-a spus: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, ca om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Așa ceva, Avraam n-a făcut.” Ioan 8, 39-40. {PDH 268.1}

Domnul Hristos n-a recunoscut în relațiile de rudenie nici o virtute mântuitoare. El a învățat că legăturile spirituale sunt mai presus de toate celelalte legături naturale. Iudeii pretindeau a fi descendenți ai lui Avraam; dar nefăcând faptele lui Avraam, ei au dovedit că nu sunt adevărații copii ai acestuia. Numai aceia care se dovedesc a fi, în mod spiritual, în armonie cu Avraam, prin ascultare de vocea lui Dumnezeu, sunt recunoscuți ca adevărați descendenți ai lui Avraam. Deși cerșetorul aparținea unei clase considerate de oameni ca fiind inferioară, Domnul Hristos l-a recunoscut ca pe unul pe care Avraam l-ar considera un prieten foarte apropiat. {PDH 268.2}

Bogatul, deși înconjurat de toate bunătățile vieții, era totuși atât de ignorant, încât el a pus pe Avraam acolo unde ar fi trebuit să fie Dumnezeu. Dacă el ar fi prețuit poziția sa privilegiată și ar fi îngăduit Duhului lui Dumnezeu să-i modeleze mintea și inima, el ar fi avut o poziție cu totul diferită. Tot la fel se prezentau lucrurile și cu națiunea pe care o reprezenta. Dacă ei ar fi răspuns chemării divine, atunci viitorul lor ar fi fost cu totul altul. Ei ar fi dat pe față un adevărat discernământ spiritual. Ei aveau mijloace pe care Dumnezeu le-ar fi înmulțit, făcându-le suficiente pentru binecuvântarea și iluminarea întregii lumi. Dar ei s-au depărtat atât de mult de planurile lui Dumnezeu, încât viața lor era în întregime

pervertită. Ei n-au folosit darurile lor, ca niște administratori ai lui Dumnezeu, în conformitate cu adevărul și dreptatea. Veșnicia n-a intrat în socotelile lor, și rezultatul necredincioșii lor a fost ruina întregii națiuni. {PDH 269.1}

Domnul Hristos știa că la distrugerea Ierusalimului iudeii aveau să-și aducă aminte de avertizările Sale. Și lucrurile s-au petrecut întocmai. Când nenorocirea a venit asupra Ierusalimului, când foametea și suferințele de toate soiurile s-au abătut asupra poporului, ei și-au adus aminte de aceste cuvinte ale Domnului Hristos și au înțeles parabola. Ei au adus suferința asupra lor, datorită neglijenței lor de a face ca lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu să strălucească mai departe în lume. {PDH 269.2}

În zilele din urmă

Scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ sunt zugrăvite în evenimentele de încheiere a istoriei bogatului din parabolă. Acesta pretindea că este fiu al lui Avraam, dar el era despărțit de Avraam printr-o prăpastie de netrecut — un caracter rău format. Avraam a slujit lui Dumnezeu, urmărind cu credincioșie și în deplină ascultare Cuvântul Său. Dar bogatul nu se gândea nici la Dumnezeu și nici la nevoile celor suferinzi. Marea prăpastie existentă între el și Avraam era prăpastia neascultării. {PDH 269.3}

Sunt și astăzi foarte mulți care merg pe același drum. Deși sunt membri ai Bisericii, ei sunt neconvertiți. Ei pot participa la serviciile divine, ei pot cânta cuvintele psalmistului: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!” (Psalmii 42, 1), dar mărturisirea lor este falsă. Ei nu sunt mai îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu de cum este cel mai înrăit păcătos. Cel care caută excitările plăcerilor păcatului, mintea care este plină de dorința de manifestare vanitoasă, nu poate sluji lui Dumnezeu. Asemenea bogatului din parabolă, unul ca acesta nu are nici o înclinație ca să se războiască împotriva plăcerilor firești. El dorește și caută să-și satisfacă plăcerile. El alege atmosfera păcatului. Dar el este răpit de moarte și coboară în mormânt cu caracterul pe care l-a format în timpul vieții, în tovărășia uneltelor lui Satana. În mormânt, el nu mai are nicidecum puterea de a alege ceva, fie bun sau rău; căci în ziua în care cineva moare, pier până și gândurile lui. Psalmii 146, 4; Eclesiastul 9, 5-6. {PDH 270.1}

Când vocea lui Dumnezeu trezește la viață pe cel mort, el va ieși din mormânt cu aceleași pofte și pasiuni, cu aceleași gusturi pe care le-a nutrit în timpul vieții. Dumnezeu nu face nici o minune ca să re-creeze un om, care n-a fost născut din nou atunci când i s-au oferit toate ocaziile și a avut la dispoziție tot ceea ce era necesar pentru aceasta. În timpul vieții sale el n-a găsit nici o plăcere în Dumnezeu și nici în a lucra pentru El. Caracterul său n-a fost în armonie cu Dumnezeu și el nu poate fi fericit în familia cerească. {PDH 270.2}

Există astăzi în lume o clasă de oameni care sunt plini de îndreptățire de sine. Ei nu sunt dedați la îmbuibare, nu sunt beți, nu sunt necredincioși; dar ei doresc să trăiască numai pentru ei, și nu pentru Dumnezeu. El nu se află în gândurile lor; de aceea ei sunt socotiți în rândul celor necredincioși. Dacă ar fi posibil ca ei să intre pe porțile cetății lui Dumnezeu, în

ceruri, ei n-ar avea dreptul la pomul vieții, căci atunci când poruncile lui Dumnezeu au stat înaintea lor cu toate cerințele lor obligatorii, ei au zis: „Nu!”. {PDH 270.3}

Ei n-au slujit lui Dumnezeu aici, de aceea, ei nu vor sluji lui Dumnezeu nici în ceruri. Ei n-ar putea trăi în prezența Lui, și orice alt loc, în afară de cer, ar fi de preferat pentru ei. {PDH 271.1}

A învăța de la Domnul Hristos înseamnă a primi harul Său, care este, de fapt, caracterul Său. Dar cei care nu prețuiesc și nu folosesc ocaziile prețioase și influențele sfinte ce le-au fost oferite aici pe pământ, nu sunt pregătiți a lua parte la închinarea cea curată din ceruri. Caracterele lor nu sunt modelate după Modelul Divin. Prin neglijența lor, ei au creat un abis peste care nimeni și nimic nu poate trece, între ei și cei drepți rămâne „o prăpastie mare.” {PDH 271.2}

Capitolul 22 – A zice și a face

Capitol bazat pe textele din Matei 21, 23-32.

„Un om avea doi feciori și s-a dus la cel dintâi și i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!» «Nu vreau», i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: «Mă duc, Doamne!» Și nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său? Cel dintâi, au răspuns ei". Matei 21, 28-31. {PDH 272.1}

În predica de pe Munte, Domnul Hristos a spus: „Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri." Matei 7, 21. Proba sincerității nu stă în cuvinte, ci în fapte. Domnul Hristos n-a spus nimănui: „Ce spui tu mai mult decât alții?" ci „Ce faceți mai mult decât alții?" Matei 5, 47. (tr. eng.). Aceste cuvinte ale Sale sunt pline de însemnătate: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți." Ioan 13, 17. Cuvintele în sine n-au nici o valoare, dacă ele nu sunt însoțite de fapte corespunzătoare. Aceasta este lecția ce trebuie învățată din parabola celor doi fii. {PDH 272.2}

Această parabolă a fost rostită cu ocazia ultimei vizite a Domnului Hristos la Ierusalim mai înainte de moartea Sa. El izgonise din templu pe cei ce cumpărau și vindeau. Vocea Sa a vorbit inimilor lor cu puterea lui Dumnezeu. Uimiți și îngroziți, ei au ascultat porunca Sa fără nici o scuză și fără să se împotrivească. {PDH 272.3}

Când groaza lor s-a mai domolit, preoții și bătrânii s-au întors la templu și au găsit pe Domnul Hristos vindecând pe cei ce erau bolnavi sau pe moarte. Ei auzeau strigăte de bucurie și cântece de laudă. Chiar în templu, copiii care au fost vindecați având ramuri de palmier în mână, cântau osanale Fiului lui David. Vocile pruncilor aduceau laude la adresa puternicului vindecător. Dar pentru preoți și pentru bătrâni, toate acestea nu erau îndeajuns ca să le înfrângă prejudecata și gelozia. {PDH 273.1}

Ziua următoare, pe când Domnul Hristos învăța în templu, mai marii preoților și bătrânii norodului au venit la El și I-au zis: „Cu ce putere faci Tu lucrurile acestea și cine ți-a dat puterea aceasta?" Matei 21, 23. {PDH 273.2}

Preoții și mai marii norodului aveau dovezi categorice despre puterea Domnului Hristos. Cu ocazia curățirii templului, ei au văzut autoritatea Cerului străfulgerând de pe fața Sa. Și ei n-au putut rezista puterii cu care El vorbea. Din nou, prin faptele Sale minunate de vindecare, El a răspuns întrebării lor. El le-a dat dovada autorității Sale, dovadă ce nu putea fi pusă la îndoială. Dar aceasta nu era dovada pe care o doreau ei. Preoții și mai marii norodului erau foarte interesați în a-L determina pe Domnul Hristos să se declare ca fiind Mesia, pentru ca ei să poată să interpreteze cuvintele și să ridice poporul împotriva Lui. Ei doreau să-I nimicească influența și să-L dea morții. {PDH 273.3}

Domnul Hristos știa că dacă ei nu puteau recunoaște pe Dumnezeu în El, sau nu puteau să vadă în ceea ce El făcea dovada divinității Sale, atunci ei n-ar fi crezut nici chiar propria Sa mărturie cum că El este Hristosul. În răspunsul Său, El a ocolit această problemă în care ei sperau să-L prindă și a întors condamnarea asupra lor. „Vă voi pune și Eu o întrebare" a spus El, și „dacă îmi veți răspunde la ea, vă voi spune și Eu, cu ce putere fac aceste lucruri. Botezul lui Ioan de unde venea? Din cer sau de la oameni." Matei 21, 24-25. {PDH 273.4}

Preoții și conducătorii au rămas foarte încurcați. „Ei vorbeau între ei și ziceau: «Dacă vom răspunde: din cer, ne va spune, atunci de ce nu l-ați crezut? Și dacă vom răspunde: de la oameni, ne temem de norod, pentru că toți socotesc pe Ioan drept prooroc». Atunci au răspuns lui Isus: «Nu știm!» Și El la rândul Lui le-a zis: «Nici Eu nu vă voi spune cu ce putere fac aceste lucruri.»" Matei 21, 25-27. {PDH 274.1}

„Nu știm". Acest răspuns era de fapt o minciună, dar preoții și-au dat seama de situația în care se aflau și au spus o minciună pentru a putea ieși din încurcătură. Ioan Botezătorul a venit mărturisind despre Unul a cărui autoritate ei o puneau acum la îndoială. El arăta spre El atunci când spunea: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!" Ioan 1, 29. El L-a botezat, și după botez în timp ce Domnul Hristos se ruga, cerul s-a deschis și Duhul lui Dumnezeu, asemenea unui porumbel a venit asupra Sa, în timp ce o voce din ceruri s-a auzit spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea." Matei 3, 17. {PDH 274.2}

Aducându-și aminte cum Ioan a spus în repetate rânduri profețiile referitoare la Mesia, aducându-și aminte de scenele de la botezul Domnului Hristos, preoții și conducătorii n-au îndrăznit să spună că botezul lui Ioan era din cer. Dacă recunoșteau pe Ioan ca profet, așa cum de fapt credeau că este, atunci cum mai puteau ei nega mărturia Sa cu privire la faptul că Isus din Nazaret era Fiul lui Dumnezeu? Dar ei nici nu puteau spune că botezul lui Ioan era de la oameni, din cauza norodului, care credea că Ioan este un profet. De aceea ei au spus: „Nu știm". {PDH 274.3}

Apoi, Domnul Hristos a rostit parabola tatălui și a celor doi fii ai săi. Când tatăl a mers la fiul cel dintâi și i-a spus: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea", fiul a răspuns imediat: „Nu vreau". El a refuzat să-l asculte și a apucat pe drumuri și în tovărășii rele. Dar mai pe urmă i-a părut rău, și a ascultat chemarea. {PDH 274.4}

Tatăl a mers la cel de-al doilea fiul cu aceeași poruncă: „Du-te și lucrează astăzi în via mea." Acest fiu a răspuns imediat: „Mă duc Doamne", dar nu s-a dus. {PDH 275.1}

În această parabolă, tatăl reprezintă pe Dumnezeu, via reprezintă biserica. Prin cei doi fii sunt reprezentate cele două clase de oameni. Fiul care a refuzat să asculte porunca, spunând: „Nu vreau", reprezintă pe aceia care trăiesc în fățișă neascultare de Dumnezeu, care nu au pretenții de sfințenie și care refuză în mod deschis să poarte jugul unor restricții și al ascultării pe care Legea lui Dumnezeu le cere. Dar când Evanghelia a ajuns la ei, cuprinsă în

solia lui Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția Cerurilor este aproape”, ei s-au pocăit și și-au mărturisit păcatele. Matei 3, 2. {PDH 275.2}

În fiul care a zis: „Mă duc Doamne” dar nu s-a dus, a fost dat pe față caracterul Fariseilor. Asemenea acestui fiu, conducătorii iudei erau nepocăiți și încrezători în ei. Viața religioasă a națiunii iudaice ajunsese numai o pretenție. Când a fost proclamată Legea pe muntele Sinai, de către vocea lui Dumnezeu, tot poporul s-a legat că o va asculta. Ei au spus: „Mă duc, Doamne”, dar nu s-au dus. Când Domnul Hristos în persoană a venit ca să le înfățișeze principiile Legii, ei L-au respins. Domnul Hristos a dat conducătorilor iudei din timpul Său o bogăție de dovezi despre autoritatea și puterea Sa divină, și cu toate că aceștia erau convinși de acest adevăr, ei n-au vrut să primească aceste dovezi. Domnul Hristos le-a demonstrat că ei continuau să nu creadă, datorită faptului că nu aveau acel spirit care duce la ascultare. Domnul Hristos spusese despre ei: „Și ați desființat astfel Cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre.... Degeaba mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.” Matei 15, 6.9. {PDH 276.1}

În mulțime din fața Domnului Hristos se aflau cărturari și Farisei, preoți și mai mari ai norodului, și după ce a rostit parabola celor doi fii, Domnul Hristos a adresat ascultătorilor Săi întrebarea: „Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” Uitând de ei, Fariseii au răspuns: „Cel dintâi.” Ei au spus acest lucru fără să-și dea seama că în acest fel ei își pronunțau singuri condamnarea. Atunci, de pe buzele Domnului Hristos se auzi sentința „Adevărat vă spun că vameșii și desfrânatele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și desfrânatele l-au crezut, și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” Matei 21, 31-32. {PDH 276.2}

Ioan Botezătorul a venit predicând adevărul, și prin lucrarea predicării lui, păcătoșii se convingeau de vinovăția lor și se pocăiau. Aceștia aveau să meargă în Împărăția Cerurilor mai înaintea acelora care, plini de îndreptățire de sine, s-au împotrivit avertizării solemne ce le-a fost adresată. Vameșii și desfrânatele erau neștiutori, dar acești oameni învățați cunoșteau calea care duce în Paradisul lui Dumnezeu. Adevărul care ar fi trebuit să fie pentru ei un miros de viață spre viață, a devenit un miros de moarte spre moarte. Păcătoșii învederați, care erau dezgustați de ei înșiși, au primit botezul din mâinile lui Ioan, dar acești învățători erau ipocriți. Inimile lor încăpățânate erau obstacole în calea primirii de către ei, a adevărului. Ei s-au opus lucrării convingătoare a Duhului lui Dumnezeu. Ei au refuzat să asculte de poruncile lui Dumnezeu. {PDH 277.1}

Domnul Hristos nu le-a spus: „Voi nu puteți intra în Împărăția cerurilor”, dar El le-a arătat că ceea ce-i împiedică să intre este chiar atitudinea, lucrarea lor. Ușa era încă deschisă pentru acești conducători iudei, invitația le era încă adresată. Hristos dorea să-i vadă convinși de starea lor și convertiți. {PDH 277.2}

Preoții și mai marii lui Israel și-au petrecut viața în ceremonii religioase pe care ei le considerau ca fiind prea sfinte ca să fie legate de ocupațiile de fiecare zi. De aceea viața lor se presupunea că este în totul o viață religioasă. Dar ei îndeplineau ceremoniile lor numai ca să fie văzuți de oameni, ca lumea să-i considere ca niște oameni sfinți și consacrați. În timp ce mărturiseau că ascultă, ei refuzau să dea ascultare de Dumnezeu. Ei nu erau împlinitori ai adevărului pe care ei mărturiseau că învață pe alții. {PDH 278.1}

Despre Ioan Botezătorul, Domnul Hristos a declarat că este unul dintre cei mai mari profeți, și a arătat ascultătorilor Săi că ei avuseseră suficiente dovezi cum că Ioan a fost un sol de la Dumnezeu. Cuvintele predicatorului din pustie aveau putere. El și-a rostit solia în mod hotărât, mustrând păcatele preoților și ale mai marilor norodului, chemându-i să facă fapte vrednice de Împărăția Cerurilor. El le-a atras atenția asupra atitudinii păcătoase de desconsiderare a autorității Tatălui ceresc, manifestată în refuzul lor de a face lucrarea ce le-a fost dată. El n-a făcut nici un compromis cu păcatul și mulți se întorceau de la nelegiuirea lor. {PDH 278.2}

Dacă cele spuse de conducătorii iudei ar fi fost adevărate, atunci ei ar fi trebuit să primească mărturia lui Ioan și ar fi trebuit să primească pe Hristos ca Mesia. Dar ei n-au dat pe față roadele pocăinței și ale neprihănirii. Chiar aceia pe care ei îi disprețuiau se grăbeau, mai înaintea lor, spre Împărăția lui Dumnezeu. {PDH 278.3}

În parabolă, fiul care zicea: „Mă duc, Doamne”, se prezenta pe sine ca fiind credincios și ascultător, dar timpul a fost acela care a dovedit că mărturisirea sa nu era adevărată. Tot astfel, Fariseii se mândreau cu sfințenia lor, dat atunci când aceasta a fost pusă la încercare, s-a văzut că de fapt, ea nu exista. Când interesul lor le dicta, ei prezentau cerințele Legii lui Dumnezeu în mod foarte categoric, rigid, dar atunci când se cerea din partea lor ascultare, prin sofistării foarte iscusite, ei făceau fără efect puterea preceptelor divine. Despre ei Domnul Hristos zicea: „Să nu vă luați după faptele lor, căci ei zic și nu fac.” Matei 23, 3. Ei nu aveau o iubire adevărată față de Dumnezeu sau față de oameni. Dumnezeu i-a chemat să fie conlucrători împreună cu El în lucrarea pe care le-a dat-o Dumnezeu s-o facă, și din cauza nelegiuirii lor, Dumnezeu era gata să Se despartă, să părăsească această națiune neascultătoare. {PDH 278.4}

Îndreptățirea de sine nu este adevărata îndreptățire și aceia care se prind de ea, vor fi lăsați să sufere consecințele unei decepții fatale. Mulți pretind astăzi că ascultă de poruncile lui Dumnezeu, dar ei n-au iubirea lui Dumnezeu în inimile lor, ca de aici să se reverse și asupra altora. Domnul Hristos îi cheamă să se alăture Lui, în lucrarea Sa, de salvare a lumii, dar ei se mulțumesc să spună: „Mă duc, Doamne”. Dar nu se duc. Ei nu conlucrează împreună cu aceia care fac lucrarea lui Dumnezeu. Ei sunt leneși. Asemenea fiului necredincios, ei fac făgăduințe false în fața lui Dumnezeu. Luând asupra lor legământul solemn al bisericii, ei s-au legat să primească și să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, să se dedice slujirii lui Dumnezeu, dar ei nu făceau acest lucru. Ei mărturiseau, pretindeau a fi fii

ai lui Dumnezeu, dar viața lor, în caracterul lor, ei negau această legătură. Ei nu-și supuneau voința lor lui Dumnezeu. Ei trăiau astfel o minciună. {PDH 279.1}

Făgăduința ascultării, se pare că ei o înfăptuiau numai atunci când nu cerea din partea lor nici un sacrificiu, dar atunci când se cerea lepădarea și sacrificiul de sine, când vedeau crucea ce trebuia luată, purtată, ei dădeau înapoi. În acest fel, conștiența datoriei se tocea, dispărea și călcarea conștientă a poruncilor lui Dumnezeu devenea un obicei. Urechea poate că auzea Cuvântul lui Dumnezeu, dar puterea spirituală de percepere, dispăruse. Inima s-a împietrit, iar conștiința ... s-a tocit. {PDH 279.2}

Să nu ne mângâiem cu gândul că dacă nu manifestăm o vrăjmășie deschisă față de Domnul Hristos, noi facem lucrarea Sa. Făcând astfel, ne înșelăm singuri. Reținând ceea ce Dumnezeu ne-a dat să folosim în lucrarea Sa, fie el timp sau mijloace sau orice alt dar pe care El ni l-a dat, noi lucrăm împotriva Lui. {PDH 279.3}

Satana folosește indiferența, indolența celor ce mărturisesc a fi creștini, spre a-și întări forțele și a câștiga suflete de partea sa. Mulți dintre cei care gândesc că deși, nu fac nici o lucrare pentru Hristos, sunt totuși de partea Lui, dau vrăjmașului posibilitatea să câștige teren, și să aibă astfel avantaj. Prin faptul că unii ca aceștia n-au reușit să fie niște conlucrători sârguincioși pentru Dumnezeu, lăsând neîmplinite îndatoririle ce le reveneau, și nerostind cuvântul care trebuia vestit, eu au îngăduit lui Satana să ajungă să aibă control asupra acelora care ar fi putut să fie câștigați pentru Hristos. {PDH 280.1}

Niciodată nu putem fi mântuiți rămânând într-o stare de indolență și inactivitate. Nu poate există o persoană cu adevărat convertită, și totuși să trăiască o viață lipsită de putere și nefolositoare. Nu este posibil să fim târâți în ceruri. Nici un leneș nu va intra acolo. Dacă nu ne străduim să câștigăm intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, dacă nu căutăm să învățăm cu mai mult interes care sunt legile acestei împărății, noi nu suntem potriviți pentru a face parte din ea. Acei care refuză să coopereze cu Dumnezeu pe pământ, nu vor coopera cu El nici în ceruri. Nici nu este bine ca unii ca aceștia să fie luați în ceruri. {PDH 280.2}

Este mai mult speranță pentru vameși și pentru păcătoși, decât pentru aceia care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, dar care refuză să asculte de el. Cel care se vede așa cum este, un păcătos, fără să acopere păcatul, care este conștient de faptul că înaintea lui Dumnezeu, corpul, sufletul și spiritul îi sunt stricate, unul ca acesta se alarmează ca nu cumva să ajungă separat pe veci de Împărăția Cerurilor. El își dă seama de starea lui, de faptul că este bolnav, și caută vindecarea la Marele Medic care a spus: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” Ioan 6, 37. Acestea sunt acele persoane pe care Dumnezeu le poate folosi ca lucrători în via Sa. {PDH 280.3}

Fiul care pentru un timp a refuzat să asculte de porunca tatălui său, n-a fost condamnat de Domnul Hristos, dar nici n-a fost lăudat. Cei care se comportă asemenea primului fiu, refuzând să asculte, n-au nici un merit pentru poziția lor. Faptul că spun deschis ceea ce au de spus, nu trebuie considerat ca fiind o virtute. Sfințirea, prin adevăr și neprihănire, ar

trebui să facă pe cei credincioși martori plini de curaj pentru Hristos, dar așa cum este folosită de păcătos, este o insultă, o sfidare, și nu este departe de a fi o blasfemie la adresa lui Dumnezeu. Faptul că cineva nu este ipocrit, aceasta nu-l face nicidecum a nu fi în realitate un păcătos. Când apelurile Duhului Sfânt ajung la inimă, singura noastră speranță constă în a răspunde neîntârziat acestora. Când vine chemarea: „Du-te astăzi, de lucrează în via mea", nu refuza invitația. „Astăzi dacă auziți glasul, nu vă împietriți inimile." Evrei 4, 7. Este primejdios a amâna hotărârea de a asculta. Poate că n-ai să mai auzi niciodată invitația aceasta. {PDH 280.4}

Și nimeni n-ar trebui să se liniștească la gândul că păcatele cultivate pentru un timp, vor putea fi părăsite repede. Lucrurile nu stau astfel. Fiecare păcat cultivat slăbește caracterul și întărește obiceiul, iar rezultatul este stricăciunea fizică, intelectuală și morală. Poate că vom ajunge să ne pară rău, să ne pocăim de răul pe care l-am făcut, și să ne așezăm picioarele pe drumul cel bun, dar faptul că mintea ne-a fost modelată de rău și că ne-am familiarizat cu el, face foarte dificilă deosebirea dintre ceea ce este drept și ceea ce nu este drept. Prin obiceiurile rele pe care ni le-am format, Satana ne va asalta mereu și mereu. {PDH 281.1}

Prin porunca: „Du-te astăzi de lucrează în via mea", fiecare suflet este supus la proba sincerității. Vor fi oare faptele tot la fel ca și cuvintele? Va folosi oare cel chemat toată cunoștința pe care o are, lucrând cu credincioșie și în mod dezinteresat pentru stăpânul viei? {PDH 281.2}

Apostolul Petru ne sfătuiește cu privire la modul în care trebuie să lucrăm. El spune: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte. De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavia, cu evlavia dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni." 2 Petru 1, 2-7. {PDH 281.3}

Dacă vom cultiva în credincioșie via sufletului nostru, atunci, Dumnezeu ne va face conlucrători împreună cu El. Și nu vom avea de făcut o lucrare numai pentru noi, ci și pentru alții. Asemănând biserica cu o vie, Domnul Hristos n-a vrut să ne învețe că trebuie să ne limităm simpatiile și lucrarea numai la cei ai noștri. Via Domnului trebuie lărgită. El dorește ca ea să se extindă pe toată suprafața pământului. Primind învățătura și harul lui Dumnezeu, noi ar trebui să împărtășim și altora cunoștința despre felul în care trebuie să ne îngrijim de „plantele" cele prețioase. În acest fel noi putem extinde via Domnului. Dumnezeu așteaptă să vadă la noi dovada credinței, iubirii și răbdării noastre. El se uită să vadă dacă noi folosim orice ocazie și orice dar pe care-l avem, spre a deveni lucrători încercați în via Sa de pe pământ, pentru ca să putem intra astfel în Paradisul lui Dumnezeu,

acel cămin — Edenul — din care Adam și Eva au fost îndepărtați, scoși afară, datorită păcatului lor. {PDH 282.1}

Legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este aceea a unui tată față de copiii săi. Și El este îndreptățit să pretindă de la noi o lucrare plină de credincioșie. Să privim la viața Domnului Hristos. Stând în fruntea omenirii, slujind Tatălui Său, este un exemplu a ceea ce ar trebui să fie orice fiu. Ascultarea pe care Domnul Hristos a manifestat-o, este ascultarea pe care Dumnezeu o cere astăzi de la fiecare ființă omenească. El a slujit Tatălui Său din iubire, de bună voie și în deplină libertate. „Vreau (îmi place) să fac voia Ta Dumnezeule", declara El, „Și Legea Ta este în fundul inimii Mele". Psalmii 40, 8. Nici un sacrificiu n-a fost considerat prea greu pentru Domnul Hristos, pentru a împlini lucrarea pe care El, a venit s-o facă. La vârsta de doisprezece ani El, spunea: „Oare

nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?" Luca 2, 49. El a auzit chemarea și a început să lucreze. „Mâncare Mea", spunea El, „este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Sa." Ioan 4, 34. {PDH 283.2}

În acest fel noi trebuie să lucrăm pentru Dumnezeu. Numai aceia slujesc lui Dumnezeu care dau pe față cea mai desăvârșită ascultare. Toți cei ce vor fi fii și fiice ale lui Dumnezeu, trebuie să se dovedească a fi conlucrători cu Dumnezeu, cu Domnul Hristos și cu îngerii cerești. Aceasta este proba ce stă în fața tuturor. Despre cei ce-L slujesc cu credincioșie, Domnul spune: „Ei vor fi ai Mei.... Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea grijă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește." Maleahi 3, 17. {PDH 283.1}

Scopul cel mare al lui Dumnezeu în desfășurarea lucrării providenței Sale este acela de a încerca pe oameni, de a le da ocazia să-și dezvolte caracterul. În acest fel el îi pune la încercare să vadă dacă sunt ascultători sau nu de poruncile Sale. Faptele cele bune nu cumpără iubirea lui Dumnezeu, dar ele dovedesc că noi avem această iubire. Dacă ne supunem voința lui Dumnezeu, atunci nu vom lucra pentru a câștiga iubirea lui Dumnezeu. Asemenea unui dar, iubirea Sa va fi primită în suflet, și din iubire pentru El, noi ne vom găsi plăcerea în a asculta de poruncile Lui. {PDH 283.2}

În lume sunt numai două clase și numai aceste două clase vor fi recunoscute la judecată și anume — aceia care calcă în picioare Legea lui Dumnezeu și aceia care ascultă de ea. Domnul Hristos ne înfățișează și mijlocul de testare prin care să dovedim loialitatea sau neloialitatea noastră față de El. „Dacă Mă iubiți", spunea El, „veți păzi poruncile Mele.... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu, Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.... Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis." „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui." Ioan 14, 15-24, 15, 10. {PDH 283.3}

Capitolul 23 – Via Domnului

Capitol bazat pe textele din Matei 21, 33-44.

Poporul iudeu

Parabola celor doi fii a fost urmată de parabola viei. În prima parabolă, Domnul Hristos a așezat în fața învățătorilor iudei importanța ascultării. În a doua parabolă, El a îndreptat atenția spre bogatele binecuvântări revărsate asupra poporului Israel și, făcând astfel, El prezintă cerința lui Dumnezeu ca ei să asculte. El le-a înfățișat scopul glorios urmărit de Dumnezeu și care, prin ascultare ei ar putea să-l împlinească. Dând la o parte cortina viitorului, El le-a arătat cum că, datorită neîmplinirii scopului Său cu ei, întreaga națiune pierde binecuvântarea Sa, aducând ruină asupra lor. {PDH 284.1}

„Era un om, un gospodar", a spus Domnul Hristos, „care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri și a plecat în altă țară." Matei 21, 33. {PDH 284.2}

Profetul Isaia ne dă și el o descriere a acestei vii: „Voi cânta Prea Iubitului meu despre via Lui. Prea Iubitul meu avea o vie, pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejdea că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbateci." Isaia 5, 1-2. {PDH 284.3}

Gospodarul a ales din pustie o bucată de pământ, a împrejmuit-o cu un gard, a curățat locul, l-a arat și l-a plantat cu vițele cele mai alese, așteptând o recoltă bogată. De la această bucată de pământ, prin faptul că era superioară față de întinderea de pământ ce era necultivată, gospodarul aștepta să-i facă cinste, înfățișând rezultatele grijii și a muncii sale depuse pentru cultivarea ei. Tot la fel, Dumnezeu a ales din lumea aceasta un popor, care să fie pregătit și educat de Domnul Hristos. Profetul spune că „Via Domnului oștirilor este casa lui Israel și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea." Isaia 5, 7. Asupra acestui popor Dumnezeu a revărsat mari privilegii, binecuvântându-l nespus din abundența bunătății Sale. Și El aștepta de la ei să-L onoreze, aducând roade. Ei trebuie să reprezinte în viața lor principiile Împărăției Sale. În mijlocul unei lumi căzute în păcat, stricate, ei trebuia să reprezinte caracterul lui Dumnezeu. {PDH 285.1}

Ca vie a Domnului, ei trebuia să aducă roade cu totul diferite de cel ale națiunilor păgâne înconjurătoare. Aceste popoare idolatre s-au dedat cu totul înfăptuirii nelegiuirii. Violența și crima, lăcomia, opresiunea și cele mai degradante practici erau practicate fără nici o reținere. Nedreptatea, degradarea și mizeria erau roadele acestui pom corupt. Într-un contrast vădit cu acestea, ar fi trebuit să fie roadele pe care via plantată de Dumnezeu trebuia să le aducă. {PDH 285.2}

A fost privilegiul națiunii iudaice, acela de a reprezenta caracterul lui Dumnezeu așa cum a fost el descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta", Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea." Exod 33, 18-l9. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegile, răzvrătirea și păcatul." Exod 34, 6-7. Acesta este rodul pe care Dumnezeu dorea ca poporul Său să-l aducă. În curățirea caracterului lor și în sfințenia vieții lor, în mila, bunătatea și împreuna lor simțire, ei trebuiau să arate că „Legea lui Dumnezeu este desăvârșită și înviorează sufletul." Psalmii 19, 7. {PDH 285.3}

A fost scopul lui Dumnezeu acela, ca prin națiunea iudaică, să împartă tuturor oamenilor bogate binecuvântări. Prin poporul Israel, trebuia să fie pregătită calea pentru difuzarea luminii Sale, lumii întregi. Națiunile pământului, datorită practicării unor obiceiuri corupte, au pierdut cunoașterea de Dumnezeu. Și totuși, Dumnezeu în mila Sa nu i-a nimicit. El și-a propus să le ofere ocazia de a-L cunoaște prin Biserica Sa. El a stabilit ca principiile descoperite prin poporul Său, să fie mijloacele prin care să se restaureze în om, chipul moral al lui Dumnezeu. {PDH 286.1}

Pentru împlinirea acestui scop, Dumnezeu a chemat pe Avraam să iasă din mijlocul rudeniilor lui idolatre, cerându-i să locuiască în țara Cananului. „Voi face din tine un neam mare", a spus El, „și te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare." Geneza 12, 2. {PDH 286.2}

Urmașii lui Avraam, Iacov și cei ce au urmat după ei au fost duși în Egipt, pentru ca, în mijlocul acelei națiuni mari și nelegiuite, ei să poată da pe față, să poată trăi principiile Împărăției lui Dumnezeu. Integritatea lui Iosif, cum și lucrarea lui minunată de a păstra viața întregului popor egiptean, au fost o reprezentare a vieții Domnul Hristos. Moise și mulți alții au mărturisit pe Dumnezeu. {PDH 286.3}

Scoțând pe Israel din Egipt, Dumnezeu și-a manifestat din nou puterea și mila Sa. Lucrările Sale minunate săvârșite pentru eliberarea lor din robie, purtarea Lui cu ei în tot timpul călătoriei lor prin pustie, n-au fost numai pentru binele și folosul lor. Ei trebuia să fie o pildă pentru națiunile înconjurătoare. Domnul S-a descoperit pe Sine ca fiind un Dumnezeu mai presus de orice autoritate și personalitate omenească. Semnele și minunile pe care le-a făcut spre folosul Său au demonstrat puterea pe care El o avea asupra naturii și de asemenea, asupra celor mai mari dintre aceia care se închinau naturii. Domnul a trecut prin mândrul Egipt, așa cum va trece pe acest pământ în ultimele zile ale istoriei lui. Cu foc și furtună, cutremur și moarte, marele EU SUNT, și-a răscumpărat poporul. El i-a scos din țara robiei. El i-a condus prin „aceea pustie mare și grozavă, unde erau șerpi înfocați și scorpioni." Deuteronomul 8, 15. El a scos pentru ei apă din stâncă și i-a hrănit cu „grâu din cer." Psalmii 78, 24. Căci, spunea Moise, „partea Domnului este poporul lui. Iacov este partea Lui de moștenire. El i-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete

înfricoșătoare, l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și-i poartă pe penele lui. Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El." Deuteronomul 32, 9-12. Astfel El i-a adus la Sine, ca ei să poată locui la umbra Celui Atotputernic. {PDH 286.4}

Domnul Hristos a fost Conducătorul copiilor lui Israel, în timpul pribegiei lor prin pustie. El i-a condus ziua prin stâlpul de nor și noaptea prin stâlpul de foc. El i-a ocrotit de primejdiile din pustie, și I-a dus în țara făgăduinței. În văzul tuturor popoarelor care nu recunoșteau pe Dumnezeu, El a așezat pe Israel ca proprietate a Sa, via Domnului. {PDH 287.1}

Acestui popor i-a fost încredințat Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost înconjurați, îngrădiți de preceptele Legii Sale, de principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii, trebuia să constituie protecția lor, căci i-ar fi salvat ca să nu se nimicească singuri prin practici păcătoase. Și asemenea turnului din mijlocul viei, Dumnezeu a așezat templul Său cel sfânt în mijlocul țării. {PDH 287.2}

Domnul Hristos era Învățătorul lor. Așa cum El a fost cu ei în pustie, tot astfel El încă avea să fie Învățătorul și Călăuzitorul lor. În Sanctuar și în Templu, slava Sa se manifesta în sfânta șechină de deasupra milostivitorului. Pentru ei, El totdeauna manifesta bogăția iubirii și răbdării Sale. {PDH 288.1}

Dumnezeu dorea să facă din poporul Său, Israel, o pricină de slavă și de laudă. Lor le-a fost dată plinătatea binecuvântărilor spirituale. Dumnezeu n-a reținut de la ei nimic care să-i ajute la formarea caracterului, care să-i facă reprezentanți ai Săi. {PDH 288.2}

Ascultarea de Legea lui Dumnezeu i-ar fi dus la o uimitoare prosperitate în comparație cu națiunile pământului. El, care putea să le dea înțelepciune și iscusință în toate lucrările dificile, putea fi, în continuare, Învățătorul lor și putea să-i înnobileze, să-i înalțe prin ascultarea de Legea Sa. Dacă rămâneau ascultători, ei ar fi fost ocrotiți de bolile ce bântuiau în celelalte națiuni și ar fi fost binecuvântați cu o deosebită vigoare intelectuală. Slava lui Dumnezeu, maiestatea și puterea Sa, aveau să fie descoperite în întreaga lor prosperitate. Ei aveau să fie o împărăție de preoți și conducători. Dumnezeu le-a dat tot ceea ce le era necesar pentru a ajunge națiunea cea mai mare de pe pământ. {PDH 288.3}

În modul cel mai hotărât, Domnul Hristos — prin Moise — a așezat înaintea lor scopul lui Dumnezeu cu ei, făcându-i să înțeleagă în mod clar condițiile prosperității lor. „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău", spunea El; „Domnul Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.... Să știi dar că Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și își ține legământul până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui.... De aceea păzește poruncile, legile și rânduielile pe care ți le dau azi, și împlinește-le. Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul, Dumnezeul tău, va

ține față de tine jurământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi. El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; va binecuvânta rodul tău și rodul pământului tău, grâul tău, mustul și undelemnul tău, rodul cirezilor tale de vite și rodul turmelor tale de oi, în țara pe care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele.... Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ti va trimite nici una din acele molime rele din Egipt pe care le cunoști." Deuteronomul 7, 6.9, 11-15. {PDH 288.4}

Dacă ei ar fi păzit poruncile Sale, Dumnezeu a făgăduit că le va da cel mai bun grâu, și le va scoate miere din stâncă. El le-ar fi dat o viață lungă, arătându-le mântuirea Lui. {PDH 289.1}

Adam și Eva, prin neascultarea de Dumnezeu, au pierdut Edenul, iar datorită păcatului, pământul întreg a ajuns sub blestem. Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi urmat sfaturile sale, atunci pământului lor i-ar fi fost redate fertilitatea și frumusețea. Dumnezeu, în mod personal, le-a dat instrucțiuni în legătură cu lucrarea pământului și ei trebuia să colaboreze cu El în restaurarea lui. Astfel, țara întreagă, sub controlul lui Dumnezeu, ar fi devenit o pildă a adevărului spiritual. După cum ascultând de legile Sale naturale, pământul trebuie să producă comorile sale, tot astfel, ascultarea de legile Sale morale face ca inimile oamenilor să reflecte atributele caracterului Său. Chiar și păgânii vor recunoaște superioritatea acelora care se închină viului Dumnezeu. {PDH 289.2}

„Iată" zicea Moise, „v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!» Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum aveam noi pe Domnul, Dumnezeul nostru ori de câte ori îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?" Deuteronomul 4, 5-8. {PDH 289.3}

Copiii lui Israel trebuia să ocupe tot teritoriul pe care Dumnezeu i l-a dat. Națiunile acelea care au refuzat să se închine și să slujească adevăratului Dumnezeu, trebuia să fie deposedate de tot ceea ce aveau. Era însă scopul lui Dumnezeu acela ca, prin descoperirea caracterului Său, de către poporul Israel, oamenii să fie atrași spre El. Invitația Evangheliei trebuia să fie dusă lumii întregi. Prin învățătura transmisă din serviciul jertfelor, Domnul Hristos trebuia să fie înălțat înaintea popoarelor și toți aceia, care aveau să privească la El, aveau să trăiască. Toți aceia care, asemenea lui Rahab, canaanita și lui Rut moabita, s-au întors de la idolatria lor, la adorarea adevăratului Dumnezeu, trebuia să se alăture poporului ales al lui Dumnezeu. Pe măsură ce numărul poporului Israel creștea, ei trebuia să-și lărgească granițele, până când împărăția lor avea să cuprindă întreaga lume. {PDH 290.1}

Dumnezeu a dorit să aducă pe toți oamenii sub conducerea Lui plină de milă. El a dorit ca pământul să fie plin de bucurie și pace. El a creat pe om pentru fericire și dorește foarte mult să umple inimile oamenilor cu pacea cerului. El dorește ca familiile de aici de jos, de pe pământ, să fie un simbol al marii familii de sus, din ceruri. {PDH 290.2}

Dar Israel n-a împlinit dorința, scopul lui Dumnezeu. Domnul declară: „Te sădisem ca o vie minunată și de cel mai bun soi: cum te-ai schimbat și te-ai prefăcut într-o coardă de viță sălbatică?" Ieremia 2, 21. „Israel era o vie mănoasă, care făcea multe roade. Cu cât roadele sale erau mai multe, cu atât mai multe altare a zidit; cu cât îi propășea țara, cu atât înfrumusețea stâlpii idolești." Osea 10, 1. „Acum dar — zice Domnul — locuitori ai Israelului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce aș mai putea face viei Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățată, nici săpată, spini și mărăcini vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai plouă peste ea. Căci.... El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate, și când colo, iată strigăte de apărare." Isaia 5, 3-7. {PDH 290.3}

Prin Moise, Domnul a pus înaintea poporului Său rezultatul necredincioșiei lor. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă singuri de vița lui Dumnezeu, iar binecuvântarea Lui nu mai putea veni asupra lor. „Vezi", spunea Moise „să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care ți le dau azi, Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui în case frumoase, când vei vedea înmulțindu-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău.... Vezi să nu zici în inima ta: tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.... Dacă vei uita pe Domnul, Dumnezeul tău și vei merge după alți dumnezei, dacă le vei sluji și te vei închina înaintea lor, vă spun hotărât azi că veți muri. Veți pieri ca și neamurile pe care le-a pierdut Domnul dinaintea voastră, pentru că nu veți asculta glasul Domnului, Dumnezeului vostru." Deuteronomul 8, 11-14.17.19.20. {PDH 291.1}

Avertizarea n-a fost luată în seamă de către poporul Israel. Ei au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanți ai Săi. Binecuvântarea pe care ei au primit-o, n-a adus lumii nici o binecuvântare. Toate avantajele lor au fost folosite pentru propria lor înălțare. Ei au jefuit pe Dumnezeu de slujirea pe care El o cerea de la ei și au jefuit pe aproapele lor de călăuzire religioasă și de exemplu sfânt. Ca și locuitorii lumii antediluviene, ei au urmat după întocmirea gândurilor din inimile lor rele. Astfel, ei au făcut ca lucrurile sfinte să apară ca o farsă spunând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului" (Ieremia 7, 4), în vreme ce în același timp ei reprezentau în mod greșit caracterul lui Dumnezeu, dezonorând numele Său și pângărind sanctuarul Său. {PDH 291.2}

Gospodarii, care fuseseră așezați să aibă grijă de via Domnului, au fost necredincioși față de lucrarea ce le-a fost încredințată. Preoții și învățătorii n-au fost credincioși în a învăța poporul. Ei n-au înălțat înaintea lor bunătatea și mila lui Dumnezeu, cum și dreptul Său la iubire și slujirea lor. Acești gospodari au urmărit numai propria lor slavă. Ei au dorit numai să-și însușească roadele viei. Preocuparea lor era aceea de a atrage asupra lor atenția și onoarea. {PDH 292.1}

Vinovăția acestor conducători ai poporului Israel nu se asemănă cu vina unui păcătos obișnuit. Acești oameni se aflau sub cea mai solemnă obligație față de Dumnezeu. Ei s-au angajat să învețe pe alții un „așa zice Domnul” și în viața lor de flecare zi, să practice o strictă ascultare. În loc de a face lucrul acesta, ei falsificau Scripturile. Ei puneau asupra oamenilor sarcini grele, impunându-le ceremonii legate de fiecare pas sau fază a vieții. Poporul trăia într-o continuă neliniște, căci ei nu puteau să împlinească toate cerințele impuse de rabini. Văzând imposibilitatea păzirii poruncilor făcute și impuse de oameni, ei deveneau nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu. {PDH 292.2}

Domnul a învățat pe poporul Său, că El era Stăpânul viei și că tot ceea ce ei aveau le era dat în păstrare și administrare, spre a fi folosite pentru El în slujba Lui. Dar preoții și mai marii norodului nu îndeplineau lucrarea slujbei lor sfinte conștienți că mânuiau bunurile lui Dumnezeu. Ei îl jefuiau în mod sistematic de resursele ce le-au fost încredințate pentru înaintarea lucrării Sale. Lăcomia și dorința lor avidă după câștig au făcut ca ei să fie disprețuiți chiar de către păgâni. În acest fel, Neamurilor li s-a dat ocazia să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile împărăției Sale. {PDH 292.3}

Dumnezeu se poartă cu poporul Său cu o inimă de părinte. El apelează la ei acordându-le mila sa, sau retrăgând de la ei mila Sa. În mod răbdător, El le înfățișează păcatele lor și în îndelunga Lui răbdare, așteaptă ca ei să recunoască acest lucru. Profeții și solii cerești au fost trimiși ca să înfățișeze acestor gospodari cerințele lui Dumnezeu; dar în loc ca aceștia să fie bine primiți, au fost tratați ca niște vrăjmași. Vierii i-au persecutat și i-au omorât. Dumnezeu a trimis și alți soli, dar au fost tratați la fel ca și primii, numai că vierii au dat pe față o ură mai mare, mai categorică. {PDH 293.1}

Ca o ultimă încercare, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, spunând: „Vor primi cu cinste pe Fiul Meu.” Dar împotrivirea lor i-a făcut răzbunători și au zis între ei: „Iată moștenitorul; veniți să-L omorâm și să punem stăpânire pe moșia lui.” Atunci, vom fi lăsați să ne bucurăm în pace de vie, și să facem ce vrem cu roadele ei. {PDH 293.2}

Conducătorii iudei nu iubeau pe Dumnezeu; de aceea, ei s-au îndepărtat de El, și au respins toate eforturile oferite Lui pentru o rezolvare dreaptă a problemei. Domnul Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, a venit ca să revendice cele ce se cuveneau de drept Stăpânului viei; dar vierii L-au tratat cu un vădit dispreț, spunând: „Nu vrem ca acest om să domnească peste noi.” Ei invidiau frumusețea de caracter a Domnului Hristos. Felul Său de a învăța era cu mult superior celui al lor, și se temeau de succesul Lui. El i-a mustrat și le-a

demascat ipocrizia, arătându-le care va fi rezultatul sigur al căii lor. Faptul acesta i-a făcut furioși. Ei sufereau mustrările pe care nu le puteau aduce la tăcere. Ei urau nivelul înalt al neprihănirii pe care Domnul Hristos o prezenta mereu. Ei și-au dat seama că învățăturile Sale îi plasa acolo unde egoismul lor era demascat și s-au hotărât să-L omoare. Ei urau exemplul Lui de credincioșie, sfințenia și înalta Lui spiritualitate manifestate în tot ceea ce El făcea. Întreaga Lui viață era un reproș față de egoismul lor și când timpul probei finale a venit, proba care de fapt însemna ascultare și viață veșnică, sau neascultare și moarte veșnică, ei au respins pe Sfântul lui Israel. Când li s-a cerut să aleagă între Hristos și Baraba ei au strigat: „Slobozește-ne pe Baraba." Luca 23, 18. Și când Pilat a întrebat: „Dar ce să fac cu Isus", ei au strigat cu furie: „Să fie răstignit." Matei 27, 22. „Să răstignesc pe Împăratul vostru?" a întrebat Pilat și preoții și mai marii norodului au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul." Ioan 19, 15. Când Pilat si-a spălat mâinile zicând: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia", preoții s-au alăturat norodului neștiutor declarând cu putere: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri." Matei 27, 24-25. {PDH 293.3}

În acest fel, conducătorii iudei au ales. Hotărârea lor a fost înregistrată în cartea pe care apostolul Ioan a văzut-o în mâna Aceluia care stătea pe tron, carte pe care nici un om n-o poate deschide. În ziua când Leul din seminția lui Iuda va deschide cartea, această hotărâre va apare înaintea lor, în toată grozăvia ei. {PDH 294.1}

Poporul iudeu a cultivat ideea că ei erau favorizații, aleșii cerului de aceea totdeauna ei trebuia să fie onorați ca fiind biserica lui Dumnezeu. Ei declarau că sunt fiii lui Avraam și așa de sigură li se părea temelia prosperității lor, încât au sfidat atât pământul cit și cerul, când acesta stătea în calea drepturilor lor. Trăind o viață de necredincioșie, ei se pregăteau pentru condamnarea cerului și despărțirea de Dumnezeu. {PDH 294.2}

În parabola viei, după ce Domnul Hristos a înfățișat înaintea preoților actul capital al nelegiuirii lor, El le-a pus întrebarea: „Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?" Preoții au urmărit cu mult interes povestirea, și fără să sesizeze legătura dintre subiectul parabolei și ei, s-au alăturat norodului spunând: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde, și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor". {PDH 294.3}

Fără să-și dea seama, ei și-au pronunțat propria lor condamnare. Domnul Hristos a privit la ei și sub privirea lui cercetătoare, au știut că El le citește tainele inimii lor. Divinitatea Lui a strălfulgerat înaintea lor cu o putere irezistibilă. În vierii din parabolă s-au văzut acum pe ei înșiși și involuntar au exclamat: „Doamne ferește". {PDH 295.1}

În mod solemn și cu părere de rău Domnul Hristos i-a întrebat: „N-ați citit niciodată în Scriptură că: Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri? De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam care va duce roadele cuvenite.

Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela care va cădea ea, îl va spulbera". Matei 21, 42-44. {PDH 295.2}

Domnul Hristos ar fi îndepărtat nenorocirea de la națiunea iudaică, dacă poporul L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia au făcut ca aceasta să fie inevitabilă. Ei au hotărât să nu primească pe Isus din Nazaret ca pe Mesia; au respins Lumina lumii și de aici înainte, viața lor a fost de un întuneric asemănător întunericului miezului nopții. Nenorocirea ce a fost prevestită a venit asupra națiunii iudaice. Pasiunile lor dezlănțuite, necontrolate, au adus ruina lor. În furia lor oarbă, ei s-au distrus unii pe alții. Mândria lor încăpățânată și rebelă, a adus asupra lor mânia cuceritorilor romani. Ierusalimul a fost nimicit, templul a fost transformat în ruine și locul pe care a fost arat ca un ogor. Copiii lui Iuda au pierit de cele mai teribile forme de ucidere. Milioane au fost vânduți ca sclavi în țările păgâne. {PDH 295.3}

Ca popor, iudeii au dat greș în a aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu și, de aceea, via a fost luată de la ei. Privilegiile de care ei au abuzat, lucrarea pe care ei n-au prețuit-o, au fost încredințate altora. {PDH 296.1}

Biserica de astăzi

Parabola viei nu se aplică numai națiunii iudaice. Ea este o lecție și pentru noi. Biserica din această generație a fost înzestrată de Dumnezeu cu mari privilegii și binecuvântări și El așteaptă ca aceasta să aducă roadele corespunzătoare. {PDH 296.2}

Noi am fost răscumpărați cu un preț enorm. Numai datorită valorii infinite a acestei răscumpărări, putem să ne facem o imagine a rezultatelor ei. Pe acest pământ, a cărui țarină a fost udată de lacrimile și sângele Fiului lui Dumnezeu, trebuie să se aducă roadele cele mai prețioase ale Paradisului. În viața copiilor lui Dumnezeu, adevărurile Cuvântului Său trebuie să-și dezvăluie slava și valoarea lor. Prin poporul Său, Domnul Hristos trebuie să-și manifeste caracterul și principiile împărăției Sale. {PDH 296.3}

Satana caută să lupte împotriva lucrării lui Dumnezeu și face tot mereu presiuni ca oamenii să accepte principiile lui. El înfățișează poporul ales al lui Dumnezeu ca fiind popor înșelat. El este acuzatorul fraților lui, iar puterea lui acuzatoare este folosită împotriva acelora care lucrează neprihănirea. Prin poporul Său. Dumnezeu dorește să răspundă acuzațiilor lui Satana, arătând care sunt rezultatele ascultării de principiile cele drepte. {PDH 296.4}

Aceste principii trebuie să se manifeste în viața fiecărui creștin, în familie, în Biserică și în fiecare instituție înființată spre a sluji lui Dumnezeu. Toți trebuie să fie modele a ceea ce se poate face pentru lume. Ei trebuie să fie tipuri, exemple ale puterii mântuitoare a adevărurilor Evangheliei. Toți să fie instrumente spre împlinirea marelui plan al lui Dumnezeu în favoarea neamului omenesc. {PDH 296.5}

Conducătorii iudei priveau cu mândrie la magnificul lor templu, și la ceremoniile impunătoare ale serviciilor lor religioase; dar dreptatea, mila și iubirea față de Dumnezeu, le lipseau. Slava templului, splendoarea serviciilor lor nu-i puteau recomanda înaintea lui Dumnezeu; căci ceea ce constituie valoare înaintea Lui, aceasta ei nu ofereau. Ei nu-I aduceau jertfa unui spirit umilit și pocăit. De fapt, numai atunci când principiile vitale ale Împărăției lui Dumnezeu sunt părăsite, numai atunci ceremoniile se înmulțesc și devin extravagante. Când se neglijează desăvârșirea caracterului, când lipsește podoaba lăuntrică a sufletului, când simplitatea și sfințenia s-au pierdut, atunci mândria și iubirea de fast au făcut să apară edificii bisericești monumentale, ornamentări splendide și ceremonii impozante. Dar Dumnezeu nu este onorat în toate acestea. O religie modernă, care constă din ceremonii, pretenții și fast, nu este primită înaintea Lui. Serviciile ei nu cer nici un răspuns din partea solilor cerești. {PDH 297.1}

Biserica este foarte prețioasă înaintea lui Dumnezeu. El o prețuiește nu pentru avantajele ei exterioare, ci pentru sfințenia ei sinceră, care trebuie s-o deosebească de lume. El o apreciază după creșterea membrilor ei în cunoașterea Domnului Hristos, după progresul lor în experiențe spirituale. {PDH 298.1}

Domnul Hristos dorește foarte mult să primească din via Sa roadele sfințeniei și ale altruismului. El așteaptă să vadă la lucru principiile iubirii și ale bunătății. Toată frumusețea artei nu poate fi comparată cu frumusețea unui temperament și a unui caracter ce trebuie manifestat în aceia care sunt reprezentanți ai Domnului Hristos. Ceea ce face pe un credincios să fie un miros de viață spre viață și determină pe Dumnezeu să binecuvânteze lucrarea Sa, este atmosfera de har care îl înconjoară și lucrarea Duhului Sfânt asupra minții și inimii sale. {PDH 298.2}

O comunitate poate să fie cea mai săracă dintr-o țară. Ea poate să nu aibă nimic în mintea ei exterioară care să atragă, dar dacă membrii ei posedă principiile caracterului Domnului Hristos în sufletele lor, ei vor avea bucuria Lui. Îngerii se vor uni cu ei în închinarea lor. Din inimile pline de recunoștință, se vor înălța laude și mulțumiri la adresa lui Dumnezeu, ca o jertfa plăcută. {PDH 298.3}

Domnul dorește să facem cunoscută bunătatea Lui și să vorbim și altora despre puterea lui. El este onorat prin laudele și mulțumirile noastre. El spune: „Cine aduce mulțumiri ca jertfa, acela Mă proslăvește.” Psalmii 50, 23. În timpul călătoriei lor prin pustie, poporul Israel lăuda pe Dumnezeu cu cântece sfinte. Poruncile și făgăduințele lui Dumnezeu au fost puse în cântec și în tot timpul călătoriei lor, aceste imnuri erau cântate de către acești călători peregrini. În Canaan, când se întâlneau la sărbătorile lor sfinte, lucrările cele minunate ale lui Dumnezeu erau repovestite și mulțumiri pline de recunoștință erau aduse numelui Său. Dumnezeu a dorit ca întreaga viață a poporului Său să fie o viață de laudă, în acest fel, calea Sa să fie cunoscută „pe pământ ... și printre toate neamurile, mântuirea Ta.” Psalmii 67, 2. {PDH 298.4}

Tot așa trebuie să fie și astăzi. Popoarele lumii se închină la dumnezei falși. Ei trebuie să fie întorși de la închinarea lor cea falsă, nu printr-o denunțare zgomotoasă a idolatriei lor, ci înfățișându-le ceva mai bun. Bunătatea lui Dumnezeu trebuie să le fie prezentată. „Voi îmi sunteți martori — zice Domnul — că Eu sunt Dumnezeu.” Isaia 43, 12. {PDH 299.1}

Dumnezeu dorește ca noi să apreciem marele Plan de Mântuire, să ne dăm seama de marele nostru privilegiu de a fi copii ai lui Dumnezeu și, astfel, să umblăm înaintea Lui în ascultare și plini de mulțumire. El dorește ca noi să-I slujim zilnic cu o viață nouă și cu bucurie. El tânjește să vadă mulțumirea umplând inimile noastre, pentru faptul că numele noastre sunt scrise în cartea vieții Mielului, și că putem să aruncăm grijile noastre asupra Lui, El care are grijă de noi toți. El ne îndeamnă să ne bucurăm, pentru că noi suntem moștenirea Domnului, pentru că neprihănirea Domnului Hristos este haina albă a sfinților Săi, pentru că avem binecuvântata nădejde a revenirii pe curând a Mântuitorului nostru. {PDH 299.2}

A lăuda pe Dumnezeu cu toată sinceritatea inimii noastre, este o datorie tot așa de mare ca și rugăciunea. Noi trebuie să arătăm lumii, cum și tuturor inteligențelor cerești, că prețuim iubirea nemărginită a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc căzut și că noi așteptăm binecuvântări mai mari și tot mai mari de la infinita Lui plinătate. Cu mult mai mult decât facem, noi trebuie să vorbim despre capitolele cele prețioase ale experienței noastre. După o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, bucuria noastră în Domnul și eficiența noastră în lucrarea Sa vor crește foarte mult dacă vom povesti mereu bunătatea Sa, cum și lucrările Sale cele minunate săvârșite pentru binele copiilor Săi. {PDH 299.3}

Aceste exerciții spirituale îndepărtează puterea lui Satana. Ele fac să dispară spiritul de murmurare și nemulțumire și astfel, ispititorul pierde teren. Prin ele se cultivă acele trăsături de caracter care fac pe cei ce locuiesc pe acest pământ să fie pregătiți pentru locașurile cerești. {PDH 300.1}

O astfel de mărturie va avea influență asupra altora. Nu pot fi folosite alte mijloace mai eficiente pentru câștigarea sufletelor la Hristos, ca acestea. {PDH 300.2}

Noi trebuie să dăm slavă lui Dumnezeu printr-o slujire reală, făcând tot ceea ce stă în puterea noastră pentru a face cunoscut slava numelui Său. Dumnezeu ne dă darurile Sale pentru ca și noi la rândul nostru să putem da și în acest fel să facem cunoscut lumii caracterul Său. În dispensațiunea iudaică, jertfele și darurile formau o parte esențială în închinarea adusă lui Dumnezeu. Israeliții erau învățați să dea a zecea parte din toate veniturile lor pentru serviciile de la sanctuar. Pe lângă acestea, ei trebuia să aducă jertfe pentru păcat, daruri de bunăvoie, cum și daruri de mulțumire. Acestea erau mijloacele stabilite pentru susținerea slujitorilor Evangheliei pentru timpul acela. Dumnezeu nu așteaptă astăzi mai puțin de la noi, de cum a așteptat de la poporul Său din vechime. Marea lucrare pentru salvarea sufletelor trebuie dusă mai departe. Prin rânduiala zecimii, a darurilor și jertfelor, El a asigurat mijloacele necesare pentru aducerea la împlinire a acestei

lucrări. Astfel înțelege El să susțină lucrarea Evangheliei. El consideră zecimea ca fiind a Sa și trebuie privită totodată ca o rezervă sfântă, ce trebuie să fie pusă în tezaurul Său, pentru folosul cauzei sale. El ne cere, de asemenea, darurile noastre de bunăvoie și jertfele de mulțumire. Totul trebuie să fie consacrat ducerii Evangheliei până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. {PDH 300.3}

A fi în slujba lui Dumnezeu, înseamnă o slujire personală. Prin eforturi personale, noi trebuie să cooperăm cu El pentru mântuirea lumii. Însărcinarea Domnului Hristos: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură", se adresează fiecăruia dintre urmașii Domnului Hristos. Marcu 16, 15. Toți câți și-au consacrat viața lui Hristos s-au consacrat lucrării de salvare a aproapelui lor. Inimile lor vor bate la unison cu inima Domnului Hristos. Aceeași dorință pe care El a avut-o pentru mântuirea sufletelor, se va manifesta și în ei. Nu toți pot ocupa, în același timp, același loc în lucrarea lui Dumnezeu, dar pentru toți există un loc și o lucrare de făcut. {PDH 300.4}

În vremurile din vechime, Avraam, Isaac, Iacov, și Moise cu blândețea și înțelepciunea lui, Iosua cu multiplele lui daruri, toți au fost înrolați în lucrarea lui Dumnezeu. Muzica Mariei, curajul și pietatea Deborei, afecțiunea filială a lui Rut, ascultarea și credincioșia lui Samuel, credincioșia neabătută a lui Ilie, influența modelatoare și cuceritoare a lui Elisei — toate au fost necesare. Tot așa astăzi aceia, asupra cărora Dumnezeu și-a revărsat binecuvântările Sale, trebuie să răspundă printr-o slujire absolută; orice dar trebuie să fie folosit pentru propășirea Împărăției Sale și pentru slava numelui Său. {PDH 301.1}

Toți aceia care primesc pe Hristos ca un Mântuitor personal, trebuie să demonstreze adevărul Evangheliei și puterea lui mântuitoare asupra vieții. Dumnezeu nu cere nimic, fără ca mai întâi să ia toate măsurile pentru ca ele să poată fi împlinite. Prin harul Domnului Hristos, noi trebuie să înfăptuim tot ceea ce Dumnezeu ne cere. Toate bogățiile cerului trebuie să fie descoperite prin poporul lui Dumnezeu. „Prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit" spune Domnul Hristos. „Dacă aduceți multă roadă ... și voi veți fi astfel ucenicii Mei." Ioan 15, 8. {PDH 301.2}

Dumnezeu consideră tot pământul ca fiind via Sa. Deși în prezent se află în mâna uzurpatorului, ea aparține totuși lui Dumnezeu. Prin răscumpărare, nu mai puțin decât prin creațiune, ea este a Lui. Sacrificiul suprem al Domnului Hristos a fost făcut pentru lumea întreagă. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Ioan 3, 16. Prin acest unic dar, sunt celelalte daruri date oamenilor. Lumea întreagă primește zilnic binecuvântarea din partea lui Dumnezeu. Fiecare picătură de ploaie, fiecare rază de lumină revărsată asupra omenirii nerecunoscătoare, fiecare frunză și fiecare floare și fruct, totul mărturisește despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și despre marea Sa iubire. {PDH 301.3}

Și ce dăm noi Marelui Dătător în schimb, pentru toate acestea? Cum tratează oamenii cerințele lui Dumnezeu? Cui închină masele de oameni slujirea vieții lor? Ei slujesc lui

Mamona. Bogăția, poziția, plăcerile lumii, acestea sunt ținta vieții lor. Bogăția este strânsă prin jaf, nu numai jefuind pe oameni, ci și pe Dumnezeu. Oamenii folosesc darurile Lui, pentru satisfacerea egoismului lor. Pe tot ceea ce ei pot pune mâna este întrebuințat pentru satisfacerea lăcomiei lor și a iubirii de plăceri egoiste. {PDH 302.1}

Păcatul lumii de astăzi este păcatul care a dus la nimicirea poporului Israel. Ingratitudinea față de Dumnezeu, neglijența, nefolosirea ocaziilor și a binecuvântărilor primite, folosirea egoistă a darurilor lui Dumnezeu — toate acestea sunt cuprinse în păcatul care a adus mânia lui Dumnezeu asupra lui Israel. Ele aduc ruina și asupra lumii de astăzi. {PDH 302.2}

Lacrimile pe care Domnul Hristos le-a vărsat pe Muntele Măslinilor pe când privea la cetatea aleasă, n-au fost numai pentru Ierusalim, în destinul Ierusalimului, se vedea nimicirea lumii întregi. {PDH 302.3}

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii țări.” Luca 19, 42. {PDH 302.4}

„Măcar în această zi.” Ziua se apropie de sfârșit. Timpul de har și privilegiu este aproape încheiat. Norii răzbunării se apropie. Cei ce au respins harul lui Dumnezeu sunt pe punctul de a fi cuprinși într-o rapidă și irevocabilă ruină. Și cu toate acestea, lumea doarme. Oamenii nu cunosc timpul cercării lor. {PDH 302.5}

În acest timp de criză, unde se află Biserica? Împlinesc membrii cerințele lui Dumnezeu? Aduc ei la îndeplinire mandatul lor dat de Dumnezeu și reprezintă ei în lume caracterul Său? Atrag ei atenția aproapelui lor asupra ultimei solii de avertizare? {PDH 302.6}

Oamenii sunt în primejdie. Mulți pier. Dar cât de puțini dintre cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos simt povara pentru aceste suflete! Destinul lumii atârnă în balanță; dar lucrul acesta abia mai mișcă chiar și pe aceia care pretind a crede adevărurile cele mai profunde ce au fost date vreodată muritorilor. Lipsește acea iubire care a făcut pe Domnul Hristos să părăsească cerul, să îmbrace haina naturii omenești pentru ca, în această natură omenească să poată mișca pe oameni și să atragă omenirea spre ceea ce este divin. Poporul lui Dumnezeu este cuprins de letargie, de o paralizie care-l împiedică să înțeleagă datoria ceasului de față. {PDH 303.1}

Când poporul Israel a intrat în Canaan, ei n-au adus la îndeplinire planul lui Dumnezeu de a lua în stăpânire toată țara. După ce au făcut o cucerire parțială, ei s-au așezat ca să se bucure de roadele victoriilor lor. În necredința și iubirea lor de comoditate, ei s-au stabilit în locurile pe care le-au cucerit, în loc de a merge înainte și a ocupa noi teritorii, în acest fel ei au început să se depărteze de Dumnezeu. Dând greș în a duce mai departe planurile Sale, a devenit imposibil pentru El să împlinească față de ei făgăduința binecuvântării. Nu face oare biserica de astăzi același lucru? Având înaintea lor lumea întreagă care are nevoie de Evanghelie, cei ce mărturisesc a fi creștini se stabilesc acolo unde se pot bucura de

privilegiile Evangheliei. Ei nu simt nevoia de a intra în noi teritorii, ducând solia mântuirii în locuri noi. Ei refuză a aduce la îndeplinire mandatul dat de Domnul Hristos: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16, 15. Sunt oare ei mai puțin vinovați de cum a fost biserica iudaică? {PDH 303.2}

Cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos sunt judecați înaintea Universului ceresc; dar răceala zelului lor și slăbiciunea eforturilor lor în lucrarea lui Dumnezeu, îi arată ca fiind necredincioși. Dacă ceea ce fac ei ar fi fost tot ceea ce ar fi putut face mai bine, n-ar fi fost condamnați; iar dacă inimile lor ar fi fost și ele angajate la lucru, ei ar fi putut face mult mai mult. {PDH 303.3}

Ei știu, și chiar lumea știe, că în mare măsură ei au pierdut spiritul de sacrificiu de sine și de purtare a crucii. Sunt mulți aceia, în dreptul numelui cărora va sta scris în cărțile din ceruri: „Nu produc, ci numai consumă.” Din cauza multora dintre cei care poartă numele Domnului Hristos slava Sa este întunecată, frumusețea Lui acoperită, și onoarea care I se cuvine este reținută. {PDH 304.1}

Sunt mulți aceia ale căror nume sunt scrise în registrele comunității, dar care nu sunt sub călăuzirea Domnului Hristos. Ei nu iau seama la învățătura Sa și nici nu fac voia Sa. De aceea, ei se află sub controlul vrășmașului. Ei nu fac nimic pozitiv, nimic bun; dar tocmai pentru aceasta fac un rău incalculabil. Pentru că influența lor nu este un miros de viață spre viață, ea este un miros de moarte spre moarte. {PDH 304.2}

Domnul spune: „Să nu pedepsesc Eu aceste lucruri?” Ieremia 5, 9. Pentru că n-au împlinit planul lui Dumnezeu, copiii lui Israel au fost lepădați și chemarea lui Dumnezeu a fost adresată altora. Dacă și aceștia se vor dovedi a fi necredincioși, oare nu vor fi tot la fel de lepădați și ei? {PDH 304.3}

În parabola cu via, Domnul Hristos a arătat că cei vinovați sunt lucrătorii viei. Ei au fost aceia care au refuzat să dea Stăpânului roadele pământului său. În națiunea iudaică, preoții și învățătorii au fost aceia care, îndrumând greșit poporul au jefuit pe Dumnezeu de slujirea pe care El o cerea. Ei au fost aceia care au îndepărtat națiunea de Domnul Hristos. {PDH 304.4}

Legea lui Dumnezeu neamestecată cu tradiții omenești a fost prezentată de Domnul Hristos ca fiind marele standard al ascultării. Faptul acesta a trezit vrăjmășia rabinilor. Ei au așezat învățăturile omenești mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu și au îndepărtat poporul de preceptele Sale. Ei n-au voit să se lase de poruncile date de oameni pentru a asculta de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu. De dragul adevărului ei n-au vrut să sacrifice mândria și lauda oamenilor. Când a venit Domnul Hristos, prezentând cerințele lui Dumnezeu, preoții și bătrânii I-au refuzat dreptul de a se așeza între ei și popor. Ei nu voiau să primească mustrările și avertizările Sale și s-au hotărât să ridice poporul împotriva Lui, plănuind nimicirea Lui. {PDH 304.5}

Ei erau răspunzători pentru lepădarea Domnului Hristos și pentru rezultatele ce au urmat. Păcatul și ruina națiunii s-au datorat conducătorilor ei religioși. {PDH 305.1}

Nu sunt oare aceleași influențe la lucru și în zilele noastre? Dintre lucrătorii viei Domnului, nu păsesc oare mulți pe urmele conducătorilor iudei? Nu se îndepărtează oare conducătorii religioși de cerințele cele clare ale Cuvântului lui Dumnezeu? În loc de a-i educa în spiritul ascultării de Legea lui Dumnezeu, nu-i învață ei oare să calce această Lege? De la multe amvoane ale bisericilor, credincioșii sunt învățați că Legea lui Dumnezeu nu este obligatorie pentru ei. Tradițiile, rânduielile și obiceiurile oamenilor sunt așezate la loc de cinste. Oamenii se mândresc și au satisfacții egoiste de pe urma darurilor pe care Dumnezeu le dă, în timp ce cerințele lui Dumnezeu sunt ignorate. {PDH 305.2}

Dând la o parte Legea lui Dumnezeu, oamenii nu sunt conștienți de ceea ce fac. Legea lui Dumnezeu este expresia caracterului Său. Ea întruchipează principiile Împărăției Sale. Cel care refuză să primească aceste principii, se așează singur în afara canalului prin care se revarsă binecuvântarea lui Dumnezeu. {PDH 305.3}

Strălucitele posibilități așezate înaintea poporului Israel, puteau fi realizate numai prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Este posibil ca și noi să avem un caracter nobil, elevat, să avem aceeași plinătate a binecuvântării lor — binecuvântarea corpului, sufletului și spiritului, să fim binecuvântați acasă și la câmp, să fim binecuvântați în viața aceasta și să avem binecuvântarea vieții veșnice — dar numai prin ascultare. {PDH 305.4}

În lumea spirituală ca și în cea naturală, ascultarea de legile lui Dumnezeu constituie condiția aducerii de roade. Dar când oamenii învață să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, ei îi împiedică astfel de a aduce roade spre slava Sa. Ei sunt atunci vinovați de faptul că au răpit Domnului roadele viei Sale. {PDH 305.5}

Solii lui Dumnezeu vin la noi la porunca Domnului. Ca și Domnului Hristos, ei vin și cer ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei prezintă cerința Sa de a avea roadele viei Sale, roadele iubirii, umilinței și ale unei slujiri pline de sacrificiu de sine. Asemenea conducătorilor iudei, nu sunt oare și astăzi mulți lucrători ai viei plini de mânie? Când cerințele Legii lui Dumnezeu sunt așezate înaintea poporului, oare nu folosesc acești învățători influența lor în a determina pe oameni să le respingă? Astfel de învățători sunt numiți de Dumnezeu slujitori necredincioși. {PDH 306.1}

Cuvintele lui Dumnezeu adresate Israelului din vechime au o solemnă avertizare adresată Bisericii și conducătorilor ei de astăzi. Despre Israel, Domnul spunea: „Chiar dacă-i scriu toate poruncile Legii Mele, totuși ele sunt privite ca ceva străin.” Osea 8, 12. Iar despre preoți și învățători, El a spus: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda.... Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi.” Osea 4, 6. {PDH 306.2}

Să treacă oare avertizările lui Dumnezeu pe lângă noi și să nu le luăm în seamă? Să lăsăm noi oare nefolosite ocaziile ce ni se oferă de a-I servi? Să împiedice oare batjocora lumii, mândria și conformarea față de obiceiurile și tradițiile omenești, pe cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos, de a-I sluji? Vor respinge ei Cuvântul lui Dumnezeu, după cum conducătorii iudei au respins pe Domnul Hristos? Rezultatele păcatelor poporului Israel se află înaintea noastră. Oare va lua în seamă biserica de astăzi aceste avertizări? {PDH 306.3}

„Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli ... au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință. Nu te îngâmfa, ci teme-te! Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine” Romani 11, 17-21. {PDH 306.4}

Capitolul 24 – Fără haină de nuntă

Capitol bazat pe textele din Matei 22, 1-14.

Parabola hainei de nuntă cuprinde o învățătură cu consecințe foarte mari. Căsătoria reprezintă unirea lui Dumnezeu cu omenirea; haina de nuntă reprezintă caracterul pe care trebuie să-l aibă toți aceia care vor fi socotiți pregătiți pentru nuntă. {PDH 307.1}

În această parabolă, ca și în pilda cu „Cina cea mare", este ilustrată invitația Evangheliei și respingerea ei de către poporul iudeu, cum și chemarea harului adresată Neamurilor. Această parabolă mai aduce în atenție faptul că, aceia care resping invitația, devin mai batjocoritori și din această cauză vor suferi o pedeapsă și mai teribilă. Chemarea la ospăț vine din partea unui împărat. Ea pornește de la cineva care este investit cu puterea de a comanda. Ea conferă, de asemenea, o mare onoare. Cu toate acestea, cinstea aceasta nu este apreciată. Autoritatea împăratului este disprețuită, în timp ce invitația omului care a dat o cină mare a fost privită cu indiferență. Invitația împăratului este întâmpinată cu insulte și ucidere. Ei și-au bătut joc de slujitorii săi, s-au purtat față de ei cu dispreț și i-au ucis. {PDH 307.2}

Gospodarul care a dat cina cea mare, văzând că invitația sa a fost desconsiderată, a declarat că nici unul dintre cei care au fost invitați nu vor gusta din cina sa. Dar pentru cei care au disprețuit pe împărat, pedeapsa nu se mărginește numai la excluderea din prezența și de la masa sa. Ci, el „a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea". Matei 22, 7. {PDH 307.3}

În ambele parabole, la ospăț sunt invitați oaspeți, dar parabola a doua ne arată faptul că toți aceia care iau parte la ospăț, trebuie să facă o pregătire. Cei care neglijează această pregătire, sunt aruncați afară, „împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă?» Omul acela a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: «Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților»". Matei 22, 11-13. {PDH 308.1}

Chemarea la ospăț a fost adresată de ucenicii Domnului Hristos. Domnul a trimis pe cei doisprezece, după aceea pe cei șaptezeci, vestind că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat și chemând pe oameni să se pocăiască și să creadă în Evanghelie. Dar chemarea n-a fost ascultată. Cei care au fost chemați la ospăț, n-au venit. Mai târziu, slujitorii au fost trimiși să spună: „Iată că am gătit ospățul meu: juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă". Matei 22, 4. Aceasta a fost solia dusă națiunii iudaice, după crucificarea Domnului Hristos, dar națiunea care pretindea că este poporul ales al lui Dumnezeu, a respins Evanghelia ce le-a fost adusă prin puterea Duhului Sfânt. Mulți au făcut acest lucru în modul cel mai batjocoritor. Alții au fost așa de înverșunați împotriva mântuirii ce le-a fost oferită, împotriva iertării oferite pentru faptul că au respins pe Domnul

slavei, încât s-au întors împotriva celor ce le-au adus solia. S-a pornit „o mare prigonire”. Faptele Apostolilor 8, 1. Mulți, atât bărbați cât și femei, au fost aruncați în închisoare, iar unii dintre slujitorii lui Dumnezeu, cum au fost ștefan și Iacob, au fost dați morții. {PDH 308.2}

În acest fel, poporul iudeu a sigilat — în dreptul lui — respingerea milei lui Dumnezeu. {PDH 308.3}

Rezultatul a fost arătat de către Domnul Hristos în parabolă, împăratul „a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea”. Judecata rostită a venit asupra iudeilor, prin distrugerea Ierusalimului și împrăștierea lor printre națiunile lumii. {PDH 309.1}

A treia chemare la ospăț reprezintă vestirea Evangheliei la Neamuri. Împăratul a spus: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi”. Matei 22, 8-9. {PDH 309.2}

Slujitorii împăratului, care au mers la „răspântiile drumurilor”, au „strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi”. Matei 22, 10. Cei adunați erau foarte amestecați. Unii dintre ei nu aveau o mai mare considerație față de cel care dădea ospățul, decât au avut cei care au respins chemarea. Cei care au fost invitați la început nu-și puteau permite, gândeau ei, să sacrifice avantajele lumești numai pentru a lua parte la ospățul dat de împărat. Între cei care au primit invitația, erau și unii care se gândeau numai la interesul lor personal. Ei au venit ca să se înfrupte din bunurile ospățului, dar nu aveau nici o dorință de a onora pe împărat. {PDH 309.3}

Când împăratul a intrat să-i vadă pe oaspeți, atunci s-a dat pe față adevăratul caracter al tuturor. Cu acea ocazie, s-au luat măsuri ca fiecărui oaspete să i se dea o haină de nuntă. Această haină era un dar din partea împăratului. Prin purtarea acesteia, oaspeții arătau respectul lor față de cel ce dădea ospățul. Dar un om era îmbrăcat în hainele sale obișnuite. El a refuzat să facă pregătirile cerute de împărat; a refuzat să poarte haina ce i-a fost oferită și care a costat foarte mult. În acest fel, el a adus o insultă Domnului său. La întrebarea împăratului: „Cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă?”, el n-a putut răspunde nimic. El s-a condamnat singur. Atunci împăratul a zis: „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară”. {PDH 309.4}

Prin cercetarea de către împărat a oaspeților veniți la nuntă, este înfățișată lucrarea judecății. Oaspeții veniți la ospățul Evangheliei sunt aceia care mărturisesc a sluji lui Dumnezeu, aceia ale căror nume sunt scrise în cartea vieții. Dar nu toți aceia, care mărturisesc a fi creștini, sunt și adevărați ucenici. Mai înainte ca răsplătirea finală să fie acordată, trebuie să se hotărască cine dintre aceștia este pregătit să ia parte la moștenirea celor drepți. Această hotărâre trebuie luată mai înainte de a doua venire a Domnului Hristos pe norii cerului; căci atunci când El vine, răsplata Sa este cu Sine, „ca să dea fiecăruia după fapta lui” Apocalipsa 22, 12. Deci, caracterul lucrării fiecărui om va fi hotărât mai înainte de

venirea Sa, și fiecăruia dintre urmașii Domnului Hristos, răsplata îi va fi dată după faptele sale. {PDH 310.1}

Judecata de cercetare are loc în curțile cerești, în timp ce oamenii locuiesc încă aici pe pământ. Viața tuturor acelora care mărturisesc a fi urmași ai Săi trece prin fața lui Dumnezeu. Toți sunt cercetați după cele ce sunt scrise în cărțile din ceruri și destinul fiecăruia este hotărât pentru totdeauna, după faptele sale. {PDH 310.2}

Prin haina de nuntă din parabolă, este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos. Bisericii îi este dat „să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat" fără să aibă vreo „pată, vreo zbârcitură sau altceva de felul acesta". Efeseni 5, 27. Sfânta Scriptură ne spune că „inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților". Apocalipsa 19, 8. Tuturor acelora care, prin credință, îl primesc ca Mântuitor personal, le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său cel nepătat. {PDH 310.3}

Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă. Dar când prin neascultare au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i înconjura, s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosind laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele. {PDH 310.4}

Din zilele neascultării lui Adam și Eva, acest lucru îl fac toți cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin pentru a acoperi goliciunea adusă de călcarea Legii lui Dumnezeu. Ei au ajuns să poarte haine făcute după propriile lor păreri; prin faptele lor, ei au încercat să-și acopere păcatele și să se facă astfel primiți înaintea lui Dumnezeu. {PDH 311.1}

Dar lucrul acesta nu poate fi făcut niciodată. Omul nu poate inventa nimic care să ia locul hainei nevinovăției pe care el a pierdut-o. Nici un acoperământ din frunze de smochin, nici o haină lumească nu poate fi purtată de către aceia care stau cu Domnul Hristos și cu îngerii la ospățul nunții Mielului. {PDH 311.2}

Numai veșmântul pe care Domnul Hristos ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezenta lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptățirii Sale, Domnul Hristos îl va așeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit. „Te sfătuiesc", spunea El, „să cumperi de la Mine ... haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ti se vadă rușinea goliciunii tale". Apocalipsa 3, 18. {PDH 311.3}

Această haină, țesută în războiul cerului, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvârșit, iar acest caracter Se oferă să ni-l dea și nouă. „Toate faptele noastre bune (toată neprihănirea noastră, tr. engl.) sunt ca o haină mânjită”. Isaia 64, 6. Tot ceea ce putem face noi, este mânjit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu „S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat”. Păcatul este definit ca fiind „fărădelege,” 1 Ioan 3, 5.4. Dar Domnul Hristos a fost ascultător de toate cerințele Legii. Despre Sine El spunea: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! și legea Ta este în fundul inimii mele”. Psalmii 40, 8. Pe când se afla pe pământ, El spunea ucenicilor Săi: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu”. Prin ascultarea Sa desăvârșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci, noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. Atunci, Domnul privind asupra noastră, nu vede haina cusută din frunze de smochin, nu vede goliciunea și diformitatea păcatului, ci vede propria Sa haină a neprihănirii, care este ascultarea desăvârșită de Legea lui Dumnezeu. {PDH 311.4}

Invitații de la ospățul nunții au fost cercetați de către împărat. Numai unii au fost acceptați și anume, aceia care au ascultat de cerințele Lui și s-au îmbrăcat cu haina de nuntă. Tot la fel stau lucrurile și cu oaspeții invitați la ospățul Evangheliei. Toți trebuie să fie cercetați îndeaproape de marele Împărat și numai aceia sunt primiți, care s-au îmbrăcat cu haina neprihănirii Domnului Hristos. {PDH 312.1}

Neprihănire înseamnă a face ceea ce este drept, căci toți vor fi judecați după faptele lor. Caracterele noastre se dau pe față prin ceea ce facem. Faptele arată dacă credința este sau nu adevărată. {PDH 312.2}

Pentru noi, nu este de ajuns să credem că Domnul Hristos nu este un înșelător, că religia Bibliei nu este o fabulă în mod iscusit ticluită. Noi putem crede că numele lui Isus este unicul nume sub soare prin care putem fi mântuiți și totuși, s-ar putea să nu facem din El, prin credință, Mântuitorul nostru personal. Nu este suficient a crede teoria adevărului. Nu este de ajuns a ne mărturisi credința în Hristos și a avea numele înscrise în registrele comunității. „Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat”. „și {PDH 312.3}

prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui”, 1 Ioan 3, 24; 2, 3. Aceasta este adevărata dovadă a pocăinței. Oricare ar fi mărturisirea noastră de credință, ea nu valorează nimic, dacă Domnul Hristos nu este descoperit în noi prin fapte ale neprihănirii. {PDH 313.1}

Adevărul trebuie să fie sădit în inimă. El trebuie să aibă controlul asupra minții și să pună ordine în simțămintele noastre, întregul caracter trebuie să fie imaginea Cuvântului

divin. Fiecare iotă și fiecare frântură de literă din Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să fie aduse în practica vieții de fiecare zi. {PDH 314.1}

Cel care devine părtaș al naturii divine, va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, Legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin Lege va fi probat caracterul la judecată. {PDH 314.2}

Sunt mulți aceia care pretind că, prin moartea Domnului Hristos, Legea a fost desființată; dar făcând astfel, ei contrazic chiar cuvintele Domnului Hristos care spun: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau profeții ... căci ... câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege". Matei 5, 17.18. Spre a face ispășire pentru călcarea de către om a Legii, Domnul Hristos și-a dat viața Sa. Dacă Legea ar fi putut fi schimbată sau înlăturată, atunci n-ar fi fost nevoie ca Donului Hristos să fi murit. Prin viața Sa trăită aici pe pământ, El a onorat Legea lui Dumnezeu. Prin moartea Sa, El a statornicit-o. El si-a dat viața ca jertfa, nu pentru a nimici Legea lui Dumnezeu, nu pentru a realiza un standard mai coborât al binelui, ci pentru ca dreptatea să poată fi menținută, pentru a se arăta că Legea este de neschimbat și că ea trebuie să rămână veșnic. {PDH 314.3}

Satana a susținut că este cu neputință pentru om să asculte de poruncile lui Dumnezeu; și este adevărat că în propriile noastre puteri noi nu putem să ascultăm de ele. Dar Domnul Hristos a venit în trup omenesc și, prin desăvârșita Lui ascultare, El a dovedit faptul că natura umană, contopită în natura divină, poate să asculte de toate preceptele Legii lui Dumnezeu. {PDH 314.4}

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". Ioan 1, 12. Puterea aceasta nu se află în ființa omenească, ci este puterea lui Dumnezeu. Când cineva primește pe Hristos, el primește atunci și puterea de a trăi viața Lui. {PDH 314.5}

Dumnezeu cere de la copiii Săi desăvârșirea. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său și este norma tuturor caracterelor. Acest standard veșnic este prezentat tuturor, pentru ca astfel să nu fie nici o greșeală cu privire la felul oamenilor din care Dumnezeu dorește să-și alcătuiască împărăția Sa. Viața Domnului Hristos aici pe pământ a fost o expresie desăvârșită a Legii lui Dumnezeu și, când aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci, Domnul va avea încredere în ei spre a face parte din numărul celor care vor forma familia cerească. Îmbrăcați în veșmântul slăvit al neprihănirii Domnului Hristos, ei au un loc la ospățul împăratului. Ei au atunci dreptul de a se alătura mulțimii celor spălați în sângele Mielului. {PDH 315.1}

Cel care a intrat în sala ospățului fără haina de nuntă, reprezintă starea multora din ziua de azi. Ei mărturisesc a fi creștini și pretind ia avea dreptul la binecuvântările și privilegiile

Evangheliei și totuși, ei nu simt nevoia unei transformări a caracterului. Ei n-au simțit niciodată o adevărată căință de păcat. Ei nu și-au dat niciodată seama de câtă nevoie au ei de Hristos și nici n-au exercitat credința în El. Ei n-au ajuns să biruiască tendințele moștenite sau cultivate, spre rău. și totuși ei gândesc că sunt destul de buni prin ei înșiși și se încred în propriile lor merite, în loc de a se încrede în Hristos. Ca ascultători ai Cuvântului, ei vin la ospăț, dar n-au îmbrăcat haina neprihănirii Domnului Hristos. {PDH 315.2}

Mulți dintre cei ce se numesc creștini sunt numai oameni morali. Ei au respins acel dar care era singurul care putea să-i facă în stare să onoreze pe Hristos, reprezentându-L în lume. Lucrarea Duhului Sfânt este pentru ei o lucrare străină. Ei nu sunt împlinitori ai Cuvântului. Principiile cerului care-i deosebesc pe aceia care sunt una cu Hristos, de aceia care sunt una cu lumea, aproape nu se mai văd la ei. Cei care se numesc creștini, nu mai sunt deloc un popor separat și deosebit. Linia de despărțire nu se mai vede. Oamenii se supun lumii, practicilor, obiceiurilor și egoismului ei. Biserica a trecut de partea lumii în călcarea Legii, când de fapt lumea ar fi trebuit să se alăture bisericii ascultând de Lege. Biserica se întoarce zilnic spre lume. {PDH 315.3}

Toți aceștia așteaptă să fie mântuiți prin moartea Domnului Hristos, în timp ce refuză să trăiască viața Lui de sacrificiu de sine. Ei proslăvesc bogățiile harului dăruit și se străduiesc că se înveșmânteze într-o aparentă neprihănire, sperând ca în felul acesta să-și acopere defectele lor de caracter; dar eforturile lor nu vor fi de nici un folos în ziua Domnului. {PDH 316.1}

Neprihănirea Domnului Hristos nu va acoperi nici un păcat cultivat cu plăcere. Un om poate fi în inima sa un călcător al Legii; și totuși, dacă nu săvârșește nici un act exterior de călcare a Legii, el poate fi considerat de către lume ca având o mare integritate. Dar Legea lui Dumnezeu cercetează tainele inimii. Fiecare faptă este judecată după motivele ce o determină. Numai ceea ce este în armonie cu principiile Legii lui Dumnezeu, numai aceea va rezista în ziua judecății. {PDH 316.2}

Dumnezeu este iubire. El a arătat că iubirea este darul Domnului Hristos. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16. El n-a reținut nimic de la cei răscumpărați ai Săi. El a dat întreg cerul, pentru ca din el noi să putem lua putere și destoinicie, pentru ca noi să nu fim dați înapoi sau biruiți de marele nostru vrăjmaș. Dar iubirea lui Dumnezeu nu-L face să îngăduie păcatul. El n-a îngăduit păcatul nici în Satana; nu l-a îngăduit nici în Adam sau Cain și El nu-l va îngădui în nici unul dintre fiii oamenilor. El nu va închide ochii față de păcatele noastre și nici nu va trece cu vederea defectele noastre de caracter. El așteaptă ca, în numele Său, noi să biruim. {PDH 316.3}

Aceia care resping darul neprihănirii Domnului Hristos, resping acele însușiri ale caracterului, care i-ar face fii și fiice ale lui Dumnezeu. Ei leapădă acel singur lucru care i-ar putea face demni de un loc la ospățul nunții Mielului. {PDH 316.4}

În parabolă, la întrebarea împăratului: „Cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă?”, omul acela a amuțit. Tot așa va fi și în ziua cea mare a judecății. Acum, oamenii pot găsi scuze pentru defectele lor de caracter, dar în ziua aceea, ei nu vor mai putea prezenta nici o scuză. {PDH 317.1}

Comunitățile care mărturisesc, în această generație, a fi ale Domnului Hristos, se bucură de cele mai mari privilegii. Domnul ne-a fost descoperit într-o lumină mereu crescândă. Privilegiile noastre sunt cu mult mai mari decât au fost privilegiile vechiului popor al lui Dumnezeu. Noi nu avem numai lumina cea mare ce a fost încredințată poporului Israel, ci noi avem dovezile mereu crescânde ale mântuirii celei mari ce ne-a fost adusă prin Domnul Hristos. Ceea ce pentru poporul Israel era un simbol, o umbră, pentru noi este o realitate. Ei aveau istoria Vechiului Testament; noi avem Vechiul și Noul Testament. Noi avem asigurarea unui Mântuitor care are să vină, un Mântuitor care a fost crucificat, dar care a înviat și care ieșind din mormântul lui Iosif a proclamat: „Eu sunt învierea și viața”. Prin cunoașterea Domnului Hristos și a iubirii Sale, Împărăția lui Dumnezeu se află în mijlocul nostru. Domnul Hristos ne este descoperit în predici și cântat în cântări. Ospățul spiritual este din abundență așezat înaintea noastră. Haina de nuntă, care ne este pusă la dispoziție, având un preț nespus de mare, este oferită cu generozitate și fără plată oricărui suflet. Prin solii lui Dumnezeu, ne sunt prezentate neprihănirea Domnului Hristos, îndreptățirea prin credință, „făgăduințele nespus de mari și sfinte” ale Cuvântului lui Dumnezeu, o intrare liberă la Tatăl, prin Hristos, mângâierea Duhului Sfânt și asigurarea bine întemeiată a vieții veșnice în Împărăția lui Dumnezeu. Ce ar fi putut face Dumnezeu pentru noi și n-a făcut, spre a pregăti, pentru noi, cina cea mare, ospățul ceresc? {PDH 317.2}

În ceruri îngerii slujitori declară că: „Lucrarea ce ne-a fost dată s-o aducem la îndeplinire, a fost săvârșită. Am izgonit oștile îngerilor răi. Am adus strălucire și lumină în sufletele oamenilor și am făcut să fie vie în memoria lor, iubirea lui Dumnezeu, exprimată în Isus Hristos. Le-am îndreptat ochii spre Crucea Domnului Hristos. Inimile lor au fost profund mișcate de sentimentul vinovăției păcatului lor, care a crucificat pe Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost convinși de vinovăția lor. {PDH 318.1}

Ei au văzut pașii pe care trebuie să-i facă în procesul convertirii lor; ei au simțit puterea Evangheliei; inimile lor s-au înduioșat văzând dulceața iubirii lui Dumnezeu. Ei au văzut frumusețea caracterului Domnului Hristos”. Dar pentru mulți totul a fost în zadar. Ei n-au vrut să se dezbrace de hainele pământești, spre a putea fi îmbrăcați cu haina cerului. Inimile lor s-au dedat la lăcomie. Ei au iubit societatea lumii mai mult decât au iubit pe Dumnezeul lor. {PDH 318.2}

Solemnă va fi ziua hotărârii finale, în viziunea profetică, apostolul Ioan o descrie astfel: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost

deschisă o altă carte, care este cartea Vieții.... Si morții au fost Judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea". Apocalips 20, 11-12. {PDH 318.3}

Tristă va fi, în ziua aceea, revederea lucrurilor trecute, când oamenii vor sta față în față cu veșnicia, întreaga viață va fi prezentată exact așa cum a fost. Plăcerile lumii, bogățiile și onorurile, nu vor mai părea atunci așa de importante. Oamenii vor vedea atunci că neprihănirea pe care ei au disprețuit-o, numai ea singură are valoare. Ei vor vedea atunci că și-au modelat caracterele lor sub influența amăgirilor lui Satana. Hainele pe care ei și le-au ales sunt de fapt semnul legământului lor față de marele apostat. Ei vor vedea atunci rezultatele hotărârii lor. Ei vor ajunge atunci să cunoască ce înseamnă să calci în picioare poruncile lui Dumnezeu. {PDH 318.4}

Nu va mai fi un alt timp de har în care păcătosul să se pregătească pentru veșnicie, în viața aceasta noi trebuie să ne îmbrăcăm cu haina neprihănirii Domnului Hristos. Aceasta este singura noastră ocazie de a ne forma caracterul pentru căminul pe care Domnul Hristos l-a pregătit pentru aceia care ascultă de poruncile Sale. {PDH 319.1}

Zilele cercării noastre se apropie repede de încheiere. Sfârșitul este aproape. Nouă ne este adresată avertizarea: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreuieze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră". Luca 21, 34. Luați seama, ca nu cumva să fiți nepregătiți. Luați seama să nu fiți găsiți cumva, la ospățul împăratului, fără haina de nuntă. {PDH 319.2}

„Căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți". Matei 24, 44. „Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea". Apocalipsa 16, 15. {PDH 319.3}

Capitolul 25 – Talanții

Capitol bazat pe textele din Matei 25, 13-30.

Pe Muntele Măslinilor, Domnul Hristos a vorbit ucenicilor Săi despre a doua Sa venire aici, pe pământ. El a enumerat unele semne ce aveau să se arate în apropierea revenirii Sale și a cerut ucenicilor Săi să vegheze și să fie gata. El a repetat iarăși avertizarea: „Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului". Matei 25, 13. Apoi, El a arătat ce înseamnă a veghea în vederea revenirii Sale. Timpul nu trebuie petrecut într-o așteptare inactivă, leneșă, ci lucrând cu zel, cu sârguință. Aceasta este lecția pe care El vrea s-o învățăm din parabola cu talanții. {PDH 325.1}

„Împărăția cerurilor", spunea El, „se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul; fiecăruia după puterea lui, ... și a plecat". Matei 25, 14-15. {PDH 325.2}

Omul care a plecat într-o țară îndepărtată, reprezintă pe Domnul Hristos care, atunci când a rostit această parabolă, era aproape de timpul să plece de pe acest pământ, la ceruri. „Slujitorii" sau robii din parabolă reprezintă pe urmașii Domnului Hristos. Noi nu suntem ai noștri. Noi am fost „cumpărați cu un preț" (1 Corinteni 6, 20), nu „cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ... ci cu sângele scump al lui Hristos" (1 Petru 1, 18-19) ... „pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei". 2 Corinteni 5, 15. {PDH 325.3}

Toți oamenii au fost cumpărați cu un preț nespus de mare. Revărsând întreaga comoară a cerului în această lume, dându-ne întreg cerul în Hristos, Dumnezeu a cumpărat voința, afecțiunea, mintea, sufletul și întreaga ființă omenească. Fie că cineva este credincios sau necredincios, toți oamenii sunt proprietatea lui Dumnezeu. Toți sunt chemați să lucreze pentru El și, după felul în care ei împlinesc această chemare, toți vor trebui să dea socoteală în ziua cea mare a judecății. {PDH 326.1}

Dar cerințele lui Dumnezeu nu sunt recunoscute de către toți. În parabolă, aceia care au declarat că au acceptat să lucreze pentru Hristos sunt înfățișați ca fiind slujitorii Săi. {PDH 326.2}

Urmașii Domnului Hristos au fost răscumpărați pentru slujire. Domnul ne învață că scopul real al vieții este slujirea. Domnul Hristos a fost muncitor și tuturor urmașilor Săi le-a dat legea slujirii — slujirii lui Dumnezeu și a semenilor lor. Aici, Domnul Hristos a prezentat lumii cea mai înaltă concepție a vieții ce a fost cunoscută vreodată. Trăind pentru a sluji altora, omul este astfel adus în legătură cu Domnul Hristos. Legea slujirii devine veriga de legătură ce ne leagă de Dumnezeu și de semenii noștri. {PDH 326.3}

Slujitorilor Săi, Domnul Hristos le încredințează „avuția Sa" — ceva ce trebuie să fie pus la schimbător, pentru El. El dă „fiecărui om lucrarea sa". Fiecare are locul său în planul

cel veșnic al cerului. Fiecare trebuie să lucreze în colaborare cu Domnul Hristos pentru mântuirea celor păcătoși. După cum este sigur că avem pregătit un loc în locașurile din ceruri, tot atât de sigur este și faptul că, aici pe pământ, avem hotărât un loc anumit unde să lucrăm pentru Dumnezeu. {PDH 326.4}

Darurile Duhului Sfânt

Talanții, pe care Domnul Hristos i-a încredințat Bisericii Sale, reprezintă — în mod deosebit — darurile și binecuvântările date oamenilor de către Duhul Sfânt. „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”, 1 Corinteni 12, 8-11. Nu toți oamenii primesc aceleași daruri, dar fiecărui slujitor al lui Dumnezeu îi este făgăduit un dar al Duhului Sfânt. {PDH 327.1}

Mai înainte de a părăsi pe ucenicii Săi, Domnul Hristos „a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt»”. Ioan 20, 22. De asemenea, El a zis: „Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu”. Luca 24, 49. Dar darul Duhului Sfânt n-a fost primit în plinătatea lui decât numai după înălțarea Domnului la cer. Revărsarea Duhului Sfânt n-a avut loc decât atunci când ucenicii, prin credință și rugăciune, s-au predat pe deplin lucrării Sale. Atunci, într-un mod deosebit, bunurile cerului au fost încredințate urmașilor Domnului Hristos. „De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor»”. Efeseni 4, 8.7. „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”, 1 Corinteni 12, 11. Darurile sunt deja ale noastre, în Hristos Isus, dar luarea lor în stăpânire depinde de primirea — de către noi-a Duhului Sfânt. {PDH 327.2}

Făgăduința Duhului Sfânt nu este apreciată așa cum ar trebui să fie. Împlinirea ei nu se realizează așa cum ar fi putut să fie. Lipsa Duhului Sfânt este aceea care face ca lucrarea Evangheliei să fie atât de lipsită de putere. Cineva poate să aibă învățătură, talente, elocvență și orice alt dar natural sau dobândit; dar fără prezența Duhului lui Dumnezeu, nici o inimă nu va fi atinsă, și nici un păcătos nu va fi câștigat la Hristos. Pe de altă parte, dacă ei sunt legați de Hristos și dacă darurile Duhului Sfânt le sunt date, atunci, cei mai săraci și cei mai neștiutori dintre ucenicii Săi, vor avea o putere care va câștiga inimile. Dumnezeu îi face canale prin care să se reverse cele mai înalte influențe asupra Universului. {PDH 328.1}

Alți talanți

Darurile speciale ale Duhului Sfânt nu sunt singurii talanți despre care ne vorbește parabola. Ea include, de asemenea, toate darurile și toată destoinicia, fie înnăscută sau dobândită, naturală sau spirituală. Toate trebuie folosite în serviciul Domnului Hristos. Devenind ucenicii Săi, noi trebuie să ne predăm Lui cu tot ceea ce suntem și avem. Aceste

daruri, El ni le dă înapoi curățite și înnobilate, spre a fi folosite spre slava Sa și spre binecuvântarea semenilor noștri. {PDH 328.2}

Fiecărui om Dumnezeu i-a dat „după puterile sale”. Talentele n-au fost împărțite după capricii. Cel care are capacitatea de a folosi cinci talanți, primește cinci. Cel care nu poate face să sporească decât doi, primește numai doi. Cel care poate folosi cu înțelepciune numai unul, primește numai unul. Nimeni nu trebuie să se plângă că n-a primit daruri mai multe sau mai mari; căci El le-a împărțit fiecăruia. Este deopotrivă onorat prin folosirea și sporirea fiecărui dar, fie el mare sau mic. Cel căruia i-au fost încredințați cinci talanți, trebuie să lucreze pentru dezvoltarea acestor cinci talanți; cel care nu are decât unul, trebuie să răspundă pentru dezvoltarea unui singur talant. Dumnezeu așteaptă de la fiecare roade „având-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are”. 2 Corinteni 8, 12. {PDH 328.3}

În parabolă „cel ce primise cei cinci talanți s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți a câștigat și el alți doi cu ei”. {PDH 329.1}

Talanții, oricât de puțini ar fi ei, trebuie să fie puși la schimbător. Întrebarea, care trebuie să ne preocupe cel mai mult, nu este cât am primit, ci ce fac eu cu ceea ce am primit? Cultivarea și creșterea tuturor puterilor este prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Cel care nu crește, nu sporește zilnic capacitatea și utilitatea sa în folosul altora, nu împlinește scopul, rațiunea de a fi a vieții. Mărturisind a avea credință în Hristos, noi, ca lucrători pentru Domnul, ne legăm a deveni în totul — în tot ceea ce este posibil pentru noi oamenii — mai buni și astfel ar trebui să cultivăm până în cel mai înalt grad al perfecțiunii orice facultate, astfel încât să facem, în cea mai mare măsură, binele de care suntem noi în stare. {PDH 329.2}

Domnul are o mare lucrare de făcut și El — în viața viitoare — cea mai mare plată o va da acelora care în viața aceasta aduc la îndeplinire cea mai credincioasă și cea mai voioasă slujire. Domnul își alege propriile Sale instrumente omenești și zilnic, în diferite împrejurări, El îi pune la probă. În cadrul planului Său de lucru, în fiecare străduință — din toată inima — de a aduce la îndeplinire planul Său, El alege instrumentele Sale omenești, nu pentru că ele sunt desăvârșite, ci pentru că, printr-o vie legătură cu El, ei pot ajunge la desăvârșire. {PDH 330.1}

Dumnezeu nu va primi decât pe aceia care sunt hotărâți a năzui către o țintă înaltă. Pe fiecare instrument omenesc El îl așează sub solemna obligație de a face tot ceea ce poate el mai bine. De la toți se cere desăvârșirea morală. Niciodată n-ar trebui ca noi să coborâm standardul neprihănirii, pentru a ne acomoda tendințelor spre rău, fie moștenite, fie cultivate. Noi trebuie să înțelegem că nedesăvârșirea caracterului este păcat. Toate atributele neprihănite ale caracterului se află în Dumnezeu ca un tot desăvârșit, armonios și toți aceia care primesc pe Domnul Hristos ca un Mântuitor personal au privilegiul de a avea aceste calități. {PDH 330.2}

Toți aceia care vor să fie împreună lucrători cu Dumnezeu, trebuie să țintească la desăvârșirea fiecărei părți a trupului și a oricărei dispoziții a minții și sufletului său. Adevărata educație înseamnă pregătirea puterilor fizice, intelectuale și morale, pentru îndeplinirea fiecărei datorii; ea este, de fapt, instruirea corpului, minții și sufletului pentru a sluji lui Dumnezeu. Aceasta este educația care va dăinui veșnic. {PDH 330.3}

De la fiecare creștin, Domnul cere creșterea destoiniciei și a rodniciei în orice direcție. Domnul Hristos ne-a asigurat o răsplată, a dat chiar sângele Său și a suferit, pentru a putea avea slujirea noastră de bunăvoie. El a venit în lume pentru a ne da un exemplu despre felul în care trebuie să lucrăm și despre spiritul pe care trebuie să-l aducem în lucrarea noastră. El dorește ca noi să studiem spre a vedea cum putem contribui mai bine la înaintarea lucrării Sale, cum putem aduce slavă numelui Său în această lume, încoronând aceasta cu cinste, cu cea mai mare iubire și consacrare față de Tatăl Său care „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16. {PDH 330.4}

Domnul Hristos însă nu ne-a asigurat de faptul că atingerea desăvârșirii caracterului este un lucru ușor. Un caracter nobil, cizelat, necolțuros, nu se moștenește. Nici nu-l putem avea printr-o întâmplare. Un caracter nobil se câștigă prin eforturi personale și prin meritele harului Domnului Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile mintale; noi ... ne formăm caracterul. El se formează printr-o luptă necruțătoare și aspră cu eul. O luptă continuă trebuie dusă împotriva înclinațiilor firești moștenite. Noi trebuie să ne cercetăm îndeaproape și să nu îngăduim să rămână nici chiar o singură trăsătură nesfințită de caracter, fără să fie îndreptată. {PDH 331.1}

Nimeni să nu spună, eu nu pot să-mi corectez defectele de caracter. Dacă ajungi cumva la această hotărâre, atunci, cu siguranță vei da greș în a obține viața veșnică. Imposibilitatea, obstacolul, stă în lipsa voinței tale. Dacă nu vrei, nu vei birui. Adevărata dificultate stă, de fapt, în stricăciunea unei inimi nesfințite și în refuzul de a se supune controlului lui Dumnezeu. {PDH 331.2}

Mulți dintre cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată realizează prea puțin, pentru că îndrăznesc puțin. Mii de oameni trec prin această viață ca și când n-ar avea o țintă bine definită, pentru care să trăiască și nici un anumit standard spiritual de atins. Unii ca aceștia vor primi o răsplată pe măsura lucrării lor. {PDH 331.3}

Să ne aducem aminte că niciodată nu vom atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ne-am pus-o. De aceea, să ne punem ținte înalte și apoi pas cu pas, chiar cu eforturi chinuitoare, prin renunțare și sacrificiu de sine, să urcăm toate treptele acestei scări spre progres. Nimic n-ar trebui să ne rețină de la aceasta. Așa zis-ul destin nu si-a țesut plasa în jurul nici unei ființe omenești atât de puternic, încât aceasta să fie nevoită a rămâne fără ajutor și în nesiguranță. Împrejurările potrivnice, din contră, ar trebui să determine o hotărâre categorică de a le birui, înlăturarea, sfărâmarea unei bariere, va face să se câștige o

mai mare iscusință și curaj, pentru a merge înainte. Mergeți cu hotărâre în direcția cea bună și împrejurările vor ajunge să vă fie ajutoare și nicidecum piedici. {PDH 331.4}

Pentru slava lui Dumnezeu, fii plin de ambiție în cultivarea fiecărei trăsături bune a caracterului. În orice fază a clădirii caracterului trebuie să fim plăcuți lui Dumnezeu. Și acest lucru îl putem și trebuie să-l facem; căci Enoh a fost plăcut înaintea lui Dumnezeu, deși a trăit într-o generație decăzută. Cu siguranță că sunt oameni asemenea lui Enoh și în zilele noastre. {PDH 332.1}

Să rămânem asemenea lui Daniel, acel credincios bărbat de stat, un om pe care nici o ispită nu l-a putut corupe. Să nu dezamăgim pe Acela care ne-a iubit atât de mult, încât și-a dat propria Sa viață, pentru a ne șterge păcatele. El spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic". Ioan 15, 5. Să nu uităm acest lucru. Dacă am greșit, atunci cu siguranță vom ajunge biruitori, dacă ne vom vedea greșelile și le vom considera ca fiind un semnal de avertizare. În acest fel vom putea transforma înfrângerea într-o biruință, dezamăgind pe vrăjmaș în așteptările lui și onorând pe Răscumpărătorul nostru. {PDH 332.2}

Un caracter format după chipul și asemănarea caracterului divin este singura comoară pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta, în cea veșnică. Cei care se află sub îndrumarea și instruirea Domnului Hristos în această lume, vor duce cu ei în locuințele cerești, orice calități dumnezeiești obținute aici. Iar în cer, noi vom continua să creștem spre perfecțiunea absolută. Cât de importantă este deci dezvoltarea caracterului în viața aceasta! {PDH 332.3}

Ființe cerești vor conlucra cu instrumentele omenești care, cu o credință puternică, hotărâtă, caută acea perfecțiune a caracterului care să ducă la desăvârșirea purtării, a faptelor. Tuturor acelora care sunt angajați în această lucrare Domnul Hristos le spune: „Eu sunt la dreapta ta, ca să te ajut". {PDH 332.4}

Când voința omului cooperează cu voința lui Dumnezeu, ea devine atunci atotputernică. Tot ceea ce — la porunca Sa — trebuie făcut, poate fi adus la îndeplinire în și prin puterea Sa. Toate cerințele lui Dumnezeu sunt tot atâtea împuterniciri din partea Sa. {PDH 333.1}

Facultățile mintale

Dumnezeu cere instruirea facultăților noastre mintale. El a plănuit ca slujitorii Săi să aibă o inteligență mai mare și un discernământ mai clar, decât cei din lume; de aceea el este neplăcut impresionat de către aceia care sunt prea neglijenți, sau prea indolenți spre a deveni lucrători eficienți și bine instruiți. Dumnezeu ne cere să-L iubim cu toată inima noastră, din tot sufletul nostru și cu toată puterea noastră, dar și cu toată capacitatea noastră intelectuală. Faptul acesta așează asupra noastră obligația dezvoltării mintii noastre, până la deplina ei capacitate, pentru ca să putem cunoaște și iubi pe Creatorul nostru, cu toată puterea minții noastre. {PDH 333.2}

Pus sub controlul Duhului Sfânt, intelectul nostru, cu cât va fi mai temeinic cultivat, cu atât va fi mai cu succes folosit în slujba lui Dumnezeu. Cel needucat, dar care se consacră

lui Dumnezeu și dorește mult să fie de folos pentru binecuvântarea altora, poate fi și este binecuvântat de Dumnezeu în slujirea Sa. Dar aceia care, cu același spirit de consacrare, au însă și avantajul unei educații temeinice, aceștia pot face o mult mai mare și mai întinsă lucrare pentru Hristos. Ei stau pe un teren superior. {PDH 333.3}

Dumnezeu dorește ca noi să dobândim cea mai completă educație posibilă, cu scopul de a împărtăși cunoștința noastră și altora. Nimeni nu poate ști unde și cum vor fi chemați să lucreze sau să vorbească pentru Dumnezeu. Numai Tatăl nostru ceresc știe ce poate face El din oameni. Înaintea noastră se află posibilități pe care slaba noastră credință nu le poate discerne. Mintea noastră ar trebui astfel educată, încât, dacă este necesar, să putem prezenta adevărul Cuvântului Său celor mai înalte autorități și aceasta într-o astfel de manieră, încât să aducem slavă numelui Său. Noi n-ar trebui să pierdem nici o ocazie de a ne pregăti din punct de vedere intelectual, spre a lucra pentru Dumnezeu. {PDH 333.4}

Tineretul, care are nevoie de o educație, să se apuce de lucru, cu hotărârea de a o obține. Nu trebuie să așteptăm ca să ni se prezinte ocazia, ci să ne creăm noi ocaziile. Să folosim cele mai mici prilejuri care ni se oferă. Să practicăm economia. Nu trebuie să ne cheltuim mijloacele pentru satisfacerea apetitului, sau în căutarea de plăceri. Să fim hotărâți a deveni așa de folositori și așa de eficienți, cum ne cheamă Dumnezeu a fi. În tot ceea ce întreprindem să fim conștiincioși. Să folosim orice avantaj ce ni se oferă pentru dezvoltarea intelectului. Studiul cărților să fie combinat cu munca fizică și, printr-o conștiincioasă silință, prin veghere și rugăciune, să obținem înțelepciune de sus. Aceasta ne va da o educație completă, în acest fel vom crește în caracter și vom avea influență asupra altora, făcându-ne în stare să-i conducem pe calea neprihănirii și a sfințirii. {PDH 334.1}

În lucrarea educării de sine, ar trebui să se realizeze mult mai mult, dacă am folosi toate privilegiile și ocaziile ce ni se oferă. Adevărata educație înseamnă nu numai aceea care se poate dobândi prin școli. În timp ce studiul științelor nu trebuie neglijat, există și o educație care duce la mântuire și care se poate obține numai printr-o vie legătură cu Dumnezeu. Fiecare cercetător al adevărului să-și ia Biblia și să intre în comuniune cu marele Învățător. Și astfel, mintea să fie educată și disciplinată spre a face față marilor probleme ce ne confruntă în cercetarea adevărului divin. {PDH 334.2}

Cei care flămânzesc după cunoștințe, cu care să binecuvânteze pe semenii lor, ei înșiși vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Prin studierea Cuvântului Său, puterile lor mintale vor fi trezite la o mai zeloasă activitate. Atunci, va avea loc o extindere, o dezvoltare a facultăților mintale, iar intelectul va dobândi putere și eficiență. {PDH 334.3}

Disciplinarea de sine trebuie să fie practicată de toți aceia care vor să fie slujitori ai lui Dumnezeu. Aceasta va face să se realizeze mai mult decât numai elocvența, sau talentele cele mai strălucite. O minte obișnuită, dar bine disciplinată, va face o lucrare mai mare și mai înaltă, decât cea mai ascuțită minte și cele mai mari talente, dar lipsite de controlul de sine. {PDH 335.1}

Vorbirea

Puterea vorbirii este un talent ce ar trebui să fie cultivat cu multă înțelepciune. Dintre toate darurile pe care le-am primit din partea lui Dumnezeu, nici unul nu este capabil a fi o mai mare binecuvântare ca acesta. Cu vocea, noi convingem sau influențăm; cu ea, noi înălțăm rugăciunile noastre și lăudăm pe Dumnezeu; și tot cu ea, noi vorbim și altora despre iubirea Răscumpărătorului nostru. Cât de important este, deci, ca ea să fie astfel educată, încât să fie cât mai folositoare spre bine. {PDH 335.2}

Cultivarea și buna folosire a vocii sunt neglijate foarte mult, chiar de către persoane inteligente și cu o activitate creștină. Sunt mulți aceia care citesc, sau vorbesc așa de încet, sau așa de repede, încât nu pot fi bine înțeleși. Unii se exprimă greu și neclar. Alții vorbesc pe un ton înalt, țipător, care zgârie și care supără pe ascultători. Textele, cântările, rapoartele și alte materiale prezentate în adunările publice sunt adesea astfel citite, încât nu sunt înțelese, iar uneori prezentate în așa fel, încât puterea și efectul lor sunt nimicite. {PDH 335.3}

Acesta este un rău ce poate și trebuie să fie corectat. În privința aceasta Sfânta Scriptură ne dă învățături precise. Despre leviții care citeau Scripturile în fața poporului, în zilele lui Ezra, se spunea că: „Ei citeau deslușit în Cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră”. Neemia 8, 8. {PDH 335.4}

Printr-un efort sârguincios, toți pot dobândi deprinderea de a citi în mod inteligibil și a vesti cu un ton plin, clar, un sunet rotund și într-un mod distinct și impresionant. Făcând astfel, noi putem mări foarte mult eficiența noastră ca lucrători ai Domnului Hristos. {PDH 335.5}

Fiecare creștin este chemat să facă cunoscut și altora bogățiile nemărginite ale Domnului Hristos; de aceea el ar trebui să tindă spre desăvârșirea vorbirii sale. El ar trebui să prezinte Cuvântul lui Dumnezeu într-un așa mod, încât să-L recomande ascultătorilor. Dumnezeu nu dorește ca instrumentele Sale omenești să fie neîndemânatice. Nu este voința Sa ca omul să micșoreze sau să degradeze influența cerului care, prin el, se revarsă asupra lumii. {PDH 336.1}

Noi trebuie să privim la Domnul Hristos, exemplul nostru desăvârșit; noi ar trebui să ne rugăm pentru ajutorul Duhului Sfânt și în puterea Sa, ar trebui să căutăm a pregăti fiecare organ al corpului pentru o slujire desăvârșită. {PDH 336.2}

Acest lucru este valabil, în mod deosebit, pentru aceia care sunt chemați să depună o activitate publică. Fiecare slujitor al lui Dumnezeu și fiecare învățător al adevărului ar trebui să fie conștient de faptul că ei dau oamenilor o solie cuprinzătoare de interese veșnice. Adevărul rostit îi va judeca în ziua socotelilor finale, în cazul unor suflete, felul în care cineva rostește solia, va determina primirea sau respingerea ei. De aceea, cuvântul să fie astfel rostit încât el să se impună înțelegerii și să impresioneze inima. El ar trebui rostit rar,

în mod solemn și distinct și totuși cu toată căldura pe care importanța lui o cere. {PDH 336.3}

Buna cultivare și folosire a puterii vorbirii este legată de orice ramură a lucrării creștine; ea este prezentă în viața de familie și în toate legăturile noastre, unii cu alții. Noi trebuie să ne obișnuim a vorbi pe un ton plăcut, a folosi un limbaj curat și corect și cuvinte pline de amabilitate și curtenitoare. Cuvintele dulci, amabile sunt ca o rouă și ca o ploaie plăcută pentru suflet. Sfintele Scripturi ne spun despre Domnul Hristos că harul era turnat pe buzele Sale, pentru ca El să poată ști cum „să învioreze cu vorba pe cel doborât de întristare". Psalmii 45, 2; Isaia 50, 4. Domnul ne cere ca „vorbirea noastră să fie totdeauna cu har" (Coloseni 4, 6), „ca să dea har celor ce-l aud". Efeseni 4, 29. {PDH 336.4}

Atunci când căutăm să corectăm sau să îndreptăm pe alții, ar trebui să fim foarte atenți la cuvintele noastre. Ele vor fi, fie un miros de viață spre viață, fie un miros de moarte spre moarte. Atunci când mustră, sau când sfătuiesc, mulți fac lucrul acesta folosind cuvinte aspre, severe, cuvinte ce nu sunt în stare să vindece sufletul rănit. Prin aceste expresii rău formulate, spiritul se irită, se mânie și adesea, cei greșiți sunt aţâțați la răzvrătire. Toți aceia care susțin principiile adevărului, au nevoie să primească untdelemnul ceresc al iubirii. În toate împrejurările, mustrările trebuie să fie rostite în spiritul iubirii. Atunci, cuvintele noastre vor aduce o îndreptare și nu disperare. Domnul Hristos, prin Duhul Sfânt va da forța și puterea necesară. Aceasta este lucrarea Sa. {PDH 337.1}

Nici un cuvânt neînțelept n-ar trebui să fie rostit. Nici o vorbire de rău, nici o vorbire ușuratică, nici un cuvânt rostit cu mânie, sau aluzie n-ar trebui să iasă de pe buzele celui care este un urmaș al Domnului Hristos. Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, spune: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură". Efeseni 4, 29. O vorbire stricată, nu înseamnă numai rostirea unor cuvinte murdare. Ea înseamnă orice expresie care este contrară principiilor sfinte și curate, ale unei religii fără pată. Ea include, de asemenea, aluziile nesfinte și insinuările voalate spre rău. Dacă nu se rezistă acestor lucruri în mod categoric, ele vor duce la păcate mari. {PDH 337.2}

Asupra fiecărei familii, asupra fiecărui creștin, în mod individual, zace datoria de a bara calea vorbirii stricate. Când ne găsim în societatea acelora care se complac în vorbiri nebunești, este de datoria noastră să schimbăm, dacă este posibil, subiectul conversației. Prin ajutorul harului lui Dumnezeu, noi ar trebui, în mod neobservat, liniștit, să spunem câteva cuvinte, sau să schimbăm subiectul, pentru ca să îndreptăm conversația pe un făgaș mai folositor. {PDH 337.3}

Este lucrarea părinților, aceea de a educa pe copiii lor, ca aceștia să deprindă obiceiul unei vorbiri corecte. Cea mai bună școală pentru această cultivare a vorbirii, este viața de cămin. Din cei mai fragezi ani, copiii ar trebui învățați să vorbească în mod respectuos și cu iubire față de părinții lor și unii față de alții. Ei trebuie învățați că de pe buzele lor nu trebuie să iasă decât numai cuvinte politicoase, adevărate și curate. Chiar părinții, ei înșiși ar trebui

să învețe în școala Domnului Hristos. Apoi, prin Cuvânt și exemplu, ei pot ajunge să învețe pe copiii lor să folosească o „vorbire sănătoasă, și fără cusur ... ca potrivnicul să rămână de rușine, și să nu poată să spună nimic rău de noi”. Tit 2, 8. Aceasta este una dintre cele mai mari și mai pline de responsabilitate din datoriile lor. {PDH 337.4}

Ca urmași ai Domnului Hristos, noi ar trebui să modelăm cuvintele noastre în așa fel, încât ele să fie un ajutor și o încurajare reciprocă în viața de creștin. Cu mult mai mult decât facem noi, avem nevoie să vorbim despre capitolele cele prețioase ale experienței noastre. Noi ar trebui să vorbim despre mila și bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, despre profunzimile fără de egal ale iubirii Mântuitorului. Cuvintele noastre ar trebui să fie cuvinte de laudă și de mulțumire. Dacă mintea și inima sunt pline de iubirea lui Dumnezeu, lucrul acesta se va da pe față în vorbirea noastră. Nu va fi o problemă dificilă să împărtășim și altora ceea ce a pus stăpânire pe viața noastră spirituală. Gândurile înalte, aspirații nobile, înțelegerea clară a adevărului, scopuri și planuri neegoiste, râvna după evlavie și sfințire vor aduce roade care să descopere caracterul comorii inimii. Când Domnul Hristos este astfel descoperit în vorbirea noastră, aceasta va avea puterea de a câștiga suflete pentru El. {PDH 338.1}

Noi trebuie să vorbim despre Domnul Hristos celor ce nu-L cunosc. Noi trebuie să facem așa cum a făcut El. Oriunde Se afla, în sinagogă, pe cale, în barca îndepărtată puțin de mal, la ospățul fariseilor sau la masa vameșilor, El vorbea oamenilor despre lucrurile privitoare la o viață mai înaltă. Lucrurile din natură, evenimentele vieții de fiecare zi, erau legate de El cu cuvintele adevărului. Inimile ascultătorilor Săi erau atrase spre Sine; pentru că El le-a vindecat rănile, a mângâiat pe cei în necaz, le-a luat copiii în brațe și i-a binecuvântat. Când își deschidea gura ca să vorbească, atenția lor era ațintită asupra Sa și fiecare cuvânt era pentru unele suflete, un miros de viață spre viață. {PDH 338.2}

Tot așa ar trebui să fie și cu noi. Oriunde ne-am găsi, ar trebui să folosim ocaziile de a vorbi și altora despre Mântuitorul. Dacă urmăm exemplul Domnului Hristos în a face binele, atunci inimile ni se vor deschide, așa cum s-au deschis și față de El. Nu brusc, ci cu un tact ce izvorăște din iubirea divină, noi putem vorbi despre El care este deosebit „de zece mii”, Unul a Cărui ființă „este plină de farmec”. Cântarea Cântărilor 5,10.16. Aceasta este lucrarea cea mai nobilă, la care noi putem să folosim talentul vorbirii. Ea ne-a fost dată, pentru ca să putem prezenta pe Domnul Hristos ca un Mântuitor care iartă păcatele. {PDH 339.1}

Influența

Viața Domnului Hristos era o influentă nețărmurită, care se întindea mai departe și tot mai departe, o influență ce-L lega de Dumnezeu și de întreaga familie omenească. Prin Domnul Hristos, Dumnezeu a învestit pe om cu o influență care face posibil ca el, omul, să trăiască nu numai pentru sine. Noi suntem în mod individual legați de semenii noștri, suntem o parte din marele tot al lui Dumnezeu și ne aflăm sub obligații mutuale. Nimeni nu

poate fi independent de semenii săi; pentru că bunul mers al unuia afectează pe ceilalți. Este scopul lui Dumnezeu acela ca fiecare dintre noi să simțim faptul că suntem necesari pentru bunul mers al altora și, în consecință, să urmărim promovarea fericirii lor. {PDH 339.2}

Fiecare suflet este înconjurat de o atmosferă proprie — o atmosferă încărcată poate, cu puterea credinței dătătoare de viață, de curaj, speranță și înmiresmată cu parfumul iubirii. Sau, poate fi o atmosferă apăsătoare, rece, datorită nemulțumirii și egoismului, sau otrăvită de mânjitura aducătoare de moarte a păcatului preferat. Conștient sau nu, fiecare persoană cu care venim în contact este influențată de atmosfera ce o emanăm în jur. {PDH 339.3}

Aceasta este o responsabilitate de care nu ne putem elibera. Cuvintele noastre, îmbrăcămintea noastră, comportamentul nostru, chiar și expresia înfățișării noastre, toate au o influență. De impresia pe care astfel o facem, depind rezultatele spre bine sau spre rău, pe care nimeni nu le poate aprecia. Fiecare impuls în acest fel este o sămânță semănată, și care își va aduce roadele ei. Ea este o verigă în lanțul cel lung al evenimentelor omenești, fără să știm până unde se va întinde. Dacă prin exemplul nostru ajutăm altora la dezvoltarea principiilor cele bune, le dăm puterea de a face binele. La rândul lor, ei exercită aceeași influentă asupra altora, iar aceștia, la rându-le, asupra altora, în acest fel, fără să ne dăm seama, prin influența noastră mii ajung să fie binecuvântați. {PDH 339.4}

Să aruncăm o pietricică într-un lac și se va forma un mic val concentric și apoi altul; și pe măsură ce cresc, cercul se mărește, până când ajunge la țărm. Tot așa stau lucrurile și cu influența noastră. Dincolo de cunoașterea sau controlul nostru, ea vorbește altora fiind o binecuvântare sau un blestem. {PDH 340.1}

Caracterul este putere. Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, neegoiste și evlavioase, are în sine o influență irezistibilă. Manifestând în viața noastră caracterul Domnului Hristos, noi conlucrăm cu El în lucrarea de salvare de suflete. Numai prin manifestarea în viața noastră a caracterului Său, noi putem coopera cu El. Și cu cât este mai mare, mai întinsă influența noastră, cu atât mai mare este binele pe care îl putem face. Când cei care mărturisesc a sluji pe Dumnezeu, urmează exemplul Domnului Hristos, trăind în viața lor zilnică principiile Legii Sale, când fiecare faptă este o mărturie cum că ei iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci, biserica va avea putere ca să influențeze lumea. {PDH 340.2}

Dar niciodată n-ar trebui să se uite faptul că influența este, de asemenea, o putere spre rău. Pierderea unui singur suflet este un lucru teribil; dar a pricinui pierderea altor suflete este un lucru și mai teribil. Este un gând teribil acela că influența noastră să fie un miros de moarte spre moarte și totuși acest lucru este posibil. Mulți dintre cei care mărturisesc a strânge împreună cu Hristos, împrăștie ceea ce este al Său. De aceea Biserica este așa de slabă. Mulți se complac în manifestarea deschisă a spiritului de critică și acuzare. Dând loc la bănuieli, gelozie și nemulțumire, ei se predau ca instrumente ale lui Satana. Și mai înainte ca ei să-și dea seama de ceea ce fac, prin ei, vrăjmașul și-a împlinit scopul. Influența spre

ceea ce este rău a fost exercitată, umbra a fost aruncată, iar săgețile lui Satana și-au nimerit ținta. Neîncrederea, necredința și infidelitatea evidentă au cuprins pe aceia care altfel ar fi putut primi pe Domnul Isus Hristos. În acest timp, slujitorii lui Satana privesc satisfăcuți asupra acelora pe care ei i-au adus la scepticism, și care s-au împietrit acum față de orice mustrare și față de orice îndemn. Ei se laudă singuri, considerând că în comparație cu aceste suflete ei sunt virtuoși și drepți. Ei nu-și dau seama că aceste epave triste de caracter sunt rezultatul vorbirii lor neînfrânate și a inimilor lor răzvrătite. Influența lor a pricinuit căderea acestor suflete ispitite. {PDH 340.3}

Astfel, ușurătatea, îngăduința de sine și indiferența nepăsătoare din partea celor ce mărturisesc a fi creștini, îndepărtează multe suflete de pe calea vieții. Sunt mulți aceia care se tem să întâlnească la bara de judecată a lui Dumnezeu roadele influenței lor. {PDH 341.1}

Numai prin harul lui Dumnezeu noi putem să folosim cum trebuie acest dar. Nu există nimic în noi înșine prin care să putem influența pe alții spre bine. Dacă ne dăm seama de neputința noastră și de nevoia noastră de putere divină, atunci nu ne vom încrede în noi înșine. Noi nu putem ști ce rezultate aduc o zi, o oră, sau o clipă și, de aceea, niciodată să nu începem ziua, fără să ne încredințăm căile și inima Tatălui nostru ceresc. Îngerii Săi sunt trimiși să vegheze asupra noastră și, dacă ne așezăm sub călăuzirea lor, oricând suntem în primejdie, ei vor fi la dreapta noastră. Când fără să ne dăm seama suntem în primejdia de a exercita o influență rea, îngerii vor fi lângă noi, inspirându-ne o cale mai bună, alegând, pentru noi, cuvintele și influențând faptele noastre. În acest fel influența noastră poate fi tăcută, neobservată, însă foarte puternică în a atrage pe alții la Hristos și la lumea cerească. {PDH 341.2}

Timpul

Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și suntem sub solemna obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre nici un talent pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru. {PDH 342.1}

Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat orice moment foarte prețios și așa ar trebui să-l socotim și noi. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem nici un timp pe care să-l folosim în plăceri egoiste, nici un timp pentru a ne lăsa târâți în păcat. Acum noi trebuie să ne formăm caractere pentru viața viitoare, pentru viața veșnică. Acum noi trebuie să ne pregătim în vederea judecății de cercetare. {PDH 342.2}

De abia a început să trăiască familia omenească, când ... ea a început să moară, iar munca neîncetată a lumii se sfârșește în neființă, dacă nu se dobândește adevărata cunoaștere cu privire la viața veșnică. Omul care prețuiește timpul ca fiind ziua sa de lucru, se va pregăti pentru un locaș și pentru o viață care este veșnică. Pentru el, este bine că s-a născut. {PDH 342.3}

Suntem sfătuiți să răscumpărăm vremea. Dar timpul, care a fost risipit, nu mai poate fi răscumpărat niciodată. Nu putem chema înapoi nici chiar un singur moment. Singura cale prin care putem să răscumpărăm timpul nostru, este aceea de a folosi cât mai bine timpul ce ne-a rămas, fiind conlucrători împreună cu Dumnezeu, în marele Său Plan de Mântuire. {PDH 342.4}

În cel care face astfel, are loc o transformare a caracterului său. El devine un fiu al lui Dumnezeu, un membru al familiei regale, un copil al Împăratului cerului. El este pregătit spre a fi în tovărășia îngerilor. {PDH 342.5}

Acum este timpul nostru de a lucra pentru salvarea semenilor noștri. Sunt unii care gândesc că dacă dau bani pentru cauza Domnului Hristos, aceasta este tot ceea ce se cere de la ei să facă; timpul prețios în care ei ar putea face o lucrare personală pentru El, trece nefolosit. Dar este privilegiul și datoria tuturor acelora, care au sănătate și putere, de a împlini, pentru Dumnezeu, un serviciu activ. Toți trebuie să lucreze pentru câștigarea sufletelor la Hristos. Dăruirea de bani nu poate lua locul lucrării personale. {PDH 343.1}

Fiecare clipă este plină de consecințe veșnice. Noi trebuie să stăm ca un ostaș gata la momentul potrivit pentru slujire. Ocazia pe care o avem de a vorbi acum unor suflete în nevoie, din Cuvântul vieții, poate nu ni se va mai oferi vreodată. Dumnezeu poate spune acelui singur suflet: „Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul”, și prin neglijenta noastră, el nu va fi gata. Luca 12, 20. În ziua cea mare a judecății, cum vom da noi socoteală lui Dumnezeu, în acest caz? {PDH 343.2}

Viața este prea solemnă ca să fie cu totul absorbită în lucrurile vremelnice și pământești, prinsă într-o morișcă de griji și temeri pentru lucruri ce nu sunt decât asemenea unui atom, în comparație cu lucrurile de interes veșnic. Și totuși, Dumnezeu ne-a chemat să-I slujim, chiar și în problemele vremelnice ale vieții. Sârguința în această lucrare este tot așa de mult o parte a adevăratei religii, așa cum este și închinarea. Sfânta Scriptură nu încurajează nicidecum lenevia, aceasta fiind cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare bărbat și femeie care este pe deplin convertit, va fi un lucrător sârguincios. {PDH 343.3}

De folosirea dreaptă a timpului nostru, depinde succesul în dobândirea cunoștinței și de cultivare a minții. Cultivarea intelectului nu trebuie să fie împiedicată de sărăcie, de originea umilă a cuiva, sau din cauza împrejurărilor nefavorabile. Trebuie să folosim flecare clipă a vieții. Câteva clipe aici, câteva clipe acolo, care pot fi risipite în vorbiri nefolositoare; orele de dimineață pierdute adesea prin șederea în pat; timpul petrecut în călătorii cu tramvaiul, sau cu trenul, sau așteptând în stații,sau clipe de așteptare până ni se servește masa, sau timpul petrecut în așteptarea acelora care întârzie la întâlnirile date — dacă o carte ar fi păstrată la îndemână și aceste fragmente de timp ar fi folosite pentru studiu, pentru lectură sau pentru o profundă meditație, câte nu s-ar putea realiza. Un scop hotărât, o silință stăruitoare și o economisire foarte grijulie a timpului, vor face în starea pe oameni să

dobândească cunoștințe și o cultură intelectuală, care îi va califica spre a ocupa orice poziție influentă și folositoare. {PDH 343.4}

Este datoria fiecărui creștin de a se deprinde cu ordinea, conștiinciozitatea și promptitudinea. Nu există nici o scuză pentru munca înceată și de cârpaci a cuiva. Când cineva este totdeauna la lucru, dar lucrarea respectivă nu este niciodată terminată, aceasta se datorează faptului că mintea și inima nu sunt puse în lucrarea aceea. Cel care este încet la lucru și care lucrează fără spor, ar trebui să-și dea seama că acestea sunt defecte ce trebuie să fie îndreptate. Unul ca acesta are nevoie să-și pună mintea la contribuție, plănuind cum să folosească timpul în așa fel, încât să poată obține cele mai bune rezultate. Cu tact și cu metodă, unii vor realiza tot atât de mult în cinci ore, cât fac alții în zece ore. Unii care sunt angajați în lucrări gospodărești, sunt totdeauna la lucru și nu pentru că au atât de mult de făcut, ci pentru că ei nu fac planuri pentru ca să câștige foarte mult la ceea ce ar fi trebuit să lucreze foarte puțin. Dar toți aceia care vor, pot birui aceste deprinderi lipsite de simplitate și zădărnicie. În activitatea lor, unii ca aceștia trebuie să aibă o țintă anumită. Să se stabilească cât timp este necesar pentru o anumită lucrare și apoi, orice efort trebuie îndepărtat spre a termina lucrarea în timpul hotărât. Exercitarea puterii voinței, va face ca și mâinile să se miște mai cu îndemânare. {PDH 344.1}

Prin lipsa de hotărâre de a lua în mâinile sale această problemă și a se schimba, face ca oamenii să devină stereotipi în căile și acțiunile lor rele sau, cultivând puterile lor, ei pot dobândi iscusința de a face cele mai bune lucrări. Astfel, ei se vor găsi căutați, chemați la lucru întotdeauna și pretutindeni. Ei vor fi apreciați după deplina lor valoare. {PDH 344.2}

Mulți tineri și copii pierd timpul, pe care l-ar fi putut folosi în a purta unele din poverile căminului, dovedind în acest fel o iubire plină de interes pentru tatăl și mama lor. Tinerii ar putea lua asupra umerilor lor puternici multe din răspunderile pe care altcineva trebuie să le poarte. {PDH 345.1}

Viața Domnului Hristos, din cei mai fragezi ani ai Săi, a fost o viață de intensă activitate. El n-a trăit pentru a-și plăcea Sie însuși. El era Fiul Dumnezeului Celui Veșnic și cu toate acestea, El a lucrat meseria de dulgher ca tatăl Său Iosif. Ocupația Sa era semnificativă. El a venit în lume ca să formeze, să construiască caractere și astfel, El a fost desăvârșit în toată lucrarea Sa. În toată activitatea Sa aici pe pământ, El a adus aceeași desăvârșire, ca și în caracterele pe care El le transforma prin puterea Sa divină. El este exemplul nostru. {PDH 345.2}

Părinții ar trebui să învețe pe copii valoarea și buna folosire a timpului. Să-i învățăm că a face ceva care va onora pe Dumnezeu și va fi o binecuvântare pentru omenire, este un lucru care merită să ne străduim să-l facem. Chiar din frageda lor copilărie, ei pot fi misionari pentru Dumnezeu. {PDH 345.3}

Părinții nu pot face un mai mare păcat decât acela de a îngădui copiilor să nu facă nimic. În curând, copiii vor învăța să iubească lenevia și vor crește astfel bărbați și femei

nefolositori, lipsiți de vlagă. Când vor fi destul de mari ca să-și câștige existența, ca să-și găsească o ocupație, ei lucrează într-un mod leneș, trândav și totuși așteptând să fie plătiți tot așa de mult, ca și atunci când ar lucra cu credincioșie. Este o deosebire cât lumea de mare între această clasă de muncitori și aceia care-și dau seama de faptul că ei trebuie să fie economi, muncitori și credincioși. {PDH 345.4}

Indolența și neglijența manifestate în lucrările pământești vor fi aduse și în viața religioasă, fapt ce va face pe cineva incapabil a lucra cu succes pentru Dumnezeu. Mulți care printr-o muncă sârguincioasă ar fi putut fi o binecuvântare pentru lume, au ajuns o ruină din cauza leneviei. Lipsa de ocupație și a unei ținte precise, deschid ușa la mii de ispite. Tovărășiile rele, obiceiurile vicioase strică mintea și sufletul, iar rezultatul este ruina vieții acesteia și a vieții viitoare. {PDH 345.5}

În orice ramură de activitate ne-am angaja. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să fim „în sârguință ... fără preget. Fiți plini de râvnă; cu duhul slujiți Domnului". „Tot ce găsește mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta!". „Ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos". Romani 12, 11; Eclesiastul 9, 10; Coloseni 3, 24. {PDH 346.1}

Sănătatea

Sănătatea este o binecuvântare a cărei valoare o apreciază foarte puțini și totuși, de ea depinde, în mare măsură, eficacitatea puterilor noastre fizice și intelectuale. Pornirile și pasiunile noastre își au locul lor în corp și acesta trebuie păstrat în cele mai bune condiții din punct de vedere fizic și sub cea mai spirituală influență, pentru ca talanții ce ne-au fost dați să aducă cele mai mari foloase. {PDH 346.2}

Tot ceea ce slăbește puterea fizică face să scadă și capacitatea intelectuală, făcând-o mai puțin în stare să facă deosebire între bine și rău. Devenim astfel mai puțin capabili a alege ceea ce știm că este bine. {PDH 346.3}

Greșita folosire a puterilor noastre fizice scurtează perioada de timp în care viața noastră poate fi folosită spre slava lui Dumnezeu. și faptul acesta ne face neînstare a aduce la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o facem. Fiind îngăduitori față de noi înșine în a ne forma obiceiuri rele, culcându-ne târziu, satisfăcându-ne apetitul în detrimentul sănătății, noi punem temelia slăbiciunii noastre corporale. Neglijând exercițiile fizice, lucrând peste măsură cu mintea și corpul nostru, ajungem să zdruncinăm echilibrul sistemului nostru nervos. Aceia care își scurtează în acest fel viața și devin astfel incapabili pentru slujire, datorită nerespectării legilor naturale, sunt vinovați înaintea lui Dumnezeu de jaf. Ei jefuiesc, de asemenea, pe semenii lor. Ocazia de a binecuvânta pe alții, lucrare pentru care de fapt, Dumnezeu i-a trimis în lume, a fost scurtată datorită acțiunii și comportamentului lor. Și ei s-au făcut astfel neînstare să facă chiar ceea ce ar fi putut realiza într-o scurtă perioadă de timp. Domnul ne consideră vinovați, atunci când prin obiceiurile noastre vătămătoare, lipsim lumea de binele ce-l putem face. {PDH 346.4}

Călcarea legilor fizice înseamnă și călcarea Legii morale, căci Dumnezeu este, în adevăr, Autorul atât al legilor fizice, după cum El este și autor al legilor morale. Legea Sa este scrisă cu degetul Său pe fiecare nerv, pe fiecare mușchi, pe flecare capacitate dată omului. Și orice greșită sau rea întrebuințare a oricărei părți a organismului nostru este o violare a acelei legi. {PDH 347.1}

Toți ar trebui să aibă o inteligentă cunoaștere a corpului omenesc, pentru ca să-și poată păstra trupurile într-o stare bună, necesare spre a face lucrarea Domnului. Viața fizică trebuie să fie păstrată cu multă grijă și cultivată, pentru ca prin om, natura divină să poată fi descoperită în toată plinătatea ei. Legătura dintre organismul nostru fizic și viața spirituală, este una dintre cele mai importante ramuri ale educației. Ea ar trebuii tratată cu multă atenție, atât în cămin, cât și în școală. Toți au nevoie să cunoască structura corpului lor, precum și legile care guvernează viața lor. Cel care rămâne de bunăvoie în necunoștință de legile vieții sale fizice, ale ființei sale și care le calcă datorită necunoașterii lor, păcătuiește împotriva lui Dumnezeu. Toți ar trebui să se așeze în cea mai bună legătură posibilă față de viața și sănătatea lor. Obiceiurile noastre ar trebui să fie aduse sub controlul minții, care la rândul ei, trebuie să fie sub conducerea lui Dumnezeu. {PDH 348.1}

„Nu știți”, spunea apostolul Pavel, „că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?, Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”, 1 Corinteni 6, 19-20. {PDH 348.2}

Puterea

Noi trebuie să iubim pe Dumnezeu, nu numai cu toată inima noastră, cu tot cugetul nostru, cu tot sufletul, ci și cu toată puterea noastră. Aceasta înseamnă folosirea completă și în mod inteligent a puterilor noastre fizice. {PDH 348.3}

Domnul Hristos a fost un lucrător credincios atât în lucrurile vremelnice, cât și în cele spirituale și în tot ceea ce a făcut, El era hotărât să facă voia Tatălui Său. Lucrurile din cer și de pe pământ sunt mult mai strâns legate și sunt mult mai direct sub supravegherea Domnului Hristos decât își dau seama mulți. {PDH 348.4}

Domnul Hristos a fost Acela care a făcut planul pentru întocmirea primului sanctuar pământesc. El a dat fiecare poruncă cu privire la construirea templului lui Solomon. Cel care, în timpul vieții Sale pământești a lucrat ca dulgher în satul Nazaret, a fost Arhitectul ceresc care a făcut planul sfântului locaș în care avea să fie onorat Numele Său. {PDH 349.1}

Domnul Hristos a fost Acela care a înzestrat pe aceia, care lucrau la construirea Sanctuarului, cu înțelepciunea de a executa cele mai iscusite și cele mai frumoase lucrări. El a zis: „Să știi că am ales pe Bețalael, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru

tot felul de lucrări.... Și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, de seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit". Exodl 31, 2-6. {PDH 349.2}

Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi din orice ramură a lucrării, să privească la El ca fiind Dătătorul a tot ceea ce au ei. Toate invențiile bune și toate perfecționările, își au izvorul în El, care este minunat în sfat și excelent în executarea lucrărilor. Atingerea iscusită a mâinii medicului, puterea sa asupra nervilor și mușchilor, cunoașterea delicatului organism al corpului, este înțelepciunea puterii divine, pentru a fi folosită spre binele celor suferinzi. Iscusința cu care dulgherul folosește ciocanul, puterea cu care fierarul face să răsune nicovala, vin de la Dumnezeu. El a dat oamenilor talente, și El așteaptă ca ei să privească la El pentru sfat. Orice vom face, în orice ramură a lucrării ne vom găsi, Domnul dorește să conducă mintea noastră, pentru ca noi să putem aduce la îndeplinirea în mod desăvârșit lucrarea noastră. {PDH 349.3}

Religia și activitatea noastră practică, nu sunt două lucruri separate; ele sunt una. Religia Bibliei trebuie să fie întrețesută cu tot ceea ce noi spunem și facem. Instrumentele omenești și divine trebuie să fie unite laolaltă, atât în acțiunile noastre vremelnice, cât și în cele spirituale. Ele trebuie să fie în ocupațiile noastre omenești, în lucrările mecanice, ca și în cele agricole, în întreprinderile comerciale ca și în cele științifice. Trebuie să fie o cooperare în tot ceea ce se cuprinde în activitatea noastră creștină. {PDH 349.4}

Dumnezeu a făcut cunoscute principiile pe baza cărora este posibilă această conlucrare. Proslăvirea Sa trebuie să fie motivul tuturor acelora care sunt împreună lucrători cu El. Toată lucrarea noastră trebuie săvârșită în iubire față de Dumnezeu și în armonie cu voința Sa. {PDH 350.1}

Este tot atât de esențial să faci voia lui Dumnezeu atunci când construiești o casă, ca și atunci când iei parte la un serviciu religios. Iar dacă lucrătorii au adus principiile cele adevărate în formarea propriului lor caracter, atunci, odată cu ridicarea fiecărei clădiri, ei vor crește în har și cunoștință. {PDH 350.2}

Dumnezeu însă nu va primi cele mai mari talente și slujirea cea mai strălucită, dacă eul personal nu este pus pe altar, ca o jertfa vie, ca o ardere de tot. Rădăcina trebuie să fie sfântă, altfel nici un rod nu va fi primit de Dumnezeu. {PDH 350.3}

Domnul a făcut pe Daniel și pe Iosif niște administratori foarte iscusiți. El a putut lucra prin ei, pentru că ei n-au trăit pentru a fi pe placul propriilor lor porniri, ci pentru a plăcea lui Dumnezeu. {PDH 350.4}

Cazul lui Daniel cuprinde și pentru noi o lecție. El descoperă faptul că un om priceput în afaceri, nu trebuie să fie numaidecât un om șiret și viclean. El poate fi instruit de Dumnezeu la fiecare pas. În timp ce era prim ministru al împărăției Babilonului, Daniel era, de asemenea, un profet al lui Dumnezeu, primind lumina inspirației divine. Cei lumești și

ambițioși sunt înfățișați în Cuvântul lui Dumnezeu ca iarba care crește și ca floarea ierbii care se usucă repede. Cu toate acestea, Dumnezeu dorește să aibă bărbați inteligenți în slujba Sa, bărbați calificați pentru diferite ramuri ale lucrării Sale. Este nevoie de oameni pricepuți în afaceri care să țească marile principii ale adevărului în toate lucrările lor. Iar talentele lor ar trebui să fie desăvârșite prin cel mai temeinic studiu și educația cea mai aleasă. Dacă sunt bărbați în vreo ramură de activitate mai înțelepți și mai eficienți, atunci aceștia sunt cei care folosesc toată puterea, toată iscusința lor pentru clădirea Împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră. Despre Daniel ni se spune că în toate acțiunile lui, atunci când a fost supus unei cercetări amănunțite, nu s-a găsit la el nici chiar o singură greșeală. El a fost un exemplu a ceea ce trebuie să fie orice om de afaceri. Istoria vieții sale ne arată ce poate fi realizat de către cineva care-și consacră puterile minții, ale oaselor și mușchilor săi, ale inimii și ale întregii lui vieții, în slujba lui Dumnezeu. {PDH 350.5}

Banii

Dumnezeu încredințează — de asemenea — oamenilor și mijloace materiale. El le dă puterea de a dobândi averi. El udă pământul cu rouă cerului și cu ploaia înviorătoare. El dă lumina soarelui, care încălzește pământul, trezind la viață lucrurile din natură, făcându-le să înflorească și să aducă roade. Și El cere să-I dăm înapoi ceea ce este al Său. {PDH 351.1}

Banii noștri nu ne-au fost dați pentru slava și preamărirea noastră. Ca administratori credincioși, noi trebuie să-i folosim pentru onoarea și slava lui Dumnezeu. Unii gândesc că numai o parte din mijloacele lor sunt ale lui Dumnezeu. Când pun de o parte o sumă de bani pentru scopuri religioase și de binefacere, ei consideră restul ca fiind al lor, spre a fi folosiți așa cum gândesc ei că este bine. Dar făcând astfel, ei greșesc. Tot ceea ce avem este al Domnului și noi suntem răspunzători față de El de felul în care îi folosim. În folosirea fiecărui bănuț, se va vedea dacă iubim mai presus de orice pe Dumnezeu, iar pe aproapele nostru ca pe noi înșine. {PDH 351.2}

Banii au o mare valoare pentru că, cu ei, putem să facem mult bine. În mâinile copiilor lui Dumnezeu, ei sunt hrană pentru cei flămânzi, apă pentru cei însetați și haine pentru cei goi. Ei sunt un mijloc de apărare pentru cei apăsați și un ajutor pentru cei bolnavi. Dar banii nu au o valoare mai mare decât nisipul, în afară de faptul că sunt folosiți pentru a procura cele necesare vieții, pentru binecuvântarea altora și pentru înaintarea cauzei lui Hristos. {PDH 351.3}

Îngrămădirea de averi este nu numai nefolositoare, dar este un blestem. În viața aceasta, avuțiile sunt o cursă pentru suflet, înstrăinând simțămintele față de comorile cerești. În marea zi a judecății lui Dumnezeu, ele vor constitui o mărturie împotriva talanților nefolosiți și a ocaziilor neglijate, și care vor fi o condamnare pentru posesorul lor. Sfântă Scriptură spune: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă, din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră. Ca focul

are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor". Iacov 5, 1-5. {PDH 352.1}

Domnul Hristos nu aprobă nici o întrebuințare risipitoare sau neglijentă a mijloacelor materiale. În ceea ce privește economia, lecția Sa pentru toți urmașii Săi este: „Strângeți fărâmiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic". Ioan 6, 12. Cel care-și dă seama că banii săi sunt un talant primit din partea lui Dumnezeu, îi va folosi în mod conștiincios, economic, și va considera ca o datorie a sa să facă economie, pentru a avea de unde da și altora. {PDH 352.2}

Cu cât cheltuim mai mulți bani pentru a face paradă, a ne făli cu îmbrăcămintea noastră și pentru satisfacerea plăcerilor egoiste, cu atât mai puțin vom avea cu ce să hrănim pe cei flămânzi și să îmbrăcăm pe cei goi. Fiecare bănuț folosit în mod nenecesar, lipsește pe cheltuitor de ocazia prețioasă de a face bine. În acest fel Dumnezeu este jefuit de onoarea și slava care I-ar fi fost adusă, prin dreapta folosire a talanților încredințați de El, oamenilor. {PDH 352.3}

Îndemnuri și simțăminte înalte

Simțăminte de amabilitate, de bunătate și blândețe, îndemnuri generoase și o înțelegere imediată a lucrurilor spirituale, sunt talente prețioase și așează pe posesorul lor sub o grea răspundere. Toate trebuie să fie folosite în slujba lui Dumnezeu. Dar mulți greșesc în aceasta. Satisfăcuți de faptul că au asemenea calități, ei neglijează a le pune în slujba pentru alții. Ei se măgulesc cu ideea că, dacă vor avea ocazia, dacă împrejurările le vor fi favorabile, ei vor face o lucrare mare și bună. Dar ei stau și așteaptă ocazia. Ei disprețuiesc micimea de suflet a sărmanului zgârcit, care pizmuiește chiar și puținul celui nevoiaș. Ei își dau seama că acesta trăiește numai pentru sine și că el este răspunzător pentru talanții săi folosiți în mod greșit. Cu o mare mulțumire de sine, ei scot în evidență contrastul dintre ei și astfel de oameni înguști la suflet, considerând că situația lor este mult mai favorabilă decât aceea a vecinilor lor atât de mici la suflet. Dar ei se înșeală. Simpla pierdere a unor calități nefolosite, nepuse la schimbător, nu face decât să crească responsabilitatea acestora. Cei care au multe și mari simțăminte, sunt sub obligația, față de Dumnezeu, de a face parte din ele, nu numai prietenilor lor, ci și tuturor acelora care au nevoie de ajutorul lor. Avantajele sociale sunt și ele un talant, și trebuie folosit pentru binele tuturor acelora care intră în sfera influenței noastre. Iubirea care este binevoitoare numai față de câțiva, nu este iubire, ci egoism. O astfel de iubire nu va lucra nicidecum spre binele sufletelor, și nici spre slava lui Dumnezeu. Aceia care lasă astfel nefolosiți talanții încredințați de Domnul lor, sunt și mai vinovați decât aceia pentru care ei au un astfel de dispreț. Acestora li se va spune: Ați cunoscut voința Stăpânului, dar n-ați împlinit-o. {PDH 352.4}

Prin folosire, talanții se înmulțesc

Talanții care sunt folosiți, puși la schimbător, sunt talanții care se înmulțesc. Succesul nu este rezultatul șansei sau al destinului, ci el este opera lucrării providenței lui Dumnezeu, răsplata credinței și a judecății mature, a virtuții și a eforturilor stăruitoare. Dumnezeu dorește ca noi să folosim fiecare dar pe care-l avem; și dacă vom face acest lucru, atunci vom primi și alte daruri, mai mari, de care să ne folosim. El nu ne dotează în mod supranatural cu calitățile care ne lipsesc; dar în timp ce folosim ceea ce avem, El va lucra cu noi în vederea creșterii și întăririi facultăților noastre. Puterile noastre vor crește odată cu fiecare sacrificiu făcut cu toată inima și cu sinceritate în slujba Domnului. Dacă ne predăm ca niște unelte cu care și în care Duhul Sfânt să lucreze, atunci harul lui Dumnezeu ne va da puterea ca să ne debarasăm de vechile porniri, să biruim înclinațiile cele puternice și să ne formăm obiceiuri noi. Având plăcere și ascultând de îndemnurile Duhului Sfânt, inimile noastre se deschid larg spre a primi mult și tot mai mult din puterea Sa și spre a face o lucrare mai mare și mai bună. Energiile latente nefolosite se trezesc și capacitățile paralizate până atunci, primesc o nouă viață. {PDH 353.1}

Lucrătorul umil, care cu supunere ascultă chemarea lui Dumnezeu, poate fi sigur de faptul că va primi ajutor divin. Chiar numai acceptarea unei răspunderi așa de mare și sfântă, este în sine înălțătoare de caracter. Ea cheamă la lucru cele mai înalte puteri intelectuale și spirituale, întărește și curățește mintea și inima. Este minunat să vezi cât de puternic devine cel slab prin credința în puterea lui Dumnezeu, cât de hotărâte eforturile lui și cât de mari și bogate rezultatele. Cel care, cu umilință, începe cu puține cunoștințe și spune și altora puținul pe care îl știe, în timp ce caută cu sârguință să cunoască mai mult, acela va constata că întreaga comoară a cerului îi stă la dispoziție. Cu cât va căuta să împartă mai multă lumină, cu atât mai multă lumină va primi el. Cu cât va căuta cineva cu dragoste pentru suflete să explice Cuvântul lui Dumnezeu și altora, cu atât mai clar va deveni acesta pentru el. Cu cât vom folosi mai mult cunoștințele noastre și vom exercita mai mult puterile noastre, cu atât vom avea mai multă cunoștință și mai multă putere. {PDH 354.1}

Fiecare efort făcut pentru Domnul Hristos, se va transforma în binecuvântări pentru noi. Dacă folosim mijloacele noastre materiale pentru slava Sa, El ne va da mai mult. Căutând să câștigăm pe alții pentru Hristos, prezentând în rugăciune povara pentru suflete, propriile noastre inimi vor bate atunci sub influența înviorătoare a harului lui Dumnezeu; simțămintele noastre vor străluci atunci de o mai mare ardoare divină și întreaga noastră viață creștină va fi atunci mult mai reală, mai plină de zel, și mult mai bogată în rugăciuni. {PDH 354.2}

În ceruri, valoarea unui om se socotește după capacitatea inimii de a cunoaște pe Dumnezeu. Această cunoștință este izvorul oricărei puteri. Dumnezeu a creat astfel pe om, încât fiecare talant al său să poată fi talantul, sau darul lui Dumnezeu; și El caută totdeauna să aducă spiritul omenesc în legătură cu cel divin. El ne oferă privilegiul de a coopera cu Hristos în a face cunoscut lumii harul Său, pentru ca să putem primi o mai bogată cunoștință a lucrurilor cerești. {PDH 354.3}

Privind la Isus, noi obținem o cunoaștere mai strălucită și mai clară a lui Dumnezeu, căci privind la El, ajungem schimbați. Bunătatea, iubirea pentru aproapele nostru, devin atunci caracteristici naturale ale ființei noastre. Dezvoltăm astfel un caracter, asemenea caracterului divin. Progresând în asemănarea cu El, noi mărim capacitatea noastră de a cunoaște pe Dumnezeu. Cu cât intrăm mai mult și tot mai mult în comuniunea cu lumea cerească, noi vom avea o capacitate mereu sporită, spre a primi bogăția cunoașterii și a înțelepciunii veșnice. {PDH 355.1}

Cel cu un talant

Cel care a primit un singur talant, „s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii Stăpânului său". Matei 25, 18. {PDH 355.2}

Tocmai acela care a primit cel mai mic dar, a lăsat darul său nefolosit. Prin pilda aceasta este adresată o avertizare tuturor acelora care au simțământul că întrucât ei au primit o mai mică binecuvântare, faptul acesta este o scuză pentru ei, de a mai lucra pentru Hristos. Dacă ei ar fi putut face lucruri mai mari, cu câtă bucurie ar fi făcut aceasta; dar pentru că ei pot fi de folos numai în lucrurile cele mici, ei consideră că sunt îndreptățiți a nu face nimic. Ei greșesc gândind și procedând astfel, în împărțirea darurilor Sale, Dumnezeu pune la încercare caracterul. Omul care neglijează folosirea, punerea la schimbător a talantului său, se dovedește a fi un serv necredincios. Dacă ar fi primit cinci talanți, el i-ar fi îngropat pe toți; așa cum a îngropat și acel singur talant primit. Neîntrebuințarea unicului talant primit, arată faptul că el disprețuiește darurile cerului. {PDH 355.3}

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari". Luca 16, 10. Importanța lucrurilor mici este adesea nesocotită, pentru că ... sunt mici; dar tocmai ele formează o mare parte din viața noastră. De fapt, nu există lucruri neimportante în viața creștinului. Formarea caracterului nostru va fi plină de primejdii, dacă nesocotim importanta lucrurilor mici. {PDH 356.1}

„Cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari". Prin necredincioșie în cele mai mici îndatoriri, omul jefuiește pe Făcătorul său de slujirea ce I se cuvine. Această necredincioșie se răsfrânge asupra celui în cauză. El dă greș în primirea harului, a puterii, a tăriei de caracter, care puteau fi primite printr-o predare fără de rezerve lui Dumnezeu. Trăind despărțit de Hristos, el este expus ispitelor lui Satana, și face greșeli în lucrarea sa pentru Domnul. Pentru că nu este călăuzit de principii drepte în lucrurile cele mici, el nu ascultă de Dumnezeu nici în lucrurile cele mari pe care le consideră ca fiind prin excelență lucrarea sa. Greșelile săvârșite în rezolvarea problemelor mici ale vieții, se vor manifesta și în lucrările de o importanță mai mare. El face totul după principiile cu care s-a obișnuit. Acțiunile astfel repetate formează obiceiuri, obiceiurile formează caracterul și prin caracter se hotărăște destinul nostru pentru prezent și veșnicie. {PDH 356.2}

Numai prin credincioșia în lucrurile mici poate fi format sufletul spre a acționa cu credincioșie când va purta responsabilități mai mari. Dumnezeu a adus pe Daniel și pe

tovarășii săi în contact cu marii oameni ai Babilonului, pentru ca acești păgâni să ajungă să cunoască principiile adevăratei religii. În mijlocul unei națiuni idolatre, Daniel trebuia să reprezinte caracterul lui Dumnezeu. Cum a ajuns el să fie potrivit spre a ocupa o poziție de o așa mare încredere și cinste? Credincioșia sa în lucrurile cele mici, a fost ceea ce a dat perspectivă întregii sale vieți. El a onorat pe Dumnezeu în datoriile cele mai mici și Domnul a cooperat cu el. Lui Daniel și tovarășilor săi, Dumnezeu le-a dat „știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele". Daniel 1, 17. {PDH 356.3}

După cum Dumnezeu a chemat pe Daniel ca să dea mărturie pentru El în Babilon, tot așa ne cheamă El ca să fim martorii Săi în lumea de astăzi. În problemele cele mai mici ale vieții ca și în cele mai mari, El dorește ca noi să înfățișăm oamenilor principiile împărăției Sale. {PDH 357.1}

În viața Sa aici pe pământ, Domnul Hristos ne-a învățat lecția unei atenții deosebite față de lucrurile cele mici. Marea lucrare de răscumpărare apăsa mereu asupra sufletului Său. În timp ce El învăța și vindeca, toate energiile Sale intelectuale și fizice au fost folosite la maximum; și totuși El a dat atenție chiar și celor mai simple lucruri din viață și din natură. Cele mai instructive lecții ale Sale, au fost acelea în care, prin lucrările cele mici din natură, El a ilustrat marile adevăruri ale Împărăției lui Dumnezeu. El n-a trecut cu vederea nici chiar nevoile celor mai umili slujitori ai Săi. Urechea Sa a auzit fiecare strigăt al celor în nevoie. El a fost sensibil la atingerea femeii bolnave ce se afla în mulțime; chiar și cea mai ușoară atingere a credinței, a primit un răspuns din partea Domnului. Când a înviat pe fiica lui Iair, El le-a amintit părinților că fetița trebuia să mănânce ceva. Când prin puterea care se afla în El, S-a ridicat din mormânt, El n-a considerat ca fiind nedemn pentru El să strângă și să așeze cu grijă la locul lor fâșiile de pânză, cu care El a fost pus în mormânt. {PDH 357.2}

Creștini fiind, lucrarea la care suntem chemați, este aceea de a coopera cu Domnul Hristos la lucrarea de mântuire a sufletelor. Noi am intrat chiar în legământ cu El pentru a face această lucrare. A neglija această lucrare, înseamnă că dovedim necredincioșia noastră față de Hristos. Dar pentru a aduce la îndeplinire această lucrare, noi trebuie să urmăm exemplul Său de credincioasă și conștiincioasă atenție în lucrurile mici. Acesta este secretul succesului oricărui efort și al oricărei influențe creștine. {PDH 358.1}

Domnul dorește ca poporul Său să atingă treapta cea mai înaltă, ca ei să-L preamărească posedând iscusința cu care El este binevoitor să-i înzestreze. Prin harul lui Dumnezeu, s-au luat toate măsurile pentru ca noi să putem arăta faptul că noi lucrăm după planuri mai bune decât acelea după care lucrează lumea. Noi trebuie să dăm pe față o superioritate în gândirea noastră, în înțelegerea, iscusința și cunoașterea noastră, pentru că noi credem în Dumnezeu și în puterea Sa de a lucra asupra inimii omenești. {PDH 358.2}

Dar aceia care nu sunt înzestrați cu multe și mari daruri, nu trebuie să fie descurajați. Ei să folosească ceea ce au, observând cu credincioșie fiecare parte slabă a caracterului lor,

căutând a o întări prin harul lui Dumnezeu. În fiecare act al vieții noi trebuie să țesem credincioșie și devotament, cultivând atributele care să ne facă în stare să îndeplinim lucrarea noastră. {PDH 358.3}

Obiceiul de a fi neglijent ar trebui în mod categoric biruit. Mulți gândesc că lipsa de memorie este o scuză eficientă pentru greșelile cele mai grosolane. Dar ei nu au oare calități intelectuale la fel ca și ceilalți? În acest caz ei ar trebui să-și exerseze memoria pentru ca ea să rețină mai mult. A uita este păcat, este păcat să fii neglijent. Dacă ne vom face obiceiul să uităm, vom neglija poate mântuirea noastră proprie, și în cele din urmă ne vom da seama că nu suntem gata pentru Împărăția lui Dumnezeu. {PDH 359.1}

Adevărurile cele mari trebuie puse în practică în lucrurile cele mici. Religia practică trebuie dovedită în cele mai mici îndatoriri ale vieții de fiecare zi. Cea mai mare calitate a unui om este aceea de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. {PDH 359.2}

Pentru că nu sunt angajați în mod direct într-o lucrare religioasă, mulți cred că viața lor este nefolositoare; că ei nu fac nimic pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Dar aceasta este o greșeală. Dacă lucrarea lor este aceea pe care un om trebuie s-o facă, atunci aceștia nu trebuie să-și reproșeze că sunt nefolositori în marea casă a lui Dumnezeu. Nu trebuie neglijate nici cele mai umile îndatoriri. Orice lucrare, orice muncă cinstită este o binecuvântare și săvârșirea ei cu credincioșie, poate dovedi destoinicie pentru datorii mai înalte. {PDH 359.3}

Orice lucru, oricât de neînsemnat ar fi, făcut pentru Dumnezeu cu o totală predare de sine, este primit de El tot așa ca și cel mai mare serviciu. Nici un dar nu este mic, dacă este dat cu toată inima și cu un suflet bucuros. {PDH 359.4}

Oriunde ne-am găsi, Domnul Hristos ne cere să luăm asupra noastră datoria ce ni se oferă. Dacă aceasta este în familie, atunci lucrează plin de voie bună și cu râvnă pentru a face din cămin locul cel mai plăcut. Dacă ești mamă, atunci creste-ți copiii pentru Hristos. Aceasta este o lucrare tot așa de reală pentru Dumnezeu, ca și lucrarea de la amvon a predicatorului. Dacă datoria ta este în bucătărie, atunci caută să fii un bucătar desăvârșit. Pregătește hrana astfel, încât ea să fie sănătoasă, hrănitoare și gustoasă. Și în timp ce folosești cele mai bune ingrediente în pregătirea hranei, nu uita că trebuie să ocupi mintea cu cele mai bune gânduri. Dacă locul tău este acela de a lucra pământul, sau ești angajat în oricare altă ocupație, atunci fă ca datoria ta prezentă să fie un succes. Pune-ți sufletul în tot ceea ce faci. Reprezintă pe Hristos în toată lucrarea ta. Fă așa cum ar face El dacă ar fi în locul tău. {PDH 359.5}

Oricât de mic ar fi talentul tău, Dumnezeu are un loc pentru el. Acel singur talant, folosit cu înțelepciune, va îndeplini lucrarea pentru care a fost dat. Prin credincioșie în îndatoririle cele mici, neînsemnate, noi lucrăm sporind, ca într-o operație de adunare, iar Dumnezeu va lucra pentru noi mai mult, ca într-o operație de înmulțire. Aceste daruri neînsemnate vor avea cea mai prețioasă influență în lucrarea Sa. {PDH 360.1}

Faceți ca o credință vie să fie întrețesută asemenea unui fir de aur prin îndeplinirea chiar și a celor mai mici îndatoriri. Atunci, întreaga noastră activitate zilnică va promova creșterea noastră creștină. Va fi atunci o continuă privire la Hristos. Iubirea pentru El va da putere vitală în orice am face. Astfel, printr-o dreaptă folosire a talanților, noi ne putem lega printr-un lanț de aur de lumea de sus. Aceasta este adevărata sfințire; căci sfințirea constă în îndeplinirea cu bucurie a tuturor îndatoririlor zilnice, într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu. {PDH 360.2}

Dar mulți creștini așteaptă încă să li se încredințeze o lucrare mare. Și pentru că nu pot găsi un loc suficient de mare, care să le satisfacă ambiția, ei nu reușesc să fie credincioși în îndatoririle obișnuite ale vieții. Pentru ei, acestea sunt neinteresante. Zi după zi, ei lasă să le scape ocaziile care să demonstreze credincioșia lor față de Dumnezeu. În timp ce așteaptă o lucrare mai mare, viața se scurge, scopul ei rămâne neîmplinit, iar lucrarea ei, nesăvârșită. {PDH 360.3}

Talanții ceruți înapoi

„După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteala”. Matei 25, 19. Când Domnul cere socoteala slujitorilor Săi, atunci va fi cercetat îndeaproape câștigul adus de fiecare talant. Lucrarea săvârșită descoperă caracterul celui ce a făcut-o. {PDH 360.4}

Cei care au primit cinci și doi talanți au înapoiat Domnului lor darurile ce le-au fost încredințate, împreună cu câștigul obținut. Făcând aceasta, ei nu pretind nici un merit pentru ei înșiși. Talanții lor au fost aceia care le-au fost dați; cu ei, aceștia au câștigat alți talanți; dar fără talanții primiți, ei n-ar fi putut câștiga nimic. Ei recunosc că nu și-au făcut decât datoria. Capitalul a fost al Domnului, iar câștigul este al Lui. Dacă Mântuitorul nu și-ar fi revărsat iubirea și harului Lui asupra lor, ei ar fi fost pentru veșnicie falimentari, pierduți. {PDH 360.5}

Dar atunci când Domnul și-a primit talanții, El a aprobat și răsplătit pe lucrători ca și atunci când toate meritele ar fi fost ale lor. Înfățișarea Lui este plină de bucurie și satisfacție. El este plin de bucurie atunci când poate revărsa binecuvântările Sale asupra lor. Pentru fiecare serviciu și pentru fiecare sacrificiu adus El îi răsplătește, nu pentru că este dator a face aceasta, ci pentru că inima lui este plină de iubire și bunătate. {PDH 361.1}

„Bine, rob bun și credincios”, spune El, „ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpânului tău”. Matei 25, 21. {PDH 361.2}

Credincioșia și loialitatea față de Dumnezeu, serviciul făcut din iubire, sunt acelea care câștiga favoarea divină. Orice îndemn al Duhului Sfânt care conduce pe oameni la bunătate și la Dumnezeu, este notat în cărțile din ceruri și în ziua cea mare a lui Dumnezeu, cei prin care El a lucrat, vor fi lăudați. {PDH 361.3}

Ei vor intra în bucuria Domnului, văzând în Împărăția Sa pe aceia care au fost răscumpărați prin lucrarea lor. Și ei au privilegiul de a lua parte, acolo, la lucrarea Sa, pentru că au devenit destoinici pentru ea, participând aici la lucrarea Sa. Ceea ce vom fi în ceruri, este o reflectare a ceea ce suntem acum, în ceea ce privește caracterul și slujirea sfântă. Domnul Hristos spune despre Sine: „Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească". Matei 20, 28. Această lucrare a Sa aici pe pământ, este și lucrarea Sa în ceruri. Și răsplata noastră, pentru faptul că am lucrat cu Hristos în această lume, este primirea unei puteri mai mari și a unui privilegiu mai deosebit de a lucra cu El în veșnicie. {PDH 361.4}

Atunci, „cel ce nu primise decât un talant, a venit și el, și a zis: «Doamne, am știut că ești un om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă, și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău»". Matei 25, 24-25. {PDH 362.1}

Așa se scuză oamenii pentru neglijența lor față de darurile lui Dumnezeu. Ei socotesc pe Dumnezeu ca pe un stăpân sever și tiran, ca Unul care vânează greșelile, spre a aduce pedeapsă asupra lor. Ei Îl învinuiesc că cerând ceea ce n-a dat niciodată, ca secerând de unde n-a semănat. {PDH 362.2}

Sunt mulți aceia care în inima lor acuză pe Dumnezeu ca fiind un Stăpân aspru, pentru că El cere avutul și slujirea lor. Noi nu putem însă aduce lui Dumnezeu ceva ce nu I-ar aparține. „«Totul vine de la Tine», spune împăratul David, «și din mâna Ta, primim ce-ți aducem»." 1 Cronici 29, 14. Toate lucrurile sunt ale lui Dumnezeu, nu numai prin creațiune, ci și prin răscumpărare. Toate binecuvântările din viața aceasta și din viața veșnică ne sunt date purtând pecetea crucii de pe Golgota. De aceea, învinuirea că Dumnezeu este un Stăpân rău secerând de unde n-a semănat, este falsă. {PDH 362.3}

Stăpânul nu tăgăduiește învinuirea adusă de slujitorul cel rău, așa nedreaptă cum este ea; dar întâmpinându-l pe propriul său teren, îi arată că purtarea lui nu poate fi scuzată. Căi și mijloace au fost puse la dispoziție, prin care talantul încredințat să fie întrebuințat spre folosul Stăpânului său. „Se cădea", a spus stăpânul, „ca să-mi fi dat banii la zarafi, și, la venirea mea, eu mi-as fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu". Matei 25, 27. {PDH 362.4}

Tatăl nostru ceresc nu cere nici mai mult, nici mai puțin, decât ceea ce ne-a făcut El în stare să facem. El nu pune asupra slujitorilor Săi, nici o povară pe care ei să n-o poată duce. „El știe din ce suntem făcuți; își aduce aminte că suntem țarină". Psalmii 103,14. Prin harul Său, noi putem aduce la îndeplinire tot ceea ce El cere de la noi. {PDH 362.5}

„Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult". Luca 12, 48. Fiecare dintre noi vom fi personal răspunzători; chiar și numai pentru o iotă făcută mai puțin decât am fi fost în stare să facem. Domnul măsoară cu exactitate fiecare posibilitate de lucru ce ni se oferă. Talentele și capacitățile nefolosite vor fi puse în socoteală, tot așa ca și cele cu care am lucrat. Dumnezeu ne va face răspunzători pentru ceea

ce am fi putut deveni printr-o dreaptă folosire a talanților dați de Dumnezeu. Noi vom fi judecați după ceea ce am fi putut face, dar n-am făcut, pentru că n-am folosit energiile noastre spre slava lui Dumnezeu. Chiar dacă nu ne pierdem mântuirea, în veșnicie vom ajunge să ne dăm seama de urmările nefolosirii talentelor noastre. Căci pentru toată cunoștința și destoinicia pe care am fi putut s-o dobândim, dar n-am dobândit-o, va fi o pierdere veșnică. Dar când ne predăm cu totul lui Dumnezeu și când în lucrarea noastră vom urma liniile Lui directoare, El se consideră atunci răspunzător pentru împlinirea acelei lucrări. El nu dorește ca noi să ne îndoim cu privire la succesul străduințelor noastre sincere. Niciodată n-ar trebui să ne gândim la nereușită. Noi trebuie să conlucrăm cu Acela care nu cunoaște înfrângere. {PDH 362.6}

Noi n-ar trebui să vorbim de slăbiciunile și incapacitățile noastre. Aceasta înseamnă o manifestare a neîncrederii noastre în Dumnezeu, o negare a Cuvântului Său. Când murmurăm din cauza poverilor noastre, sau refuzăm să purtăm răspunderile pe care El ne cheamă să le purtăm, noi spunem atunci că, în adevăr, El este un Stăpân aspru, că El cere de la noi să facem ceva pentru care nu ne-a dat și puterea de a-l face. {PDH 363.1}

Suntem adesea ispitiți ca spiritul slujitorului leneș să-l numim umilință. Dar adevărata umilință este cu totul diferită. A fi înveșmântați în umilință, aceasta nu înseamnă că noi trebuie să fim nedezvoltați, piperniciți din punct de vedere intelectual, să fim deficitari în aspirațiile, idealurile noastre și lași în viața noastră, ocolind poverile, sarcinile, de teama că nu vom putea să le facem față cu succes. Adevărata umilință aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu, sprijinindu-ne și depinzând de puterea Sa. {PDH 363.2}

Dumnezeu lucrează prin cine vrea El. Adesea, El alege cel mai umil instrument, pentru a îndeplini cea mai mare lucrare, pentru că puterea Lui se manifestă prin slăbiciunea oamenilor. Noi avem măsura noastră, după care ne pronunțăm și spunem că un lucru este mare, sau altul mic; dar Dumnezeu nu prețuiește ceva după legile sau măsurile noastre. Noi nu trebuie să considerăm că ceea ce este mare pentru noi, trebuie să fie mare și pentru Dumnezeu, și ceea ce este mic în ochii noștri, trebuie să fie mic și pentru El. Nu ne este nouă dat să ne spunem părerea cu privire la talanții noștri, sau să ne alegem lucrarea pe care s-o facem. Noi trebuie să privim, să luăm asupra noastră poverile, sarcinile pe care Dumnezeu ni le dă; să le purtăm și să le îndeplinim pentru că îl iubim, mergând totdeauna la El spre a ne odihni. Oricare ar fi lucrarea pe care o avem de făcut, Dumnezeu este onorat printr-o slujire din toată inima și cu bucurie. El are mare plăcere atunci când noi aducem la îndeplinire îndatoririle noastre cu recunoștință, bucurându-ne de faptul că suntem găsiți vrednici a fi conlucrători cu El. {PDH 363.3}

Luarea talantului

Sentința rostită în dreptul slujitorului cel leneș a fost: „Luați-i dar talantul, și dați-l celui ce are zece talanți”. Matei 25, 28. Ca și în răsplătirea servului credincios, în acest text se arată faptul că aici este prezentată nu numai răsplătirea la judecata finală, ci și procesul

gradat al răsplătirii în viața aceasta. După cum este situația în lumea naturală, tot la fel și în lumea spirituală; orice energie nefolosită va slăbi și dispărea. Activitatea este legea vieții; trândăvia, însemnează moarte. „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora”, 1 Corinteni 12, 7. Folosite pentru binecuvântarea altora, darurile sale se înmulțesc, cresc. Circumscrise la o slujire egoistă, ele descresc, și în final, sunt retrase. Acela care refuză să împartă și altora din darurile primite, va constata — în cele din urmă — că nu mai are nimic de dat. El este supus unui proces care cu siguranță va diminua, va pipernici și în cele din urmă va nimici calitățile sufletului. {PDH 364.1}

Nimeni să nu gândească că va putea intra în bucuria Domnului său trăind o viață egoistă și servind numai intereselor sale. Astfel de oameni nu vor putea participa la bucuria iubirii neegoiste. Aceștia nu sunt pregătiți și potriviți pentru curțile cerești. Ei n-ar putea aprecia cum se cuvine adevărata atmosferă a iubirii care cuprinde cerul întreg. Vocea îngerilor și muzica harpelor acestora nu i-ar satisface. Pentru mintea lor, știința cerurilor ar fi ca o enigmă de nerezolvat. {PDH 364.2}

În ziua cea mare a judecății, aceia care n-au lucrat pentru Hristos, aceia care au fost luați de curent, care n-au purtat nici o responsabilitate, care s-au gândit numai la ei, căutând să placă numai lor înșiși, vor fi așezați de către Judecătorul a tot pământul alături de cei care au făcut numai rău. Ei vor primi aceeași condamnare. {PDH 365.1}

Mulți dintre aceia, care mărturisesc a fi creștini, nu țin seama de cerințele lui Dumnezeu și totuși, ei consideră că nu este nici un rău în aceasta. Ei sunt conștienți de faptul că hulitorul, ucigașul, desfrânatul, toți aceștia merită pedeapsa; cât despre ei însă, se bucură de participarea la serviciile religioase. Pentru că iau cu plăcere parte la vestirea Evangheliei, ei gândesc că sunt creștini. Deși și-au petrecut întreaga viață îngrijindu-se numai de ei înșiși ei vor fi tot atât de mult surprinși, așa cum a fost și servul necredincios din parabolă atunci când a auzit sentința: „Luați-i dar talantul”. Asemenea Iudeilor, ei au substituit bucuria față de binecuvântările date lor, în detrimentul folosirii pe care ar fi trebuit s-o dea acestor daruri. {PDH 365.2}

Mulți dintre cei care se scuză atunci când trebuie făcute eforturi creștine, mărturisesc în acest fel că nu sunt capabili pentru o astfel de lucrare. Dar, i-a făcut oare Dumnezeu așa de incapabili? Nu, niciodată. Această incapacitate a lor este produsă de către inactivitatea lor și a fost perpetuată prin libera lor alegere. În caracterele lor, ei culeg deja roadele acestei sentințe: „Luați-i dar talantul”. Continua folosire greșită a talanților încredințați lor, va înăbuși, va stinge — în cele din urmă — lucrarea Duhului Sfânt, care este unica lor lumină. Hotărârea: „Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară”, pune sigiliul cerului pe alegerea pe care ei înșiși au făcut-o pentru veșnicie. {PDH 365.3}

Capitolul 26 – Prietenii, cu ajutorul Mamonei nedreptății

Capitol bazat pe textele din Luca 16, 1-9.

Venirea Domnului Hristos pe pământ a avut loc într-un timp de intensă atitudine lumească. Oamenii subordonau veșnicia lucrurilor trecătoare și cerințele viitorului, afacerilor prezente. Ei considerau iluziile lor ca fiind niște realități, iar realitățile le-au considerat niște iluzii. Ei n-au privit prin credință la lumea nevăzută. Satana a prezentat înaintea lor lucrurile acestei vieți ca fiind în totul atrăgătoare și absorbitoare și au dat ascultare ispitelor sale. {PDH 366.1}

Domnul Hristos a venit ca să schimbe această ordine a lucrurilor. El a căutat să rupă vraja prin care oamenii erau amăgiți și prinși în cursă. În învățătura Sa, El a căutat să pună de acord cerințele cerului și ale pământului și să întoarcă gândurile oamenilor de la prezent, la viitor. El i-a chemat înapoi de la urmărirea lucrurilor trecătoare la pregătirea pentru veșnicie. {PDH 366.2}

„Un om bogat", a spus El, „avea un ispravnic care a fost pârât la el că-i risipește averea. Bogatul acesta dăduse toată averea sa în mâinile slujitorului său; dar acest slujitor era necredincios, iar stăpânul era convins că el era jefuit în mod sistematic. El s-a hotărât să nu-l mai țină în serviciu și l-a chemat să dea socoteală de isprăvnicia sa. «Ce aud eu vorbindu-se despre tine?», spuse el. «Dă-ți socoteala de isprăvnicia ta, pentru că nu mai poți fi ispravnic.»" {PDH 366.3}

Având înaintea sa perspectiva concedierii, ispravnicul acesta avea de ales una din următoarele trei căi: El trebuia fie să muncească, fie să cerșească, sau ... să moară de foame. Și el își zise: „Ce am să fac, dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Știu ce am să fac, pentru ca, atunci când voi fi scos din isprăvnicie, ei să mă primească în casele lor. A chemat deci pe fiecare dintre datornicii Stăpânului, și i-a zis celui dintâi; «Cât ești dator Stăpânului?» «O sută de măsuri de untdelemn», a răspuns el. Și i-a zis: «Ia-ți zapisul și șezi degrabă de scrie cincizeci». Apoi a zis altuia: «Dar tu, cât ești dator?» «O sută de măsuri de grâu», a răspuns el. Și i-a zis: «Ia-ți zapisul și scrie optzeci.»" Luca 16, 3-7. {PDH 367.1}

Acest slujitor necredincios a făcut și pe alții să fie părtași la lucrurile sale necinstite. El a înșelat pe stăpânul său, în favoarea lor, și acceptând avantajul acesta, ei și-au luat singuri obligația de a-l primi în casele lor, ca pe un prieten. {PDH 367.2}

„Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucrase înțelepțește." Luca 16, 8. Acest om lumesc a lăudat istețimea celui care l-a înșelat. Dar lauda omului bogat nu era și lauda lui Dumnezeu. {PDH 367.3}

Domnul Hristos n-a lăudat pe slujitorul necredincios, dar El S-a folosit de o întâmplare bine cunoscută, spre a ilustra lecția pe care El o dorea să-i învețe. „Faceți-vă prieteni cu

ajutorul bogăţiilor nedrepte", a spus El, „pentru că atunci când veţi muri, să vă primească în corturile veşnice." Idem, v. 9. {PDH 367.4}

Mântuitorul a fost vorbit de rău de către Farisei, pentru că umbla cu vameşii şi păcătoşii. Dar în ciuda acestui fapt, interesul Său pentru ei n-a slăbit şi nici eforturile Lui pentru ei n-au încetat. El a văzut că ocupaţia lor îi ducea în ispită. Ei erau înconjuraţi de ademeniri spre rău. Primul pas greşit era foarte uşor de făcut, iar decăderea spre împlinirea unor fapte mai mari de necinste şi spre înmulţirea crimelor, era rapidă. Domnul Hristos căuta pe toate căile să-i câştige pentru ţinte mai înalte şi pentru principii mai nobile. Acest scop l-a urmărit atunci când a rostit pilda slujitorului necinstit. Printre vameşi se aflau exact asemenea cazuri ca cel reprezentat în parabolă şi, în descrierea Domnului Hristos, ei au recunoscut propriile lor practici. Faptul acesta le-a atras atenţia, şi de la tabloul propriilor lor practici necinstite, mulţi dintre ei au învăţat lecţia unor mari adevăruri spirituale. {PDH 368.1}

Pilda a fost totuşi rostită în mod direct ucenicilor. Lor le-a fost împărţit, mai întâi, aluatul adevărului, iar prin ei, acesta avea să ajungă şi la alţii.... Multe din învăţăturile Domnului Hristos, la început, n-au fost înţelese de către ucenicii Săi şi adesea părea că ele au fost uitate de ei. Dar, mai târziu, sub influenţa Duhului Sfânt, aceste adevăruri au fost cu claritate reamintite şi prin ucenici ele au fost aduse în mod viu înaintea noilor convertiţi care se adăugau bisericii. {PDH 368.2}

Mântuitorul vorbea, de asemenea, Fariseilor. El n-a pierdut speranţa că ei vor ajunge să înţeleagă puterea cuvintelor Sale. Mulţi au fost profund convinşi; şi ascultând adevărul sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu puţini aveau să fie aceia care urmau să creadă în Domnul Hristos. {PDH 369.1}

Fariseii au încercat să discrediteze pe Domnul Hristos acuzându-L că are legături, că fraternizează cu vameşii şi păcătoşii. Acum, El îşi îndreaptă mustrarea către aceşti acuzatori. Faptul cunoscut că a avut loc printre vameşi, El l-a prezentat Fariseilor ca reprezentând atât cursul vieţii şi faptele lor, cât şi singura cale în care ei pot să-şi răscumpere greşelile făcute. {PDH 369.2}

Servului necredincios i-au fost încredinţate bunurile Stăpânului său, în scop de binefacere; dar el le-a folosit pentru sine. Tot aşa au fost lucrurile şi cu Israel. Dumnezeu a ales sămânţa lui Avraam. Cu braţ puternic, El i-a eliberat din robia egipteană. El i-a făcut depozitarii adevărurilor sfinte, pentru binecuvântarea lumii. El le-a încredinţat Cuvântul cel viu, pentru ca ei să poată transmite lumina şi altora. Dar slujitorii Săi au folosit aceste daruri pentru a se îmbogăţi şi a se înălţa pe ei înşişi. {PDH 369.3}

Fariseii, plini de îndreptăţire de sine, plini de importanţa lor, au folosit cum nu se cuvenea bunurile pe care Dumnezeu le dăduse spre a fi folosite spre slava Sa. {PDH 369.4}

Slujitorul din parabolă n-a luat nici o măsură pentru viitor. Bunurile încredinţate lui spre a fi folosite spre binele altora, le-a folosit numai pentru sine, căci se gândea numai la

prezent. Când isprăvnicia avea să-i fie luată, nu-i rămânea nimic despre care să poată spune că-i aparține, că este al său. Dar bunurile Stăpânului său se aflau încă în mâinile sale și el se hotărî să le folosească în așa fel încât să se asigure împotriva unor eventuale lipsuri în viitor. Pentru a realiza acest lucru, el a trebuit să facă un alt plan. În loc de a strânge pentru sine el trebuia să dea altora. Astfel putea să-și facă prieteni care să-l primească la ei, atunci când avea să fie dat afară din slujbă. Tot așa stăteau lucrurile și cu Fariseii. În curând isprăvnicia lor avea să fie luată și ei trebuia să se îngrijească pentru viitor. Numai căutând a face bine altora, ar fi putut ei înșiși să aibă un folos. Numai dând în această viață și altora din darurile lui Dumnezeu, ar fi putut să se pregătească pentru veșnicie. {PDH 369.5}

După ce a rostit parabola, Domnul Hristos a spus: „Căci fiii veacului acestuia, fața de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fiii luminii.” Luca 16, 8 u.p. Aceasta vrea să spună că cei înțelepți în felul lumii manifestă mai multă înțelepciune și mai mult zel atunci când se ocupă de interesele lor personale, decât fac cei ce spun că sunt copii ai lui Dumnezeu, în slujba Domnului. Așa erau lucrurile și în timpul Domnului Hristos. Și așa stau lucrurile și astăzi. Să privim la viața multora care pretind că sunt creștini. Dumnezeu i-a înzestrat cu talente, putere și influență; El le-a încredințat bani, pentru ca ei să poată fi conlucrători împreună cu El în marele Plan al Mântuirii. Toate darurile Sale trebuie să fie folosite spre binecuvântarea omenirii, spre a alina suferințele și a împlini lipsurile. Noi trebuie să hrănim pe cei flămânzi, să îmbrăcăm pe cei goi, să ne îngrijim de văduve și orfani și să slujim, să fim de folos celor dezamăgiți și apăsați. Dumnezeu n-a dorit niciodată ca mizeria, atât de răspândită în lume, să existe. El niciodată n-a înțeles ca un om să aibă din abundență toate bunurile vieții, în timp ce copiii altora să plângă după pâine. Toate mijloacele ce prisosesc, care sunt peste nevoile vieții zilnice, sunt încredințate omului pentru a face bine cu ele și a fi o binecuvântare pentru omenire. Domnul spune: „Vindeți ce aveți și dați milostenie.” Luca 12, 33. „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții.” 1 Timotei 6, 18. „Ci când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi.” Luca 14, 13. „Dezleagă lanțurile răutății”, „deznoadă legăturile robiei”, „dă drumul celor asupriți”, și „rupe orice fel de jug.” „împarte-ți pâinea cu cel flămând”, și „adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost”, „dacă vezi pe un om gol ... acoperă-l”, „Satură sufletul lipsit.” Isaia 58, 6-7.10. „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16, 15. Acestea sunt poruncile lui Dumnezeu. Oare, marea mulțime a celor ce pretind că sunt creștini, fac ei această lucrare? {PDH 370.1}

O, câți nu folosesc numai pentru ei darurile lui Dumnezeu! Câți nu adaugă casă lângă casă și pământ lângă pământ! Câți nu-și cheltuiesc banii pentru plăceri, pentru satisfacerea apetitului, pentru case, mobilă și îmbrăcăminte extravagantă! În același timp, semenii lor sunt lăsați pradă mizeriei, crimei, bolii și morții. Mulțimi de oameni pier fără a fi văzut o privire compătimitoare, fără să fi auzit un cuvânt, sau să fi văzut o faptă de simpatie. {PDH 371.1}

Oamenii se fac vinovați de faptul că au jefuit pe Dumnezeu. Folosirea egoistă a mijloacelor ce le-au fost încredințate jefuiește pe Dumnezeu de mulțumirea, de slava care ar fi trebuit să-I fie adresate, ca urmare a alinării suferințelor omenirii și pentru lucrarea de mântuire a oamenilor. Ei și-au însușit bunurile ce le-au fost încredințate. Domnul declară: „Mă voi apropia de voi pentru judecată, și mă voi grăbi să mărturisesc împotriva ... celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan și nedreptățesc pe străin....” „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Dar voi întrebați: „Cu ce te-am înșelat?” „Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați; tot poporul în întregime”. Maleahi 3, 5.8.9. „Ascultați acum voi bogaților ... bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră;.... V-ați strâns comori în zilele din urmă. Ați trăit pe pământ în plăceri și desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel.” „Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” Iacov 5, 1; Iacov 3, 5.4. {PDH 371.2}

Fiecăruia i se va cere să dea socoteală de darurile încredințate lui. În ziua judecății de pe urmă, bogățiile, pe care oamenii le-au îngrămădit, nu le vor folosi la nimic. Ei nu vor avea nimic despre care să poată spune că este al lor. {PDH 372.1}

Cei care își petrec viața adunându-și bunuri pământești dau pe față mai puțină înțelepciune, mai putină preocupare și grijă pentru binele lor veșnic, decât a avut slujitorul necinstit pentru asigurarea existentei sale pământești. Acești numiți fii ai luminii, sunt mai puțin înțelepți decât fiii lumii acesteia din generația lor. Aceștia sunt aceia despre care vorbește profetul în viziunea sa cu privire la ziua cea mare a judecății: „În ziua aceea, oamenii își vor arunca idolii de argint și idolii de aur pe care și-i făcuseră ca să se închine la ei, îi vor arunca la șobolani și lilieci; și vor intra în găurile stâncilor, și în crăpăturile pietrelor, de frica Domnului și de strălucirea măreției Lui, când Se va scula să îngrozească pământul.” Isaia 2, 20-21. {PDH 372.2}

„Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte”, spunea Domnul Hristos, „pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” Luca 16, 9. Dumnezeu, Domnul Hristos și îngerii, toți slujesc celor în necazuri, în suferințe și păcat. Consacrați-vă lui Dumnezeu pentru această lucrare, folosiți darurile Lui în scopul acesta, și atunci veți fi împreună lucrători cu ființele cerești. Atunci, inimile voastre vor bate cu simpatie și la unison cu ale lor. Atunci vă veți asemăna în caracter cu ei. Atunci, acești locuitori ai corturilor veșnice nu vor mai fi niște străini pentru noi. Când cele pământești vor pieri, păzitorii de la porțile cerești vă vor zice: „Bine ați venit.” {PDH 373.1}

Mijloacele folosite spre binecuvântarea altora vor produce dobândă. Bogățiile folosite în mod drept, vor face mult mai bine. Prin ele, mulți vor fi aduși la Hristos. Cel care va urma planul Domnului Hristos pentru viața aceasta, în curțile cerești, va vedea pe aceia pentru care el a lucrat și pentru care a făcut sacrificii aici pe pământ. Cei răscumpărați vor fi foarte

recunoscători acelora care au fost unelte pentru mântuirea lor. Pentru aceia care au fost credincioși în lucrarea mântuirii oamenilor, cerul va fi foarte prețios. {PDH 373.2}

Învățătura, lecția din această parabolă este pentru toți. Fiecare va fi răspunzător pentru harul ce i-a fost dat prin Isus Hristos. Viața este prea solemnă ca să fie ocupată complet de probleme trecătoare, pământești. Domnul dorește ca noi să facem cunoscut și altora ceea ce Cel veșnic și nevăzut ne-a transmis nouă. {PDH 373.3}

În fiecare an, milioane și milioane de ființe omenești se sting pentru totdeauna neavertizate și nemântuite. În fiecare ceas, în diferite împrejurări ale vieții ni se prezintă ocazii de a veni în contact și de a conlucra la mântuirea multora. Aceste ocazii vin și trec într-un proces continuu. Dumnezeu dorește ca noi să folosim cât mai multe dintre ele. Zile, săptămâni și luni, trec ... și astfel, noi avem cu o zi, o săptămână și cu o lună mai puțin, spre a ne împlini lucrul nostru. Cel mult câțiva ani încă, și vocea la care nu putem să nu răspundem se va auzi spunând: „Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta." {PDH 373.4}

Domnul Hristos îndeamnă pe fiecare să se gândească la aceste lucruri. Să le analizăm în mod sincer. Să punem într-o parte a balanței pe Domnul Isus, ceea ce înseamnă o comoară veșnică, viață, adevăr, cerul și bucuria lui Hristos în sufletele celor mântuiți, iar în cealaltă parte, orice atracție pe care o poate oferi lumea, într-o parte pierderea propriei noastre mântuiri, cum și pierderea mântuirii acelora care ar fi putut fi mântuiți prin noi, iar în cealaltă parte pentru noi și pentru toți ceilalți, o viață ce se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Cântăriți bine pentru prezent și pentru veșnicie, în timp ce sunteți angajați cu acest lucru, Domnul Hristos spune: „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?" Marcu 8, 36. {PDH 374.1}

Dumnezeu dorește ca noi să alegem cele cerești în loc de cele firești, pământești. El deschide înaintea noastră posibilitatea unei investiții în ceruri. El ne încurajează să tindem spre cele mai înalte ținte, asigurându-ne comoara cea mai de preț. El declară: „Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir." Isaia 13, 12. Când bogățiile roase de molii sau mâncate de rugină vor pieri, urmașii Domnului Hristos se pot bucura de comoara lor din ceruri, bunuri ce sunt nepieritoare. {PDH 374.2}

Mai de preț decât orice prietenie a lumii, este prietenia celor răscumpărați de Hristos. Mai de preț decât titlul de proprietate asupra celui mai frumos palat de pe pământ este dreptul la locuințele pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească. Și mai de preț decât toate cuvintele de laudă pământești, vor fi cuvintele Mântuitorului adresate credincioșilor Săi slujitori: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care va fost pregătită de la întemeierea lumii." Matei 25, 34. {PDH 374.3}

Celor care au risipit bunurile Sale, Domnul Hristos le mai dă încă ocazia de a-și asigura bogățiile netrecătoare. El spune: „Dați, și vi se va da.... Faceți-vă rost de pungi, care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul, și unde nu roade molia." Luca 6, 38; 12, 33. „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe ... să facă bine,

să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.” 1 Timotei 6, 17-19. {PDH 374.4}

Faceți ca bogățiile voastre să meargă înaintea voastră în ceruri. Depuneți-vă comorile lângă tronul lui Dumnezeu. Asigurați-vă dreptul asupra bogățiilor de nepătruns ale Domnului Hristos. „Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.” {PDH 375.1}

Capitolul 27 – Cine este aproapele meu?

Capitol bazat pe textele din Luca 10, 25-37.

Între Iudei, întrebarea: „Cine este aproapele meu?” dădea loc la discuții nesfârșite. Ei nu aveau nici o îndoială cu privire la păgâni și la samariteni. Aceștia erau străini și vrăjmași. Dar unde ar fi trebuit să se tragă linia de deosebire între oamenii din propria lor națiune și între diferitele clase sociale? Pe cine ar fi trebuit să privească preotul, rabinul și bătrânul comunității, ca fiind aproapele său? Ei și-au petrecut viața într-un șir nesfârșit de ceremonii pentru a se curăți. Ei învățau că contactul cu mulțimea neștiutoare și nepăsătoare ar însemna pângărirea lor, fapt ce ar cere un efort istovitor pentru înlăturarea ei. Trebuia oare să considere pe cei „necurați” ca fiind aproapele lor? {PDH 376.1}

La această întrebare, Domnul Hristos a răspuns prin parabola Samariteanului milos. El a arătat că aproapele nostru nu este numai unul din biserica din care facem noi parte, sau de credința pe care noi o avem. Aceasta n-are nici o legătură cu rasa, culoarea, sau deosebirea de clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este fiecare suflet care este rănit și zdrobit de vrăjmaș. Orice om, ca făptură a lui Dumnezeu, este aproapele nostru. {PDH 376.2}

Parabola Samariteanului milos a fostă rostită ca răspuns la o întrebare pe care un învățător al Legii a pus-o Domnului Hristos. Pe când Mântuitorul își rostea învățăturile Sale, „un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?»” Luca 10, 25. Fariseii au fost aceia care au sugerat întrebarea acestui învățător al Legii, în speranța că vor putea prinde pe Domnul Hristos în cuvintele Sale și de aceea au ascultat foarte atenți răspunsul Său. Dar Mântuitorul n-a intrat în discuții contradictorii cu el. Domnul Hristos a cerut însă răspunsul la întrebare, chiar de la cel care a pus-o: „Ce este scris în Lege?” „Cum citești în ea?”, a întrebat El. Iudeii încă mai învinuiau pe Domnul Hristos că nu acordă importanța cuvenită Legii date pe Sinai, dar el a legat problema mântuirii, tocmai de păzirea poruncilor lui Dumnezeu. {PDH 377.1}

Învățătorul Legii a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți.” „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus, „fă așa și vei avea viața veșnică.” Ver 27-28. {PDH 377.2}

Învățătorul Legii n-a fost mulțumit cu poziția și cu lucrările Fariseilor. El a studiat Scripturile cu dorința de a găsi adevărata lor însemnătate. El era vital interesat în această problemă și de aceea întreba cu sinceritate: „Ce să fac?”. În răspunsul său cu privire la cerințele Legii, el a trecut dincolo de toate preceptele ceremoniale și rituale. El n-a acordat nici o valoare acestora, ci a prezentat două mari principii în care sunt cuprinse întreaga Lege și profeții. Aprobând acest răspuns, Mântuitorul S-a situat pe un teren mai avantajos față de rabini. Ei nu puteau să-L condamne pentru faptul că a aprobat cele ce au fost spuse de un învățător al Legii. {PDH 377.3}

„Fă așa, și vei avea viața veșnică”, a spus Domnul Hristos. În învățătura Sa, El a prezentat totdeauna Legea ca fiind un tot unitar, divin, arătând că este imposibil a păstra un precept și a călca un altul; că același principiu este prezent în toate. Destinul omului va fi determinat de întreaga Lege. {PDH 377.4}

Domnul Hristos știa că în propria lui putere nimeni nu putea să păzească Legea. El dorea să conducă pe învățătorul Legii la o cercetare mai clară și mai profundă, pentru ca să poată găsi adevărul. Numai prin acceptarea harului și puterii Domnului Hristos, putem păzi Legea. Credința și ispășirea adusă pentru păcat face în stare pe cei căzuți să iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. {PDH 378.1}

Învățătorul Legii știa că el n-a păzit nici primele patru și nici ultimele șase porunci. Datorită cuvintelor cercetătoare ale Domnului Hristos, el a fost convins, dar în loc să-și mărturisească păcatul, el a încercat să-l scuze, în loc de a recunoaște adevărul, el s-a străduit, mai de grabă, să arate cât de dificilă este împlinirea poruncilor. În acest fel, el spera să evite atât convingerea, cât și să se îndreptățească pe sine în ochii poporului. Cuvintele Mântuitorului au arătat că întrebarea lui era de prisos, deoarece el era personajul în stare să răspundă la ea. Cu toate acestea, el a pus o altă întrebare și anume: „Și cine este aproapele meu?” {PDH 378.2}

Domnul Hristos a refuzat din nou să fie prins în discuții polemice. El a răspuns la întrebarea pusă, povestind o întâmplare care era încă proaspătă în amintirea ascultătorilor săi. „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort.” v. 30. {PDH 379.1}

Mergând de la Ierusalim la Ierihon, călătorul a trebuit să treacă printr-o parte a pustiului Iudeii. Drumul trecea printr-un defileu sălbatic și stâncos, care era plin de hoți, și în care aveau loc adesea scene de violență. În acest loc a fost atacat călătorul, fiind jefuit de tot ceea ce aveau de valoare și lăsat aproape mort la marginea drumului. Pe când se afla acolo, un preot a trecut prin acel loc; el a văzut pe omul acela zăcând acolo rănit și zdrobit, tăvălit în propriul său sânge; dar l-a lăsat acolo fără să-i dea vreun ajutor. El „a trecut înainte pe alături”. Apoi a apărut un Levit. Curios să știe ce s-a întâmplat, el s-a oprit și a privit la suferind. El era conștient de ceea ce trebuia să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută. Ar fi dorit mai bine să nu fi venit pe acel drum, ca să nu fi văzut pe cel rănit. A căutat deci să se convingă pe sine că de fapt, cazul acela nu-l privea, așa că „a trecut înainte pe alături”. {PDH 379.2}

Dar un samaritean, călătorind pe același drum, a văzut pe suferind și a îndeplinit lucrarea pe care ceilalți au refuzat s-o facă. Cu bunăvoință și bunătate, el s-a îngrijit de cel rănit. „Când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului, și i-a zis: «Ai grijă de el, și orice vei

mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.»” v. 33-35. Atât preotul, cât și Levitul pretindeau că sunt oameni pioși, dar samariteanul a dovedit că era în adevăr convertit. Pentru el nu era mai puțin plăcut să facă această lucrare, de cum era pentru preot și Levit, dar în spirit și în fapte el s-a dovedit a fi în armonie cu Dumnezeu. {PDH 379.3}

Rostind această învățătură, Domnul Hristos a prezentat principiile Legii într-un mod direct, plin de putere, arătând ascultătorilor Săi faptul că ei au neglijat a aduce la îndeplinire aceste principii. Cuvintele Sale au fost așa de categorice și potrivite, încât ascultătorii n-au mai putut spune nimic. În cele spuse de Domnul Hristos, învățătorul Legii n-a mai găsit nimic, ce ar fi putut fi criticat. Dar el n-a putut birui în mod suficient antipatia sa națională, pentru a recunoaște pe nume meritul samariteanului. Când Domnul Hristos a întrebat: „Care dintre acești trei se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” el a răspuns. „Cel ce și-a făcut milă de el.” {PDH 380.1}

„Du-te de fă și tu la fel” i-a zis Isus. Arată celor în nevoie aceeași bunătate plină de milă. Astfel vom da dovadă că păzim întreaga Lege. {PDH 380.2}

Deosebirea cea mare între Iudei și Samariteni era o deosebire în ceea ce privește credința religioasă, și anume, o întrebare cu privire la ceea ce constituie adevărata închinare. Fariseii nu puteau spune nimic bun despre samariteni, dar aruncau asupra lor cele mai amare blesteme. Așa de puternică era antipatia dintre iudei și samariteni, încât femeii samaritence i s-a părut un lucru foarte straniu atunci când Domnul Hristos i-a cerut ei apă ca să bea. „Cum Tu, iudeu”, a spus ea, „ceri să bei de la mine, femeie samariteancă?” „Căci”, adăugă — evanghelistul, „iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii” Ioan 4, 9. Iar atunci când Iudeii au fost atât de plini de ură ucigașă împotriva Domnului Hristos, încât s-au sculat în templu ca să-L omoare cu pietre, ei n-au putut găsi cuvinte mai potrivite prin care să-și exprime ura lor, decât: „Nu zicem noi bine că ești samaritean, și că ai drac?” Ioan 8, 48. Și totuși, preotul și Levitul au neglijat chiar lucrarea pe care Domnul le-a dat-o s-o facă, lăsând ca tocmai un samaritean așa de urât și disprețuit să facă un așa bine unuia dintre concetățenii lor. {PDH 380.3}

Samariteanul a împlinit porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”, demonstrând astfel că el era cu mult mai neprihănit decât aceia care îl condamnau. Punându-și în primejdie propria sa viață, el a tratat pe cel rănit ca pe propriul său frate. Acest samaritean reprezintă pe Domnul Hristos. Mântuitorul nostru a arătat pentru noi o iubire, pe care iubirea omenească n-o poate egala vreodată. Pe când noi eram zdrobiți și pe moarte, El a avut milă de noi. El n-a trecut pe lângă noi, pe partea cealaltă, să ne lase să pierim fără ajutor și fără nădejde. El n-a rămas în căminul Său sfânt și fericit, unde era iubit de toată oștirea cerului. A văzut nevoia noastră presantă și S-a ocupat de cazul nostru și a identificat interesele Sale cu cele ale omenirii întregi. El a murit pentru a salva pe vrășmașii Săi; S-a rugat pentru omorâtorii Săi. Arătând spre propriul Său exemplu, a spus urmașilor Săi: „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.” „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Ioan 15, 17; 13, 34. {PDH 381.1}

Preotul și Levitul fuseseră la slujbele de la templu, ale căror servicii au fost stabilite chiar de către Dumnezeu. A participa la acel serviciu, era un privilegiu mare și înalt, iar preotul și Levitul considerau că, fiind astfel onorați de Dumnezeu, nu se cădea să se îngrijească de un suferind necunoscut de la marginea drumului. În acest fel, ei au neglijat ocazia specială pe care Dumnezeu le-a oferit-o ca să fie instrumente ale Sale pentru binecuvântarea aproapelui lor. {PDH 382.1}

Și astăzi, mulți fac o greșeală asemănătoare. Ei împart îndatoririle lor în două categorii deosebite. O categorie este formată din lucruri mari și trebuie să fie rezolvate ținând seama de Legea lui Dumnezeu, o altă categorie fiind formată din așa zisele lucruri mici, în care porunca: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți", este ignorată. Această parte a lucrării este lăsată să depindă de capriciile cuiva, supusă înclinațiilor sau impulsurilor. În acest fel caracterul ajunge stricat, iar religia Domnului Hristos reprezentată în mod greșit, fals. {PDH 382.2}

Sunt unii care gândesc că este ceva înjositor pentru demnitatea lor să se îngrijească de omenirea suferindă. Mulți privesc cu indiferență și cu dispreț la aceia care au lăsat în ruină templul sufletului lor. Alții, neglijează pe cei săraci din alte motive. Ei lucrează, după credința lor pentru cauza lui Dumnezeu, căutând să facă unele lucrări mari și de valoare. Ei cred că fac o mare lucrare, și de aceea nu se pot opri spre a lua în seamă nevoile celor săraci și necăjiți. Pentru promovarea presupusei lor mari lucrări, ei pot ajunge până acolo încât să asuprească pe cei săraci. Ei îi pot așeza pe aceștia în împrejurări grele, care să-i încerce greu, să-i deposedeze de drepturile lor, sau să nu țină seama de nevoile lor. Și totuși, să creadă că toate acestea sunt justificate, pentru că, gândesc ei — le fac pentru înaintarea cauzei lui Hristos. {PDH 382.3}

Mulți vor lăsa pe un frate sau pe un vecin de-al lor, ca în împrejurări potrivnice, să se lupte singur, neajutat. Pentru că ei mărturiseau a fi creștini, cel în cauză își putea închipui că în egoismul lor rece, ei reprezentau pe Hristos. Pentru că așa numiții slujitori ai lui Dumnezeu nu conlucrează cu El, iubirea lui Dumnezeu, care ar trebui să se reverse în valuri de la ei, este în mare măsură oprită a mai ajunge la semenii lor. Și astfel, mulțimea laudelor și a mulțumirilor inimilor omenești și de pe buzele oamenilor, sunt împiedicate a se îndrepta spre Dumnezeu. El este astfel jefuit de slava ce se datorează numelui Său Cel Sfânt. El este păgubit de cei pentru care a murit Domnul Hristos, de cei pe care dorește atât de mult să-i ducă în împărăția Sa, spre a locui în prezența Sa, de-a lungul veacurilor nesfârșite. {PDH 383.1}

Adevărul divin exercită numai o mică influență asupra lumii, în timp ce ar trebui să exercite o mare înrâurire, prin trăirea lui în practicile vieții. Simpla mărturisire formală a religiei abundă, dar aceasta are puțină valoare. Noi putem pretinde a fi urmași ai Domnului Hristos, putem susține a crede tot adevărul cuprins în Cuvântul lui Dumnezeu dar faptul acesta nu va aduce nici un bine aproapelui nostru, dacă credința nu este adusă, nu este trăită în viața noastră zilnică. Mărturisirea noastră poate fi tot atât de înaltă ca și cerurile, dar ea nu

ne va mântui nici pe noi și nici pe aproapele nostru, dacă nu suntem cu adevărat creștini. Un exemplu bun, drept, va face mai mult pentru binele omenirii, decât toate mărturisirile noastre. {PDH 383.2}

Cauza Domnului Hristos nu va putea fi servită prin vreo practică egoistă. Cauza Sa este cauza celor săraci și oprimați, în inimile celor ce mărturisesc că sunt urmași ai Săi este nevoie de simpatia plină de iubire a Domnului Hristos — o iubire profundă pentru aceia pe care El i-a prețuit așa de mult, încât și-a dat propria Sa viață pentru salvarea lor. Aceste suflete sunt prețioase, infinit mai prețioase decât orice altă jertfă pe care noi am putea s-o aducem lui Dumnezeu. A folosi orice energie pentru înfăptuirea unei aparente mari lucrări, în timp ce neglijăm pe cei ce sunt în nevoie, sau nu dăm străinului dreptul ce i se cuvine, nu este o lucrare care să se bucure de aprobarea Lui. {PDH 383.3}

Sfințirea sufletului prin lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, este implantarea naturii Domnului Hristos în ființa noastră. Religia Evangheliei însemnează Hristos în viață — un principiu viu, activ. Ea este harul Domnului Hristos descoperit în caracter și manifestat prin fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi rupte de nici o parte a vieții practice. Oricare ramură a lucrării și experienței creștine trebuie să fie o reprezentare a vieții Domnului Hristos. {PDH 384.1}

Iubirea este temelia evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea credinței noastre, nimeni nu are o iubire curată față de Dumnezeu, dacă nu are o iubire neegoistă față de fratele său. Noi nu vom putea niciodată să ajungem în posesia unui astfel de spirit, încercând numai să iubim pe alții. Ceea ce ne trebuie, este iubirea lui Hristos în inimă. Când eul este ascuns, contopit în și cu Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan. Desăvârșirea caracterului creștin se obține când impulsul de a ajuta și a binecuvânta pe alții pornește în mod constant dinăuntru — atunci când lumina strălucitoare a soarelui divin umple inima și se descoperă pe fețele noastre. {PDH 384.2}

Nu este cu putință ca inima în care locuiește Hristos să fie lipsită de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu, pentru că El ne-a iubit mai întâi pe noi, atunci vom iubi pe toți aceia pentru care a murit Hristos. Nu putem veni în legătură cu divinitatea, fără să venim mai întâi în legătură cu omenirea; căci în El, în Acela care stă pe tronul Universului, divinitatea și omenirea, natura divină și natura umană sunt unite. Fiind în legătură cu Domnul Hristos, noi suntem legați de aproapele nostru prin legăturile de aur ale lanțului iubirii. Atunci, mila și împreuna simțire a Domnului Hristos se vor da pe față și în viața noastră. Atunci, nu vom aștepta ca cei în nevoie și cei nefericiți să fie aduși la noi. Nu va mai fi nevoie — atunci — să fim îndemnați, rugați ca să simțim cu necazurile altora. Pentru noi, va fi atunci tot așa de natural să slujim celor în nevoie și suferinzi, cum a fost pentru Domnul Hristos să meargă din loc în loc făcând bine. {PDH 384.3}

Oriunde se dă pe față iubire și simpatie, acolo unde inima acționează spre binecuvântarea și ajutorarea altora, acolo se manifestă lucrarea Duhului cel Sfânt al lui Dumnezeu, în inima

păgânismului, oamenii care nu au nici o cunoștință a Legii scrise a lui Dumnezeu, care n-au auzit niciodată despre numele Domnului Hristos, au fost buni cu slujitorii Săi, ocrotindu-i cu primejdia propriei lor vieți. Faptele lor mărturisesc despre lucrarea unei puteri divine. Duhul Sfânt a însămânțat harul Domnului Hristos în inima acestor sălbatici și a deșteptat simpatia lor, contrar naturii și educației lor. Lumina „care luminează pe orice om venind în lume" (Ioan 1, 9), strălucește în sufletele lor; și această lumină, dacă este urmată, va călăuzi picioarele lor spre Împărăția lui Dumnezeu. {PDH 385.1}

Slava cerului se arată în ridicarea celui căzut și mângâierea celui întristat. Și oriunde locuiește Hristos în inimile omenești El va fi descoperit în același fel. Acolo unde acționează religia Domnului Hristos va fi o binecuvântare. Acolo unde lucrează ea, este strălucire. {PDH 386.1}

Înaintea lui Dumnezeu nu este recunoscută nici o deosebire de naționalitate, de rasă sau de castă. El este Creatorul întregii omeniri. Toți oamenii aparțin — prin creațiune — unei singure familii, și toți sunt una prin răscumpărare. Domnul Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire, să deschidă orice despărțitură a templului, pentru ca fiecare suflet să poată avea acces liber la Dumnezeu. Iubirea Sa este așa de mare, așa de profundă și atât de deplină, încât pătrunde pretutindeni. Ea scoate din puterea lui Satana sărmanele suflete care au fost înșelate de amăgirile lui. Ea îi aduce în jurul tronului lui Dumnezeu, tron ce este înconjurat de curcubeul făgăduinței. {PDH 386.2}

În Hristos Isus nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți au fost apropiați prin sângele Său cel prețios (Galateni 3, 28; Efeseni 2, 13). {PDH 386.3}

Oricare ar fi deosebirile în ceea ce privește credința religioasă, chemarea omenirii suferinde trebuie să fie auzită și să i se răspundă. Acolo unde există sentimente pline de amărăciune, din cauza deosebirilor religioase, poate fi făcut mult bine, printr-o slujire personală. Servirea plină de iubire va sfărâma barierele prejudecăților și va câștiga sufletele pentru Dumnezeu. {PDH 386.4}

Noi ar trebui să venim în întâmpinarea durerilor, necazurilor și grijilor altora. Ar trebui să fim părtași la bucuriile și la necazurile atât ale celor de sus, cât și ale celor de jos, atât ale săracilor, cât și ale celor bogați, „fără plată ați primit", spunea Domnul Hristos, „Fără plată să dați". Matei 10, 8. De jur împrejurul nostru sunt săraci, suflete încercate, care au nevoie să audă cuvinte de simpatie, dar și de fapte de ajutoare. Sunt văduve care au nevoie să fie înțelese și ajutate. Există orfani pe care Domnul Hristos a poruncit urmașilor Săi să-i primească întocmai ca pe o moștenire încredințată lor de Dumnezeu. Prea adesea, aceștia sunt trecuți cu vederea și lăsați în părăsire. Ei pot fi zdrențăroși, grosolani și din toate punctele de vedere să fie respingători; și totuși, ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. Ei au fost cumpărați cu un preț și sunt tot așa de prețioși înaintea Sa, cum suntem fiecare dintre noi. Ei sunt membri ai marii familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca slujitori ai Săi, sunt

răspunzători pentru ei. „Sufletele lor”, spune El, „le voi cere din mâna voastră”. {PDH 386.5}

Dintre toate relele, păcatul este cel mai mare rău, și este partea noastră aceea de a avea milă și a ajuta pe păcătos. Dar nu vom putea ajunge la toți în același fel. Sunt foarte mulți aceia care ascund foamea sufletului lor. Aceștia ar fi foarte mult ajutați, printr-un cuvânt plin de iubire, sau printr-o faptă de bunătate care să le dovedească atenția noastră. Sunt însă alții care se află în cea mai mare nevoie, fără ca ei să-și dea seama de aceasta. Ei nu sunt conștienți de teribila lipsă a sufletului lor. Mulțimi sunt așa de cufundate în păcat, încât au pierdut simțământul realităților veșnice, au pierdut asemănarea cu Dumnezeu, și aproape că nu mai știu dacă au sau nu suflet de mântuit. Ei n-au nici credință în Dumnezeu, și nici încredere în oameni. La mulți dintre aceștia se poate ajunge numai prin acte de dezinteresată bunătate. Mai întâi, trebuie să îngrijim de nevoile lor trupești. Ei trebuie hrăniți, curățiți și îmbrăcați în mod cuviincios. Văzând dovada iubirii noastre neegoiste, atunci le va fi mai ușor să creadă în iubirea Domnului Hristos. {PDH 387.1}

Sunt mulți care greșesc, și care sunt conștienți, simt rușinea și nebunia lor. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor, până când ajung aproape la disperare. Asemenea suflete nu trebuie să le neglijăm. Când cineva trebuie să înoate împotriva curentului, toată forța curentului îl trage înapoi. Atunci, o mână gata să ajute, să i se întindă, așa cum Fratele mai Mare a întins mâna lui Petru care se scufunda. Vorbiți-le atunci cuvinte încurajatoare și pline de speranță, cuvinte care să inspire încredere și care să trezească iubire. {PDH 387.2}

Fratele tău, care este bolnav din punct de vedere spiritual, are nevoie de tine, după cum și tu personal ai avut nevoie de iubirea unui frate. El are nevoie de experiența cuiva care a fost tot așa de slab ca și el, unul care să poată simpatiza cu el și să-l ajute. Recunoașterea propriei noastre slăbiciuni ne va fi de ajutor, ca să putem fi de folos altuia în nevoile sale amare. Niciodată n-ar trebui să trecem pe lângă un suflet suferind, fără a căuta să-l mângâiem, după cum și noi suntem mângâiați de Dumnezeu. {PDH 387.3}

Părtășia cu Domnul Hristos, legătura personală cu viul nostru Salvator este care face în stare ca mintea, inima, sufletul, să triumfe asupra firii decăzute. Spuneți drumețului rătăcit despre mâna Celui Atotputernic, care îl va putea ține în picioare, despre nemărginita iubire ce se află în Hristos, și care simte împreună cu el. Pentru el nu este suficient să creadă în existența unei Legi și a unei puteri, amândouă fiind lucruri ce n-au milă și nu răspund niciodată strigătului după ajutor. El are nevoie să strângă puternic o mână caldă și să se încreadă într-o inimă plină de bunătate. În mintea sa trebuie să se întipărească bine gândul unei prezențe divine, care se află totdeauna lângă el, privindu-l mereu cu o iubire plină de compătimire. Îndemnați-l să cugete la inima Tatălui care este totdeauna întristată, din cauza păcatului, la mâna Tatălui care este încă întinsă, la vocea Tatălui care spune: „Afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine”. Isaia 27, 5. {PDH 388.1}

Dacă suntem angajați în această lucrare, atunci vom avea tovarăși nevăzuți de ochii oamenilor. Îngerii cerului au fost alături de samariteanul care a avut grijă de străinul rănit, maltratat. Îngerii din curțile cerești stau alături de toți aceia care se află în slujba lui Dumnezeu, în a sluji semenilor lor. Și noi trebuie să conlucrăm chiar cu Domnul Hristos. El este Vindecătorul și, lucrând sub conducerea Lui, vom vedea mari rezultate. {PDH 388.2}

De credincioșia noastră în această lucrare depinde nu numai binele altora, ci și destinul nostru veșnic. Pe toți aceia care vor, Domnul Hristos caută să-i înalțe la comuniunea cu El, pentru ca noi să putem fi una, după cum El este una cu Tatăl. El îngăduie să venim în legătură cu suferințe și nenorociri, pentru a ne scoate din egoismul nostru; El caută să dezvolte în noi atributele caracterului Său, împreuna simțire, bunătatea și iubirea. Prin acceptarea acestei lucrări de slujire, noi intrăm în școala Sa, spre a ne pregăti pentru curțile lui Dumnezeu. Respingând-o însă, noi lepădăm învățăturile Sale, și alegem separarea veșnică de prezența Sa. {PDH 388.3}

„Dacă vei umbla pe căile Mele" declară Domnul Hristos, „și dacă vei păzi poruncile Mele ... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici" — chiar printre îngerii ce sunt în jurul tronului Său. Zaharia 3, 7. Prin conlucrarea cu ființele cerești, în lucrarea lor pe acest pământ, noi ne pregătim pentru tovărășia lor în ceruri. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea" (Evrei l,14). Îngerii din ceruri vor ura bun venit tuturor acelora care aici pe pământ au trăit nu „să li se slujească, ci ei să slujească". Matei 20, 28. În această binecuvântată tovărășie, noi vom învăța, spre bucuria noastră veșnică, tot ceea ce se cuprinde în întrebarea: „Cine este aproapele meu?" {PDH 389.1}

Capitolul 28 – Răsplata harului

Capitol bazat pe textele din Matei 19, 16-30; 20, 1-16; Marcu 10, 17-31; Luca 18, 18-30.

Iudeii aproape că pierduseră din vedere adevărul cu privire la harul nemeritat al lui Dumnezeu. Rabinii învățau că harul sau favoarea lui Dumnezeu trebuie să fie câștigată. Ei sperau ca prin propriile lor fapte să dobândească răsplata neprihănirii. Astfel, întreaga lor închinare era stimulată de spiritul de lăcomie al celor năimiți. Nici chiar ucenicii Domnului Hristos nu se eliberaseră cu totul de acest spirit, iar Mântuitorul căuta fiecare ocazie ca să le arate greșeala lor. Chiar înainte de a rosti parabola lucrătorilor viei, s-a întâmplat un lucru care I-a deschis calea pentru a prezenta principiile cele adevărate, cele drepte. {PDH 390.1}

Pe când Domnul Hristos mergea pe cale, un tânăr conducător a venit fuga lângă El și, îngenunchind, L-a salutat cu respect, spunându-I: „Bunule învățător, ce să fac, ca să moștenesc viața veșnică?" Marcu 10, 17. {PDH 390.2}

Acest conducător s-a adresat Domnului Hristos numai ca unui rabin onorat, fără a vedea în El pe Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a zis: „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul Singur: Dumnezeu", v. 18. Pe ce bază Mă numești bun? Dumnezeu singur este bun! Dacă Mă recunoști că sunt bun, atunci trebuie să Mă primești ca Fiul și reprezentantul Său. {PDH 390.3}

„Dacă vrei să intri în viață", a adăugat El, „păzește poruncile". Caracterul lui Dumnezeu este exprimat în Legea Sa; și pentru ca să fii în armonie cu Dumnezeu, atunci principiile Legii Sale trebuie să fie izvorul tuturor acțiunilor tale. {PDH 391.1}

Domnul Hristos nu micșorează cerințele Legii. Într-un limbaj ce nu putea fi înțeles greșit, El a prezentat ascultarea de ea, ca o condiție a vieții veșnice — aceeași condiție cerută lui Adam mai înainte de căderea lui. Dumnezeu nu așteaptă mai puțin astăzi de la un suflet, decât a așteptat de la Adam în Paradis și anume, o ascultare desăvârșită și o neprihănire absolută. Cerințele sub legământul harului sunt tot așa de cuprinzătoare, ca și cele din Eden și anume armonie perfectă cu Legea lui Dumnezeu, care este sfântă, dreaptă și bună. {PDH 391.2}

La îndemnul „păzește poruncile", tânărul a întrebat: „Care?" El credea că Domnul Hristos vorbea despre unele precepte ceremoniale, dar El făcea referire la Legea care a fost dată pe Sinai. El a amintit o serie de porunci de pe cea de a doua tablă a Decalogului, apoi le-a rezumat pe toate într-un singur precept; „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți". Matei 19, 17-19. {PDH 391.3}

Tânărul a răspuns imediat, fără nici un fel de ezitare: „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?" v. 20. Concepția sa cu privire la Lege ținea de formele exterioare, era superficială. Judecat din punct de vedere omenesc, el și-a păstrat un caracter ireproșabil. Într-o mare măsură, viața sa exterioară era fără vină; el, în adevăr,

gândea că ascultarea sa a fost fără greșeală. Și cu toate acestea, el avea o teamă lăuntrică și anume că nu totul era bine între el și Dumnezeu. Acest fapt l-a făcut să întrebe: „Ce-mi mai lipsește?” {PDH 391.4}

„Dacă vrei să fii desăvârșit,” i-a spus Domnul Hristos, „du-te de vinde ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer! Apoi, vino și urmează-Mă”. „Când a auzit tânărul vorba aceasta, a plecat foarte întristat; pentru că avea multe avuții”, v. 21-22. {PDH 391.5}

Cel ce se iubește numai pe sine, este un călcător al Legii. Acest lucru dorea Isus să-l lămurească tânărului; și de aceea El l-a pus la probă, un test care să scoată în evidență egoismul inimii sale. El i-a arătat pata, partea bolnavă a caracterului său. Tânărul n-a mai manifestat dorința unei mai mari iluminări. În sufletul său, el cultiva un idol; lumea era dumnezeul său. El mărturisea că păzește poruncile, dar era lipsit de principiile ce formau chiar spiritul și viața tuturor poruncilor. El nu avea adevărata iubire față de Dumnezeu și față de om. Lipsa aceasta era lipsa a tot ceea ce l-ar fi putut califica să intre în împărăția Cerurilor. Din cauza iubirii sale egoiste și a dorinței sale de câștig lumesc, el nu mai era în armonie cu principiile cerului. {PDH 392.1}

Când acest tânăr conducător a venit la Isus, sinceritatea și seriozitatea, zelul lui, au cucerit inima Mântuitorului. „Isus S-a uitat țintă la el”, și ... „l-a iubit”. Marcu 10, 21. În acest tânăr, El a văzut un bărbat care ar fi putut lucra ca predicator al neprihănirii. Mântuitorul ar fi primit pe acest tânăr talentat și nobil, tot așa de repede cum a primit și pe sărmanii pescari care L-au urmat. Dacă tânărul și-ar fi consacrat calitățile, talentele sale lucrării de salvare a sufletelor el ar fi putut deveni un lucrător harnic și plin de succes, pentru Hristos. {PDH 392.2}

Dar mai întâi, acesta trebuia să primească condițiile uceniciei. El trebuia să se consacre, să se predea fără rezervă lui Dumnezeu. La chemarea Mântuitorului, Ioan, Petru, Matei și tovarășii lor, s-au sculat și au mers după El. Luca 5, 28. Aceeași consacrare s-a cerut și tânărului conducător. Făcând acest lucru, Domnul Hristos n-a cerut nici un sacrificiu mai mare decât a făcut El însuși. „El măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”. 2 Corinteni 8, 9. Tânărul nu avea decât să apuce pe drumul pe care Domnul Hristos mergea înaintea lui. {PDH 393.1}

Domnul Hristos privea mult la acest tânăr și dorea mult mântuirea lui. El dorea să-l poată trimite ca un mesager al binecuvântării oamenilor. În locul a ceea ce El i-a cerut să părăsească, Domnul Hristos i-a oferit privilegiul comuniunii sale cu Sine. „Urmează-Mă”, i-a zis El. Acest privilegiu a fost primit cu bucurie de către Petru, Iacov și Ioan. Tânărul însuși privea la Domnul Hristos cu admirație. Inima sa era atrasă spre Mântuitorul. Dar el nu era gata să accepte principiul Mântuitorului de lepădare de sine. El a ales mai degrabă bogățiile sale decât pe Hristos. El dorea viața veșnică, dar n-a vrut să primească în sufletul său acea iubire neegoistă, singura care înseamnă viață, și cu o inimă întristată el a plecat de la Hristos. {PDH 393.2}

Pe când tânărul conducător pleca, Domnul Hristos a spus ucenicilor Săi: „Vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția Cerurilor”. Matei 19, 23. Aceste cuvinte au uimit pe ucenici. Ei au fost învățați să privească pe cei bogați ca favoriți ai cerului; ei înșiși sperau să primească în împărăția lui Mesia, putere lumească și bogăție; dacă bogații nu aveau să intre în Împărăția Cerurilor, atunci ce nădejde mai rămânea pentru ceilalți oameni? {PDH 393.3}

„Isus a luat din nou cuvântul, și le-a zis: «Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogății, să intre în Împărăția lui Dumnezeu.» Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile unui ac, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Ucenicii au rămas și mai uimiți”. Ei și-au dat acum seama că erau și ei cuprinși în solemna avertizare, în lumina cuvintelor Mântuitorului, taina lor, dorința lor de putere și bogăție a fost dată pe față. Temându-se ei înșiși, au întrebat: „Cine poate atunci să fie mântuit?” {PDH 394.1}

Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentru că toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu.” Marcu 10, 24-27. {PDH 394.2}

Un bogat nu poate intra în ceruri, datorită bogăției sale. Bogăția sa nu-i dă nici un drept de moștenire împreună cu sfinții, în slavă. Numai prin harul nemeritat al Domnului Hristos poate orice om să intre în cetatea lui Dumnezeu. {PDH 394.3}

Cuvintele Duhului Sfânt sunt adresate atât celor bogați, cât și celor săraci, atunci când spune: „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț.” 1 Corinteni 6, 19-20. Când oamenii cred acest lucru, atunci averile lor vor fi considerate ca un bun ce le-a fost încredințat, ca să fie folosite, după voia Lui, pentru salvarea celor pierduți, și pentru mângâierea celor suferinzi și săraci. La oameni, lucrul acesta este imposibil, pentru că inima se agață de comoara ei pământească. Sufletul care este prins în slujirea lui Mamona, este surd față de strigătul suferinței omenești. Dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință. Privind iubirea neegalată a Domnului Hristos, inima egoistă se înmoaie și se supune. Bogatul va ajunge să facă aceeași mărturisire ca și Fariseul Pavel de pe vremuri: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos, Isus, Domnul meu”. Filipeni 3, 7-8. Atunci, ei nu vor mai socoti nimic ca fiind proprietatea lor. Ci cu bucurie, ei se vor considera ca administratori ai harului multiplu al lui Dumnezeu, și din iubire pentru El, slujitori ai tuturor oamenilor. {PDH 394.4}

Petru a fost primul dintre ucenici care și-a revenit din convingerea lăuntrică determinată de cuvintele Mântuitorului. El se gândea cu satisfacție la ceea ce el și frații lui au lăsat pentru Hristos. „Iată”, a zis el, „că noi am lăsat tot, și Te-am urmat”. Matei 19, 27. Aducându-și aminte de făgăduința condiționată făcută tânărului conducător, „și vei avea o comoară în cer”, întrebă atunci ce aveau să primească drept răsplată, el, și tovarășii lui, pentru sacrificiile făcute de ei. {PDH 395.1}

Răspunsul Mântuitorului a umplut de bucurie inimile acelor pescari Galileeni. El le-a înfățișat onorurile ce aveau să constituie înfăptuirea celor mai înalte visuri ale lor: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul omului pe scaunul de domnie al măririi Sale, la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți ședea și voi pe douăsprezece scaune de domnie, și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel". Matei 19, 28. Și El a adăugat: „Și ori și cine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică." v. 29. {PDH 395.2}

Dar întrebarea lui Petru, „Ce răsplată vom avea?" a dat la iveală un spirit care, dacă nu era îndreptat, schimbat, ar fi făcut pe ucenici neînstare a fi urmași ai Domnului Hristos; căci era spiritul unui năimit. În timp ce ei fuseseră atrași de iubirea lui Hristos, ucenicii nu erau cu totul eliberați de fariseism. Ei încă nutreau gândul că meritau o răsplată în raport cu munca lor. Ei nutreau un spirit de înălțare și mulțumire de sine, și se comparau între ei. Când unul dintre ei dădea greș în vreo problemă, ceilalți nutreau gânduri de superioritate față de el. {PDH 396.1}

Pentru ca ucenicii să nu piardă din vedere principiile Evangheliei, Domnul Hristos le-a spus o parabolă, ilustrând modul în care se poartă Dumnezeu cu slujitorii Săi cum și spiritul în care Domnul Hristos dorește ca ei să lucreze pentru El. {PDH 396.2}

„Împărăția cerurilor", a spus El, „se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit dis de dimineață să-și tocmească lucrători la vie". Matei 20, 1. Era obiceiul, ca cei care voiau să se angajeze la lucru, să aștepte în piață și acolo, cei care aveau nevoie, veneau ca să tocmească slujitori. Omul din parabolă este înfățișat ca ieșind la diferite ore din zi ca să angajeze muncitori. Aceia care au fost angajați în primele ore ale zilei, s-au înțeles ca să lucreze pentru o anumită sumă de bani, cei care au fost angajați mai târziu, au lăsat la voia Stăpânului care i-a angajat, stabilirea plății ce li se cuvenea. {PDH 396.3}

„Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: «Cheamă pe lucrători, și dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi». Cei din ceasul al unsprezecelea au venit, și au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că ei vor primi mai mult dar au primit și ei tot un leu de fiecare". Matei 20, 8-10. {PDH 396.4}

Stăpânul care se ocupa de lucrătorii din via sa, reprezintă pe Dumnezeu preocupându-Se de neamul omenesc. Procedeul Lui este contrar obiceiului ce predomină printre oameni. În afacerile lumești răsplata este dată după munca depusă. Muncitorul așteaptă să fie plătit după meritul său. Dar în parabolă, Domnul Hristos a ilustrat principiul împărăției Sale, o împărăție care nu este din lumea aceasta. El nu Se conduce după principii omenești — Domnul spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele".... Căci ... „cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre". Isaia 55, 8.9. {PDH 396.5}

În parabolă, primii muncitori au fost de acord să lucreze pentru o sumă asupra căreia s-au înțeles, și la terminarea zilei ei au primit suma stabilită și nimic mai mult. Cei care au fost angajați mai târziu s-au încrezut în făgăduința Stăpânului că vor „primi ce va fi fost cu dreptul”. Ei au dovedit încrederea lor în el, prin aceea că n-au întrebat nimic cu privire la plata lor. Ei s-au încrezut în dreptatea și în echitatea lui. Și ei au fost răsplătiți, nu după cantitatea muncii depuse, ci după generozitatea Stăpânului viei. {PDH 397.1}

Tot astfel, Dumnezeu dorește ca noi să ne încredem în El, care îndreptățește pe cel nelegiuit. Răsplata Sa este dată nu după meritele noastre, ci după planurile Sale proprii „pe care le-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru”. Efeseni 3, 11. „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui”. Tit 3, 5. Pentru cei care se încred în El, El va face „nespus mai mult decât cerem și gândim noi”. Efeseni 3, 20. {PDH 397.2}

Nu cantitatea de muncă depusă, sau rezultatele ei vizibile, ci spiritul în care este adusă la îndeplinire lucrarea, această valorează înaintea lui Dumnezeu. Aceia care au venit în vie la orele unsprezece, au fost foarte mulțumitori pentru ocazia de a lucra. Inimile lor erau pline de recunoștință față de acela care i-a primit să lucreze; și când la terminarea zilei stăpânul le-a plătit, pentru o zi întreagă de lucru, ei au fost foarte surprinși. Ei au știut că nu meritau o astfel de plată. Expresia bunătății ce se putea vedea pe fața celui ce i-a angajat, i-a umplut de bucurie. Ei n-au uitat niciodată bunătatea Stăpânului viei, sau generoasa răsplată pe care au primit-o. Tot la fel stau lucrurile și cu păcătosul care, conștient fiind de nevrednicia sa, a mers în ceasul al unsprezecelea în via Stăpânului. Timpul său de lucru pare a fi așa de scurt, încât el simte că nu merită plata primită; dar este plin de bucurie pentru faptul că totuși Dumnezeu l-a primit. El lucrează cu un spirit umil și plin de încredere, plin de mulțumire pentru privilegiul de a fi conlucrător împreună cu Domnul Hristos. Și Dumnezeu dorește foarte mult să onoreze un astfel de spirit. {PDH 397.3}

Domnul dorește să ne încredințăm Lui fără a mai pune întrebări cu privire la măsura răsplătirii noastre. Când Domnul Hristos locuiește în suflet, atunci nu mai primează gândul răsplătirii. Nu acesta este motivul care să impulsioneze lucrarea noastră. Este adevărat că într-o măsură oarecare noi ar trebui să privim și spre răsplata făgăduită. Dumnezeu dorește ca noi să prețuim binecuvântările Lui ce ne-au fost făgăduite. Dar El n-ar vrea ca zelul nostru să fie determinat de răsplată și nici să avem simțământul că, pentru fiecare datorie împlinită, trebuie să primim o plată. Noi n-ar trebui să fim așa de nerăbdători în a primi răsplata, cum ar trebui să fim în a face ceea ce este drept, indiferent de câștig. Iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, acesta ar trebui să fie motivul nostru. {PDH 398.1}

Această parabolă nu scuză pe aceia care au auzit de prima dată chemarea la lucru, dar care au neglijat a intra în via Domnului. Când stăpânul a mers în piață la ceasul al unsprezecelea și a găsit oameni care nu erau încă angajați la lucru, le-a zis: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” răspunsul a fost: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni”. Nici unul dintre aceia care au fost chemați mai târziu n-a fost acolo la ceasurile dimineții. Ei n-au refuzat

chemarea. Aceia care refuză chemarea și mai târziu se căiesc de aceasta, fac bine că se căiesc; dar nu este bine să tratăm cu ușurință prima chemare a harului. {PDH 399.1}

Când lucrătorii viei au primit „câte un leu fiecare", cei care au început să lucreze dis-de-dimineață au fost nemulțumiți. „N-au lucrat ei oare douăsprezece ore?", și-au zis ei, „și nu era deci numai drept ca ei să primească mai mult decât aceia care au lucrat o singură oră în partea cea răcoroasă a zilei?" „Aceștia de pe urmă", au zis ei, „n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei." Matei 20, 12. {PDH 399.2}

„Prietene", a răspuns stăpânul viei unuia dintre ei; „ție nu-ți fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?" {PDH 399.3}

„Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși", v. 13-16. {PDH 399.4}

Primii lucrători din parabolă reprezintă pe aceia care, datorită serviciilor aduse de ei, au pretenția să fie preferați altora. Ei își încep lucrul într-un spirit de mulțumire de sine, fără să aducă cu ei un spirit de sacrificiu și lepădare de sine. Unii ca aceștia poate că au declarat că toată viața lor au slujit lui Dumnezeu, poate că au fost cei dintâi în îndurarea greutăților, a lipsurilor, a încercărilor și de aceea ei gândesc că sunt îndreptățiți la o răsplată mai mare. Ei se gândesc mai mult la răsplată decât la privilegiul de a fi slujitori ai Domnului Hristos. După părerea lor, munca și sacrificiile făcute îi îndreptățesc să primească onoruri mai mari decât ale altora și datorită faptului că această pretenție a lor nu este recunoscută, ei se simt jigniți. Dacă ei ar fi adus în lucrarea lor un spirit iubitor, plin de încredere, atunci ei ar fi fost totdeauna primii; dar caracterul lor gâlcevitor și cârtitor nu este asemenea caracterului Domnului Hristos, și dovedește faptul că nu sunt vrednici de încredere. Ei dau pe față dorința lor de înălțare, de neîncredere în Dumnezeu, dau pe față gelozia lor, cum și un spirit invidios față de frații lor. Bunătatea și generozitatea Domnului nu sunt pentru ei decât o ocazie de murmurare. Astfel, ei arată că nu există nici o legătură între sufletele lor și Dumnezeu. Ei nu cunosc bucuria conlucrării cu Maestrul divin. {PDH 399.5}

Nu există nimic mai ofensator pentru Dumnezeu decât acest spirit mărginit, care se îngrijește numai de el. El nu poate lucra cu nimeni care manifestă un asemenea spirit. Asemenea oameni sunt insensibili față de lucrarea Duhului Sfânt. {PDH 400.1}

Iudeii au fost cei chemați la început în via Domnului, și pentru aceasta ei au ajuns mândri și plini de îndreptățire de sine. Anii cei lungi ai slujirii lor, ei îi privesc ca dându-le dreptul să primească o mai mare răsplată decât ceilalți. Nimic nu-i irita mai mult decât să audă că neamurile aveau să fie admise având privilegii egale cu ale lor, în lucrările lui Dumnezeu. {PDH 400.2}

Domnul Hristos a avertizat pe ucenici, primii care au fost chemați să-I urmeze, ca să nu se lase stăpâniți de un asemenea rău. El a văzut că slăbiciunea, blestemul bisericii, va fi un spirit de îndreptățire de sine. Oamenii aveau să creadă că ei pot face ceva pentru a obține un loc în Împărăția Cerului. Ei își imaginează faptul că numai atunci când au făcut oarecari progrese, atunci, Domnul va veni să-i ajute. În acest fel, avea să fie pusă o mai multă încredere în om și mai puțină în Domnul Hristos. Mulți dintre cei ce urmau să facă un progres oarecare aveau să se umfle de mândrie și să se gândească despre ei că sunt superiori celorlalți. Acestora le face plăcere să fie lăudați și devin geloși, dacă nu sunt considerați ca fiind cei mai importanți. Împotriva acestei primejdii, Domnul Hristos a căutat să avertizeze pe ucenicii Săi. {PDH 400.3}

Orice laudă cu privire la meritele noastre, este nelalocul ei. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acesta găsesc plăcere Eu, zice Domnul”. Ieremia 9, 23-24. {PDH 401.1}

Răsplata nu se dă după faptele noastre, ca nimeni să nu se îngâmfe; ci ea ne este dată numai prin har. „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.» Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire”. Romani 4, 1-5. Nu este deci nici o ocazie pentru cineva să se înalțe mai presus de altul, sau să invidieze pe celălalt. Nimeni nu este privilegiat înaintea altuia și deci nimeni nu poate pretinde răsplata ca fiind un drept. {PDH 401.2}

Și cei dintâi, și cei din urmă, trebuie să fie părtași la marea și veșnica răsplătire, iar cei dintâi ar trebui să întâmpine cu un bun venit pe cei de pe urmă. Cel care invidiază răsplata celuilalt uită faptul că și el este salvat numai prin har. Pilda lucrătorilor viei este o mustrare a geloziei și a bănuielii. Iubirea se bucură de adevăr și nu face nici o comparație invidioasă. Cel care are această iubire, face comparație numai între iubirea Domnului Hristos și propria sa nedesăvârșire de caracter. {PDH 402.1}

Această parabolă este o avertizare pentru toți lucrătorii, indiferent de durata și cantitatea lucrării lor, pentru că fără iubire față de frații lor, și fără să se umilească înaintea lui Dumnezeu, ei sunt socotiți fără de valoare, nimic. Nu există nici un fel de religie acolo unde tronează eul. Acela care face din proslăvirea de sine ținta vieții sale, se va vedea lipsit de harul care-l poate face un lucrător cu succes în serviciul Domnului Hristos. Acolo unde sunt nutrite mândria și mulțumirea de sine, lucrarea are de suferit. {PDH 402.2}

Nu durata timpului folosit în lucrare, ci voioșia și credincioșia cu care lucrăm, acestea fac ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu. În tot ceea ce facem, se cere o completă supunere a eului. Datoria cea mai neînsemnată, îndeplinită însă în sinceritate și cu abnegație, este mai plăcută lui Dumnezeu, decât cea mai mare lucrare, care poartă pecetea egoismului și a înălțării de sine. El se uită să vadă cât de mult din Spiritul lui Hristos nutrim, și cât de multă asemănare cu El dăm pe față în lucrarea noastră. El prețuiește mai mult iubirea și credincioșia cu care lucrăm, decât cantitatea lucrului făcut. {PDH 402.3}

Numai atunci când egoismul a murit, când lupta pentru supremație a fost cu desăvârșire exclusă, când mulțumirea umple inimile și iubirea constituie parfumul vieții — numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi suntem recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu. {PDH 402.4}

Oricât de grea și obositoare ar fi munca lor, adevărații lucrători n-o socotesc ca fiind ingrată, nu se plâng. Ei sunt gata să jertfească totul, chiar și pe ei; cu toate acestea este o lucrare plăcută pentru ei, și o fac cu inima veselă. Bucuria în Dumnezeu este exprimată prin Isus Hristos. Bucuria lor este bucuria ce a fost pusă și înaintea Domnului Hristos și anume: „Să fac voia Celui ce M-a trimis, și să îndeplinesc lucrarea Lui”. Ioan 4, 34. Ei sunt conlucrători cu Domnul slavei. Acest gând îndulcește orice osteneală, întărește voința și dă spiritului putere să biruie tot ceea ce ar veni. Lucrând cu o inimă neegoistă prin părtășia noastră la suferințele Domnului Hristos, având simpatia Lui și conlucrând cu El, în lucrarea Sa, ei contribuie la creșterea bucuriei sale, aducând onoarea și lauda numelui Său înălțat. {PDH 402.5}

Acesta este spiritul oricărui adevărat serviciu făcut pentru Dumnezeu. Datorită lipsei acestui spirit, mulți dintre cei care păreau a fi cei dintâi, „vor fi cei din urmă”, pe când cei care îl posedă, deși socotiți a fi cei de pe urmă, vor fi cei dintâi. {PDH 403.1}

Sunt mulți aceia care s-au consacrat Domnului Hristos, și totuși, n-au găsit o ocazie de a face o mare lucrare, sau mari sacrificii în slujba Sa. Unii ca aceștia se pot mângâia cu gândul că nu este necesară supunerea, lepădarea de sine a martirului, care este cea mai plăcută înaintea lui Dumnezeu; poate că nu misionarul care a fost expus zilnic primejdiilor și morții va fi cel mai bine notat, în rapoartele cerului. Creștinul însă, care se dovedește a fi creștin în viața lui personală în predarea zilnică a eului său, în sinceritatea scopului și purității gândului, în blândețe atunci când este provocat, în credință și evlavie, în credincioșie în cele mai neînsemnate lucruri, unul care în viața de cămin reprezintă caracterul Domnului Hristos — unul ca acesta poate fi mult mai prețios înaintea lui Dumnezeu, decât poate cel mai renumit misionar sau martir. {PDH 403.2}

O, cât de diferite sunt criteriile după care Dumnezeu și oamenii măsoară caracterul. Dumnezeu vede multe ispite, cărora le-am rezistat, despre care lumea și nici chiar prietenii cei mai apropiați n-au știut nimic, niciodată — ispite în cămin, ispite în inimă. El vede umilința inimii din cauza propriei slăbiciuni; pocăința sinceră, chiar și pentru un singur

cuget rău. El vede deplina predare a inimii în lucrarea sa. El a luat notă de ceasurile grele de lupta cu sine, cu eul — lupte care au adus biruința. Toate acestea, Dumnezeu și îngerii le cunosc. O carte de aducere aminte este scrisă înaintea Sa, pentru aceia care se tem de Domnul și cugetă la numele Său. {PDH 403.3}

Secretul nu se găsește în multa noastră învățătură, nici în poziția noastră, nici în numărul nostru, nici în talentele ce ne-au fost date, sau în voința oamenilor. Recunoscând neputința noastră, noi trebuie să privim la Domnul Hristos și, prin El, care este puterea întregii tării și cugetul întregii noastre cugetări, voința și ascultarea vor câștiga biruință după biruință. {PDH 404.1}

Oricât de scurt ar fi timpul lucrării noastre, sau cât de umilă lucrarea noastră, dacă în simplitatea credinței noi vom urma Domnului Hristos, atunci nu vom fi dezamăgiți în ceea ce privește răsplata. Ceea ce chiar și cei mai mari și mai înțelepți oameni nu pot obține, poate primi cel mai slab și cel mai umil. Porțile de aur ale cerului nu se deschid pentru cei cu înălțare de sine. Ele nu se deschid pentru cei ce au un spirit mândru. Însă porțile cele veșnice se vor deschide larg la atingerea tremurătoare a unui copilaș. Binecuvântată va fi răsplata harului pentru aceia care în simplitatea credinței și a iubirii au luptat pentru Dumnezeu. {PDH 404.2}

Capitolul 29 – În întâmpinarea Mirelui

Capitol bazat pe textele din Matei 25, 1-13. {PDH 405.1}

Domnul Hristos împreună cu ucenicii Săi ședeau pe Muntele Măslinilor. Soarele dispăruse în spatele munților și umbrele serii învăluiau cerurile. În fața lor se vedea o casă luminată strălucitor, ca pentru sărbătoare. Valurile de lumină ce se revărsau ori de câte ori se deschideau ușile, cum și o mulțime de oameni ce așteptau în jur, arăta că în curând avea să-și facă apariția un alai de nuntă. În multe părți ale Orientului nunțile au loc seara. Mirele merge să-și întâlnească mireasa la casa ei, și s-o conducă apoi la casa lui. La lumina torțelor, alaiul de nuntă pleacă de la casa tatălui ei, la casa mirelui, unde se dă un ospăț pentru cei invitați. În scena la care privea Domnul Hristos, oaspeții așteptau apariția alaiului miresei cu intenția de a se alătura nuntașilor. {PDH 405.2}

În așteptare, în apropierea casei mirelui, se aflau zece fecioare îmbrăcate în alb. Fiecare avea cu sine o lampă aprinsă și un mic vas cu untdelemn. Toate așteptau cu nerăbdare venirea mirelui. Dar el zăbovea. Oră după oră trecea, iar cei ce așteptau au obosit și au adormit. Dar la miezul nopții se auzi strigarea: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare." Matei 25, 6. Cei ce dormeau s-au trezit, sărind deodată în picioare. Ei au văzut alaiul apropiindu-se, luminat fiind de lumina făcliilor, în sunetul vesel al muzicii. Ei au auzit vocea mirelui și pe aceea a miresei. Cele zece fecioare și-au luat lămpile și au început să le pregătească în grabă, ca să meargă împreună cu ceilalți. Dar cinci dintre ele au neglijat să umple vasele lor cu untdelemn. Ele nu s-au așteptat să întârzie așa de mult, și nu s-au pregătit în caz de nevoie. În disperarea lor, au apelat la tovarășele lor care au fost mai înțelepte, spunând: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting lămpile. Dar cele cinci fecioare care au așteptat și ele, aveau lămpile proaspăt pregătite și pline, căci goliseră vasele lor cu untdelemn. Ele nu mai aveau untdelemn de rezervă și au răspuns: «Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, ci mai bine, duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă.»" Matei 25, 8-9. {PDH 405.3}

În timp ce acestea s-au dus să cumpere, alaiul de nuntă s-a pus în mișcare și le-a lăsat în urmă. Cele cinci fecioare cu lămpile lor aprinse, s-au alăturat mulțimii și au intrat în odaia de nuntă odată cu alaiul mirelui, și ușa a fost încuiată. Când fecioarele neînțelepte au ajuns la locul ospățului, ele s-au întâlnit cu un refuz neașteptat. Mai marele ospățului le-a zis: „Nu vă cunosc". Ele au fost lăsate afară, în mijlocul străzii și în întunericul nopții. {PDH 406.1}

Pe când Domnul Hristos privea la cei care așteptau venirea mirelui, El le-a spus ucenicilor lui pilda celor zece fecioare, ilustrând prin experiența lor, experiența bisericii, a celor care vor trăi chiar în timpul dinaintea celei de-a doua veniri a Sa. {PDH 406.2}

Cele două clase de așteptători, reprezintă două clase de credincioși care mărturisesc a aștepta pe Domnul lor. Ei sunt asemănați cu fecioarele, pentru că au o credință curată. Prin

lămpi, este reprezentat Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmistul spune: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Psalmii 119, 105. {PDH 406.3}

Uleiul este un simbol al Duhului Sfânt. Astfel este reprezentat Duhul Sfânt în profeția lui Zaharia: „Îngerul, care vorbea cu mine, s-a întors și m-a trezit ca pe un om, pe care-l trezești din somnul lui. El m-a întrebat: «Ce vezi?» Eu am răspuns: «M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur, și deasupra lui un vas de untdelemn și pe el șapte candele cu șapte țevi pentru candelele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.» Și luând iarăși cuvântul, am zis îngerului, care veghea cu mine: «Ce înseamnă lucrurile acestea, domnul meu?».... Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: «Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor”.»... Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: «Ce înseamnă cele două ramuri de măslin care sunt cele două țevi de aur, prin care curge uleiul auriu din el?»... El mi-a răspuns: «Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ».” Zaharia 4, 1-14. {PDH 407.1}

Din cei doi măslini, untdelemnul auriu se scurgea prin două țevi de aur, în vasul sfeșnicului, iar de aici în lămpile de aur, care luminau Sanctuarul. Tot astfel, prin cei sfinți care stau în prezența lui Dumnezeu, Duhul Sfânt este împărțit instrumentelor omenești care s-au consacrat lucrării Sale. Misiunea celor doi unși este aceea de a transmite poporului lui Dumnezeu faptul că numai harul ceresc poate face din Cuvântul Său o candelă pentru picioare și o lumină pe cărare. „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor”. Zaharia 4, 6. {PDH 408.1}

În parabolă, toate cele zece fecioare au ieșit în întâmpinarea mirelui. Toate aveau lămpi și vase pentru untdelemn. Pentru un timp nu s-a observat nici o deosebire între ele. Tot așa este și cu Biserica ce trăiește chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. Toți cunosc Sfintele Scripturi. Toți au auzit solii despre apropiata revenire a Domnului Hristos și plini de încredere așteaptă arătarea Lui. Dar cum s-a ilustrat în parabolă, tot așa stau lucrurile și acum. Intervine un timp de așteptare, credința este pusă la probă și atunci când se aude strigarea: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare”, mulți nu sunt gata. Ei nu au untdelemn în vasele lor și în lămpile lor. Ei sunt lipsiți de Duhul Sfânt. {PDH 408.2}

Fără Duhul lui Dumnezeu, numai cunoașterea Cuvântului Său nu este de nici un folos. Teoria adevărului, neînsoțită însă de Duhul Sfânt, nu poate reînviora sufletul și nici sfinți inima. Cineva poate cunoaște foarte bine poruncile și făgăduințele Bibliei, dar dacă Duhul lui Dumnezeu nu întipărește adevărul în inima, caracterul nu va fi transformat. Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi în stare să distingă adevărul de rătăcire, și vor cădea sub ispitele iscusite ale lui Satana. {PDH 408.3}

Cei reprezentați prin fecioarele nechibzuite, nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărat și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul,

dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt. Ei n-au căzut pe Stânca, Isus Hristos, și n-au lăsat ca firea lor cea veche să fie sfărâmată. Această clasă de credincioși sunt înfățișați de asemenea prin auzitorii reprezentați prin pământul stâncos. Ei primesc foarte repede Cuvântul dar dau greș în asimilarea principiilor lui. Influența Cuvântului nu este durabilă Duhul lucrează asupra inimii omului, în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să sădească în el o natură nouă, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui, n-au avut comuniunea cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerează în formalism: „Stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor". Ezechiel 33, 31. Apostolul Pavel subliniază faptul că aceasta va fi caracteristica deosebită a acelora care vor trăi chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. El spune că „în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine ... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea." 2 Timotei 3, 1-5. {PDH 411.1}

Aceasta este clasa de credincioși care în timp de primejdie vor striga: „Pace și siguranță". Ei își leagănă inimile lor în siguranță și nici nu se gândesc la vreun pericol. Dar când se trezesc din somnolența lor, ei încep să-și dea seama de sărăcia lor, și roagă pe alții să le dea ceea ce le lipsește, dar în cele spirituale, nimeni nu poate suplini scăderile altuia. Harul lui Dumnezeu a fost oferit în dar fiecărui suflet. Solia Evangheliei a fost vestită, a fost făcută să se audă spunând: „Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată." Apocalipsa 22, 17. Caracterul nu este transferabil. Nimeni nu poate crede pentru altul. Nimeni nu poate primi Duhul pentru altul, nimeni nu poate împărți caracterul său cu un altul, pentru că el, caracterul, este un rod al lucrării Duhului Sfânt. Și dacă „ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea — zice Domnul, Dumnezeu — că n-ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor". Ezechiel 14, 20. {PDH 411.2}

Caracterul se dă pe față în timp de criză. Când vocea plină de seriozitate proclamă în miez de noapte: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare" și fecioarele adormite s-au trezit din somnolența lor, atunci s-a văzut cine s-a pregătit pentru acest eveniment. Ambele părți au fost luate prin surprindere, numai că o parte era pregătită pentru această împrejurare critică, iar cealaltă parte a fost surprinsă nepregătită. Tot astfel și astăzi, o nenorocire neobișnuită și neașteptată, care duce sufletul față în față cu moartea, va arăta dacă există o reală credință în făgăduințele lui Dumnezeu. Astfel, se va dovedi dacă sufletul este sau nu susținut de harul lui Dumnezeu. Încercarea finală vine la încheierea timpului de har, când va fi prea târziu ca să se mai satisfacă nevoile sufletești. {PDH 412.1}

În noaptea istoriei acestui pământ, cele zece fecioare așteaptă. Toate mărturisesc a fi creștine. Toate au o chemare, un nume, o candelă și toate susțin că sunt în slujba lui Dumnezeu. În speranță toate așteaptă apariția Domnului Hristos. Dar cinci din ele nu sunt

pregătite. Aceste cinci fecioare vor fi luate prin surprindere, și îngrozite vor rămâne în afara sălii de ospăț. {PDH 412.2}

În ziua judecății finale, mulți vor cere să fie primiți în Împărăția Domnului Hristos spunând: „Noi am mâncat și am băut în fața Ta și în ulițele noastre ai învățat pe norod". „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" Dar răspunsul va fi: „Vă spun că nu știu de unde sunteți, depărtați-vă de la Mine". Luca 13, 26-27. Matei 7, 22. În această viață, ei n-au intrat în comuniune cu Domnul Hristos, de aceea, ei nu cunosc limbajul cerului, ei sunt străini față de bucuriile lui. „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului afară de duhul omului, care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu". 1 Corinteni 2, 11. {PDH 412.3}

Cele mai triste dintre toate cuvintele ce au ajuns vreodată la urechea vreunui muritor vor fi acele cuvinte de osândă. „Nu vă cunosc". Numai comuniunea cu Duhul Sfânt, pe care ați desconsiderat-o însă, numai ea vă poate face să vă bucurați împreună cu mulțimea cea plină de veselie, prezentă la ospățul nunții. Dar acum nu puteți lua parte la această serbare. Strălucirea ei va cădea pe ochi ce nu văd, iar cântecele ei, pe urechi ce nu aud. Iubirea și bucuria ei nu va atinge nici o coardă a bucuriei în inima lumească insensibilă. Voi sunteți lăsați în afara cerului pentru că nu v-ați pregătit spre a trăi în compania celor de acolo. {PDH 413.1}

Noi nu putem fi gata să întâmpinăm pe Domnul, trezindu-ne atunci când se aude strigarea: „Iată Mirele", și abia atunci să căutăm și să strângem lămpile noastre goale, pentru a le umple. Noi nu putem ține pe Domnul Hristos în afara vieții noastre de aici de pe pământ și totuși să fim împreună cu El în ceruri. {PDH 413.2}

În parabolă, fecioarele înțelepte aveau untdelemn și în vasele pe care le aveau împreună cu lămpile lor. Lumina lor a ars cu aceeași flacără în tot timpul nopții de veghe. Aceasta a ajutat la mărirea iluminației în onoarea mirelui. Strălucind în întuneric, ea a fost un ajutor în iluminarea drumului spre casa mirelui, spre ospățul nunții. {PDH 414.1}

Tot așa și urmașii Domnului Hristos trebuie să răspândească lumină, în întunericul lumii. Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină, de îndată ce devine o puterea transformatoare în viața aceluia ce l-a primit. Sădind în inimile lor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă atunci în oameni atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale — caracterul Său — trebuie să strălucească în urmașii Săi. În acest fel ei trebuie să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului. {PDH 414.2}

Venirea mirelui a avut loc la miezul nopții — ceasul cel mai întunecat. Tot astfel, venirea Domnului Hristos va avea loc în perioada cea mai întunecată a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și Lot ne înfățișează un tablou al condițiilor lumii chiar înaintea venirii Fiului omului. Arătând spre acest timp, Scripturile arată că Satana va lucra cu toată

puterea, cu „toate amăgirile nelegiuirii”. 2 Tesaloniceni 2, 9-10. Lucrarea lui este foarte deslușit arătată de creșterea rapidă a întunericului, de mulțimea rătăcirilor, a ereziilor și a amăgirilor din zilele din urmă. Nu numai că Satana duce în robia sa lumea, dar amăgirile lui dospesc, sunt prezente în bisericile ce mărturisesc a fi ale Domnului Isus Hristos. Marea apostazie se va transforma într-un întuneric adânc, ca la miezul nopții, un întuneric de nepătruns, nesigur, ca un sac de păr. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o noapte a încercării, a plânsului, o noapte a prigonirii din cauza adevărului. Dar în această noapte întunecoasă, va străluci lumina lui Dumnezeu. {PDH 414.3}

„El a făcut ca să lumineze lumina în întuneric”. 2 Corinteni 4, 6. Când „pământul era pustiu și gol și peste fața adâncului de ape era întuneric și Duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor, Dumnezeu a zis: «Să fie lumină» și a fost lumină”. Geneza 1, 2-3. Și astfel, în noaptea întunericului spiritual, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Să fie lumină”. Poporului Său, El îi spune: „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine”. Isaia 60, 1. {PDH 415.1}

Căci iată, spune Sfânta Scriptură, „întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele, dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.” Isaia 60, 2. {PDH 415.2}

Întunericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, a milei și a adevărului Său. {PDH 415.3}

Aceasta este lucrarea pe care profetul Isaia o descrie prin cuvintele: „Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună, înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună, înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: «Iată Dumnezeul vostru! Iată Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui».” Isaia 40, 9-10. {PDH 415.4}

Aceia care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună poporului: „iată Dumnezeul vostru”. Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față slava Sa. În propria lor viață și în propriul lor caracter, ei trebuie să descopere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei. {PDH 415.5}

Lumina Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească prin fapte bune — prin cuvinte ale adevărului și fapte de sfințenie. {PDH 416.1}

Domnul Hristos, strălucirea slavei Tatălui, a venit pe acest pământ ca lumină a Lui. El a venit ca să înfățișeze pe Dumnezeu înaintea oamenilor și despre El este scris că a fost uns

„cu Duhul Sfânt și cu putere”, și „umbla din loc în loc și făcea bine”. Faptele Apostolilor 10, 38. În sinagoga din Nazaret, El a zis: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. Luca 4, 18-19. Aceasta este lucrarea cu care El a însărcinat pe ucenicii Săi să o ducă la îndeplinire. „Voi sunteți lumina lumii”, spunea El. „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Matei 5, 14-16. {PDH 416.2}

Aceasta este lucrarea pe care profetul Isaia o descrie, atunci când spune: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost, dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău, atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede, neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.” Isaia 58, 7-8. {PDH 417.1}

Astfel, în noaptea întunericului spiritual, slava lui Dumnezeu trebuie să lumineze prin Biserica Sa, spre a ridica pe cei doborâți și a mângâia pe cei care plâng. {PDH 417.2}

De jur împrejurul nostru se aud tânguirile unei lumi în suferință. La fiecare pas se află cei nevoiași și nenorociți. Este de datoria noastră să ajutăm la alinarea și ușurarea greutăților vieții. {PDH 417.3}

Lucrarea de ajutorare practică va avea un efect mult mai mare, decât numai predicarea. Noi trebuie să hrănim pe cei flămânzi, să îmbrăcăm pe cei goi și să adăpostim pe cei fără cămin. Dar noi suntem chemați a face mult mai mult decât numai atât. Numai iubirea Domnului Hristos poate satisface nevoile sufletului. Dacă Domnul Hristos locuiește în noi, atunci inimile noastre vor fi pline de compătimire divină. Atunci, izvoarele pecetluite ale unei iubiri calde, asemenea celei a Domnului Hristos, vor fi desigilate. {PDH 417.4}

Dumnezeu nu cere să dăm celor în nevoi numai darurile noastre ci să le arătăm o față veselă, să le adresăm cuvinte încurajatoare și să le strângem mâna cu căldură. Când Domnul Hristos vindeca pe cei bolnavi, El punea mâinile Sale asupra lor. Tot așa și noi trebuie să ne apropiem mai mult de aceia cărora dorim să le facem bine. {PDH 418.1}

Sunt mulți aceia care nu mai au nădejde. Aduceți-le din nou razele soarelui. Mulți și-au pierdut curajul. Adresați-le cuvinte de încurajare. Rugați-vă pentru ei. Sunt, de asemenea, aceia care au nevoie de pâinea vieții. Citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Mulți au sufletul bolnav, pe care nici un balsam omenesc și nici un medic nu-l poate vindeca. Rugați-vă pentru aceste suflete și aduceți-le înapoi la Hristos. Spuneți-le că există un balsam în Ghilead și un medic care poate vindeca. {PDH 418.2}

Lumina este o binecuvântare, o binecuvântare universală, care își revarsă comorile ei asupra unei lumi nerecunoscătoare, nesfințită și demoralizată. Tot așa este și cu lumina

Soarelui Neprihănirii. Întregul pământ, învăluit — așa cum este — în întunericul păcatului, în necazuri și dureri, trebuie să fie luminat de cunoașterea iubirii lui Dumnezeu. Lumina ce strălucește de la tronul lui Dumnezeu din ceruri, nu trebuie reținută, oprită de la nici o grupare religioasă, rang, sau clasă socială. {PDH 418.3}

Solia speranței și a milei trebuie dusă până la marginile pământului. Oricine vrea poate să întindă mâna și să apuce puterea lui Dumnezeu și să facă pace cu El și va avea pace. Păgânii nu mai trebuie învăluiți în întunericul de la miezul nopții. Întunecimea trebuie să dispară înaintea razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Puterea iadului a fost înfrântă. {PDH 418.4}

Dar nimeni nu poate da altora ceea ce el personal n-a primit. În lucrarea lui Dumnezeu, în firea omenească, omul nu poate face nimic. Nimeni, din propriile sale eforturi nu poate deveni purtător de lumină pentru Dumnezeu. Untdelemnul de aur, turnat de către solii cerești în țevile de aur, pentru a curge în vasele de aur și apoi în lămpile de la sanctuar, era acela care producea o lumină continuă și o strălucire vie. Iubirea lui Dumnezeu, transmisă fără întrerupere omului, este ceea ce-l face să dea și altora lumină. În mâinile tuturor acelora care sunt una cu Dumnezeu, prin credință, untdelemnul de aur al iubirii se revarsă liber, pentru ca să strălucească iarăși în fapte bune și într-o slujire reală și pornită din inimă, pentru Dumnezeu. {PDH 418.5}

În darul cel mare și nemăsurat al Duhului Sfânt, se cuprind toate resursele cerului. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu, se face ca bogățiile harului Său nu se revarsă peste oamenii acestui pământ. Dacă toți ar fi dispuși să primească, atunci, toți ar fi plini de Duhul Sfânt. {PDH 419.1}

Este privilegiul oricărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmită lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, decât de a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untdelemnul cel sfânt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inimile omenești. {PDH 419.2}

Domnul Hristos a luat toate măsurile pentru ca Biserica Sa să poată fi un corp transformat, iluminat cu lumina Lui, având slava lui Emanuel. Este scopul Său acela ca fiecare creștin să fie înconjurat de o atmosferă spirituală de lumină și pace. El dorește ca bucuria Sa să se dea pe față în propria noastră viață. {PDH 419.3}

Locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt se va da pe față prin răspândirea iubirii divine în jur. Plinătatea dumnezeiască se va revărsa prin instrumente omenești consacrate, gata a fi împărtășite și altora. {PDH 419.4}

Soarele Neprihănirii are „tămăduirea sub aripile Lui”. Maleahi 4, 2. Tot astfel din fiecare adevărat ucenic al Său, trebuie să se răspândească o influență spre viață, curaj, ajutor și o adevărată vindecare. {PDH 419.5}

Religia Domnului Hristos însemnează mai mult decât numai iertarea păcatelor, ea înseamnă îndepărtarea păcatelor și umplerea locului rămas liber cu harul Duhului Sfânt. Înseamnă iluminare spirituală și bucurie în Dumnezeu. Ea însemnează o inimă eliberată de eu și binecuvântată de prezența continuă a Domnului Hristos. Când Domnul Hristos domnește în suflet, atunci acolo este curăție și eliberare de păcat. Slava, plinătatea și desăvârșirea planului Evangheliei sunt atunci împlinite în viață. Primirea Mântuitorului aduce strălucirea unei păci depline, a unei iubiri desăvârșite și a unei asigurări perfecte. Frumusețea și parfumul caracterului Domnului Hristos, descoperite în viață, mărturisesc despre faptul că Dumnezeu a trimis în adevăr pe Fiul Său în lume, ca să fie Mântuitorul ei. {PDH 419.6}

Domnul Hristos nu poruncește urmașilor Săi ca ei să se străduiască să lumineze. Ci El spune: „Lăsați ca lumina voastră să lumineze”. Dacă ați primit harul lui Dumnezeu, atunci lumina este în voi. Dați la o parte toate piedicile și slava lui Dumnezeu se va manifesta. Atunci, lumina va străluci pentru a pătrunde întunericul și a-l împrăștia. Noi nu putem opri lumina ca ea să nu lumineze în cercul influenței noastre. {PDH 420.1}

Descoperirea slavei Sale în trup omenesc, va aduce cerul așa de aproape de oameni, încât frumusețea care împodobește templul lăuntric, va fi văzută în orice suflet în care locuiește Mântuitorul. Oamenii vor fi captivați de slava lui Hristos, care locuiește în lăuntrul nostru. Și atunci, un cor de laude și mulțumiri izbucnind din sufletele celor câștigați pentru Dumnezeu, se va îndrepta — ca un imn de slavă — înapoi, spre Marele Dătător. {PDH 420.2}

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. Isaia 60, 1. Această solie este adresată acelora care ies în întâmpinarea Mirelui. Domnul Hristos vine cu putere și slavă mare. El vine în slava Sa și în strălucirea Tatălui Său. El vine însoțit de toți sfinții Săi îngeri. În timp ce lumea întreagă este afundată în păcat, în locuințele sfinților va fi lumină. Primele raze de lumină ale revenirii Sale vor străluci asupra lor. O lumină curată, nemânjită, va străluci din măreția Lui și Hristos, Răscumpărătorul, va fi admirat de toți aceia care I-au slujit. În timp ce cei răi vor fugi de prezența Lui, urmașii Domnului Hristos se vor bucura. Patriarhul Iov, privind — prin credință — de-a lungul timpului spre cea de-a doua Sa venire spune: „Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor, ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia”. Iov 19, 27. Urmașilor Săi credincioși, Domnul Hristos le-a fost un tovarăș zilnic și un prieten apropiat. Ei au trăit într-o strânsă legătură, într-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Peste ei a răsărit slava Domnului. În ei s-a reflectat lumina cunoștinței și a slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Hristos. Acum, ei se bucură de razele neumbrite ale strălucirii și slavei Regelui măririi în toată maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimile lor. {PDH 420.3}

Cu capetele ridicate, cu razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii strălucind asupra lor, plini de bucurie că mântuirea lor se apropie, ei merg în întâmpinarea Mirelui spunând: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care avem încredere că ne va mântui”. Isaia 25, 9. {PDH 421.1}

„Și am auzit, un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia Domnul Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mirelui, soția Lui s-a pregătit».... Apoi mi-a zis: «Scrie ... ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului»”. „El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.” Apocalipsa 19, 6-9; 17, 14. {PDH 421.2}
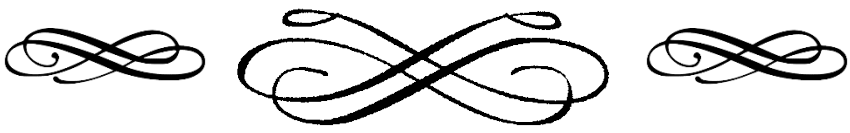
În Așteptarea Sfârșitului